

துஞ் அவதாரம்

1045C

ஆச்சியோன் :

இராண் சாகிப் மறைத்திரு மாணிக்கவாசகம் ஆசீர்வாதம்

பதிப்பாசிரியர் :

ஜே. ஆர்தி ஆசீர்வாதம், B.A., L.T.,

(Retd. Headmaster, Schaffer High School, Tirunelveli)

B-49, JAWAHARNAGAR, TIRUNELVELI - 627 007.

தினு அவதாரம்

அடுக்கியோன் :

இராவ் சாகிப் மறைத்திரு மாணிக்கவாசகம் ஆசீர்வாதம்

ஏந்தே

பதிப்பாசிரியர் :

ஞே. ஆர்தர் ஆசீர்வாதம், B.A., L.T.,

(Retd. Headmaster, Schaffter High School, Tirunelveli)

B-49, JAWAHARNAGAR, TIRUNELVELI - 627 007.

உள்ளுறை

- I. முன்னுடை
 - II. பாராட்டுரை
 - III. அறிமுகம்
 - IV. அணிந்துரை
 - V. வாழ்க்கை வரலாறு
 - VI. நன்றியுடை
-

1334999

	பக்கம்
1. பால காண்டம்	2—24
2. உத்தியோக காண்டம்	25—321
3. ஜெய காண்டம்	322—379
4. ஆடோகண காண்டம்	380—386

THE CHURCH OF SOUTH INDIA DIOCESE OF TIRUNELVELI.

THE RT. REV. S. DANIEL ABRAHAM, B.D., S.T.M., BISHOP IN TIRUNELVELI
CHAIRMAN, T.D.T.A. MANAGER, T.D.T.A. COLLEGES
BISHOPSTOWE, BOX 18, TIRUNELVELI 627 002, TELEPHONE: 2291

ரூ ன் னு ரை

‘பூர்வ காலங்களில் பங்கு பங்காகவும் வகை வகையாகவும் தீர்க்க நரிசிகள் மூலமாய்ப் பிதாக்களுக்குத் திருவுளம்பற்றின தேவன், இந்தக் கடைசி நாட்களில் குமாரன் மூலமாய் நாட்களுக்குத் திருவுளம் பற்றினார்.’ எபி. 1 : 1.

இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய்க் கடவுள் வெளியிப்பாட்டைப் பெற்ற அவரது அடியார் பஸ்வேறு வகைகளில் அதனை வெளியிப்படுத்தி வருகின்றனர். கனம் M. ஆசீர்வாதம் ஜூயர்கள் தாம் கிறிஸ்துவில் பெற்ற ஆழ்ந்த அனுபவத்தைக்கொண்டு ‘திரு அவதாரம்’ என்ற கவிதை நூலை இயற்றியுண்டார்கள். அவர்கள் காலத்திலேயே நற்போதகத்தில் அதன் ஒரு பகுதி வெளியிடப்பட்டு வந்தது.

பல ஆண்டுகளாக மறைந்துகீட்டந்த இக்கவிதைப் புதையலை அவர்களது மகன் திரு. J. ஆர்தர் ஆசீர்வாதம் அவர்கள் நூல் வடிவாக அச்சிட்டு வெளியிட முன் வந்தது அன்றூர் கிறிஸ்துவுக்கும் அவரது சரிமாகிய திருச்சபைக்கும் செய்துள்ள ஒரு பெரிய சேவையாகும். அவர்களை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன்,

இந்நூல் மிகவும் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. வாசிக்கக் கூடியில் எடுத்தால் கீழே வைக்கவிடாத அளவு கருத்துச் செறிவுடையது. இயேசு கிறிஸ்துவின் திரு அவதார வரலாற்றையும் போதனையையும் மக்கள்கு எடுத்தியம்பும் ஒரு சிறந்த நூல். யாவரும் விரும்பிய படித்துப் பயன்படவார்கள் என நம்புகிறேன்.

மீ. ராணி ரெஸ் ரூஸநாம்
செராமர்.

பாராட்டு ரை

REV. PROF. D. A. CHRISTA DOSS. B. A., L. T., B. D., M. Th.
BETHEL — SALEM

இதுவத் திருவருணை நிரம்பப் பெற்ற திருநெல்வேலி திருச்சபையின் வளாபிக்க வரலாற்று விவரங்களை, அவை கிடைக்குமிடங்களிலெல்லாம் துருவியாராய்ந்து வருங்காலை, அரும்பெரும் புதையலோன்றைத் தமிழ்ச் சபைத் தீபிகை யென்னும் மாதப் பத்திரிகையின் பழைய பிரதிகளிற் கண்டோம். அப்புதையல் காலஞ்செய்வன ராவ்சாகிப் பறைத்திரு M. ஆசீர்வாதம் ஜயரவர்கள் நாற்பதான்டுக்குஞ்கு முன் எழுதி டெ. டிரிகுந்த கல்வியம் மிக்க செய்யுட்களாம். அவை பல ஆண்டுகளாக மாதந்தோறும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தவையென்றும் கண்டோம். அவற்றை வாசித்து, அவற்றில் செலிந்துள்ள நயங்கள் பலவற்றைக் கண்டு வியப்பு மிக்குற்றேறும். ‘கிறிஸ்தவக் கம்பன்’ கிருஷ்ணப்பிள்ளை என்றெருவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டுள்ளோம்; அவர் தம் புலமை மிகவையைத் துய்த் தனுவித்தோம்; ஆண்டுகள் பல பத்து பற்றிதோடியும், பின்னாலுமர்களைப் பின்பற்றி வேலெரு கவியெவரையும் நெல்லைக் கிறிஸ்தவம் பிறப்பிக்கவிட ஸீயே என்று பலருடன் நாடும் ஏங்கி நின்ற துண்டு. ஆயின், ‘ஏங்கத் தேவையில்லை’; ஏற்கனவே ஏகன் எழுப்பிலிட்டார் இயேசு நாதரின் இன்புகுழ் பாடும் கவியோருவரா; அவர்தாம் ஆண்டவரின் அருமைச் சீட்டும் தொண்டருமான அருள்திரு M. ஆசீர்வாதம் ஜயரவர்கள் என்று கண்டோம்; கண்டு அக சிழ்ந்தோம்! ஆனால், மறுகணமே கலங்கி நின்றேயும்!

திருநெல்வேலி திருச்சபையின் வரலாற்று வானினின்று மறைந்துவிட்ட ‘ஒளிவீசும் மாணிக்கமணிகள்’ விட்டுச்சென்ற அடிக்கவடுகள் காலத் தடங்களினின்று மறைவதைக்கண்டு மனமடிவற்று, அவற்றில் சிலவற்றையாலும் மறையவிடாது காப்பாற்றுவான்வேண்டி, அச் சிலவற்றை ‘மறைவிருந்த மாணிக்கக் கற்கள்’ (முதலாம், இரண்டாம் பாகங்கள்) என்ற நூல் “மூலம் மறுபடியும் இலங்கவைத்த யாம், ஜயரவர்களின் கவிகளும் பிற எழுத்துக்களும் ‘மறைந்த மாணிக்கங்களா’ கீப், பயன்றும் போய்விடக்கூடாதே என்று ஆசித்து, அவற்றைப்பற்றி யாமறிந்த செய்திகளை அப்பெரியாரின் அருமருந்தன்ன மைந்தரும் எம் இனிய நன்பருமான திரு. ஆர்தர் ஆசீர்வாதம் அவர்களிடம் காறி, “நெல்லைக் கிறிஸ்தவமும், பாளையம்பதி சபையும் கிறிஸ்தவ உலகுக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் சீரிய சேவையாற்றியுள்ள மறைத்திரு M. ஆசீர்வாதம் ஜயரவர்கள் என்றும் ‘இரண்டாம் கிறிஸ்தவக் கம்பனை’ என்று தந்துவிட்டன என்பதை இத்தலைமுறையினர்க்கு வெளிப்படுத்தி, ஜயரவர்களின் படைப்புகளை

வெளியிட்டு, அவற்றினால் வரும் நறபயன்கள் மக்களுக்குக்கீட்டும் படி செய்யுங்கள், ” என்கேட்டோம். அப்பெருமக்கும் அவ்வாறே செய்ய ஒப்புக்கொண்டு, அப்பெருமுயற்சியிலீடுபட அதை வெற்றியுடன் முடித்துச்சொர் என்றறிந்து எப்பெருமானுக்கு உள்கணிந்து நன்றி கூறுகிறோம்.

கிறிஸ்தவக் குரு மேதையாம் ஐயரவர்களின் எழுத்துக்கள் என்னும் ‘மாணிக்கக் குவியை’ ததமிழ்க் கிறிஸ்தவ உலக மக்களுக்கு அள்ளி அள்ளித் தந்துதவும் திரு ஆர்தர் ஆர்சர்வாதம் அவர்களுக்கு எம் இதய பூர்வமான பாராட்டுக்கள்.

அன்னர்க்கு மற்றுமொரு வேண்டுகோரும் விடுக்கிண்டுகிறோம்.

“ ஜயா, தங்கள் தந்ததயார் ஒரு தமிழ்ப் புலவர் மட்டுமல்லர்; அவர்கள் ஒரு சிறந்த இறையியல் வல்லுனருமாவர்கள் (Theologian). ‘திருச்சபை ஜக்கியம்’ என்னும் பொருள் பற்றி ஓர் ஆங்கிலேயத் திருச்சபைக் குரு என்ற முறையில் (as a priest of the church of England), அவர்கள் தங்கள் ஆழந்த கருத்துக்களை வெகு தெளிவாக எழுதிவந்தார்கள். அக்காலத் தீபினாக, நறபோதகம் முதலிய மாதப் பத்திரிகைகளில் அவற்றைக்காணலாம். அவற்றையும் சேகரித்து வெளியிதீவீர்களே, தமிழ்க்கிறிஸ்தவ இறையியல் மாணவர்களும் (Tamil Christian Theological Students) மாண்புமிக்க சேவை செய்தவர்களாவிர்கள். கர்த்தர் உதவி செய்வார்” .

Miss. L. Rethnavathy John, M. A.,
(Retired) Prof. & Head of the Post Graduate Department of Tamil
Sarah Tucker College.
Palayamkottai.

திருவவதாரம்

அறிவுகள்

அருட்டிரு ஆசிரிவாதம் அவரீகள் ஆக்கிய ‘திருவவதாரம்’ எனும் காப்பியம் தமிழ்க் கிறிஸ்தவ மக்களுக்கு அவர்தம் ஆண்மாடேற்றங்கருதி ஆசிரியர் அளித்த ஓர் அருட்கொடைஸாகும். எஃபெருமான் இயேசுதாதர் மன்னுயிரை மீட்க இவ்வுலகில் மாணிடனுய்ப் பிறந்த வியதித்து செய்தியையும், மக்களுக்கு அந்தக்மிலாப் பெருவாழ்வளிக்க விழைந்து அவர் திருவாய் மொழிந்தருளிய நற் செய்திகளையும், துங்பச்சேற்றில் உழந்தவர்க்கு அருள்பாவித்தாற்றிய தொண்டு களையும், மனுக்குல மீட்டபை உறுதிப்படுத்துமாறு சிலுவையில் தம்மைப் பலியாக்கி மகிணமயில் வெற்றி வேந்தனுசூயிர்த்தெழுந்த சீர்மிகு செய்தியையும், கிறிஸ்துவ நற்செய்தி நூல்களின் வழிநின்று முறைப்படி திரட்டி, நிரல்பட வகுத்துத் தமிழிலக்கிய மரபுவழியில் கவிதையாக்கித் தந்துள்ளார். திருமறையில் ஆசிரியருக்கிருந்த பயிற்சியும், தமிழில் கொண்டுள்ள பற்றும் இணைந்து திருவவதாரமாக உருவாகியின்னது என்பது வெளிப்படல்.

காப்பிய இலக்கண விதிப்படி இந்றால் காண்டங்களாகவும், படலங்களாக வும் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாலில் கடவுள் வாழ்த்து, பாயிரங்கள் தவிர்த்து 2286 விருத்தப்பாக்கள் உள்ளன.

பொழுது போக்கிந்காகவோ இலக்கியச் சுவைக்காகவோ இந்நாலே யெழு தாமல் ஆக்மைடைற்றங்கருதி எழுதியமையால் சுவைக்காக எடுத்தாளப்பெறும் உவமைகளும் அணிகளும், நற்செய்தி தரும் கருத்துக்களையும், அக்கருத்துக்களால் பெறப்படும் தெய்வீக உணர்வுகளையும் சிறைத்துவிடலாம் என்னும் அச்சங்காரணமாக ஆசிரியர் அவைகளை வேண்டுமெனவே தவிர்த்திருப்பது உணரப் படுகிறது.

“ நீதியின் மேற்ப சித்தோர் நிதமுமே பாக்யர் ஆவார் நீதிபண் மீட்ப ராலே நிதமுமே தீர்ப்பி யாவார் பேதியா தீவி ரக்கம் உளர்பெறும் பாக்யர் ஆவார் ஈதிவர் பங்கீகை யாகும் பெறுவரி ரக்கம் என்றும் ”

என்னும் பாவால் இயேசு பெருமானின் திருவாய் மொழிகளைக் கூறுமிடத்தில்

திருமறைப் போக்கினின்று பிறழ்ந்து பொருளிடர்ப்பாடு ஏற்படாவண்ணம் கவிதையை நடத்திச் செல்லுவது புலப்படுகின்றது.

கதைப் போக்கு நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுமிடத்து ஆசிரியரிக்குத் தம் விருப்பம் போல் விளக்கிச் செல்வதற்குரிய உரிமையிருந்தும், மூலத்தினின்று சிறிதும் ஒழுவாமல் செல்வதுங் குறிப்பிடத்தக்கது.

மொன்று நிரப்பின்றே தீர்த்தமதால் மூவிரண்டு ஐாடிகளும்
பூரணமாய்க்
கொண்டு போய்க்கொடுங் குறைவேதும் வராதே பந்திகையை
சாரணைசெய் மாந்தரிடம்
கொண்டு போய்க்கொடுத்தனரன் ஞேனிடமே மாருசியே
கொண்ட அந்தக் கந்தரசம்
கண்டவரோ ஈதுபணி யாட்களாமால் கண்டவரோ ரூருமில்லை
வந்தவிதம்.

இவ்வாறு மூலத்தை யொட்டியே செல்லும் ஆசிரியர் ஆங்காங்கே தகுந்த விடங்களில் கவிஞருக்கை யுரித்தான் தம் உணரிச்சிகளையும் வெளியிடத் தகவறவில்லை. எடுத்துக் காட்டாக இயேகபெருமான் திருவுவதாரர்க் காட்சியில்லேபட்டுப் பரவச மடைந்த ஆசிரியர் சில பாடல்களைத் தம் உணரிச்சி வெளியீடாகப் பாடியுள்ளதையைக் குறிப்பிடலாம்.

என்னே இவ் வற்புதம்பார் சசனிங்கே வந்தார் புவியில்
என்னே இவ் வற்புதம்பார் எம்முருவம் கொண்டா ரண்டே
என்னே இவ் வற்புதம்பார் இந்திக்கைமை யோயா னுரை
என்னே இவ் வற்புத்ததை எப்படிமறப் பாயோ பாவி?

என்ற இப்பாடல் அவற்றில் ஒன்றாகும். அது போன்றே ஜெய காண்டத்தில் வெற்றி வீரராக உயிரித்தெழுந்த கிறிஸ்துபெருமானை வானவர் பாடியதாகக் காணப்பெறும் பாடல்கள் கவிஞரின் கற்பணத் திறத்திற்கோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஆசிரியர், கவிஞர் மட்டுமல்லர் போதகருமாவார் என்ற உண்மை:

ருசியெதுமே யற்றதொரு தண்ணீரே ருசிமிகுந்த நல்லரச மானதுபோல்
ருசியதே யிழந்ததான் யூதமதம் ருசிமிகவே யுள்ளதாகச் செய்வரென
ருசியெதுமே யற்றவராம் பாவியரை சுசிருசியே யுள்ளவராய் மாற்றியுமே
ருசிமிகவே யுள்ளவராய்ச் செய்வரென ருசிசெய்மார் நல்விடய மாயினதே.
என்னும் பாடலால் பெறப்படுகின்றது.

இறுதிக் காண்டம் ஆரோகண காண்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளமை நினைந்து நினைந்து வியக்கத்தைக்கொடுத்தாரு செய்தி. இசைப் பாட்டில் ஏறுமுகமாகச் செல்லுவதை ஆரோகணம் என்பர். ஈங்கு இயேசுபெருமான் வானுலகம் ஏறிச் சென்றதை இச்சொல்லால் குறிப்பிடுவார் போன்று கிறிஸ்தவ சமய வளர்ச்சியின் ஏறுமுகத்தைக் குறிப்பிட்டுத் திருவ்வதாரத்திற்கு முடிவு கூறுமல் ஆரோகணமாக்கி யிருப்பது அறிந்து உணர்ந்து இன்புறுதற்குரியதாம். கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு என்றுமே ஆரோகணந்தான்.

பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் தாங்கள் தமிழர் என்பதையே மறந்து வாழும் இந்திருநெல்வேலிச் சீமையில் பிறந்து வாழ்ந்து இக்கிறிஸ்தவத் தமிழராகிய ஆசிரியப் பெருமகஞர் 'எனினை நன்றாய் இறைவன் படைத்தான், தனினை நன்றாய்ந்தி தமிழ் செய்வதற்கே' என்பதையுணர்ந்து இந்நாலே ஆக்கித் தற்கைமக்குத் தமிழுலகம் அவருக்குப் பெரிதும் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ளது எனக் கூறுவது மிகையாகாது. இதனை அச்சேற்றி உலகில் உலவவிட முன்வந்த ஆசிரியரின் அன்புமகன் திருவாளர் ஆரிதர் ஆசீர்வாதம் ஆவர்கள் ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்தார் என்ற பாராட்டிற்குரியவர் ஆகிறார். இந்நாலுக்கு இவ்வறிமுகத்தைத் தருவதில் நான் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும்கை கிடேறன்.

சேல்வி எஸ். ஆர். ஜான்,
பாளை நகர்.

அணிந்துரை

புலவர். ஆஷி. எஸ். ஜேக்கபி

வரம்பெற்ற மறைநூல் வல்லோர் பலர் எழுதிய இறையியல் இலக்கியங்கள் பல மறைந்து போயின.

பாளையங்கோட்டை மகாகவி கிருஷ்ணபிள்ளை எழுதியதாகக் கூறப்படும் ‘இரட்சண்யகிக் குறள்’ மறைந்து போயிற்று. அவர் எழுதிய ‘போற்றித் திரு அகவல்’, ‘எச். ஏ கிருஷ்ணபிள்ளை கிறிஸ்தவனுள் வரலாறு’ ‘இரட்சண்ய சுபசரிதை’ ‘இரட்சண்ய சரிதம்’ முதலிய மறையவிருந்த நூற்கள் சமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டு நூல் வடிவு பெற்றுள்ளன.

இராவ்சாகிப் அருள்சிறு M. ஆசிர்வாதம் அவர்கள் எழுதிய ‘திருஅவதாரம்’ என்ற கவிதைகள் அடங்கிய பழைய நோட்டு ஒன்றை அவர்தம் மைந்தர் திரு. ஆர்தர் ஆசிர்வாதம் அவர்கள் பத்திரிமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தது தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனே ஆகும்.

முழுநீள நோட்டில் 158 பக்கங்கள் பழங்காலக் கருப்பு மையினால் எழுதி யிருந்து அந்நோட்டைப் பார்த்தபோது எனக்குள் ஓரி எண்ணம் எழுந்தது.

இரட்சண்ய யாத்திரிகம், இரட்சண்ய மனோகரம், இரட்சண்ய சமய திரண்யம், முக்கி வழி அம்மானை முதலிய இலக்கியங்களை முதன் முதலாகப் பழம் நற்போதக வரயிலாகப் படித்து இன்புற்று பின்பு முழு நூல்களைத் தேடி அலைந்து அரிதாகப் பெற்று நற்றுப் பயணக்கந்தவன் யான் எனவே, ‘திரு அவதாரம் நற் போதகத்தில் பிரசரமாகி இருக்கவேண்டுமே’ என்று ஆய்வு செய்ய ஆரம்பித்தேன்.

பேரிக்கப் போகியங்கள் பல பிறப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த திருநெல் வேலித் திருமண்டல நற்போதகத்தில் இச்செய்தி வெளியாகியுள்ளதா என்ற தாகத்தில் நான் சென்ற இடமேலாம் பழம் நற்போதகங்களைத் தேடி அலைந்தேன். பழம் நூற்காவடி படிப்பகங்களிலும் துழாவினேன். 1936 பெப்ரவரி நற்போதகம் 43, 44, 45 ஆம் பக்கங்களில் கீரு அவதாரக் கல்லைத்தகள் முதன் முறையாகப் பிரசரமாகி யுள்ளதைக் கண்டுபிடித்து அளவிலா ஆனந்தம் கொண்டேன். திரு. ஆர்தர் ஆசிர்வாதம் அவர்களிடம் காண்பித்து ஊக்கம் ஊட்டினேன். கடந்த பல ஆண்டு களாக நற்போதக இனை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்துவரும் எனக்கு இது மிகப் பெருமையாகவும் இருந்தது.

‘திரு அவதாரனின் வெற்றி — உயிரித்தெழுதல்’ என்ற உபதிலைப்பில் 23 பாடங்களும், ‘காட்சி—மரியாள் மற்றும் மாதநக்கு’ என்ற உபதலைப்பில்

128 பாடல்களும் உள்ளன. 1936 பெப்ரவரி முதல் ஆகஸ்டு முடிய உள்ள 7 மாத நற்போதகங்களில் தொடர்ந்து வெளிவந்து முற்றுப்பெற்றுள்ளன.

திரு அவதாரக் காட்சியை மட்டும் முதலில் எழுதிய ஆக்கியோன் நற்போதக வாயிலாகப் பல்லோரின் வேண்டுதலுக்கிணங்க இயேசு பெருமானின் வாழ்க்கை வரலாற்றை ஆரம்ப முதல் எழுத முனைந்திருக்கிறார்கள் என்று நிச்சய மாக என்ன இடமுண்டு.

கிறிஸ்தவக் கம்யூனிஸ்டினாயும் நற்போதக வாயிலாக முதல் முதல் இயேசு பெருமானின் பாடு மரணத்தை மட்டும் படம் பிடித்துக் காட்டும் ‘இரட்சண்ய சரிதம்’ என்ற பகுதியை எழுதினார். (1860 ஆகஸ்டு முதல் 1861 மார்ச் முடிய) அதன் பின்பே நற்போதக வாசகர்களால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு 1878இல் இரட்சண்ய யாத்திரிக்கம் எழுத ஆரம்பித்து 1891இல் முழுமையாகப் பாடிமுடித்தார். அவ்வாறே நம் திரு அவதார ஆக்கியோன் அவர்களும் 1936இல் எழுத ஆரம்பித்ததை அவர்தம் ஒய்வு காலமான 8 ஆண்டுகளில் 2367 பாடல்களை 1946இல் பாடி முடித் தார்கள்.

இந்நாலே ஆச்சுப் பிரதியாக வெளிக்கொண்டு வருவதில் திரு. ஆர்தர் ஆசீர் வாதம் அவர்கள் பெரும் முயற்சி செய்து வெற்றி பெற்றுள்ளார்கள்.

மேஜைநாட்டுக் கலாச்சாரங்களுக்கு ஆப்பாறபட்டு நமக்கே உரித்தான முறையில் நம் மன்னில் கிளரிந்தெழுந்த இறை இலக்கியம் ‘திரு அவதாரம்’ ஆகும்.

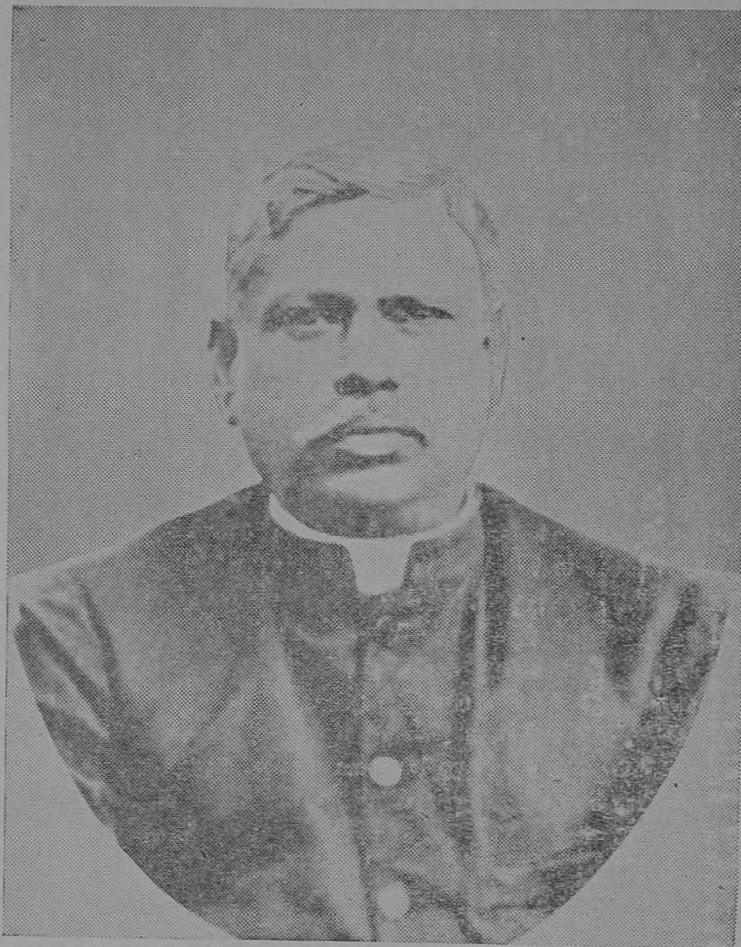
திரு. ஆர்தர் ஆசீர்வாதம் அவர்கள் தம் தந்தையின் கைப்பிரதியை நூலாக்கியதின் மூலம் தந்தையின் கணவை நன்வாக்கியது மட்டும் அல்ல, தமிழகத்திற்குப் புதியதொரு இலக்கியப் புதையலையும் எடுத்துத் தந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்குத் தமிழக இறைமாந்தர் யாவரும் நிறை மனதுடன் நன்றி கூறக் கடன்பட்டுள்ளோம்.

தேம்பாவணிக்கும், இரட்சண்ய யாத்திரிகத்திற்கும் பிறகு கிடைத்த முத்தான முன்றும் முத்து திரு அவதாரம் ஆகும்.

பாளையங்கோட்டை. }
13—7—79 }

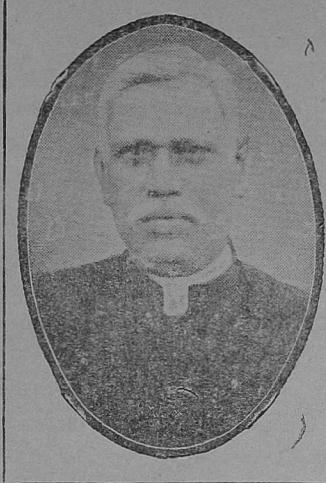
அநூல், எஸ். ஜேக்காபி,
இணை ஆசீரியர்,
“நற்போதகம்” & செயலர்,
நெல்லைத் திருமண்டல இலக்கியக் கழக

ஒந்தியோன்

மஹதிரு.

இராவ் சாகிப் மாணிக்கவாசகம் ஆசீர்வாதம்
அவர்கள்

இராவு சாசிய்

மறைந்து.

மாணிக்கவாசகம் ஆசீர்வாதம் அவர்கள்
வாழ்க்கை வரலாறு

[புலவர் த. காசிப்பாண்டி - தலைமைத் தமிழாசிரியர் -
மேஸ் நெல்லை மேஸ் நிலைப் பள்ளி - நல்லூர்]

ஆக்கியோன்

வயோதிப காலத்தில் எடுத்த படம்

ஆன்ம சடேற்றத்திற்கு ஒப்பற்ற தெய்வமாம் இயேசுவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் 'திரு அவதாரம்' எனும் காவியமாகத் தந்து பொன்றுப் புகழ் பெற்ற மறைதிரு ஆசீர்வாதம் அவர்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றினை எழுதும் வாய்ப்புக் கிட்டியமைக்குப் பெருமிதங்கொள்கிறேன்.

1 சிங்காரக்	குடும்பமே	பாப்பா — இயேசுவின்
சிரான்	குடும்பமே	பாப்பா
திரு நெல் வேலிச்	சீமையிலே	பாப்பா — இயேசுவின்
'திரு அவதாரம்'	தந்தவரே	பாப்பா.

2 ஆசீர்வாதம்	குடும்பமே	பாப்பா — நல்ல
ஆசையான்	குடும்பமே	பாப்பா
இயேசுவின்	ஆசீர்வாதம்	பாப்பா — என்றும்
இனித்திடக்	காணலாம்	பாப்பா.

என்று பாடும் கவிஞர் கூற்று பொய்க்காதன்தே!

மறைதிரு ஆசீர்வாதம் ஐயரவர்களுடைய முனினேரிகள் டோனூலூரிக் கண்மை யிலுள்ள சூரங்குடி எனும் பதியில் சிரும் சிறப்புமாய் வாழ்ந்து வந்தவர்களாவரிகள். அக்குடும்பத்தில் உயர்திரு சுவாமிநாதபிள்ளை யெனும் ஐயரவரிகளின் பாட்டன்றே முதல் முதல் கிறித்துவம் ஏற்று அவர் நாமமகிழமைக்காரக வாழ்ந்தவராவார்கள். அவ்வமையம் அவர்களைத்தந்த இன்ஸ்கள் பலப்பல்.

அவ்வின்னல்களை யெல்லாம் நன்மையென ஏற்றுச் சூரங்குடியை விட்டு வெளியேறி நல்லாருக்குச் சென்று குடியேறினார்கள். அங்கே அவர்களது வாழ்க்கை வளம் பெற்றமையால் அவ்விடத்தையே விரும்பி நிலையாகத் தங்கிவிட்டார்கள். அன்றை மகன் வழிப் பெயரஞன மறைத்திரு ஆசிர்வாதம் அவர்கள், திரு. மாணிக்க வாசகம் பிள்ளை - முத்துநாயகம் அம்மை ஆகிய தமிப்திகளுக்கு 1—7—1865 ஆம் ஆண்டு திருமசனுப்தி தோண்றினார்கள்.

“இந்தக் குழந்தையை எனக்காய் வளர்த்திடு” என்றுற்போல அவரது பெற்றேர் சிறுவயதிலேயே இறைவனின் திருப்பணி விடைக்கொட்டு அவரைப் பேணி வளர்க்கலாயினார். இளமை ஏட்டுக் கல்வி இனிதுற முற்றுப்பெறவே, அவர்களுடைய உயர் ஓல்லி திருநெல்வேலியிலிருந்த C.M.S. கல்லூரியில் தொடர்ந் தது. கல்வியில் ஆர்வங் காட்டிய அளவிற்கு உடற்பயிற்சியிலும், இறையியற் பயிற்சியிலும் ஆர்வங் காட்டினார்கள். அக்காலை தமிழாரவும் உந்தப் பெற்றுத் தமிழாசிரியர்களிடம் உரையாடிப் பழகிய பழக்கம் பிற்காலத்தில் ஒரு காப்பியம் எழுதுவதற்கு வித்திடலாயிற்று. கல்வியும் இனிது கணிந்தது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் படிப்பிற்கும் திறமைக்கும் ஏற்ற பதவி கிட்டுவது அரிதன்று, எனவே அவர்களைத் தேடிவந்த பதவிகள் பலவாம். அவற்றுள் ஒன்று வருவாய்த்துறைப் பணியாகும். அத்துறையில் ஓராண்டுப் பணிக்குப் பின் தம் பெற்றீரது நெடுங்கால விருப்பத்தை நினை வேற்றுவான் வேண்டி, அப்பணி யிணைத் துறந்து ஆண்டவனை திருப்பணிக்குத் தம் மை அரப்பணித்தார்கள். 1899-ஆம் ஆண்டு குருப்பட்டம் பெற்ற ஓர் இறைத் தொண்டராகப் பொறுப்பெற்ற நாள் முதல் திருப்பணியைச் சேர்க்கிமாடுதலி, பண்ணைவினா, திருவில்லிபுத்தூர், பாளையங்கோட்டை, நல்லூர் ஆகிய ஊர்களிலும் ஒய்வுக்குப்பின் சில ஆண்டுகள் உக்கிரமன்கோட்டை, பாரிவதியாபுரம், என்னும் சேகரங்களிலும் இருகுப் பணி விடை சீருஞ் சிறப்புமாய்ச் செய்து வந்தார்கள்.

அவர்கள் பணியின் உச்சநிலை உக்கிரமன்கோட்டைச்சேகரம் என விளம்புதல் மிகையாகாது. அங்கிருந்த இன வேறுபாடுகள் அன்றையின் அருங்கரையால் பகலவன் முன் தோண்றிய பனியாய் மறைந்தன. “அன்ன சத்திரம் ஆபிரம் நாட்டவில் ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்” பெரிதன்றே? அதன்வழி இரெட்டியார் பட்டியில் உயர்தர ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றை நிறுவ முனைந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட இஸ்லாக்கள் பலப்பல. ஆயினும் திரு. S. A, பொன்னையா உபதேசி யாரின் உறுதுணைகொண்டு, தம் பொருளையும் சௌலவிட்டுப் பள்ளியை அமைத்து

நடத்திவந்தார்கள். தமது உடல் நலங்கு றிய நிலையிலும் உக்கிரமன்கோட்டையை உறுதியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு அவர்கள் ஆற்றிய பணி அளவிடற்கரியது. இன்றும் அப்பகுதியிலுள்ள மக்கள் அன்னைர நினைந்து நினைந்து மகிழ்ச்சிகளை.

பாளையங்கோட்டை சமாதானபுரம் கிறித்து ஆலயத்திற்குக் காவ்கோள் விழா எடுத்ததும் அவர்களே. அங்கு அவர்கள் யெயர் பொறித்த கல் ஆதனை நினைவுட்டி நிற்கின்றது. அச் சபையின் மகிகள் இன்றும் மறைதிரு ஆசீரவாதம் அவர்கள் தங்கள் சமய, சமுதாய வாழ்வில் பங்கு கொண்டு அவ்வப்பொழுது கொடுத்துவந்த ஆலோசனைகளை நன்றியுடன் நினைந்து மகிழ்ச்சிருர்கள். அச் கோவில் இன்றும் ஒரு சிறந்த கோவிலாக இயங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜியரவர்களிடத்து நல்லாசாண் தொடர்பும் — கவிதை நூற்படிப்பும் — மறைநூல் ஆய்வும் — பரம்பனர் ஈவும் — இறைவன் அருளும் இணைந்து செயற் பட்டமையால் தம் ஓய்வு காலத்தில் இனிய எளிய கருதிதுச் செறிவுமிக்க ஒரு காவிய மாகத்து ‘திரு அவதாரத்தை’ ஆக்கினார்கள். மீண்டும் தாமே அதனை ஒரு முறை அடித்தல் திருத்தல் இன்றி எழுதிச் சீரிய பெட்டகமாய் வைத்தருளி 1948-ஆம் ஆண்டு (13—7—1948) இறைவன் திருவடியை அடைந்தார்கள்.

அவர்களுக்கும், அவர்களுடைய இலட்சிய வாழ்விற்கும் உறுதுணையாக வாழ்ந்த மேரி ஞானம் அம்மையாருக்கும் இளை மச்னுகப் பிறந்த திரு. ஆர்தர் ஆர்லாதம் அவர்கள் தாம் ஒய்வு பெற்றுள்ள இவ்வணையம் தம் தந்தையாரின் உள்ளக்கருத்தினை நிறைவேற்றியும் ஆர்வத்துடன் இந்நாளை வெளியிட முன்வந்திருப்பது பாராட்டுவதற்குரியதாம்.

தம சீரிய தொண்டினால் அக்காலத்து ஆச்சில அரசாங்கத்தொரால் அளிக்கப்பட்ட “இராவ் சாகிப்” என்னும் பட்டம் பெற்ற மறைத்திரு ஆசிர்வாதம் அவர்கள் தமிழ்முடைய எழுதிதுப் பணியால் ‘திரு அவதாரத்’ தை யாக்கி உலகிற்களித்து இரண்டாம் “கிறித்தவக் கம்பர்” என்னும் புதும் பெறுகிறார்கள் என நினைக்கும் பொழுது உள்ளம் மகிழ்கிறது. வாழ்க அவரிகள் நாமம் !

பதிம்பாசீரியம்

ஓ. ஆர்தர் ஆசிர்வாதம், B.A.,L.T.,

நன்றியுரை

எல்லாம் வல்ல இறைவனை முதற்கண் வழுத்தி அவருக்கு என் மனமாற்ற நன்றியதீ தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். அவருக்கே எல்லா மேன்மையும், மகிழையும் உண்டாவதாக! “திரு அவதாரம்” என்னும் இக்கவிதை நூலை இயற்றுவதற்குப் பரிசுத்த ஆவியினாலே எம் தந்தையை ஆட்கொண்ட கண்ணிமகன் திருவருளைச் செப்பிட இயலாது. சுவிசேடங்களை மையமாகக் கொண்டு நூல்வடிவு சமைத்திட ஞானத்தையும், அறிவையும், தேக வலிமையும், உழைப்பையும், நற் கூத்தையும் ஈந்த ஈசை மீண்டும் போற்றிப் புழுந்து என் நன்றியுரையைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

மறைந்து போக வேண்டிய இந்நாலைத் தக்க நேரத்தில் எனக்கு ஞாபகம் ஊட்டி, அதன் இருப்பிடம் இயம்பி, புதைப்பொருளாய்க் கண்டு கொள்ளச் செய்து தந்தையாரி உள்கிடக்கலை நிறைவேற அச்சுப்பதிப்பில் வெளியிட என்னைத் தூண்டுவித்தமைக்கும், பாராட்டுரை எழுதியமைக்கும் மறைதிரு. D. கிறிஸ்டதால் ஐயரவர்களுக்கு முதற்கண் நன்றி கூறக் கடப்பாடுடையேன்.

நம் திருமண்டலப் பேராயர் மகாகனம் S. டானியேல் ஆபிரகாம் அதிதி யட்சர் அவர்கள் இந்நால்வெளிவரத் தம் ஆசி கூறி, ஆதரவு அளித்து, “முகவரை” எழுதி, எட்டுமைச் சிறப்பித்தோடு; இந்நால் நம் அதிதியட்சாதின் நூலங்காடியில் விற்பனை செய்ய ஆவன செய்தமைக்கும் கணிவுடன் கரங்கூப்பி நன்றியையும் வணக்கத்தையும் அன்னார்க்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

முதிர் வயதில் தனிப்பட்ட முறையில் இப்பொறுப்புள்ள பிரசுரிக்கும் வேலை யைச் செய்துமுடிக்க இயலாத என்னை ஊக்குவித்து, சமயோசித ஆலோசனையை யும், ஒத்துழைப்பையும் கொடுத்துதவிய நண்பர் நற்போதக இணை ஆசிரியர் வித்துவான் R. S. ஜேக்கப் அவர்களுக்கும், நண்பர் வித்துவான் த. காசிப்பாண்டி அவர்களுக்கும், நன்றி கூற நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். வித்துவான் திரு. R. S. ஜேக்கப் அவர்கள் “அறிமுகம்” எழுதிப் பெருமை தந்தமைக்கும் உள்மார நன்றி கூறகின்றேன். வித்துவான் திரு. த. காசிப்பாண்டி அவர்கள் பாளை. கந்தரம் அச்சகத்திற்கு வந்து, அச்சுப் பிரதிகளில் பிழை திருத்தி, இந்நால் ஆச்சிடப்பட்டுச் சிறந்த முறையில் உருவாகுவதற்கு எடுத்துக்கொண்ட தன்னால் மற்ற பணி வியக்கத் தக்கதே. மேலும் எம் தந்தையாரின் வாழ்க்கை வரலாற் றினைக் கவனத்தோடும், ஆக்கறையோடும், எழுதித் தந்தமைக்காசவும் என் மனமாற்ற நன்றியை அளிக்கின்றேன்.

இந்நாலின் ஆருமை, பெருமை வாசிப்போருக்கு விளங்கிடத்தக்க முறையில் உண்மையான அங்போடும், கடமை உணர்ச்சியோடும் இந்நாலைப் படித்து “அறிமுகம்” எழுதித்தந்த ஈராள் டக்கரி கல்லூரி முனினாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர் குமரி L. R. ஜான் அவர்களுக்கும் எம் நன்றி.

தொராவிய நல் மேய்ப்பன் ஆலயக்குரு மறைத்திரு ஜில்லாபால் அவர்கள் ஆங்குள்ள தமிழ் மக்களும் இப்பணியில் ஆரிவங்கொள்ள ஆவன செய்தமைக்கு அல்லது ரூக்கும் என் உள்மாரிந்த நன்றி - வணக்கம்.

இலாபத்தைக் கருதாமல் இந்நாலைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு உருவாக்கிக் கொடுத்த சுந்தரம் அச்சக உரிமையாளர் திரு. நடராஜன் அவர்களுக்கும், அவர்களுடைய பணியாளர்களுக்கும் எம் நன்றி என்றும் நிலைத்திருக்கும். அல்லது ரின் அச்சகம் நாளும் வளர் ஆண்டவர் அருள்புரிய வேண்டுகின்றேன்.

கையில் பணமில்லாது ஆரம்பித்த இப்பெரும் பணியை வெற்றிகரமாக முற்றுப்பெறப் பண உதவி, நன்கொடை முதலியன முழு மனதோடு அங்புடன் கொடுத்துதவிய நன்பர்கள், ஆதரவாளர்கள், இனஜினர் பந்துக்கள் குடும்பத்தினரையாவரிக்கும் என் மனமாரிந்த நன்றியை அப்பு கலந்த வணக்கத்தோடு கூறிக் கொள்கின்றேன்.

இறைவனின் பேரருள் யாவரிக்கும் களிந்து கிட்டிட இறைஞ்சி - இறைவன் நாமத்தால் யாவர்க்கும் நல்லாசி கூறி என் நன்றியுறையை முடிக்கின்றேன்,

சால வணக்கம்.

பாணை - ஜவகர்நகரி }
3-7-1979 }

J. ஆரிதாரி ஆர்சிவாதம்,
பதிப்பாசிரியர்.

நூக்கியோன் ஆடும்பும்

	மிறப்பு	இறப்பு
இராவ் சாகிப் மறைத்திரு மாணிக்கவாசகம் ஆசீர்வாதம் மேரி ஞானம்	1—7—1865 6—8—1869	13—7—1948 17—9—1917

பிள்ளைகள்

1. மேரி ஜானகி சாமுவேல் ஜோதிநாயகம்	30—5—1890 11—8—1885	28—12—1913 29—9—1918
2. எஸ்தர் செல்லம்மாள் ஜான் ஜேசுதாசன் ஹீனிவாசகம்	7—5—1892 30—5—1890	5—7—1919 20—1—1945
3. சாமுவேல் ஹென்றிமாணிக்கவாசகம் பூரணு கிரேஸ்; ரேச்சல்	21—12—1893 4—6—1900 15—3—1901	26—9—1977 12—2—1930 20—12—1975
4. ஜான் ஜேசுதாசன் (Rev. Canon) கிருபா சொர்னம்	20—6—1896 17—4—1901	21—8—1975 31—12—1971
5. ஆனி	5—7—1898	27—7—1898
6. எலிசபெத் மாசில்லாமணி கமலம் முத்தம்மாள்	9—7—1899	18—8—1920
7. ரேச்சல் அன்னம்மாள்	11—4—1903	18—10—1911
8. தாமஸ் மதுரநாயகம் சிரீனிவாசகம் (Dr.) ஈகுணு	7—6—1905 23—7—1905	10—8—1976 27—9—1959
9. ஜேம்ஸ் ஆர்தர் ஆசீர்வாதம் ஈவா செல்வ கல்யாணி	30—1—1908 3—12—1920	

திரு அவதாரம்

திருஅவ தாரன் திருந்கவி புனைய
திருஅவ தாரன் திருஅடி சரணம் !

பாஸிரம்

அவனிதனில் தெய்வசுதன் உற்பவித்த அமலோற்பவ ஆச்சரியச் சம்பவமும்
அவனிதனில் மானுடர்சீர் பெற்றுயவே அவனேயருள் மாட்சிமிகு போதனையும்
அவனிதனில் துண்பமுற்ற மானுடருக்கதியற்புத நன்மையரு ஞநியமும்
அவதியொடு க்ருசினிலேமாண்டுயிர்த்த அழிமானுடர் மீட்புமாமன்
பின்சரிதை.

கடவுள்வணக்கம்

ஓன்றுமொரே மெய்க்கடவுள் தந்தையரே ஓன்றுமொரே மைந்தனையே
தந்தவரை
ஓன்றுமொரே தெய்வசுதன் ஆனவரை ஓன்றேபலி யாய்த்தமையே
தந்தவரை
பொன்றுத்தோர் வன்மையுளர் ஆவியரை புல்தீயரைத் தூயவரே யாக்குவரை
ஓன்றுகியே மூவராக நிற்பவரை உண்மைத்திரியேகரை வணங்குவோமே.

1. பால் காண்டம்

1. திரு அவதாரம் யோ. 1: 1-3: கலா. 4:5

1. காலமேதோன் ருமுனுள வார்த்தையதே காலமாதி யந்தமிலா வார்த்தையதே மூலதெய்வ மோடிருந்த வார்த்தையதே மூலதெய்வ மாயிருந்த வார்த்தையதே ஞாலமாமேல் லாந்தனது வன்மையினால் ஞானமாய்ப் படைத்தோரே வார்த்தையதே காலமாக ருபமாகி மானுடனுய்க் காசினியிற் ரேஷ்றியதாம் வார்த்தையதே.
2. கடவுளைமெய் யாயறியர இவ்வுலகே காணவுமே ப்ரத்தியங்குக் காட்சியாயே கடவுளது மெய்மயமே அங்பெனவே காட்டவுமே காசினியின் மாந்தருக்கே கடவுளது மக்களிங்கே கொள்கடந்த ஜீவியமும் ஈதெனவே காட்டவுமே கடவுளையே விட்டகன்ற பாவியரின் காருணிய மீட்பராகத் தோன்றியதே.
3. அம்புவியற் பாவியர் டேறுதற்காய் அன்புருவா யம்புவியற் சென்றுதிப்போம் அம்புவியில் நிர்மலராய் மாதுவித்தாய் அன்பினவ தாரமாயே சென்றுதிப்போம் வம்புசெறி மானுடருக் காய்ப்பினையாய் வாங்பவியே யாகமன மானமென அங்பொடுமே தெய்வசுதன் தமையிந்தே அன்பினவ தாரஅஸ்தி பாரமிட்டார்.
4. காலதிறை வேறவுமே தெய்வசுதன் மாட்சிகனம் யாவுமேக ணாந்துமனுக் கோலமது கொண்டுமேயோர் கண்ணியிடம் கோதிலாதே அற்புதமாய் உற்பவித்தோர் பாலகனுய்ப் பாரிதனிலே ஜெனித்தே பாடுபட்டு ச்ரூசினிலே மான்டுயிர்த்தே சீலமொடு பாவியரை மீட்டதோரே தில்வியஅவ தாரனின்பா தம்பணிவோம்.

2. திரு சோந்தத்திரம்

5. மண்தலத்தில் மாபெரிய கண்டமாமா ஆசியாவின் மேல்கரையின் நாடதுவே மண்தலத்தில் ஒர்சிறிய நாடதுவே மாவிருகண்டம் நெருங்கும் நாடதுவே பண்பொடுமே பல்வளர்ச்ச றிந்துளதால் பால்நறவு மோடுநாடென் பேருளதே எண்பலசிற் ரூட்சிஜனங் கொண்டுளதாய் மாமகிப ரிச்சைவத்து நாடதுவே.
6. கண்டமூ ஜாதியருள் கோரஜனத்தால் கானுனென் பேருளதாம் நாடதுவே பண்டையநா எங்குளபெ லிஸ்தராலே பாலஸ்தினென் பேருளதாம் நாடதுவே பண்டபிராம் வாக்கடைந்த பான்மையினால் வாக்களிக்கப் பட்டநாடென் பேருளதே மண்டலாதி பன்தலீதும் மாமகனும் மாஞானிசல் மோனுமர சாண்டநாடே.

7. விண்ணவர்கள் பல்சமயங் காட்சிதந்தே நற்றிருநா டெண்பேர்கொள் நாடதுவே புண்ணியனங் குற்பவித்த மாட்சியினால் புண்ணியநா டெண்விசேடப் பேருளதே மன்னவராம் மானுடர்க்கு வேண்டியதாம் மாமகத்வ மீட்பிவனே தோன்றியதால் மன்னிதிலே நாடிதனின் மான்மியம்போல் மாமகத்வ முற்றதொரு நாடுளதோ?
8. இத்தரையி வித்துணையா மாட்சியொடே மிக்களழில் சீருளதாம் நாடிதனை அத்தனேமுன் சொன்னதொரு வாக்கதேபோல் ஆயிரகாஞ் சந்ததியாம் இஸ்ரவேலர் எத்தனைநூற் ரூண்டுகளாங் காலமாயே இன்பமொடே ஆன்டனுப வித்திருந்தும் அத்தனது மாகிருபை தாமறந்தே அத்தனின் ருள்நெறியே நீங்கினரே.
9. இவ்வுலகில் அந்நெறியை நீக்கிவிடில் எம்மற்கு மிப்புவியிற் சீருளதோ இவ்வுலகில் அந்நெறியைக் காத்துவரில் இவ்வுலகு மவ்வுலகும் கேஷமாமே இவ்விதமாஞ் சீரனுப வித்தஇவர் எம்பரனின் நீதிநெறி நீங்கியதால் வெவ்விதபல்ராஜ்ஜியத்துட் பட்டவராய் மேன்மையுஞ்ச யாட்சியுமே தாமிழந்தார்.
10. மகத்துவமாம் ஆட்சிதனைத் தாமிழந்தே மாகிறுமை யுற்றராமிச் ஜாதியரே மகத்துவமுள் பூர்வராஜ்ஜி யங்கஞுளே மாபலத்த ராஜ்ஜியமாம் ரோம்ராஜ்ஜியம் மகத்துவமாய்த் தம்முனுலே யாண்டிருந்த மாபெரிய கிரேக்கரது ராஜ்ஜியத்தை மகத்துவமாஞ் சேனைகளால் வென்றவரின் மாமகத்வ ஆட்சியின்கீ மாயினரே.
11. மாபெரிய ராஜ்ஜியமா மீதினையே மாட்சியொடே யாண்டிருந்த மன்னவருள் மாமகினமை யுள்ள ருஸ்து ராயனவன் மாட்சியொடே யாண்டுவருங் காலமதில் மாகொடிய கண்மிகொலை பாதகங்கள் தாட்சியின்றிச் செய்தவனு மாகுருள் மாளரோதே யென்பவனே தோமியனும் மன்னவன்யூ தாவிலர சாண்டனனே.
3. திருமாதா — ஹா. 1:26-38.
12. இக்காலை இஸ்ரவேலாம் நாடிதிலே இசைந்தவட நாடுகல் லீயினிலே அக்காலை நாகரிக யூதராலே அவமதிக்கப் பட்டதொரு நாசரேத்தில் எக்காலுங் கீர்த்தியுள்ள இஸ்ரவேலின் இறைவனுந்தா வீதுடைய வம்சமதில் எக்காலும் மாமதிப்புப் பெற்றதொரு எழிலனங்கு கண்மிமரி யம்மனுளார்.
13. அம்மாதைப் பெற்றதொரு அன்னையரோ அன்னைளன் பக்தியுள மாதரசி அம்மா! இக் கண்ணியரின் சீர்குணங்கள் சாந்தமருள் தாழ்மைபரி சுத்தமொடே இம்மாதின் தெய்வபயம் த்யானமுமே இன்பமருள் தர்மகுணம் சீருளவாம் இம்மாபேர் நற்குணமார் மங்கையரை ஜோசபெனும் பக்தனுக்கே நிச்சயித்தார்.

14. கண்ணிமரி யம்மன்மனை மாகுமுனே கண்யமுறு தன்னையின் வீட்டினுளே தன்னந்தனி யாகவொரு நாளினிலே தனித்தியானஞ் செய்திருக்கும் வேளையினிலே மின்னுமொளி மேனியுள காபிரியேல் மேன்மைமிகு தூதனுமே தோன்றியுமே கண்ணிமரி மனங்கலங்கி யச்சமுற கண்யமுறு வாக்குமேமொ ழிந்தனனே.

மங்கள வாக்கு

வேறு

15. “மாதரின்சி ரோமணியே மாகிருபை பெற்றவரே மாதரசி யானவரே மாதருளே யாசிபெற்றீர் மாதயையார் கர்த்தரேயும் மோடிருக்கின் ரூர்நலமாய் மாதயையால் நீவிரேதாம் வாழ்க” வென்றே வாழ்த்தினுனே.
16. கண்ணிமரி யம்மனேநீர் உட்கலங்கி யஞ்சவேண்டாம் மன்னுமகா தெய்வமுடை மாக்கிருபை பெற்றதாலே கன்னியரா மங்கையரே கர்ப்பவதி யாகுவீர்மெய் என்னஞும் மாவெழிலாம் பாலனையே பெற்றெறடுப்பீர்
17. இவருக்கோ ஜேசுவனும் இன்பநாமஞ் சூட்டுவீரே அவரோமே லோராவார் உன்னதரின் மைந்தனுவார் அவர்தாதா வாந்தவீதின் ஆசனமே யானதைத்தான் அவருக்க ஸிப்பரேமா அண்புதெய்வங் கர்த்தரேதாம்.
18. அவர்முனேன் யாக்கோபுட அங்குடும்ப மானவரை அவர்தாமே யென்றென்றுமே ஆண்டுவரு வார்நிசமாய் அவர்ராஜ்ஜி யத்துக்கொரு அந்தமிரா தென்றுமென்றும் அவர்கொள்ஞும் மாட்சியே யடங்குவதில் லோரெலையுள்.

வேறு

19. இதுவித உரையவர் செவியுறவே எதுவிதம் நடைபெறும் இயல்பலவே “அதுவிதம் நடைபெறல் எதுவிதமாம் அறிந்தி ஸென் புருடனை” யென்மொழிந்தார் இதுவித உரைதனை மொழியவுமே இதுவித மொழிகளை யியம்புவதேன் இதுவிதம் நடப்பதற் இதுபெரிதோ இறைவனும் அதிவல கடவுளாலே.

20. உன்னத மானவர் திருவருபி உமதுமேல் வந்தே அமருவரே, உன்னத மானவரின் திருப்பலமே உமதுமேல் வந்தே நிழலிடுமே, உன்னத மானவர் திருப்பொருளாம், உமதிட முதிக்கும் திருவுருவோ உன்னத மானவராங் கடவுளுடை உன்னதத் திருமகன் எனப்படுவார்.
21. உம்முட இனத்தவன் கடவுளிடம் உயர்பக் தியேயுள முதியவனே அம்மைய ரெவிசபேத் திதுதருணம் அருமகன் ஒருவன் கருத்தரித்தான் அம்மையோ மலடியே யெனப்படுவாள் நிகழ்வதிப் பொழுதோ ஆறுமாதம் எம்பர ஞர்செய ஏலாதாம் விஷயமே துள்ளதா? இயம்புவீரே!
22. இப்படி யாங்கன மொழிகளையே தூதனே யிதமோடே யியம்பவுமே அப்படி யானு விதோஅடியாள் ஆண்டவர்க் கடிகமயே யதிநலமே அப்படி யும்முட வுரையதேபோல் ஆகவென் றுரைத்தன ரவ்வணங்கே அப்பொழு தகன்றே யவணிருந்தே தூதனுங் காயிரி யேல்மறைந்தான்.

4. எபிரோன் எலிசபெத் ஹக. 1 : 39-45.

23. சின்னட் கழியவே யோர்தினத்தில் எழும்பினர் மலைசெறி திசைசூதர் நன்னு டாம்வள தலமதிலே நலமிகு பலவளஞ் செறிந்துள்ளதாம் முன்னாள் முதலா ரோன்வமிசம் பலதீலை முறைவழி யனுபவித்தே இந்நா ஞமேமிகச் சிறப்புள்ளதாய் எபிரனென் பழையவோர் பதியுளதே,
24. கர்ப்பினி எலிசபெத் தானவளே கணவனுஞ் சகரியா வொடுவதிந்த அப்பதி யனுகியே யங்குள்ளதோர் அரியதா மதிசய விஷயமீதும் கர்ப்பினி யவளொயுங் கண்டவனே களிப்போடு சிறிதுநாள் தரித்திருந்தே அப்புறந் தனதகந் திரும்புவதென் றெபிரனுக் கெழுந்தனர் மரியணங்கே.
25. வாழ்வதற் குகந்ததாந் தலமிதிலே வாழ்ந்திருந் தவரக மடைந்தவுடன் வாழ்ந்தவள் முதியவள் எலிசபெத்தை வாழ்த் தினர் மகிழ்வொடும் மரியணங்கே வாழ்த்திய தொலையிது செலியுறவே தன்வயிற் றினிலுள் குழவியுமே தாழ்ச்சியே யிலாதோர் அதிசயமாய்த் தன்னுட மகிழ்வினாற் குதித்தனனே.
- வேறு
26. உன்னதது யாவியானி றைந்தவளாம் பக்தியிலு யர்ந்த எலிசப்பெதுமே உன்னதசப் தத்தொடுமே கூறினாலோ “பக்தியிலு யர்ந்தவராம் மாதருனே உன்னதஆ சீர்வதமே பெற்றவர்நீர் உம்முதரப் பிள்ளையுமே பெற்றததை என்னளின் மேன்மைன தாண்டவரின் மாவெழில்மா தாவெனிடம் வந்ததுவே.

27. “ உம்வாழ்த்தல் சப்தமே என்செவியி லோடியேவந் தேறவுமே என்வயிற்றின் அம்பால னுவனுங் கேட்டதையே யானந்த மாயவனுந் துள்ளினனே அம்மாநீர் பாக்யவதி விஸ்வசித்தீர் அத்தனுரை யாவுநிறை வேறு” மென்றுரீ இம்மங்கை இம்மொழியே கேட்கவுமே ஏசபர ணைத்துதித்தே பாடினரே.

5. கண்ணிமர்யம்மனின் கீதம். ஹக. 1:46-56.

28. நித்தமுமே என்துதிக்குப் பாத்திரராய் நிற்பவராங் கர்த்தருக்கே அத்தனருள் பெற்றனனி னுத்துமமே எத்தினமும் மாமகிமை யேறெறுக்கும் நித்தமுமே தூதகணம் போற்றுகிற நிர்மலனும் ரட்சகனை சர்வஞ்ஞை நித்தமுமென் னுவியுமா னந்தமுமே கொண்டுகளித் தேமிகத்து திக்குமே! மெய்.
29. இத்தரையி லேமிகுந்த தாழ்ச்சியிறு ஏழையாங் குடும்பமதின் ஏழையான் அத்தனுமே தம்மடியாள் தாழ்ச்சியிறிந் தேயுன்னத அன்பினுலு யர்த்தினரே இத்தனைமா க்ருபைகளு முற்றனனின் வாழ்வினையே பார்க்குமாமெச் சந்ததியும் இத்தனைமா ஸ்ரேஷ்டவருள் பெற்றனனை மாபாக்ய வாட்டியென் வாழ்த்துவாரே!
30. ஆதிபரன் வல்லவரே கர்த்தரவர் அதிமகிமை யான்பெறவே செய்தனரே ஆதிமுதல் மாகனத்துக் கானதொரு அவர்திருநா மம்பரிசுத் தம்முளதே ஆதிமுதற் கொண்டதொரு மாவிரக்கம் பயமொடவர் பாதமேப ணீந்தவர்க்கே ஆதிமுதல் வம்சவழி வம்சமாயே அநந்தசதா காலமும்நி லைத்ததுவே.
31. அன்பரவர் மாபலத்த தம்புயத்தால் அதிவலிய க்ரீயைகளைச் செய்தனரே அன்பிலராய்த் தம்மிதய சிந்தைகளில் அகந்தையுளர் தாஞ்சிதறச் செய்தனரே வம்புளவாங் கீர்த்தியஞ்செய் வீரரையே வகித்ததொரு ஆசனம்நின் றேயிறக்கி அன்புளராய் உள்ளமதிற் ரூழ்மையுளோர் அதியுனத மாம்பதவிக் கேற்றினரே.
32. அரும்பசியே யுற்றவரா மேழையருக் கருணலங்க ளீயந்துபசி யாற்றியுமே வறுமையொடு தாழ்ச்சியுமே போக்கியவர் மகிமையொடு வாழ்வுவை யர்த்தினரே தருமகுண மற்றவரா மைஸ்வரியர் தமக்குளவாம் யாவுமேயி முந்தவராய் வறுமையடைந் தேழையராய்க் கஸ்தியுற மனம்வெதும்பி வாடவுமே வைத்தனரே.

33. “நம்முடைய முன்னவர்பி தாக்கணக்கே நமதுபரன் சொல்லியதாம் வாக்கதே போல் நம்பிதாவாம் ஆயிரகாஞ் சந்ததியார் நலமொடுமென் ணட்கணுமே வாழ்ந்துயலேவ தம்மனதிற் கொண்டதொரு முடிவேபோல் தயவொடிரக் கஞ்செசயவே தாம்நினைந்தே தம்முடைய தாசனில்ரா வேலையே யரவணைத்தே யாதரித்தார் மாதயவாய்”.
34. இப்படியே கன்னியர்சுத் தாவியிற்றம் மாவியினி லேபரவ சம்மடைந்தே அப்பணியே தோத்திரக்கி தங்களினுஸ் ஆனந்தமா யேதுதித்த மர்ந்தனரே அப்புறமும் மாதங்களா யவ்விடமே அமிமையொடுங் கூடியிருந் தினபண்டந்தே அப்புறந்தா எம்முதியோ ரைப்பிரிந்தே ஆங்குநின்றே தம்பதிக்கே யேகினரே.

6. திரு அவதாரன் ஜெனனம். மத. 1:18-25; ஹுக். 2:1-7.

35. தம்பதிக்கே வந்தபினாற் கன்னியரே தமதுடநா எண்டிவருங் காரணமாய் அப்பதியி லுள்ளவரு முற்றவரும் அவர்நிலைமை யின்னதெனக் கண்டனரே தம்பதியா யானவனே நன்மனசான் தருமகுண முள்ளவனே தானறிய வெப்பிமனம் நொந்திடினுங் தன்னளியால் வெகுண்டவமா எஞ்செசயவே என்னமிலான்.
36. எப்படியிக் கண்னியரே கர்ப்பமானு எனுமர்ம மேயறிந்தோர் யாவருளர் அப்படியே யானதினே லெல்லோரும் அவரதுமேல் சம்சயமே கொள்ளுவரே அப்படியோ சேப்பனுஞ்சம் சயித்தாற்கு றையவன்மேற் கூறுதல்நி யாயமன்மே அப்படியா னலுமந்த நீதிமானே அவரைச்சபை யேற்றுதற்கே என்னமிலான்.
37. அம்மனுக்கே தள்ளுதற்சீட் டேகொடுத்தே அந்தரங்க மாயகற்ற எண்ணமிட சம்மனசோர் தூதுவனே சொப்பளத்திற் ரேன்றியுமே சற்குண்டோ சேப்பினுக்கு நன்மனசா தாவீதென் வேந்தனது நற்குமரா ஜோசபேந் யிப்படிச்செய் உன்மனைவி யானவரைச் சேர்ந்தருள்வாய் உன்னிடமே சேர்ப்பதற்கோ ரையமில்லை.
38. “அவரிடத்தி லற்புதமா முற்பவமோ அதிபரிசுத் தாவியரா லானதுவே அவர்தமக் கேற் பட்டதொரு காலமதில் அருணிறைந்த பாலகளைப் பெற்றெடுப்பார் அவருக்கே ஜேகுவெனு மின்பெயரே யினிதுறவே யீந்தருள்வாய் ஏனெனிலோ அவருவந்தே தஞ்ஜுனம்பா வங்கணின்றே அவரைரட்சிப் பாரருளாய்” என்றனனே.

39. எம்மானேர் தீர்க்கனுலு ரைத்ததேபோல் நிறைவுறவே யீதெலாம்ந
டந்ததுவே
அம்மா! ஓர் கண்ணிகையே கர்ப்பமாள் நலமருஞும் பாலகணைப்
பெற்றெறடுப்பாள்
இம்மானு வேலெனுமோர் இன்பெயரே இவர்க்கிடுவா ரின்பழுற என்றனனே
இம்மானு வேல்பதத்துக் கர்த்தமிதை “இருக்கிறுரே எங்கடவுள்
எம்மொடுமே”!
40. அத்தருணஞ் செய்தியிதே கூறியபின் அவ்விடம்நின் ரந்தரமாய் நீங்கினனே
நித்திரையி னின்றெழும்பி யம்மகனே நேர்மைமிகத் தூதனுட கட்டளைபோல்
அத்தருண மேயெழும்பி யாத்திரமாய் பத்தினியா வோரவரைச்
சேர்த்துமேபின்
பத்திரமாய்ப் பத்தினியாங் கன்னியரைப் பண்பொடுமே கன்னியமாய்க்
காத்தனனே

வேறு

41. தீதிலாம னகள்ளோனே தேர்ந்தபக்கி யுள்ளோனும்
ஆதுலரை யாதரிக்கும் அங்புளோன் கஞ்சேர்ந்த
கோதிலாத மங்கையருக் குற்றநாணை ருங்கிற்றே
ஈதிவண்ண மாயிருக்க கட்டளையிட் டான்ராயன்
42. எத்தேசமோ எந்தலூரார் எவ்விடமோ வாழ்ந்தாலும்
அத்தேசமா மந்தலூரார் ஆருமேதம் மூர்சேர்ந்தே
எத்தேசஜ் னக்கணக்கை யேற்றேதார்கா வந்தன்னில்
உத்தரவிட் டானிராயன் உண்மையாயே முத்தான்
43. இக்கட்டளை யேபிறக்க எங்குமுள்ளோர் எவ்வுராஸ்
அக்கட்டளை போல்நடந்தார் ஆத்திரமாய் யாபேரும்
அக்கமயல் சென்றவரே அந்யநாட்டுள் யூதர்கள்
அக்கணமே சென்று சேர்ந்தார் ஆவ்வாயே தம்முரே.
44. தாவீதுட வம்சத்தான் தச்சனும் யோ சேப்பென்போன்
மாவீரனும் தாவிதுட வம்சமேரி யம்மன்தாம்
தாவீதுபி றந்ததாந்தம் பூர்வீகமா மூரேதான் .
தாவீதினுர் ரெண்பெயர்கொள் தப்பெத்தலை சேர்ந்தாரே.

45. நாடுசென்ற லைந்தவர்தம் மூரைநாடி வந்தாற்போல் மேடுகொண்ட நாசரேத்தை மெல்லநீங்கி யேயீவர் காடுமேடு மாறுமேக டந்துபய ணஞ்செய்தே ஆடுமேடு மார்ந்ததாமம் பெத்தலையே சேர்ந்தாரே.
46. பெத்தலையிற் சேர்ந்தபோதே ஜோசப்பனும் பேருள்ளோன் பத்திரமாய்த் கண்ணியர்தாந் தங்கப்பய மின்றித்தான் ஆத்திரமாய்த் தேடினேன் வீட்டமைந்த தேயில்லை சத்திரத்தி டங்கிடையா தங்கினுரோ ரான்கொட்டில்.
47. “ஓப்பிலாப்பா லைப்பெறுவான் ஓர்பெதும்பை” யென்றேயோர் தப்பிலாத தீர்க்கனேமுன் சாற்றினதாம் வாக்கேபோல் செப்பினநா வேநெநருங்கச் சேர்ந்ததாங்கொட்ட டில்தன்னில் தப்பிலாத தெய்வமைந்தன் தாரணியில் வந்தாரே.
48. மெய்ப்பரஞுந் தெய்வமைந்தன் மேவிவந்தா ரான்கொட்டில் அப்பனேமு தற்பிறப்பாம் அண்ணலைச்சுத் தஞ்செய்தே துப்புரவாஞ் சிலையாலே சுற்றினுர்பா வன்தன்னை துப்புரவே யுள்ளஆவின் தொட்டியிறப் புத்தாரே.

வேறு

49. பென்னம்பெரி தானதாம்பே ரண்டமுமே கொள்ளாதோ மன்னவனே நீயெனக்காய் மானுடனுமா னயன்றே சின்னதாம்வயிற் றினிலேசிந் றுயிலுங்கொன் டாயன்றே கண்ணிமரி யம்மனின்கர்ப் பக்கனியுமா னயன்றே.
50. என் னஞ்சுர்தூ தர்சணப்பு கழ்ந்தேற்றினு ரேயுன்னை அந்நாளி இன்மாட்சியோ அளவள்ளடங் காதன்றே முன்னுளே தேன்வனத்தில் முதல்யாதே செய்திங்கை இந்நாளில் நீக்கவென்றே உலகிங்கே வந்தாயோ?
51. மன்னைதிபர் மன்னவாடன் மாட்சிநீத் தாயன்றே பொன்னம்லோ கங்களைந்தே போந்தலையே, மன்னுவகாம் துன்னுளின்தீங் கினின்றேதுர்ப் பாக்யர்மீள் தற்காயோ இன்னவ டைந்துதீர்க்க இவ்வுவலகிலே வந்தாயோ.

52. ஆவிவஸ்து வானவனே அற்புதாவ ருபியானேய்
சாவிலாதோர் தற்பரனே நித்தியச தானந்தாவே
பாவிகளாந் தியவர்க்காய் சாபமுற்றே பாழானேர்
சாவினையே யுத்தரிக்கசா வளாந்தேகங் கொண்டாயோ.
53. மண்ணுலகோர் மேலுளதோர் மாமகத்வான் பாலோநீ
மண்ணுலகில் நீஜெனிக்க நல்லதோரில் டற்றுயோ
மண்ணுலகி ஹுள்ளவர்தாம் மாமகத்வ வீடுசேர
மண்ணுலகில் நீஜெனிக்கமா டடையுங்கொட்ட டிற்றுனே.
54. மாமகத்வமா னவனேமா சிறுமையற் றுயோநீ
மாமகத்வரா ஐனேநீமா வெளிமையே யுற்றுயோ
ஆம்! மகத்வகர்த் தனேநீதாழ்ந் தடிமைஞ் பங்கொண்டாய்
மாமகத்வஆ சனனேமண் ணிதிலமர்ந் தாய்ஜையே!
55. என்னேஇவ் வற்புதம்பார் ஈசனிங்கே வந்தார்புவில்
என்னேஇவ் வற்புதம்பார் எம்முருவங் கொண்டாரன்றே
என்னேஇவ் வற்புதம்பார் இந்நிலைமை யேயானுரே
என்னேஇவ் வற்புத்த்தை எப்படிமறப் பாய்பாவி.

7. ஆயர்க்குக் காட்சி. ஹாக். 2:8-20.

56. மேசையா பிறப்பரென்றே மேன்மகரே காத்திருந்தார்
மேசையா தாம்வந்த போதோமேன் மகரேரறிந் தாரில் லை
மேசையா வோதாழ்மை யாயேமே தினியில்வந் தாரன்றே
ஆசைமே சையாவை நீக்கியற்றே அருளேகெட்ட டேபோனூர்.
57. தாழ்ந்தசிந்தை யுள்ளவராம் சாந்தமுள்ளமேப்ப பர்தாமே.
ஆழ்ந்த அன்பே கொண்டவராம் ஆடுகள்மேல் கண்ணுள்ளோர்
தாழ்மையுள் ளருபமாயே தாரணியில் வந்தவரே
தாழ்மையுள் ளமேயப்பருக்கே தர்சனமே முன்னீந்தார்.
58. அப்பதியி ஹுள்ளமாந்தர் ராவிலேயயர்ந் தேதாங்க
அப்பதியி ஞேரமாயே அங்குளவயல் கள்தன்னில்
அப்பதியின் மேய்ப்பரானேர் ஆட்டுமந்தை யொடுதாமும்
தப்பியேதும் போய்விடாதே தங்கியங்கிருந் தார்காத்தே.

59. இவ்விருண்ட ராவினிலே இவ்விதமாய்க் காத்திருக்க அவ்விருண்ட காடுதன்னில் தங்கியஅம் மேய்ப்பரோதாம் அவ்வமயமே யருளான் னவரைச்சுழ்ந் தேநின்ற அவ்விருட்டு நீங்கியொளி யங்குஜோதியாய்த் தோன்றிற்றே.
60. அவ்வொளியோ மாமகத்வ அத்தனின்மா ஜோதியேதான் அவ்வொளியின் மத்தியிலே அந்தரத்திலே யோர்தூதன் அவ்விடையர் அஞ்சவேதான் மாவெழில்கொண் டேதோன்ற அவ்விடையர் தம்மைவிளித் “தஞ்சியேக லங்காதிரே.
61. நற்செய்தியே கொண்டுவந்தேன் மானுடராம் யாவருக்கும் இச்செய்தியன் னேர்க்களிக்கும் எல்லையில்லா னந்தம்மே இச்செய்தியோ என்னவெனில் இன்றுகிறிஸ் தென் னுமோர் ரட்சாபெரு மானுதித்தார் ராஜஞந்தா வீதார்தனில்.
62. பாலையே தர்சிக்க பார்க்குமடை யாளந்தான் பாலைச்சுற் றித்துணியில் படுக்கவைத் தாரங்கே பாலைப்ப டுத்தபசத் தொட்டியிலே தர்சிப்பீரே பாலையே தரிசித்தே பாக்கியரா வீர்” என்றுங்.

வேறு

63. உன்னதது தாட்கணங்க ளக்கணமே யோர்வனுமத் தூதனெடுந் தோன்றியுமே உன்னதத்தி லோர் மகிமை யாகவுமே உன்னதர்ப் ராபரனுக் கெப்பொழுதும் இந்நிலத்தி லுள்ளவராம் மானுடருக் கெல்லையிலாச் சாந்தியேயுன் டாகவுமே மண்ணுலகில் மானுடரின் மேற்பிரியம் மாருதி ருக்கவெனப் பாடினரே.

வேறு

64. பாடினஅத் தூதரேதாம் பாடியேமறைந் தேபோனார் ஆடுகளைக் காத்திருந்த அன்புளோராம் ஆயர்தாம் நாடிநமக் கேயுரைத்த நல்விசேஷன் காண்போமென ஆடுகளை யங்குவிட்டா வலோடே சென்றுரே.
65. பெத்தலையென் னூரடைந்தே பிள்ளையுற்றகொட் டிற்சேந்தார் பத்திதனி லேசிறந்த பத்னிமேரியம் மண்பார்த்தார் உத்தமனாஞ் ஜோசபென்னு மந்தபக்திமா னைக்கண்டார் பத்திரமாய் நித்திரைசெய் பாலைத்தரி சித்தாரே.

66. கண்டிவற்றை மேய்ப்பானோர் மாகருணை யாய்த்தமக்கு விண்டதோர்வி சேடமதை கண்டதாம்செய் தியாவும்மே அண்டையுளோர் யாவருமே தாமறிந்தாச் சர்யங்கொள் கொண்டுமேதி ரிந்தனரே கூறினாரே யாவருக்கும்.
67. ஆயருட செய்திகேட்டோர் ஆச்சரியங் கொண்டாரே ஆயரேதாங் கேட்டதேபோல் பார்த்தறிந்ததா லேமெய்யாய் ஆயனுகுங் கர்த்தரைத்தாம் அன்பொடுதுதித் தேசென்றூர் தாயராகும் அம்மனைதம் உளம்வைத்துச் சிந்தித்தாரே.

8. எட்டாம் நாட்கடன் ஹக். 2:21

வேறு

68. திட்டமாக விர்த்தசேத னம்முறைமை எம்மகனுஞ் செய்யவெனக் கற்பனையாம் திட்டமாயே ஆபிராமென் தந்தையர்க்கே தெய்வமிட்ட மைத்ததொரு கட்டளைபோல் எட்டெனுநா ளேவரவே யத்தினத்தில் இப்புனித அற்புதனும் பாலனுமே திட்டமாய்வி தித்திருந்த கட்டளைபோல் சீரொடுமே விர்த்தசேத னம்மடைந்தார்.
69. விர்த்தசேத னம்மதனு லாபிராமின் மேன்மையுறு சந்ததியா னனதுபோல் விர்த்தசேத னம்மடைந்தே யாபிராமின் மேன்மையுள் ளாசீர்வதுச் சதந்தரனுய விர்த்தசேத னம்மடைந்தோர் பெற்றிராதோர் விஸ்வசத்தா வாவியினுற் க்ருபையினுல் விர்த்தசேத னம்மடைந்தே வாழ்வுயவே வேதவிதி தன்னைநிறை வேற்றினரே
70. இட்டமாயே தந்தைதாய் மற்றவரும் ஏற்றதொரு நாமமிடும் பான்மை போல் திட்டமாயே சொப்பனத்தில் ரண்டுபேரும் தூதனிடங் கேட்டதொரு வாக்கதேபோல் சட்டமாக அவ்விடம்நி கழிப்பவைகள் சர்வமும்ந டத்தியபின் பாலனுக்கே இட்டமாய்ந டந்தவைப வங்களுளே யேசுவனு மின்பெயரே சூட்டினரே!

9. தெய்வாலயத்திற் பிரதிஷ்டை. சிமியோன்-அன்னள். ஹக். 2:22-29.
71. ஏற்பட்டவே ரூன்றுபிர மாணமேபோல் எழில்மகனுந் தாயருமா மிவ்விருவர் நாற்பதாநாட் சுத்திகரிப் பின்முறையே நலமொடுமே கைக்கொளவே வேண்டியதே ஏற்பட்டவே ரூன்றுபிர மாணமேபோல் எழில்மகன்மு தற்பிறப்பே யானதினால் நாற்பதநாட் சௌலவுமே யாலயத்தில் நலமொடும கூடந்தலுமே வேண்டியதே
72. கர்ப்பமேதி றந்துவரும் ஆனைதுவும் கர்த்தருக்கே நேர்ந்துவிட வேண்டியதே அற்பஜெந்தோ மேன்யையுள ஜெண்மமதோ ஐந்துவெள்ளிச் சேக்கலினால் மீட்படையும் எப்படியந் தஸ்துளரே யாபினுமெ இவ்விதியை நீங்குவதோ? கூடியதில் இப்படியே யேழையராந் தாய்மகனும் ஜோசபொடு மேகினரே சாலமுக்கே.
73. ஏருசலேமே சேர்ந்ததொரு இச்குடும்பம் இதற்கெனவே தாங்கொணர்ந்த காசொடுமே பரிசுத்தரின் சந்திதியிற் பீடமதிற் பலிசெலுத்தக் கொண்டவிரு குஞ்சொடுமே பரிவொடுமே மாபரிசுத் தாலயமென் திருச்சமுகங் சேர்ந்தனரே பக்தியொடே பரிசுத்தரி ஞலயத்தி லாவலொடே பரபரப்பாய்க் காத்திருந்தா ஞேர்முதியோன்.
74. பத்தானுஞ்சிமி யோனென்னும்பேர் கொண்டவனே பரிவொடுமே மாநகரிற் காத்திருந்தான் உத்தமனே நீதிபரன் தர்சியவள் உயரிஸரா வேவினுட ஆறுதற்காய் நித்தமுமே ஆவலொடே காத்திருந்தோன் முதியவனும் விள்வசியே ஒர்பெரியோன் அத்தனுஞ்சுத் தாவியாளி கைந்தவனே அவருடைய வாக்கையுமே பெற்றவனே.
75. கர்த்தரது மேசியாலைக் காண்முனமே காண்பதில்லைச் சாவேயென் வாக்கடைந்தோன் அத்தனுட ஏவுதலா லாலயத்தில் ஆவலொடு காணவுமே ரத்திருந்தோன் அத்தனுமப் பாலகளை யேந்தினராய் ஆலயத்துள் ளவ்விருவர் சேர்ந்தவுடன் கர்த்தனையே தன்கரத்திலேந் தியுமேகனி வுடனேயே தோத்தரித்துப் பாடினனே.

76. ஆண்டவரே யும்மருளின் வாக்கதேபோல் அடியனையிப் போதுசம தானமொடே காண்டவனம் போன்றவிது காசினியைக் கடந்தெழும்மை யேகவிடை யீங்கிறீரே மாண்டொழியும் நேர்மையுள் மானுடரிம் மாநிலத்து ஒள்ளபுற ஜாதியர்க்கே மாண்டழியா ஜீவனித் தேயிருளைத் நீக்குமொரு மாவொளியே யாவதற்கும்.
77. நீண்டபொழு தேயடிஞம் யானவரை மீண்டுமிது நாடருளி யாங்கதனை ஆண்டசய ஜாதியரா மிஸ்ரவேவின் காட்டமெனு மாமகிமை யாகவுமே ஆண்டவரே சர்வஜன ஜாதியர்முன் ஆயத்தமே செய்துளதாம் ரக்ஷணியமே காண்டனவென் கண்களுமே காரணனே நின்கருளை யாற்றிருப்தி யாயினனே.

வேறு

78. விண்ணுஜைக் கொள்ளு மோதான் விண்ணவர் தொழுங்கோ மானே கண்கொள லாகா தென்றே கண்முகம் மறைத்தா ராடுமே பண்டுளோ ராரு மேதான் பார்த்தரோ பரிசுத் துண்ணை கண்டுளேன் கண்க ஓலைன் கையினு மழைந்தாய் ஜய்யே!
79. தோத்திரந் தேவா தேவா தோத்திரம் என்றும் ஜயா பாத்திர மாயே மழக்கே பார்த்திபன் காட்சி பீந்தாய் நேத்திரா னந்தங் கொள்ள நிர்மலன் கிறிஸ்தைக் கண்டேன் தோத்திரந் தோத்திரம் ஜயா தோத்திரம் அல்லே ஓரயா.
80. ஏங்கினே னினைத்தே னையா இவராலா றுதலே காண தாங்கினு யெளியே னென்னைத் தவம்புரி யடியன் யானே காண்கிறேன் காண்கின் றேனே கர்த்தரின் கிறிஸ்து தம்மை ஒங்கினே னடைவே னையா உன்னதப் பதவி தானே.
81. தாவியே யற்பன் மேலே சாலவு மன்பே கூர்ந்தாய் பூவினின் வாழ்வின் மேலென் பொற்புறு ஆசை தன்னை மேவியே வைப்பே ஞேயான் மெய்ப்பரா வுன்னி டத்தென் ஆவியை யொப்பிப் பேனின் ஆர்சமா தானத் தோடே.

82. ஜெகமெலா மிலங்க வந்தோய் ஜெகத்தொளிச் சுடரே யானேய்
ஜெகத்துள ஐனங்கட் கெல்லாம் ஜீவனுஞ் சுகமு மானேய
ஜெகத்தினி னிருளஞ் ஞானம் ஜென்மகண் மப்பா வந்தான்
அகத்திரு ளகற்ற வந்தாய் அருட்சுடர் அல்லே ஹாயா.
83. உன்திரு ஜாதி யாகும் உயர்குல இஸ்ரா வேலாம்
அந்திரு ஜாதி யார்க்கே அழகிய கீடம் ஆனைய்
உன்திரு அன்பா லென்தன் உயர்விக் வாசத் தாலே
எந்திரு ஜாதி யாகும் இஸ்ரவேல் மாட்சி யானைய்.
84. பந்தமென் பவத்தா ஹுன்னை நீங்கியே பற்று தோராம்
உந்தனின் புதல்வ ரானேர் உய்வழி யுண்டா மாறே
உந்தனின் உலகு தன்னில் உதித்ததாம் ரட்சண் யத்தை
என்தனின் விழியாற் கண்டேன் எம்பரா என்னை யாள்வாய்.

85. சேவித் துக்கொண் டேனே திருமல ரடிகள் தன்னை
பவியேன் பறந்தே யேக பகர்விடை தரமாட் டாயோ
தாவி எங்கோ செல்வேன் தரணிபா தலமோ ஐய்யே
மேவி நின்கழல் தன்னை நிதமுமே யகலேன் ஐய்யா.

வேறு

86. இந்தவித வார்த்தைகளா வச்சிமியோன் இன்பமொடு பாலகணிப் போற்றவுமே
அந்தமுறும் வார்த்தைகேட் டாச்சரியங் கொண்டனரே அன்புறுதாய்
ஜோசுபுமே
அந்தமுதி யோனருமை யோடுமினும் அவ்விருவர் தம்மையுமா சீர்வதித்தே
பந்தமுறுங் கன்னியராந் தாயயரையும் பார்த்திவித வார்த்தைகள்
பகர்ந்தனனே.
87. “ உந்தனுட மைந்தனிதே பாலகனே உற்றபலர் சிந்தனைவெ விப்படவே
இந்தஜன மாமிலஸரே லிற்பலபேர் வீழ்வுமே மும்பவுமே யாவதற்கு
நிந்தைமிகப் பேசுமடை யரளமுமா யாகவுமே யேற்படுத்தப் பட்டனரே
உந்தனது ஆத்துமம வஸ்தையுற ஊடுருவிச் செல்லுமொரு வாஞ்”
மென்றுன்.

88. இவனிவனே யிவ்விதமாய்த் தோத்தரித்தே தரிசனமா யின்னலுறும் வாக்குரைக்க அவனெழுந்தா னங்கிருந்தோ ரம்மையுமே அவனெனுடுமே கர்த்தரைப்பு கழ்ந்தனனே அவனுடைய நாமமண்ணு ளன்பதுமே அவள்குடும்ப மாசேகென் கோத்திரமே அவனுடைய தந்தைபெயர் பானுவேலாம் அருந்தவத்திரிக் கத்தரிசி யானவனே.
89. அம்மாதோ கன்னிகைப்பி ராயமதில் அருங்கணவ ஞேநிசின்னுள் வாழ்ந்தவனே இம்மகனே டேமுவருடம் வதிந்தாளே ளன்பதினுன் காண்டுபதி யற்றவனே அம்மாதே யாலயமே சேர்ந்தினிதாய் ராப்பகலா யங்கிருந்தே நீங்காதே செம்மையிகத் தொண்டவனே யாற்றினவள் ளன்றுமேஜெ பித்துமீயா ராதித்தவள்.
90. இம்மாதே யிவ்வமைய யிங்கெழுந்தே இன்பமுறக் கண்டனள்நடந்தவையே இம்மானு- வேலெனுமிப் பாலகனை யின்பமுறக் கண்டுகளி கூர்ந்தனனே எம்மானி ஞவியறி னேவுதலால் ஏகபர ஞைத்துதித்தே பாடினனே இம்மாதே கூவினனே இஸ்ரவேவின் மீட்புவரக் காத்திருந்தோர்க் கந்நகரில்.
91. ஏற்றினவர் போற்றினவ ரிங்கமர எழிலனையாங் கன்னியொடு ஜோசபுமே ஏற்றபவி யேசெலுத்திப் பீடமதில் எழில்மிகுமா கர்த்தருட சந்நிதியில் ஏற்றியேப டைத்தனர்நம் ஜேசுவையே யிவர்க்குரிய மீட்புமேச லுத்தினரே போற்றியேபு கழ்ந்துதுதி பாடியபின் எழுந்துபுறப் பட்டனர்தம் மூரினுக்கே
92. பரிசுத்த ஜர்தியெனும் யூதஜனம் பரிசுத்தர் கர்த்தரினு ராதனைக்காய் பரிசுத்தர் தெய்வமுட கட்டளையால் பரிசுத்த ஆலயமங் குற்றதினால் பரிசுத்த பட்டணமென் கீர்த்தியின் பரன்சமரதா னப்பதியென் பேருளதாய் பரிசுத்த சாலேமென் பட்டணமே பரிசுத்த நாடெதின்த லைநகராம்.
93. உன்னதராந் தெய்வமுட அர்ச்சகனும் உயர்மெலுகி சேதேக்கின் சாலம்நகர் பின்தினமெ பூசியரே வாழ்ந்ததொரு பிரபவிய கோட்டையுளே பூசநகர் மன்னவன்தா வீதுமிகச்த் தீரமெடே லௌந்துபிடித் தாண்டனரு சாலம்நகர் பின்னவன்சா லோமோனி யற்றியதோர் பிரபவிய ஆலயமுள் நன்னகரே,

94. முன்னாளில் நேபுகாத்நேச் சாரரசன் துணிவொடுது டைத்ததொரு தொல்நகரே நன்னாள்நெ கேமியாசெ ரூபபேலும் மறுதரமெ முப்பியதாம் நவநகரே பின்னாளில் அந்தியோகென் ராஜங்கேலே பெருமழிவும் நிந்ததயுமநி றைந்தநகர் இந்நாளே ரோதெனுமே தோமியனால் எழிலழகு பெற்றதொரு ராஜநகர்.
95. இந்தநகர் வீதியினி லோர் தினமே இதுமெய்னே ரோதினது காலத்தில் அந்நகர் யாவருமே ராஜங்கேடும் அதிர்ந்துளங்க லங்கியேத ளர்ச்சியுற அந்தரவான் சாஸ்திரமும் மற்றவையும் அறிந்தசிலர் “யூதரது ராஜங்கு வந்தவர்ஜே ணித்ததல மெங்குளதோ வகையொடுவி ளம்பு” மெனக் கேட்டனரே.
96. “மண்டலத்தில் யூதருக்கே யோரரசன் வந்துதித்தா ரென்றறிந்து ணோம்நிசமே கண்டனம்யா மோருடுமே கீழ்த்திகையில் காடுமலை யாறுவனந் தான்கடந்த தொண்டராக வந்துளேம் வர்பதம்ப ணிந்துதொரு தேற்றியுமே யேகுவோமே விண்டனமே யெம்விஷயம் யாவையுமே விண்டுரையும் மன்னனேஜ ணித்தாரே
97. இச்செய்தியோ அந்நகரி லேபரவ ஏந்தலுமங் குள்ளருங்க லங்கினரே இச்சந்தியி லெம்மெதிரி யாவனேன எண்ணியேரோ தேமனங்க லங்கினனே இச்சம்பவத் தாற்கொலையுண் பாரெவரென் றெண்ணியதிர்ந் தார்நகர மாந்தருமே இச்செய்தியே கேட்டவனு மிக்கொடியோன் வேதியரின் சங்கமதைக் கூட்டினனே.
98. வேதமறைப் பாரகராச் சாரியரே வேகமாயே கூடினரே சங்கமாக பாதகவே ரோதிவர்கள் கூடியபின் பண்பொடுவி ஞானினனே சங்கத்தை வேதத்தை யாய்ந்தறிந்தே செப்புவிரே மேசியாவே வந்துதிப்ப தெங்கனவே வேதத்தை யாய்ந்தனராம் ஞானியரே வேதபுத்த கம்விரித்தே யாய்ந்தனரே
99. “யூதாவிற் பெத்தலையி லேபிறப்பார்” என்றுரைத்தார் யூகமொடே யுத்தரவே யூதாவி லுள்ளதொரு பெத்தலையே நீசிறிய தல்லழுத மேன்மகருள் தாதாவா யென்ஜனமா மிஸ்ரவேலை தண்ணாரியோ டானவருணி லேயுதிப்பார் யூதாவி யோர் தீர்க்கன் சொன்னு’’ னென் றேயுரைத்தார் யூகமொடை சங்கத்தார்.

100. வேதமறைச் சாஸ்திரியர் நீங்கவுமே கீழ்த்திசையி னின்றுவந்த ஞானியரைத் பாதகமே ரோதழைத்தான் பண்பொடுமே அந்தரங்க மாயவரைத் தன்மனைக்கே குதொடுமே மர்மமதைச் சொல்லியுமே சொல்லியதா மம்முடுவின் காலமதை தீதிலரா மிப்பெரியோர் தம்மிடமே திட்டமாய்வி சாரணைசெய்தேயறிந்தான்.
101. “பெத்தலையே யேகுவீரே சீக்கிரமாய்ப் பிள்ளையை விசாரியுமே திட்டமாயே அத்தனுமப் பாலகணை நீர்தரிசித் தாத்திரமா யேதிரும்பி வாருமிங்கே சித்தனுக யான்படர்ந்தே யச்சிறிய பாலகணைக் கண்டுபணிந்தேற்றுதற்கே உத்தமமா யென்னிடமே செப்புவீரன் றாக்கமொடு சொல்லியேய னுப்பிணுனே.

வேறு

102. வரணசாஸ்தர ஞானியர்ம னங்குளிர்ந்தா னந்தித்தார் வானதெய்வத் தைத்துதி த்தே மன்னனுக்கா சீர்கூறி வானமேதாம் நேர்க்கியேவ னம்நிறைந கர்நீங்கி கானகத்தி னுடவர்க் கிப்படைந்தே சென்றுகீர.
103. ஆனந்தத் தோடுபோனர் அந்தமார்க்கம் போக்போதே ஆனந்தத் தோடுகண்டார் முன்னவர்காண் நட்சத்ரம் வானமதிற் ரேண்றிவழி காட்டியவர் முன்செல்ல ஆனந்தத் தோடுசேர்ந்தார் அம்பதியே பெத்லேகேம்.
104. அந்தவானட் சத்திரந்தான் அன்னவரவ் ழூர்சேர அந்தவீட்டின் நேர்மேலாய் வந்தமரக் கண்டாரே வந்தஅந்த ஞானியர்தம் வாகனங்கள் விட்டங்கே அந்தவீட்டி னுட்புகுந்தார் அம்மனம்பா லங்கண்டார்.
105. கண்டுகொண்டா ரேயரிதாங் கற்பகமே கண்ணேர மண்டியிட்டார் மண்ணதின்மேல் மார்புமேப டிந்தேதாம் தெண்டனிட்டார் சாஷ்டாங்கத் தெய்வசேவை செய்தாரே உண்டோகளிப் புப்பக்திக் கோரளவே யண்ணேர்க்கே.

106. அத்தனுக்கே தாங்கொண்ந்த அம்பொருள்ப டைத்தாரே பெத்தரிக்க ராயருக்கே பேர்பொன்னே படைத்தாரே சுத்தவேதாச் சாரியர்க்கே தூபவர்க்கம் வைத்தாரே அத்தனு தர்சியார்க்கே அங்குவைத்தார் வெண்போளம்.
107. தேடிவந்தே கண்டுகொண்டோம் தில்லியமாம் தீம்பண்டம் நாடிவந்தே யாம்ருகித்தோம் வானமிர்தம் நன்றாகியே கேட்டைந்தோ ரைத்துக்குங் கெட்டியமிழ் தங்கண்டோம் ஆடினாரே பாடி ஞாரே ஆனந்தங் கொண்டாரே.
108. அந்தவண்ண மேகளித்தே ஆங்குராவி லேதங்க அந்தரங்க தெய்வமோஅ வர்கனுவி லேதாந்றி “வந்தபாதை யேகவேண்டாம் வேறுமார்க்கம்” மென்றார் அந்தவாக்கைக் கேட்டவரே அவ்விதமே சென்றுரே.

எசிப்து செல்லல், ஏரோதுவின் பாதகம். மத. 2:13—18

109. “அவ்விடம் நின் ரேகான்னோர் அன்றுதாதன் யோசேப்பே இவ்விடம் நீங் காவிடிலே மீல்சிறுவன் சாவானே அவ்விதமந் டத்துவானே அக்குரன் ஏரோதே செவ்விதாயே கிப்து செல்வாய் செப்புநாள்மட்ட டும்” என்றுன்.
110. துண்பதுக்க முற்றவர்துர்ப் பாக்கியரா மக்கள்தம் துண்பதுக்கம் நீக்கியேநற் றாயவின்ப மீப்தற்காய் துண்பதுக்க முற்றவராய்த் துர்ருலகிற் கேவந்தோர் இன்பயேசு வுக்கிப்போ தோன்றினதே மாதுண்பம்.
111. பஞ்சமேதப் பப்போனூர் பண்டுதந்தை யாப்ராமே தஞ்சமென்றே போனாரே தந்தையாக்கோப் மற்றோர்தாம் அஞ்சியோடித் தப்பினார் நேகரேமுன் ளீஜிப்தே தஞ்சமென்றே சேர்ந்தனரே தற்பரனு மத்தேயம்.
112. எச்சரிப்பாற் ஜோசபுந்தான் இங்கிருந்தெ முந்தானே அச்சமோடுபிள் ளோதாயே அங்குகொண்டு போனானே பச்சமாயம் மூவருந்தாம் சேர்ந்தனர்பன் ணட்சென்றே அச்சமின்றி யந்தநாட்டில் ஆண்டிரண்டே வாழ்ந்தாரே.

113. காத்திருந்தா னேகொடியோன் ஞானியர்க்காய் நீள்காலம் பார்த்திருந்து மேபவநாள் பார்த்துவஞ்சித் தாரென்றே ஆத்திரங்கொண் டேசினந்த னுப்பினுன்தன் னுட்கள்தாம் சாத்திரமாய்க் கொன்றறழித்தான் சர்வபாலர் ஈராண்டோர்.
114. எவருடவே னோவராமுன் எவரினந்தம் வாராமுன் எவர்களுக்கேற் பட்டதொரு ஏதுழுதயந் தீராமுன் எவரவர்கே டேபுரிந்தும் எவர்கொலவே பார்த்தாலும் எவர்களெண்ணி னலுமாகா இவருடது அந் தம்வாரா.
115. திருப்பரன்மைந் தன்கெடவே தீயகுழிச்சி செய்தாலும் குருரமாயே பாலகரைக் கொல்லலீரர் சென்றாலும் குருவுடநாள் வந்ததில்லை கொண்டலூழியந் தீர்ந்ததிலீ திருப்பரனே பாலனையே காத்தனர்தீ யோன்கைக்கே.
116. ஞாலமேது யர்கொளந டந்தவிந்தத் தோஷத்தால் பாலரேயி ழந்தபெற்றேர் பக்கபந்தும் அன்பர்தாம் ஓலமிட்டார் வானைநோக்கி யுள்ளமேநொந் தேநைந்தார் ஓலமெட்டி னதேவானம் உலகாரும் பழித்தாரே.
117. “பாருமேகண் ணீர்புலம்பல் பார்துயரங் கொண்டாடல் ஊர்ராமாக் கூக்குரல்தான் ஓங்கியெங்கு மேகேட்டே ஆறுதலற் றுள்ளாகேல் மக்களுக்காய்” என்றேதான் கூறினுளை ரேமியாவே குன்றுதே முற்றிற்றே.
118. எத்தனைநாள் வாழ்ந்தாலும் ஏகுநாளே நில்லாதே எத்தனையு யிரோகொன்றேன் ஏரோதென் தீயோனே பத்தயின்றி மக்களையும் பாசமாம்பெண் ஹர்கொன்றேன் அத்தனைக்கொல் லத்துணிந்தோன் மாண்டனனந் நாட்சேர்.

12. எகிப்தினின்று திரும்பல். மத். 2:19-23.

119. சாலமாகி மாளவேக னவிலோர்தா தன்தோன்றி சிலமாயே ஜோசபுக்கே கூறியசே மச்செய்தி , “பாலகனைக் கொல்வதற்கே பார்த்ததீயோர் யாபேரும் காலமேசென் றேயொழிந்தார் காலமேபோக் காதேநீ,

120. “பாலனையுந் தாயையுமே கூட்டியேசெல் வாய்பண்பாய்
சீலமோடே யில்ரவேலாஞ் சீர்நாடே சே”ரென்றுள்
காலைதோன்ற ஜோசபேக னுவையுரைத் தான்தாய்க்கே
பாலனையுந் தாயையுமே கூட்டியேசேர்ந் தான்பண்பாய்.
121. தாசனுன இஸ்ரவேல்த யைபெற்றனன் பால்யத்தில்
பாசமாக வேண்டமகன் சென்றனனப் ரிந்திஜிப்பத
வாசஞ்செய்தே மாண்டபின்ன டிமையானுர் மக்கள்தாம்
நேசமாய்மீட் டேயவரை நித்தியர்சேர்த் தார்கானுன்.
122. நேசமைந்த னிஸ்ரவேலை நீசங்கிலிப்பத் கைநின்றே
பாசமாயே மீட்டுமேபண் பாயிவண்சேர்த் தாரென்றே
ஒசயாத்த ரீசியாலு ரெத்தவண்ண யிப்போதும்
நேசமைந்தன் தம்மையீஜிப்பத் நின்றழைத்தே வந்தாரே.
123. காலனைநேர் ஏரோதே காலமாகி மாண்டாண்பின்
காலனேரற் கேபாடு காற்பங்காம் யூதாவில்
சீலமேற்ற யாண்டதாலே சீலனங்கே செல்லாதே
சாலஅஞ்சிக் கலிலேயா சார்ந்தநாச ரேத்சேர்ந்தான்.
13. பாலப்ராயம் (1) தாசரேத் வாசம் மத். 2:23; ஊக். 2:39, 40.

வேறு

124. கிளையெனும் பொருளுள் நசரதிலே கிளையெனும் பெயருளோர்
வசித் தன்றே
இளமையில் வளர்ந்தனர் இயேசுபரன் இரட்சையென் பொருளுள்
நசரதிலே
பழையவோர் பதியதாம் நசரதிலே பழகினர் பயின்றனர் நசரயனே
தலைத்தவர் வளர்ந்தன ரதுதலமே தளர்விலா திருப்து வருடமேழும்.
125. பிள்ளையே வளரவே தனதாவியில் பெலனடைந் துயர்ந்தது விளங்கினதே
தள்ளையுந் தகப்பனும் மகிழ்கொளவே தயவுசாந் தமுகிப் பெருகியதே
வெள்ளையாம் பரிசுசி ஜோலிக்கவுமே விளங்கிய தறிந்தன ரணவருமே
பிள்ளையே வளரவே திருஆவியிற் பெருகிய துயர்திருக் கிருபையினில்.

126. பாவியங் கடந்தே படிப்பதற்கே பர்வமும் வருமது பொழுதினிலே ஆலயச் சிறுகலா சாலையினிற் சேர்ந்தவர் பயின்றார் கல்வியுமே சாலவே மறைப்பிர மாணமதுஞ் சங்கிதந் தரிசன மும்படித்தே மேலதா முயர்திரு ஞானமதில் மேன்மையாய் வளர்ந்தனர் மனுமகனே.
127. ஆலய மதில்நிகழ் சடங்குகளில் ஜெபமா ராதனை மிகழுமுங்கே சாலவே தமதுட அகமதிலே தமதனை தந்தையர்க் கமைந்திருப்பார் சீலமிக் கலங்கவே யெவர்களுக்குஞ் செய்முப சாரமோ மிகச்சிறப்பே ஞாலமா மிதிலுள் ரணைவரது நலமிகு மன்பினுக் குரியவரே.
128. மார்க்கநி யமமனு சாரங்கள் மாரு தனுசரிப் பார்நலமாய் பார்க்குமெ வர்க்குநன் மாதிரியாய்ப் பண்பொடு நடந்துமே வந்தனரே மார்க்கம தன்பதி ஏருசலேமில் நட்டபெறும் பண்டிகை யாவினுக்கும் சேர்ந்துசெல் வரேதாய் தந்தையொடே பின்திரும் புவர்விழாத் தீரவுமே

(2) எருசலேம் பஸ்கா. ஹக் 2 : 41-52.

129. பன்னிரு வயதினிற் பஷூவரவே பண்டிகைக் கேகினர் பரிவொடுமே தன்னுட அனைபிதா இருவரோடே தாண்டியே சேர்ந்தனர் திருநகரே மன்னிய பெருந்திரள் ஐனங்களெலாம் பண்டிகை வணக்கமும் நன்னய மாய்முடிந் தேதிரும்ப நாட்டமா யிருவருந் திரும்புகையில்.
130. பையனு மிவர்தரித் திருந்தனரே பரிவொடு மாலய மண்டபத்தில் ஜியமே யிலதராய்ப் பெரியவரின் அவையில மர்ந்திருந் தார்ந்துவில் பையன் கட்கே மறையினியிலே பரிட்சைசெசய் சாஸ்தரிய ரானவர்கள் பையனு மிவர்வினு விடைகளையும் இவர்ஞா னமுங்கண் டதிசயித்தார்.
131. அறிந்தில ரிருவரு மிதுவிஷயம் அன்னவர் சென்றெரு தினப்பயணம் தெரிந்தவ ருறவின ரயலரோடே சேர்ந்திருப் பாரென நினைந்தவராய் அறிந்தன ரவரோடு மிலையெனலே தேடின ரவரையே திரிதினங்கள் திரிந்தனர் திரிதினங் கவலையே டே சேர்ந்தனர் திருநகர் விசனமொடே.
132. தேடியே திரிதினந் திருமகனைத் திகிலொடு புகுந்தனர் திருச்சநிதி சூடியங் கிருந்தவர் பெரியவராம் குழநடு விருப்பதை யறிந்தனரே நாடியே பெரியவ ருரைப்பதையே நலமொடு செவிகொடுத் தறிவடைய தேடியே யவரிடம் வினவவுமே திருவுரை யறியவும் முயன்றதையே!

133. அதிசய மடைந்தன ரவர்சொலுவ துணர்ந்தவ ரணைவரு மவருடைய மதியதுஞ் சிறந்தவுன் னதஞானம் மதி யொடு வினவுகின் றதுமறிந்தே அதிசய மடைந்தன ரிருவருமே அவரவணி ருப்பதை யறிந்தவரே நிதிமிக வடைந்தவர் தமைநிகர்த்தார்நி மலனின் மதிமுகந் தெரியவுமே.
134. “அப்பா மகனே என் செய்தாய் அதிமிகு கவலையே யினழத்தனையே அப்பா வொடும்யான் இருவருமாய் அலைந்துகீத டிரேஞோமே கவலையோடே” “அப்போற் கவலைநீ ரட்டவதற்கே அவசிய மிலையே எனதுடைய அப்பா வுடையதாம் விட்யங்களி விருப்பதே யவசியம் அறிந்திலீரோ”?
135. அறிந்தன ரிலையவ ரிருவருமே அன்னவர் மொழிந்ததின் கருத்துணையே பிரிந்தனர் எரிசலை நகரதையே பிள்ளையோ டைந்தனர் பதிசரேத் இருந்தனர் பணிவோ டிருவருக்கும் ஏவிய பணிவிடை புரிந்தவர்க்கே இருதயந் தனிலைமத் திருந்தனரே இவ்விட யமல்லாம் இவரணையோ.

(3) நாசரேத்

136. இவ்வித மருட்டிரு பரன்சேசு இளைமையி லிருந்தே சீர்மிகவாம் தில்விய ஜீவிய லக்கெதென மிகத்தெனி வாயறிந் தேயிருந்தார் அவ்வித நோக்கமே நிறைவுறவே அடைந்தனர் பக்குவம் பஸ்வகையில் செவ்விய தமதுட ஒழியுமே செய்யவே தக்கவ ராயினரே.
137. கல்வியே பயில்கிற தினங்களுமே கடந்தபின் னவருளே யெவரெனினும் அல்லலே பின்னனு காதிருக்க அமர்ந்தொரு தொழிலெலதும் பழகுவதாம் இல்லவர் பேரில மர்ந்ததொரு இசைந்துள கடமையொன் றிருப்பதினால் நல்லதோர் தொழிலாந் தச்சவேலை புகுந்துமே பயின்றனர் நலமிகவே.
138. தாயினே வலெதும் புரிவரயோ தமதுட அகமதிற் றவருதே காயமாந் தமதுட தொழிலதையே கணக்கொடு புரிந்துபட்ட டறையினிலே சாயுமாம் பொழுதே வருஞ்சமையம் தனித்தொரு தலமதிற் கடவுளுட சேயிவர் தந்தையர் பரனைடுமே கழிப்பாரே தனிஜூப த்யானமதில்.
139. சாதுவாம் நலமிகு குணமுளோரே சாந்தமுள் மனுமகன் ஜேசபரன் ஏதெனு மிலதவ ரெளியவர்க்கே யேதெனு முதவவே முன்வருவார் ஏதுமே தீவினை யெவர்களுக்கும் செய்யவே மனமுமே கொள்வதில்லை ஏதுமே தீவினை யறிந்தாலோ ஏங்குவர் துயர்மிகக் கொள்ளுவரே.

140. களையொடு துலங்குமா மவர்வதனம் கண்டவர் நயனமே யிலங்குமிக களைப்படைந் தவரது மகன்றவராய் நன்குக ளிப்பார் அவர்சமுகம் இளைத்தவர் மனத்துய ரடைந்தவரோ இன்சக மடைவார் அவர்நெருங்க விளைகிற பயிரதே முளையினிலே நன்குதெ ரியும்விதம் விளங்கினரே.
141. வளர்ந்தவர் வயதினி லுயர்ந்துவர வளர்ந்துமே யுயர்ந்தனர் சடலமதில் வளர்ந்துமே விரிந்ததே யவரறிவும் வளர்ந்ததே யுனதனுா னமுமேதான் வளர்ந்தனர் கடவுளின் கிருபையிலே வளர்ந்தனர் நலமிகு கிரியைகளில் வளர்ந்தன ரருள்மிகு குணமதிலே வளர்ந்தனர் மனுடரின் தயவிலுமே.
142. நாற்றமே யுனதாம் நசரதிலே நன்மையே தோன்றுமோ எனவிகழும் நேற்றுமித் தினமுமே சுயஜனத்தின் நிந்தனைக் குரியதாந் தலமிதிலே நாற்றமாங் கொடுகுண முடையவராம் நன்மையில் மனுடரின் நடுவினிலே சேற்றினில் முளைத்துமே புனிதமுள்ள செவ்விய கமலமாய் விளங்கினரே.
143. காலமா கவேஜார் டான்கரையில் கர்த்தருக் கேவழிசே வைசெய்வோன் ஓலமாய்க் கூப்பிடு வோன்குரவென் உத்தமன் அருளானும் முன்துதுவன் சீலவான் ராஜ்ஜிய சுபவிசேஷட்டச் செய்திகூ றியேதீகை கொடுத்தான் காலநெ ருங்கவே யவனிடமே சென்றனர் கடிதினிற்றீட் சைபெற.

பாலகாண்டம் முற்றிற்று.

2. உத்தியோக காண்டம்

பேய்ப்பரிட்டை தான்ஜெயிக்கப் பேயதனுற் பூவுலகில்
 மக்கள்டை பேரவள்க்கை
 நோய்வருத்தம் கூன்தருடும் ஊழையுமே அங்கவீனம்
 நொய்ப்பலங்கள் நீங்கவுமே
 காய்மகார ஞமலகை பாவமதாற் கட்டுளானேர்
 கட்டறுந்தே மீட்படைய
 வியந்தொழியு மக்களெழப் பேயதுமேல் வெற்றிபெறச்
 செப்பவர்பா தம்பணிவோம்.

1. உத்தியோகம் பிரவேசம் பரிவர்த்தனை

14. முன் தூதன் தோன்றல். ஆக. 1:5-25; 57-79.

1. எருசலேம் பூட்டனம் திருப்பதியில் எழில்மிகு கடவுளா வயமதிலே திருப்பரன் சந்நிதி தனிற்றினமுஞ் சிறந்தது பபீடமுன் பணிசெயலே திருப்பவி பீடமேற் பலிசெலுத்தி திருப்பணி விடைகளே செயவெனவே அறுநான் காம்பிரி வர்ச்சகரை யமைத்திருந் தனனே தவிதரசன்.
 2. இருபணி ரண்டெனும் பிரிவுகளி லொருபிரி வழியாப் பெயருளதே இருந்தன ணெட்டெனும் பிரிவிதிலே சகரியா வெனும்பெய ருளனேருவன் திருந்தியே ப்ராயமே முதிர்ந்தவனே திருமணை வியர்பெயர் எவிசபெதே குருமுத லாரனென் சிறந்தவனின் குருமுறை வழிசமே யுதித்தவனே.
 3. இருவரும் வயதினில் முதிர்ந்தவரே இருவரும் முதிர்ந்தவர் பக்தியிலும் திருப்பர ணருளுகற் பணைகளிலும் திருவருள் நியமமோ நெறியினிலும் மருவிலர் குறையெது மிலதவராய் மனதிலும் உரையிலும் நடையிலுமே இருவரும் நடந்தவர் சிறந்தவரே இவர்க்கொரு குழந்தையுஞ் தெணித்ததில்லை,

4. ஒவ்வொரு வகுப்பினுக் கிருகிழமை ஒவ்வொரு வகுடமும் முறையுள்ளேது ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் மிருந்தொருவன் ஒவ்வொரு முறையிலும் பணிசெய்வான் இவ்வொரு மனுடனு மெவனெனவே எடுப்பரேர் வகுப்பிலும் கிரமமாயே இவ்வொரு ஒழுங்கினிற் பணிசெய்வே தெரிந்தெடுத் திருந்தனர் சகரியாவை.
5. ஆர்வமாய்த் துவக்கின விம்முறையில் ஆலய ஹஸியன் சகரியாவே ஓர்தினங் காலையி லுட்புகுந்தான் உட்டல மாம்பரி சுத்ததலம் ஏற்றெடுத் தானவன் தூபகலம் ஏந்திநின் ரூன்திருப் பீடமுனைஸ் சேர்ந்தவ ரங்கிருந் தேதொழுதார் சீர்மிகு ஆலய மண்டபத்தில்.
6. தூபமே காட்டியே நிற்கையிலே தோன்றினன் தூதனே திருத்தலத்தில் தூபசீ டமதின் வலபாகம் தோன்றியே ஜோதியாய்த் துலங்கினனே தூபம் தேந்திய அர்ச்சகனே சோர்ந்துமே நின்றனன் திகிலடைந்தே “ஆபத் தேதுமில் லுந்தனுக்கே அஞ்சிடேல்” என்றவ னுரைத்தனனே.
7. நாடியே வருகிறே னுன்திடமே நலமிகு சுபவுரை சொலவுனக்கே தேடியே யுனதுட ஜெப்மதுவே யடைந்ததே திருப்பரன் சமுகமதில் கூடின துமதுட மனவிருப்பம் குணமுறு புதல்வனே யுமக்குதிப்பான் வாடின மஜென்வியா மெவிசபெதே மகிழுவள் புதல்வனின் ஜெனனமதால்.
8. அவனுட திருப்பெயர் அருளனென்பாய் அடைவா யானந் தமேமிகுவாய் அவன்ஜென னமதா லடைகுவரே அதிசய மானந் தமும் திரள்பேர் அதனிருப் பனேயோர் பெரியவனுய் ஆதிப் பரன்நமின் கடவுளின்முன் அவன்தனை யொறுத்துஜீ வியஞ்செய்வான் த்ராகைஷர் சமுமது வும்பருகான்.
9. இருப்பனே தரித்தவன் எலியாவின் இலையிலா ஆவியால் வலமையினு ஸ திருத்தமாய் நடந்துமே வருவனவன் உனதராந் தெய்வமுன் நலமிக்கேவ கருத்தொடு பிதாக்களி னிருதயமே கனிவொடு தாழ்மையே யுனதாக திருப்புல னவர்மிக நலம்பெறவே சிறிய குழந்தையர் புளிதரிடம்.
10. ஆவியி னுவவன் நிறைந்திருப்பான் தனதனை யுதரத் திருக்கையிலே மேவியே யிலைரேல் ஜனங்களிலே நிசநிசம் அதிமிகு ஜனங்களையே ஆவியி னேவ லால் நடந்தவரே அருள்மிக நிறைந்தவ ரெனவறிய ஆவலாய் யவர்வரத் திருப்புவனே அவர்கடங் கடவுளாங் கர்த்தரிடம்.

11. கெருவமே கொண்டவ ரினக்கமில;ர் கீழ்ப்படி தலிஸ்லா மானுடரே திருப்புவன் நீதியுள் சிறந்தவரின் சீரிய வயர்நல் ஞானமிடம் கருத்தொடு கர்த்தரை வழிபடுமோர் கர்த்தருக் குகந்தராம் பிளைகளாய் அருமையா முத்தம ஐனமதையே ஆயத் தஞ்செயுவான் என்றுன்.
12. இப்படித் தூதனி சைக்கவுமே யிதைவிச வசியாச் சசரியாவே எப்படி யாமிது நடப்பதுண்டோ இதனையா னறிவது மெதுவிதமோ தப்பிலை யேயிதோ யான்வயதில் அதிழுப் படைந்தோன் தளர்ந்தவனே அப்படி யேயெனின் மனைவியுமே அதிழுப் படைந்தவள் எனமொழிந்தான்.
13. தேவதூ தட்டுமறு மொழியரைத்தான் தெய்வச முகமதில் நிற்பவன்யான் ஏவலா இனதிட மிறங்கிவந்தேன் எனதுட பெயரோ காபிரியேல் ஆவலர் யுனதிட முரரப்பதற்கே ஆர்மகிழ் வளிக்குஞ் செய்தியிதை பாவமே யிழமுத்தனை யிதுதருணம் பார்த்திபன் வாக்கிதை நம்பாதே.
14. “நிறையறு வாமிது வாக்கினையே நிசநிசம் தக்கவோர் காலமதில் அரைகுறை யல்லவுன் அவில்லாசம் உனதவில் வாசமோ மாபெரிதே நிறைவடைந் தேதினம் பூர்த்தியற நிசமிது நேரிடும் நாளளவும் குறைவடை வாய்நீ யூழமயனும் கூடிய திலையுனுற் பேசுதற்கே”.
15. கூறிய தூதனும் மறைந்தனனே குன்றுமோ அவனுட உரையதுவே நேரிட அகஷண மலனுரையே நேர்ந்ததே யதுக்கண மூமையனே தேறியே தன்னா மியமதையே திட்டமாய் நிறைவுற முடிப்பதற்குள் ஏறியே நேரமே கடந்துசெல அங்கிருந் தவர்வியப் படைந்தனரே.
16. ஆச்சரிய மோடே வந்தவனே ஆசிக் ருதற்காய் வாய்திறக்க பேச்செதும் பிறந்ததில் வாயிலின்றே பேச்சிலான் கரமதாற் சைகைசெய ஆச்சரி யமானூர் மண்டபத்தில் காத்தவ ணிருந்தவத் திரள்ஜனங்கள் காட்சியோர் துரிசன மாலயத்திற் கண்டனென் றறிந்தார் சபையினரே!
17. திரும்பினன் சகரியா தனதகமே திருப்பணி விடைநாள் தீர்ந்தவுடன் இருக்குமத் தினங்களி வெளிசெபதே இறைவனி னுறைபோற் கர்ப்பினியாய் அருளுமே புரிந்தனர் கடவுளென்மேல் அநற்றியே யெனதிழி வென்றனளே இருந்தன ஜெவிசபெத் தனதகத்தே யெவனுமேயக லாதைந்து திங்கள்.

18. வந்தனர் கண்ணியர் மரியணங்கே வந்தனர் நசரேத் பதியினின்றே நிந்தையே நீங்கின முதியவட்கே நேர்ந்ததோர் விஷயமே யறிவதற்காய் முன்து தனின்னை யெலிசபெதும் முன்னவ ணையர் மரியணங்கும் தந்தனர் தோத்திரங் கடவுளுக்கே தங்கினர் மரியனை திரிதிங்கள்.
19. பத்தெனு மாதமும் பிறந்ததுவே வந்ததே பகர்ந்ததாந் தினமதுவும் உத்தமன் பாலகண் பிறந்தனனே உன்னதர் தூதனி னுரையதுபோல் கர்த்தரின் கிருபையே விளங்கவுமே கண்டவர் கேட்டவ ரவஞ்சுடைய நித்திய பந்துக ளயலகத்தார் யாவரும் மகிழ்ந்தன ரவளொடுமே.
20. விருத்தசே தனஞ்செயுந் தினமதிலே விரும்பிவந் தபந்துக ளயலகத்தார் விருத்தஞ்செயுந் சகரியா பெயரதையே மிகும்படி விரும்பினர் சிறுவனுக்கே திருத்தின ளலிசபெத் திதுபெயரை “திருப்பெய ராஞ்சி” என்று ரைரத்தனனே “இருப்பரோ வனதுட இனத்தவருள் இதுபெயருடை யவர்எவரு” மென்றாரே.
21. கேட்டனர் சைகையாற் றகப்பணயே பாலகன் பெயரையே கிளரவுமே கேட்டன னெழுதுமோர் யலகையையே கேட்டதற் கெழுதின னருளனென காட்டினன் பலகையி லெழுதியதை கண்டதை யதிசய மடைந்தனரே வாட்டமாய்த் திறந்ததே யலனுட வாய்நாவுகட் டலிழ்ந்தவன் துதித்தனனே.
22. அச்சமுண் டானதே யங்கவரைச் சுற்றிலு முள்ளவர் யாவருக்கும் இச்சமாச் சாரமே செலும்யூதா நாடெலாம் பேசினர் அதிசயமாய் இச்சமாச் சாரமே கேட்டுமகிழ்ந் தெப்படிப் பட்டதோர்குழந் தையெண்றுர் அச்சனுங் கர்த்தரின் வல்லகரம் அச்சிசு வொடுமே யிருந்ததுவே.
23. துதித்தனன் கிருபைய ருசித்தவனே துதித்தனன் கடவுளைச் சகரியாவே துதித்தனன் தனதுவாய் திறந்ததினால் துணிந்ததா வங்நாத் தலையதுவும் துதித்தனன் குழந்தையே ஜெனித்ததினால் துயரமு மகண்றதோர் மகிழ்வினுடை துதித்தனன் கடவுளைக் களிப்பொடுமே துதிமிகு இனியகி தமேபாடி.
24. பாத்திர வுயர்கீர்த் தனம்படித்தான் பரிசுத் தாவியின் நிறைவினுடை தோத்திர துதிகீர்த் தனம்படித்தான் துதியயர் உன்னதம் பரன்தமக்கே நேத்திரத் தரிசனம் வருந்தினமே நிகழுவ சொல்தரி சனகிதம் பார்த்திபன் கிறிஸ்தின் மகிழ்வகளே பகருமுன் தூதனின் தொழிலுணர்த்தி.

உத்தியோக காண்டம்

வேறு

25. “ஸ்தோத்திர மல்லே ஹாயா தோத்திரப் பாத்தி ரர்க்கே தோத்திர மிஸ்ரா வேலின் துங்கனு மாட்சி யோர்க்கே தோத்திரம் வானேர் சேனைத் தோன்றலே கோவா வுக்கே தோத்திர மல்லே ஹாயா ஜேரதிய ஞதி யோர்க்கே.
26. தம்ஜன மிஸ்ரா வேலைத் தாம்தய வாய்ச்சந் தித்தார் தம்ஜனத் தார்க்கே மீட்பே தாழுடித் தாரே யன்றே தம்மடி யார்க்கோர் கொம்பே தாழுளைப் பிப்போ மென்றே தம்திரு தர்சி யாலே சாற்றினேர்க் கல்லே ஹாயா.
27. தந்திரு வாக்கே போலே தாவிதின் வம்சந் தன்னில் இந்தநற் காலந் தானே ரட்சணி யக்கொம் பீதே அந்தமாய்த் தோன்றற் காயே அன்பினுற் செய்தோரிக் கேதான் சந்ததந் தோத்ரந் தோத்ரம் நித்யச தாகா லந்தான்.
28. ரட்சையோ மாம கத்தாம் ரட்சையே சத்ரு நின்றே ரட்சைநம் சத்ரு வானேர் ராட்சதர் கைகள் நின்றே மாட்சியாய் நம்மை மீட்கும் மாட்சியாம் ரட்சை தானே மீட்சியோ பாவம் நின்றே மேன்மையாம் மீட்சி தானே.
29. தந்திரு வுடன்ப டிக்கை நினைந்தார் தவரு தென்றும் நந்திரு ஜனத்தின் மேலே நலமொடு வைத்த தாகும் தந்திருக் கருணை தன்னை தயமிகக் காட்டி னேராம் நந்திருக் கடவுள் தம்மை நலமொடு தோத்ரிப் போமே.
30. நற்பிதா விஸ்வா சர்க்கே நம்பிதா அபிரா முக்கே தற்பர னிட்ட வாளை நிறைவுறத் தவரு தேதான் பொற்பிலா நம்சத் ரூக்கள் புல்லிய கரங்கள் நின்றே அற்புத மாயே நாமே அத்தனால் மீட்கப் பட்டோம்.
31. உத்தம அடியா ராய்நம் முயிருள நாளெல் லாமே எத்தனை யிடருற் றூலும் எதுவித அச்சம் இன்றே பந்தமாய் நேர்மை யாயே பரனவர்க் கூழ்யஞ் செய்ய அத்தனி னருள்பெற் றுப்ப அதுவிதஞ் செய்தா ரன்றே.

32. உனையோ அருமைப் பாலா உனதரின் தரிசி யென்பார் உன்னத ரவர்ந்த தெய்வம் உருக்கமா மிரக்கத் தாலே மன்னிப் பெனும்ரட் சிப்பே அவர்மகர் தமக்கே காட்ட மன்னவன் முன்சென் றன்னேர் வழியை யாயதஞ் செய்வாய்.
33. அந்தகார ரத்தில் உளோர் அமர்ந் துசாவிரு விற்றுனே மந்தா ரம்போய் வான மகத்துவ ஒளிபெ றற்கே நந்தா ளேந டத்த நலம்சமா தான பாதை சந்தித் ததேவா னின்றே அருனே தயமே நம்மை.

15. முன் தூதனின் ஊழியம். மத. 3 : 1-12; மாற. 1 : 2-8;
ஆக. 1 : 80; 3 : 1-18.

வேறு

34. பாலகன்வ ளர்ந்துடலும் பலப்படவே மாபரிசுத் தாவியரின் பலமடைந்தான் காலமுமே வந்துஜெப ஆலயமதில் உள்ளகலா சாலையினியிற் பயின்றனனே சாலவேப்ர மாணசங் கீதமுமே தர்சனமென் ரூகமும் படித்தனனே ஞாலமெனு மிப்புவியைக் கண்டித்துமே தான்திருப்ப வல்லவனு றறநெறியில்.
35. பாலியங்க டந்தவனும் பள்ளிவிட வாலிபப்பி ராயமுமே யடைந்தனனே ஜோலியாந்த னக்குரிய ஊழியத்தில் சோபிதமா யேதகுதி யடைந்தனனே வேலியாந்தன வீடுமுற வுளார்விட்டே வான் வெளியிற் காட்டி னிலே தரித்தனனே மேலினது இன்பமுமே முனிந்துதவ வேடமது மேதரித்தே தவமிருந்தான்.
36. முப்பதாம்பி ராயமுமே வருமளவும் முன்னவனின் பாதைகளைச் சரிசெயவே தப்பியவாம் ஆடுகளென் ஜனங்களையே தப்பிலாச்சீர் பாதையினிற் றிருப்பவேமே ஒப்பிலாத ஊழியமே துவங்குவரை ஓட்டகம யிரப்புடவை யணிந்தவனும் அப்படிவ னத்திலுள வணவருந்தி தங்கியவ ணேயிருந்தான் வனம திலே.

37. வல்லரசு தீபெரியூ ஆளுகையின் ஆண்டுபதி ஐந்தென்னுமாவ் வருடமதில் நல்லறந்தாழ் நாடெனுமாவ் யூதநாட்டில் பொந்தியுப்பி லாத்தத்தியன் காலமதில் நல்லறம்வாழ் ஆலயத்தில் அன்னுவொடும் காய்பாவென் னர்ச்சகரின் காலமதில் வல்லபரன் வாக்குமேயுண் டானதவண் பாலைவனந் தண்ணிலேலமுன் தூதனுக்கே.
38. வெளியேறி வந்தனனே நாள்வரவே வேந்தன்முன் செல்லுமொரு தூதனுக் வெளியாகும் இஜ்ஜெக்தத்தின் மெய்யொளிக்கே மெய்யாவே கூறுமொரு சாட்சியாயே வெளியாம் வனத்தினிலே கூப்பிடுவோன் மிக்கவேயு ரத்தவொரு சுப்தமென்ன வெளியேறி வந்தனனே சீர்செயவே மேன்மைமிகு கர்த்தருக்கே யவர்வழியே.
39. முன்னேர்கால் தம்முடைய ஊழியனால் முன்னவனு ரைத்ததொரு வாக்கதேபோல் இந்நாளில் ஜார்டன்ப்ர தேசமதில் யூதவன மானதெனு மிவ்வனத்தில் “மன்னவன்மா கர்த்தரரு ளால்மனனே மாறியேகு ணப்படுமின்” என்றுரைத்தே மன்னவன்தம் முன்செலுமோர் தூதனு நல்முனிவன் ஜ்ரானவனே தோற்றினுனே.
40. மனமதுநீர் மாறியேகு ணப்படும்வான் மகிழையறு ராஜியப் நெ ருங்கியதே கனமிகும்வான் ராஜியம் டைந்துயவே களையுமேயும் பாவமெலாம் நெந்துமனம் தினமுமேநீர் செய்துவரும் பவமெல்லாம் திரண்டுமேயோர் குவிய வாகுமன்றே இனமொடுநீர் பாவமனிப் பேபெறற்காய் இறைஞ்சியேய றிக்கைசெயும் என்றுரைத்தான்.
41. திருநதியாஞ் ஜார்டனிரு பக்கநின்றும் ஏருசலையி னின்றுமயல் நாட்டினின்றும் திரண்டுவந்தா ரேஜனங்கள் மாதிரளாய் அடைந்தனர்பர் சேயர்ச்து சேயருமே தருமகுண மற்றவர்போர்ச் சேவகரும் தயவிலரா யங்கொளுவோர் மாகொடியோர் அறிக்கையிட்டா ரேமனந்தி ரும்பியன்றே அடைந்தனரே தீக்கூயேயன் ஞோனிடத்தில்.

42. பெருமிதமாய்ப் போதனைக் கேடுகள்ருஞ் எவ்வரெனினும் பேதமில்லா தேக்டிந்தான் “விரியனெனும் பாம்பினது குட்டிகாள்நீர்” விஷமெனுமா பாவமேநி றந்துகோரே வருஞ்சினம தற்கேநீர் நீங்குதற்கே வகையுமக்கே காட்டினன்யார் உம்மனமே திரும்புதலுக் கேற்றகனி யேகொடுப்பீர் திடமொடுமி டுக்கவழி யேசெலுவீர்.
43. நல்லவிச வாசியரின் தந்தையராம் நமதுடமுன் ஞேனபிராந் தந்தையரை சொல்லவுமே நீர்நினையா திருளத்தில் எமதுடைய சொந்தமான தந்தையென கல்விவைகள் தானிருந்துங் கர்த்தரவர்க் கனந்தமான பிள்ளைகளுண் டாக்குதற்கே வலவாரே யென்றறிந்து கொள்ளுவீரே வகையொடுமே செப்புகிறேன் யானுமக்கே.
44. மரங்களனு மானுடராம் நீவிரெல்லாம் நற்கனி கொடுக்குமர மாகுவீரே. மரங்களது வேருகுகே கோடரியே வைத்துமேயி ருக்கிறதே யிப்பொழுதே அறவிகுந்த நற்கொனிகொ டாமரங்கள் யாவையுமே வெட்டியுமே யக்கினியில் தரந்தரமாய்ப் போட்டுமெயே ரிப்பாரே தப்பாதே யெச்சரிக்கை யாயிருமின்.
45. “என்னசெய வேண்டியதோ என்றெமக்கேஇ சையுமெனக் கேட்டனர்ஜி னங்களேதான் தன்னிடமே ரண்டங்கியி ருக்குமெனில் தயவொடொன்றே மீயகுவீரில் வானுக்கே உண்ணுதற்கா காரமேயில் லாதனுக்கே உனதுணவே யீய்ந்திடுக அவ்யிதமே உண்ணிடத்திற் போலுனய லாண்டித்தும் உறுதியாயே அன்புகொள்க “ என்றுரைத்தான்.
46. அப்படியே யந்தவொரே கேள்வியையே ஆயமதை கொள்பவருங் கேட்டவனரே “எப்படியோ உங்களுக்கேற் பட்டதலால் ஏதெனினு மேயதிகம் வாங்காதீர் மெய்ப்பரனின் பிள்ளைகளை யாவதற்கே மேன்மையான ஜீவியமே செய்குவீரே தப்பிதமாய் வன்கொடிதாய் யாரிடமும் தண்டமேவாங் காதிருமின்” என்றனனே.

47. போர்வீர ரானவரும் அவ்விதமே போட்டனரே யந்தவொரே கேள்வியையே நேர்பாதை யாய்ச்செலுவீர் யாவருக்கும் நீரிடுக்கண் னேதுமேசெய் யாதிருமின் யார்மேலுஞ் சாட்டாதீர் உண்மையிலாக் குற்றமேதும் யாருமக்கே தீங்கிழைத்தும் நேரான சம்பளமே போதுமென திர்ப்பிமன மேயுளரா யிருமின்.
48. எந்தவோர்நி லைமையினி ஹுள்ளவர்க்கும் ஏற்றதொரு போதனை புகங்றனனே அந்தவோர்நி லைமையுள் ஜீவியத்துக் கவசிய போதனையு மேயதுவே சொந்தமாந்தன் ஜீவியத்தின் மாறுதலே உன்னதமாஞ் சோர்விலாத ஜீவியமாம் அந்தமாஞ்ச டங்குகளாம் யாவிலுமே சாலமேன்மை யான தென்று ணர்த்தினனே.
49. சிந்தனைசெய் தார்தமது உள்ளமதில் சேர்ந்தவராம் யாவருமன் னேணிடமே வந்தவரோ நம்முடமுன் னேர்க்குரைத்த தாமவர்நம் மேசியாவே ஸவர்" என "இந்தவிதம் யாருமேநி னைக்கவேண்டாம் மாவெழிலாம் மேசியாவே யானிவேனே வந்தவனு ணர்த்தவேம எந்திரும்பற் கேற்றவகை தீக்கஷ்டர வேயுமக்கே."
50. "தீக்கஷ்யே கொடுப்பதற்கே வந்தவன்யான் வகையொடுமே யிந்தியின் தீர்த்தமதால் தீக்கஷ்யே கொடுப்பரெனின் பின்வருவோர் திருவருளா மாவியினு லக்கினியால் சாக்ஷியாயு மக்கிதுவே சொல்லுகிறேன் சமஸ்தமாஞ்ஜ னங்களேய றிந்துகொள்ளும் தாட்சியேயா காரெனது பின்வந்தும் தமியனுன என்னிலுமே மாபெரியார்.
51. பேதமுளதே யதிகம் எங்களுக்குள் பேதமதோ மாபெரித றிந்துகொளும் பேதமிதே பூமியினின் ரேயுதித்தேன் மாபெரியோர் வானிருந்தி றங்கியவர் போதனைசெய் தேவழிதி ருந்துமொரு புல்லியனு மூழியனே யன்னவரின் பாதரக்கூ யேயவிழ்க்க வராதையோ பாத்திரனே யல்லவேச மக்கவுமே.

52. “பதரையேபி ரிக்கிறதாங் கூட்டுமதே பண்பொடுமி ருக்கிறதன் ஞேர்கரத்தில் பதருதே தங்களம்வி ளக்குவாரே பண்பொடுமெ ரித்துமணி யைப்பதரை சிதறவிடா தேமணிகள் யாவையுமே சேர்ப்பாரே தம்முடக ளஞ்சியமே பதரையோஅ விந்துபோகா அக்கினியில் பண்பொடுமெ ரிப்பாரே” என்றுரைத்தான்.
53. பாவிகளா யங்கொஞ்வோர் மாதிரள்பேர் பண்பொடுமே ஸ்தானகனு ற் றீஸ்கூப்பெற்றூர் மேவியுமே யேற்றனரன் ஞேனையொரு மெய்த்தரிசி யென்றுசொலி யேற்றனரே பாவிகருக் காகவொரே மெய்ப்பவியாய்ப் பாரினிலே வந்தவராம் ஜேசுபரன் பாவிகளோ டங்குதிகூசு தாண்பெறவே வந்தனரே பண்பொடுமே திகூசுபெற்றூர்.
16. திரு அவதாரன் தீகூஷ பெறல், பரீகூஷ. மத. 3:13-17; மாற். 1:9-13; ஹாக். 3:21, 22, 4:1-11, 4:1-13.
54. நீதியாம்ப்ர மாணநிறை வேற்றிநிறை வேறவுமே தர்சனங்கள் பூரணமாய மேதினியில் வந்தவராம் மேசியாவோ விர்த்தசேத னமடைந்தார் அஷ்ட்டினம் போதியவாம் முப்பதாண்டு பூர்த்தியுற புண்யமிகு மூழியங்கு வங்குமுனே வேதியனுற் றீஸ்கூயடைந் தாவியரால் விண்ணபிழே கம்பெறவே வந்தனரே.
55. வந்தனரே கண்டவரை ஜானவனே “வருவதேனீர் தீகூஷபெற எந்தனிடம் இந்தவிதங்க் செய்வதேநி யாயமல்ல அடியவனும் மாற்பெறவே பாத்திரனே சிந்தனைசெய் தெண்ணைவிடும்” என்றுரைக்க “தடைசெய்யே லேதுமேயான் தீகூஷபெற இவ்விதமே நீதியெலாஞ் செய்வதுதான் அமைந்துளதே யென்தனுக்கே” என்றனரே.
56. எந்தனுக்க மைந்ததெனச் சொன்னவரே நீசமனுப் பாவியரா மேனையருள் நிந்தையுற பாவமிதே யொன்றலாதே வேறெறுமோ பேதமிலா நிர்மலரே “உன்தனது ஜோவியிதைச் செய்”யெனவே சொல்லியுளே சென்றனரே ஜார்ட்டனிலே சிந்தனைசெய் யாதவனும் ஜேசுவுக்கே தீகூஷகொடுத் தாஸ்திவிய நாமமதில்.

57. தீசூலயேமு டிந்துகரை யேறிவர செய்யஜெபம் வானமுந்தி றந்ததுவே மாட்சியாயி றங்கினர்பு றுவடிவில் வானமிருந் தோர்பரிசுத் தாவியரே மாட்சியாக வந்துகிர மேலமர மானுடகு மாரனபி ஷேகமானார் சாட்சியாய்த்தி ருப்பரனின் சந்திதநின் ரேயெழுந்த தோருரையே தெய்வவுரை.
58. திருவுரையோ வானமெலாம் பூவுலகும் சிர்ஷ்டிகராந் தெய்வமுட வாக்கதுவே நிருமலராங் கர்த்தரது வாக்கிதுவோ “ நீரெமது நேசத்திரு மைந்தனேதாம் உருக்கமிகு மெப்பிரியம் உம்முடமேல் உண்மையாய்தி லைத்திருக்கும் என்றுமென திரித்துவுரே யானவர்மெய்த் தெய்வமென தெய்வசுத ணீவரென மெய்ருசவாம்.
59. திருமகனென் ரேயெழுந்த வாக்கொடுமே திருமகனு ரேகினாரத் தீரநின்றே அரியதிரு ஊழியமே தம்மையொறுத் தரியதிற லோடு செயத் தக்கவரென் றறியவுப்நற் சாட்சியுமே தாம்பெறவே அரியதொரு சோதனையிற் ரேறவுமே திருவருளா மாவியரி னேவுதலாற் பரபரப்பாய்ச் சேர்ந்தனரே பாலைவனம்,
60. பாலைவனஞ்ச் சேர்ந்தமனு மைந்தனுமே பரிக்கூயினிற் ரேறிவெளி யேறவுமே. காலைமுதல் மாலைவரை ராவிலுமே கடவுளொடே தான்தனியா யேதரித்தே வேலையிது வேயெனத்தி யானிமதில் வேதபடிப் பேஜெபத பத்திலும் காலமெலாந் தான்கழித்தே யவ்வனத்தில் கழித்தனரே காலமொரு நாற்பதுநாள்.
61. காலமெலாம் நாற்பதுநாட் கானகத்தில் வனமிருகங் கள் நடுவிற் சஞ்சரித்தே. காலமெலாம் ராப்பகலு பாசித்தே கடுகளவு போஜனமுண் ணேதிருக்க காலமதிற் சாத்தான்சோ தித்துவர கடிந்துமேஜெ யித்தனரே சத்துருவை காலமாமந் நாட்களுமே பூர்த்தியுற் கடும்பசியாற் றுன்பமேய டைந்தனரே.

62. கடும்பசியாற் ரூஸ்பமுறு மித்தருணம் தனக்குதவும் வேளையெனக் கண்டவனும் திடுமெனச்சோ தித்தனனே தீயனவன் “கடும்பசியாற் ரூஸ்புறுதல் நன்றலவே எடுத்துதவு மித்தருணம் உம்வலமை ஏழில்மிகும்ப ரன்கடவுள் மைந்த னென்னில் விடுமுமது தீப்பசியிக் கற்களையே விதியுமலை யப்பமாகப் பார்ப்ப” மேதான்.
63. பார்ப்பமெனச் சொல்லவுமே தெய்வசதன் பதிலுரையாய் வல்லசர்ப்பச் சத்துருக்கே. ஏற்பமோயா முந்தனுத்தி சத்துருவே எமதுபலங் காட்டவுமே வேண்டியதோ காப்பமோயாம் எம்முயிரை நீதுறிக்கும் கபட்டுவழி யாமிதனின் மூலமாயே பார்ப்பமோயாம் வேறுவழி யுண்டோவெனப் பரனருளிச் செய்ததிரு மாமறையில்,
64. “திருமறையோ சொல்வதிதே நீயறிவாய் ஜீவனையே காக்கவேயப் பம்புசிக்கும் ஒருவழிதா னுள்ளதோ சொல் லிப்புவியில் உள்ளதுவே வேறுவழி நிச்சயமாய் திருப்பரனின் வாயினின்றே மூம்புவதாம் திவ்யமொழி ஜீவவழி யாகுமென திருப்பரன்ப கர்ந்ததொரு வாக்கதாயே திருமறையி வெழுதியது முள்ள”தன
65. எழுதியது முள்ளதெனச் சொல்லவுமே யிம்முறையை விட்டவனும் அம்முறையின் எழுத்தினையே கொண்டுமே யக்குளதாம் எண்ணமொடே கானகமா மங்கிருந்தே எழுந்தனனே ஜேசுலையு மேகொணர்ந்தே ருசலேமினு லயத்திலு ஸ்னதமாய் எழும்பியவோ ருப்பரிகை மேனிறுத்தி யிவ்வசன மேயுரைத்தான் வஞ்சகனே.
66. நிறுத்தியேயு ரைத்தனனே வஞ்சகனே, “நீர்பரனின் மைந்த னெனி லிங்கிருந்தே திருத்தமாக வேகுதிப்பீர் தாழ்த்தரயில் தீங்கெதுமே நேராதே காப்பதற்காய் பொருந்தாதே யும்மடிகள் கற்களிலே புண்யபரன் கற்பிப்பார் தூதருக்கே வருத்தமேயு மக்குறுதே தங்கைகளில் வாக்காக ஏந்தியுமைக் கொண்டுபோவார்”.

67. “கொண்டுபோவா ரென்றுதிரு மாமறையிற் குறித்துத் ரிந்திலீரோ”
என்றனனே
விண்டுபூதிற் சொல்லினாரே ஜேசுபரன் “வியர்த்தமேதான் உன்னடை
இம்முறையும்
கண்டுகொள்வா யங்குளதே கர்த்தராமுன் கடவுளைப்ப ரிஷைபாரா
ஓயேபின்னிசன்
கொண்டுபோனு னேவெயாருவு யர்மலைக்கே கொடுமுடியி வேதிறுத்திக்
காட்டினுடேன.
68. காட்டினனே யிவ்வுகின் ராஜியங்கள் மாட்சிகனம் பெற்றிலங்கும்
ராஜியங்கள்
வாட்டமிலா திப்புவிக்கே வேண்டியவாம் பல்வகைப்பட் டேயருள்ளீன்
ராஜியமே
நாட்டமேகொள் நாடுகளாற் காலமெலாம் நன்னிதிநி றைந்தடுந்து
ராஜியங்கள்
தாட்டிகமா யேவிரிரோம் ராஜியமும் தாண்டியதை மீற்குலகின்
ராஜியங்கள்.
69. ராஜியங் ஞன்னுபல பலவிதமாய் ராஜருளே யேகசக்க ராதிபரின்
ஆட்சியின்கீழ் பல்லரச குள்ராஜ்யம் ஏதுரசா கானும் ராஜியங்கள்
சாட்சியாயே சொத்துகளா டம்பரமும் மாட்சி கொண்டிலங்கும் ராஜியங்கள்
வீழ்ச்சியேயி லாதகண்றே யோங்கிவளர் வெற்றியுள ராஜியங்கள்
காட்டினனே.
70. காட்டினனே பூவுகின் மாமகிமை கனகுதனம் மேற்குலகின் மாட்சிகளே
காட்டின்கி முக்குலகின் மாமகிமை கனதனமே நித்திலவி ரத்தினமே
வாட்டமில்த னங்குலமாம் மாமகிமை வணங்காத மன்னர்கொலு
மாமகிமை
கூட்டமாயே மாளிகைகள் காப்பரண்கள் குடிஜனங்க டல்மலைவ
ளம்மகிமை.
71. மகிமைகொள் ராஜியங்களும் காட்டினனே மகிமையெலாம் நீத்துவகில்
வந்தவராம்
மகிமையில் லாவறுமை கொண்டவர்க்கே வகையொடுவி ரித்தனனே
தன்மகிமை
மகிமையொடே தோன்றுகிற பூதலமும் மகிமையைடை ஜஸ்வரிய
ராஜியங்களும்
மகிமையினுக் கேற்றதொரு ஆட்சியாயே மகிமையுள வாமனைத்தின்
ஈசனேயேன்.

72. ஈசனேயா னீதெலாமே யுந்தமக்கே யீங்ந்தருள்வேன் பூரணமாம் சம்மதமாய் காசபொருள் வேறெற்றுமே வேண்டியதில் கண்ஜலமோ பாடுகளோ வேண்டியதில் “�சனென வேயெனையே யேற்றெனது ஏரடிப ணிந்தெனவ ணங்குவீரே” தாசனென வும்மையெனக் கொப்புவித்தே யோர்தடையி லாதனைத்தும் ஆண்டுகொரும்.
73. ஆண்டுகொரு மென்றவன்வாய் கூசாதே அக்கிரம வார்த்தைகளை யேதுணிவாய் ஆண்டவராம் யாவினுக்கும் யாவையுமே ஆக்கினோராங் கர்த்தருக்கே கூறுவுமே மாண்டவனை யேஜெயித்தே பாரிதனை மாட்சியொடும் மீட்பதற்காய் வந்தவரோ “ஆண்டகல்வாய் சாத்தானே” என்றதட்டி வாயடைத்தார் பின்னுமறை வாக்கதனால்.
74. பின்னுமேஜை யித்தனரே சத்துருவை பெருமிதமாய் மாமறையின் வாக்கதனால் உன்தெயவங் கர்த்தரைப்ப ணிந்துதொழு அவரெராருவரை யேயாரா தியென்றே முன்னூலாம் வேதமதிலுள தெனமுன்வ னுரைக்கஅதி கார்மொடே பின்னடைந்தே யோடிமறைந் தானவனே பிசாசெனுமா சத்துருவே யங்கிருந்தே.
75. அங்கிருந்தே நீங்கியவோர் சத்துருவே அப்புறஞ்சி ன்னுட்களே நெருங்கியதில் அங்கவர்ப ரீஷைபசி காரணமாய் ஆவிமனந் தேகமதிற் சேர்ந்திருக்க அங்கடுத்தார் தூதர்பணி செய்யவுமே ஆற்றியினாப் பேசியுந் தேற்றினரே அங்கிருந்த கன்றனரப் பாலவரே தக்கவரா யுத்தியோகத் தேயமர.

17. ஸ்நானகண் சாட்சி: யோ. 1:15; 19-34

வேறு

76. முந்தினன் ஜானெனானுந் தவமுனியின் முதுமொழிப் போதனை யாமனைத்தும் சிந்தனை செய்தவர் தீரள்ஜூனங்கள் விரைந்துமே வந்தனர் தீஷைபெற மன்னிய கீர்த்தியே பரவியெவன் மகினமையர் சாலேம்ப திபுகுந்தே துன்னிய வேதியர் பெரியோர்மனம் துடிக்கவே செய்ததே செவிபுகுந்தே.

77. மதமுதற் குருவாம் பெரியரை மறையோர் வேவியர் சிலரை இதமொடே யனுப்பினர் ஆனிடம் எவரென அறியவே விணவை ம் இதமுறு வசனமா யவரவர்க் கெதனையும் மறுதலிக் காது சுதனும், கிறிஸ்தின் மகிழை ஜோவிக்க யறிக்கை செய்தனன்.
78. தன்னையுங் குறித்தவன் மிகத்தெளிவாய் தாங்கிறிஸ் தல்லவென் றறிக்கைசெய் பின்னையார் எலைஜாத் தரிசியோநீர் பேணியே யறிவியுமெமக் கெனவே அன்னவ னுமலவென் றறையுமே அல்லதோர் தரிசியோ எனவினவ இன்னுமே அதுமிலை யெனவுரைக்க இன்னுமே வினவின ரவரவனை.
79. “எம்மையிங் கனுப்பினேர் வினவுரே எவரெனச் சொலுவோம் நீரவரோ உம்மையே குறித்து நீருரைப் பதென்னே உரைப்பிரே உண்மையை” என்றனரே ‘செம்மைசெய் குலிரே கடவுட்கே சிறப்போ டவர்வழி, என்றெசாயர வன்மையா யுரைத்ததோர் வசனம்போல் வனமதிற் கூவுவோன் சப்தமேயா.ஸ்.
80. பரிசய வகுப்பினேர் அவண்வந்தோர் பரிந்துமே வினவினர் மறுதரமே கிறிஸ்துவ மெலைஜை மலையெனிலோ கெடியுள தரிசியு மிலையெனிலோ தெரியவே யறிவியும் எமக்குநீரே திருமுழுக் கருள்வதேன் ஜனங்களுக்கே தெரிந்துகொள் வீரிதை அதிநலமாய் சிறந்ததோர் விஷயமே யுமக்குரைப்பேன்.
81. “ஞானமு முக்கதோ அருளுகிறேன் நலமொடு நதியிதன் ஜலமதனால் ஞானபோ தகமதும் உரைக்கிறேன் நவிலுபோ தகமோ சிறந்ததல வானிருந் தேயெழுந் சாட்சியு ளோர்மகி மையுடை ஒருவருளர் நானும் றிந்திலேன் நீவிருமே நமதுந டுவிலுள பெரியரை.
82. எனதுபின் னவரே வந்தும் எனிலவர் மகிழை யுளவரே எனதுட மகிழை யிழிதே இவர்முனுல் நிற்கவே தக்கவேண் உனதரா மவரது மகத்துவம் உனதமே யவரது பதரக்கை எனதுட கரமோ வலவிழக்கவோ எடுக்கவோ சுமக்கவோ தக்கவோ.

83. நன்றிதார் மரியுதோர் சாட்சியையே நவின்றனன் அருளனென் தீக்ஷகனே என்றிவன் அருள்முழுக் கீய்ந்ததலம் நதியின் குருதலம் பெத்தபரா அன்றுமே கடந்தே யடுத்ததினம் அவனிடம் அருட்பரன் ஜேசுவந்தார் இன்றுமே திடமிகு சாட்சிதந்தான் எமதுட குருபரன் ஜேசுவுக்கே.
84. “ உலகிதின் பவமதாம் பாழ்ச்சமையே யுவப்பொடு மேற்றுமே சுமப்பவராம் உலகிது புரக்கவே வந்தவரே உனதராங் கடவுளின் மறியிவரே பலமொடு முன்னொரு நாளுமக்கே பகர்ந்தேன் சாட்சியேன் அவரிவரே நலமொடு மெனதுபின் வந்திருந்தும் இருப்பவர் நாட்களே துவங்குமுனே.
85. “ எனிலுமேன் மையுளோ ரென்றுரைத்தும் இவரையா லுண்ணமையா யறிந்ததில்லை ஜனமதா மிஸரவேல் ஜாதியர்க்கே இலர்வெளிப் படயான் சாட்சியே இனமொடு ஜனமதாற் றிருமுழுக்கே யிவர்களுக் கேதர வந்தவனே இனமொடு மினுஞ்சொலும் வாக்கையுமே இருதயங் கொள்வீ ரென்றனனே.
86. அருடியாந் திருவரு ளாவியரே அனுஙவே லாததோர் பரமிருந்தே அருவமே கொண்டுடு ருவடிவாய் உவந்தவர் மாட்சியார் சிரமேலே அருமையா யிறங்கியே தங்கியதைத் திருமுழுக் கேபெறுத் தினமறிந்தேன் திருமக னிவரென யானடியேன் அறிந்திலேன் திட்டமா யதுவரைக்கும்.
87. “ தீக்ஷயான் கொடுக்கவே தீர்த்தமதாற் ரேர்ந்தெனை யனுப்பின ராம்பரனே சாக்ஷியா யெவர்சிர மேலிறங்கக் காண்பாயோ சத்திய ஆவியரை சாக்ஷியா முனக்கிது இப்பெரியார் சத்தியர் திருவரு ளாவியரால் தீக்ஷயே கொடுப்பவ ராவரெனத் திட்டமாய்த் தெரியவே செப்பினரே.
88. “ கண்டுளே நதுவித மொருதினமே கனிவொடு முழுக்கே பெறுந்தினமே விண்ணிலீன் றருட்டிறு ஆவியரே விரைந்தவர் சிரமே லமரவுமே விண்டியான் பகருமோர் சாட்சியிதே வினைதவிர் திருமக னிவரெனவே கண்டறிந் துணர்வீர் நீவிரெலாங் கடவுளின் கிறிஸ்தே யிவரெனவே.
89. ஆண்டுநின் றுனவன் மறுதினமும் அவனது சிஷியரா மிருவரோடே கண்டனன் ஜேசுவுமே வருவதையே அவரையே காட்டினன் சிஷியருக்கே விண்டனன் சாட்சியே யிதுதினமும் கடவுளின் மறியென மிகுசிறப்பாய் கண்டவ ரவ்விரு வருமறிந்தே கணமதிற் ரூடர்ந்ததனர் திருப்பரனை.

18, முதற்சீடர் யோ. 1:35—51

90. திரும்பி நோக் கினரருட் பரன்கிறிஸ்தே சிவியரவ் விருவரைக் கண்டனரே அருளொடு வினவினர் திருப்பரனே அவசியம் எனவோ தேடுவதென் “தருகவி டைபே நீர்குருபரன் தருகு மிடமெது” என்றுரைக்க வரும்படி யழைத்தன ரிருவரையும் உரைத்தனர் வந்திவண் பார்த்தறியும்.
91. அங்குபின் சென்றன ரந்தியிஷும் அவ்விரு சிஷியரு மாவலொடே தங்கிய தாயிடம் அத்தனைடுந் தாண்டியே யடைந்தார் மாமகிழ்வாய் அங்கவர் சேர்ந்ததாம் நேரமதே ஆயிரு மணியாம் நான்குமணி சங்கை சற்குரு அண்ணலொடே தங்கின ரவர்களாந் நாள்முடிய.
92. அவருட னிருந்துமே ரண்டுபேரும் அவருட பண்புகண் டறிந்தனரே அவருட திருவுப தேசமுரை அமர்ந்துணர் வொடுமே கவனித்தார் அவர்வெறு மனுடனே யல்லபரன் அருட்கிறிஸ் தண்ணலென் றறிந்தனரே அவர்தம துடகுரு வென்றறிந்தார் அவர்முதற் சீடரு மாயினரே.
93. இருவரி லொருவலேனு பேதுருவிள் இளையச கோதர னந்திரேயா குருபர ழையேயடை மாமகிழ்வால் குணமொடு வந்தனன் அண்ணனிடம் திருப்பர னருளிய கிறிஸ்துவவையே தினமதிற் கண்டனம் என்றுரைத்தான் குருபரன் திருக்கிறிஸ் தண்ணலிடங் கொணர்ந்தனன் தன்னுட சோதரனை.
94. மாபா வந்தீர் மறியிவனின் மாண்பறிந் துரைத்தன ரிதுவசனம் கேபா வென்றமழுக் கப்படுவாய் கேண்மையோ ஞ மகன் சிமியோனே கேபாச் சொல்லெபி ரேயுமொழி கீர்க்குமொ ழியிசீல் பேதுருவாம் கேபாச் சொற்றமிழ்ப் பாடையிலே கெட்டியாங் கண்மலை யென்பொருளே.
95. திருவளங் கொண்டனர் திருக்குருவே திரும்பியே கலீவியென் டுடுசேர மறுதினங் கண்டனர் விலிப்புவையே “எனதுபிள் ரூக்” வென் றேயழைத்தார் இருவரா மந்துரு சிமியனெனும் இவர்களின் சுயபதி யானவனே சிறுபெத் சாயிதாப் பதியிலுளோன் சிவியனே யாயின னிவரொடுமே.
96. கண்டனன் பிலிப்புநாத் தானுவேலை கனிந்தவற் குரைத்தன னிதுவிடயம் கண்டனம் தரிசியர் மோசையொடுங் கனமிக எழுதியே யிருப்பவரை நன்றிவர் பெயரோ ஜேசுபரன் நசரதென் பதியே யவரதூரே அன்றியும் நசரேத் ஜோசபென்போன் அருமையாம் புதல்ளா யிருப்பவரே.

97. என்றிவன் சொல்அவ னிகழ்த்தனனே இதுசெவி யுற்றவன் நாத்தான்வேல் “நன்றிதே மிகநலம்; இசைப்பதென்னே நசரதாம் மாவெழில் நற்பதியோ? நன்றெது விஷயமும் நசரதிலே நலமொடு தோன்றுவ துள்ளனதோசொல்” என்றிவ னிகழ்வே பிலிப்பெபன்போன் இணக்கமாய் “வந்துபார்” என்றனனே.
98. வந்தனன் நாத்தான் வேல்மனுடன் தனதுட மனதுசந் தேகமற வந்துசே ரவுமே ஜெசுபரன் வரவுகொண் டனரே மாவருளாய் இந்தவோர் மனுடன் கபடமில்லா இணையிலுத் தமழில் ரேலவென்றுர் அந்தமா யதுவிதங் கூறவுமே ” அறிந்ததும் எதுவிதம் என்றனனே.
99. அறிந்தது மெதவித மென்றுரைத்தாய் அறிந்துகொள் ஞரைக்கிறே னுந்தனுக்கே அறிகுவே னுன்தனை யுனைப்பிலிப்பே அருமையா யழைத்ததற் கேமுனமே அறிகுவை அத்தியினடியினிலே இருக்கிற சமையங் கண்டதுண்டே அறிகிறேன் நீர்திருச் சுதவென்னவே அறிகிறே னில்லேரல் ராஜுவெனன.
100. கண்டுளேன் அத்தியின் அடியிலென்ன கனவிச வாசமே கொண்டனையே விண்டுமே சொக்கிறே னிதிறபெரிய வியப்புமே கொள்வாய் கண்டவற்றை அண்டமுந் தாண்டிய ககனமதே யகன்றுதி றக்கவே காணுவீரே மண்டலம் மனுமக ஸ்டமிருந்தே யெழும்பவு மிறங்கவந் தூதருமே.
101. இந்தவி தம்பர ஸையடைந்தார் இசைந்தவ ரைவராம் முதற்சிஷியர் வந்தன னந்துரு வோட்டருளன் வகையொடு சிமியனும் பிலிப்புவுமே வந்தனன் நாத்தான் வேல்சிஷியன் வரிசையா யிவரேலாந் தொடர்ந்தனரே இந்தவி தந்தம் மூழ்யமதை இறைவனே துவக்கினர் யூதநாட்டில்.

II. (I) உத்தியோகம் பிரவேசம் யாவும் குற்றிற்று-

2. உத்தியோக ஆரம்பம் பாவும்

19. முதல் அற்புதம் — யோ. 2: 1-12.

1. ஒருமணம்நி கழந்ததுகா னைவனுமே ரூரினில்முன் ஒருங்கினமே சீர்மிகவே திருக்குருவின் தாயரம்ம ணத்தினுக்கே சீரமைப்புப் பெற்றவனே போயிருந்தார். திருக்குருவுந் தம் முடைய சிடரோடே சீரமைப்புப் பெற்றிருந்தார் சேயதற்கே திருவளமு வந்துமேநம் ஜேசுபரன் சென்றவனே சேர்ந்தனரே சிடரோடே.
2. மங்களஞ்சி றப்பொடுந டந்ததுவே மணமகரும் மற்றவரு மேமகிழ இங்கிதமாய் யாவுமண வீட்டினில்நி கழந்திடினும் சீர்மிகுசி றப்பொடுமே அங்குளவி ருந்தினராம் யாவருமே யாவவயும னுபவித்தும் ரம்மியமாய பங்கமேய டைவதற்கே யவ்வகத்தார் பந்தியிற்றி ராகைரசங் குன்றியதே.
3. நிலையிலையே யேதனினு மிப்புவியில் நித்தியமே யில்லைபுவி வாழ்வினிலே நிலையிலையே யிப்புவியி னின்பமெதும் நித்தியமே யில்லைபுவி ஜீவியமே நிலையிலையே யிங்குமண வின்பமெதும் நீங்கியதே மாறிவிருந் துக்கமாயே நிலையிலையே யிந்தமண வின்பமுமே நித்தியனே யில்லையெனில் வீடிதிலே.
4. விருந்ததனி னீருதின நாளினிலே விருந்தினர் மாளிகையி கீல பந்தியினில் அறிந்தனரே ஜேசுபரன் தாயரிதை மகனிடமே யாத்திரமாய் வந்தனரே ‘அருந்துவதற் கில்லைரசம்’ என்றனரே என்னவோள னக்குமுடிக் கண்ணயரே தருணமாகு மென்னுடைய வேலையேதான் இச்சமையம் வந்ததில்லை என்றனரே.
5. அம்மனே அ மூத்தனரே யூழியரை அவர்களுக்கோர் கட்டளையு மிட்டனரே என்மகனே யாதுமேசெய் யச்சொலில்நீர் இனமொடுமே யதனைநிறை வேற்றுமென்றார் எம்பரனு மேயமூத்தா ரூழியரை இவர்களுக்கோர் கட்டளையுமிட்டனரே செம்மையாய்நி ரப்புவிரே ஜாதிகளைத் தெளிந்ததாம்நற் றீர்த்தமதால் என்றுரைத்தார்.

6. கழுவுவரே யூதரேதங் கால்சரங்கள் சற்றுநேரம் போய்க்கடைக்கே வந்தபினால் கழுவுவரே யல்விதமே தங்கரங்கள் கண்ணியமாய்ப் பந்தியில் மர்க்கையிலே வழுவவிடா திம்முறைந் டப்பதற்கே வைத்திருப்பார் யாரெனினுந் தீர்த்தமேதான் தழுவியுமே யிம்முறைந் டப்பதற்கே ஐாடிகளங் கேயிருந்த மூவிரண்டே.
7. மொண்டுமேநி ரப்பினரே தீர்த்தமதால் மூவிரண்டு ஐாடிகளும் பூரணமாய்க் கொண்டுபோய்க்கொ டுங்குறைவே தும்வராதே பந்தியைவி சாரணைசெய் மாந்தனிடம் கொண்டுபோய்க்கொ டுத்தனரன் ஞேணிடமே மாருசியே கொண்டஅந்தக் கந்தரசம் கண்டவரோ ஈதுபணி யாட்களலால் கண்டவர்வே றுருமில்லை வந்தவிதம்.
8. வந்ததொரு வண்ணமறி யாதிருந்த பந்தியைவி சாரணைசெய் மானுடனே கந்தரச மானவிததப் பார்த்துருசி கண்யமண வாழுணைய ஷூத்துரைத்தான் “எந்தவொரு மானுடனும் முன்தருவான் நல்வருசி யாம்ரசமி மிந்தகையோ பிந்தியேகொ டுப்பனேநீர் நல்லரசம் பேணியேவைத் தேயிருந்தீர் இம்மட்டும்”
9. வெறுஞ்ஜலமே நல்லரச மாக்டுவசெய்வ விந்ததமுத லற்புதமா மீதுசெய்தோர் வெறுமனுட னேயலப ரத்திருந்தே யிங்குவந்த விண்ணவரே யென்றெவரும் பெரும்வியப்ப டைவதற்கே தம்முடைய பேர்மகிமை வல்லமைவி எக்கினரே பெரும்வியப்ப டைந்தனரே சீடருமே கொண்டனர்பேர் விஸ்வசமே யண்ணலார்மேல்,
10. ருசியெதுமே யற்றதொரு தண்ணீரே ருசிமிகுந்த நல்லரச மானதுபோல் ருசியதே யிழுந்ததான யூதமதம் ருசிமிகவே யுள்ளதாகச் செய்வரென ருசியெதுமே யற்றவராம் பாவியரை கசிருசியே யுள்ளவராய் மாற்றியுமே ருசிமிகவே யுள்ளவராய்ச் செய்வரென ருசிசெயுமோர் நல்விடைய மாயினதே.
11. திருமணநிகழ்ச்சிகளே பூர்த்தியுற செம்மையிக வேவிருந்தும் முற்றுறவே திருமகனார் தப்முடைய சீடரொடே சேர்ந்தராஞ்ச கோதரர்தம் மன்னையரும் விருப்பியவற் றுரிடமே பெற்றுவிடை நீங்கினரே யந்தமண வீட்டினின்றே விருப்பியேய டைந்தனர்கப் பர்நகுமே வீடெடுத்து மேவசித்தா ரத்தலத்தில்.

- 20. எருசலைம் தெய்வாலபச் சுத்திகரிப்பு.** யே. 2:13-25.
12. அங்குமேசின் ஞட்களோதான் தாமதித்தார் செய்தனர் ரூள்மிகுமோ ரூழியமே மங்கியேபோ காருஸ்று பண்டிகையிற் சிட்டிவந்த தேபஷாவென் பண்டிகையே எங்கெவனு மேயிருந்தும் யூதஜனம் ஏகமாயெ ருசலேமே செல்வதேபோல் இங்கிருந்தெ முந்தனரே ஜேசுபரன் சேர்ந்தனரே ருசலேமே சிடரோடே.
13. ஆலயத்தின் சந்திதியில் மாடுகளை ஆடுகள்பு ரூக்களொயும் விற்பவரை காலையிலே யூதியமே தேடுவோராம் காசக்கடைக் காரரையும் கண்டனரே சாலவேகான் டார்விசனம் ஜேசுபரன் கொண்டதோர்க் யிற்றினார்ச் வுக்கஸமத்தே வேலையில்லா ஜீவஜெந்து மானுடரை ஓட்டிவெளி யேதுரத்தி ஞர்பரனே.
14. காசக்கடைக் காரரைக்க டிந்தனரே கொட்டினார்கா சுப்பலகை யாமளைத்தும் காசகளே யாவையுமே கொட்டினரே கழிந்தனர்பு ரூக்களையே விற்பவரை பேசாத ணைத்துமப்பு றப்படுத்தும் எண்பிதாவின் வீட்டிவிருந் தேகுவீரே - மாசிலப்பி தாவினுட வீட்டையேந்ர் வர்த்தகவீ டாக்காதி ரெச்சரிக்கை.
15. திருட்டுப்பொய் தீமைகள்நி றைந்தவர்தீட்ட டாக்கினரே கர்த்தநுட ஆலயத்தை திருக்கச்சதனே யானவர கற்றியேதீட்ட டாக்கினவை நீக்கியேசத் திகரித்தார் திருவுமது வீட்டையே குறித்ததொரு தீர்க்கவயி ராக்கியம்பட்ட சித்ததென்ற திருமறையே கூறுவதாம் வாக்கினயே சிடருமே நினைந்தனரே யச்சமையம்.
16. இவைகளையே கண்டவராம் யூதருமே இயேசுவிடம் வத்துமேயோர் கேள்விகேட்டார் இவைகளையே செய்கிறீரே யீவைசெய்ய ஏதுஅடை யாளமோநீர் காட்டுகின்றீர் எவைகளிலும் மேன்மையில் வாலயத்தை எளிதினிலி டித்துமேநீர் வீழ்த்திவிளும் எவருமறி யாவிதமாய் முத்தினத்தில் எழுப்புவேனே வெளிதாயிதை யென்றுரே.
17. ஆலயமிம் மாளிகையைக் கட்டுதற்கே ஆண்டுகளே நாற்பதுமா றுமானதே ஆலயமெ முப்புதற்கோ மூன்றுதினம் ஆகுமென்று ரைத்ததென்னே எவ்விதமாம் ஆலயமென் நேபரனூர் சொல்லியதோ ஆலயமாந் தம்முடச் ரீரமதே ஆலயமென் யெண்ணியதோ அப்மனுடர் ஆங்குளதா மாலயமாங் கட்டடமே.

18. அறிந்தனரோ இல்லையிததச் சிடருமே அதன்கருத்தோ யாதெனவே அத்தருணம் அறிந்தனர ருட்பரனு யிர்த்தபினால் அவர்சொல்லாநி ணந்தவரே யச்சமயம் அறிந்தனர ருட்பரனின் மாமறையில் அறைந்ததொரு மாவருளாம் வாக்கையுமே அறிந்துதிட விஸ்வசமுங் கொண்டனரே அவர்மனம் யக்கமும் கன்றவராய்.
19. தெய்வஆல யத்துவோசன் றங்குளோர்க்கே திருவுபதே சம்புகண்றே யாவருக்கும் மெய்வருந்தும் மக்களுட நோய்தலிர்த்தே மெலிந்தவரா மானுடர்க்க வித்துபலம் மெய்யுபகா ரம்புரிந்தார் யாவருக்கும் புலவிதமா மற்புதங்கள் மேன்மையிகச் செய்துமேதாம் யாரெனவே யாவருக்கும் தெளிவுறவி எங்கவுமே காட்டினரே.
20. அவரதற்பு தங்களைக்கண் டோர்பலபேர் விஸ்வசம்வைத் தாரவரிள் நாமமேவே அவர்களுக்கி ணங்கியுமே நம்பவில்லை அவரறிந்தி ருந்தகனுல் யாவரையும் அவரறிந்தி ருந்தனரே மானுடரின் அகத்தினந்த ரங்கமான யாவையுமே அவருக்கோ யாவனுட சாட்சியமே அவசியமில் கூமனுட ரைக்குறித்தே.

21. நிக்கோதேமு யோ. 3 : 1-21.

21. அற்புதமாம் யாவுமேய றிந்தவனும் நிக்கதேமு வாமதிப னைவனே யொற்பரனுஞ் ஜேசுவின்கா ருண்ணியமும் மாபுனித போதனையு மேயறிந்தே நற்குருவா வாரெனம தித்தவரால் நல்லுபதே சம்பெறவி ரும்பினஞைய தற்பரனி டம்வரப்ப கல்மயங்கி யோவிரவி வேதனித்தே வந்தனனே.
22. அறிந்துளேன்சி நந்தவோரர பீயெனவே நீவிரோர ருட்குருவென ரேதிடமாய் தெரிந்துளமே தெய்வமிட மேயிருந்தி றங்கியசி றப்புரையீ விரெனவே ஒருவனுமே யாரெனிலுந் தெய்வமவ ஞேடுமேயிராவிடலோ நீறியற்றும் ஒருசிறிய அற்புதஞ்செய் யாளெனவ ரைத்தனனே யாதிபனும் நிக்கதெழு.
23. மறுமொழியாய்ச் சற்குருவு ரைத்ததும கத்துவமாந் திவ்யவுப தேசமாமே ஒருவனுமே மாறிப்பிற வாவிடலோ தர்சியானே வான்ராஜ்ய மோர்பொழுதும் உறுதியாயு ரைக்கி ரேனேயானுனக்கே இதுபொழியோ மாருதயுண் மையுண்மை குரரபியே சென்பெயர்வ கித்தவனே குருபரனின் சொற்பொருள றிந்திலனே.

24. மறுதரமும் முதியலு மோர்மனுடன் பிறப்பதுவும் முடியுமோதான் எதுவிதமாய் மறுதரமுந் தனதனையி னுதரமதிற் புகுந்தொருமா னுடனுமேஜெ னிப்பதுண்டோ ஒருவனுமே யெவனுமேய றிந்ததில்லை உலகிலொரு ரகசியமா மில்விஷயம் தெரிவியும்நீர் எனக்கிதனின் ரகசியமே தெளிவுறயான் விளக்குவிரே திருக்கருத்தை.
25. பிறவாதி ரூபபனை லோர்மனுடன் பிறிதொருத ரஞ்ஜலத்தாலாவியினால் பிரவேச மோபெறுதல் கூடியதில் கடவுளின்ம கத்துவமாம் ராஜியத்துள் பிறப்பதுவோ மாமிசமே மாமிசத்தால் பிறப்பதுவொ ஆவியேதான் ஆவியினால் பிறக்கவுமே வேண்டுமினு மோர்தரமென் றுரைப்பதினை லாச்சரியங் கொள்ளவேண்டாம்.
26. இட்டமாமி டந்தனிலே காற்றுலாவி பிரியமாமி டத்தினுக்கே செல்கிறதே திட்டமாய தன்தொனியே கேட்கிறுயே தெரிகிறுயே காற்றழிப்ப தென்றதனால் சட்டமாய தேவருமோர் தானமெதோ கடந்ததுவே செல்கிறதாந் தானமெதோ திட்டமாய றிந்ததில்லை யவ்விதந்தான் இருக்கிறனே ஆவியாற் பிறந்தவனும்.
27. இவைகளை மெவ்விதமா மென்றுரைக்க நிக்கதேமென் னதிடனுன் போதகனே இவைகளைந் யறியாதி ருக்கிறுயே இஸ்ரவேவிற் போதகனு யேயிருந்தும் இவைகளையான் தெளிவாய்வி ளக்குகிறேன் இசைக்கிறேனே யிதையுனக்கே மெய்யாயே அவைகளைந் கவனமாயு ணர்ந்துகொள்க அறிந்துகொள்வா யேயவற்றை மாதெளிவாய்.
28. நாங்களோஅ றிந்தனவக ளானவையே நலமொடுமே றிவிக்கிண்றே மேயுமக்கே நாங்களுமே கண்டவைக ளானவைக்கே நலமொடுமே சாட்சியகொ ஹுக்கிறேமே நீங்களோவென் ரூலெமது சாட்சியையே நெகிழ்கிறே மனமில்லை யேற்கவதை நீங்களோதான் உம்மனதின் சாட்சியையும் நெருக்கியேய ஸ்த்சியமே செய்கிறே.

29. இம்மைக்குறித் தானவையாங் காரியங்கள் உமக்கினிதா யேவெடுத்து ரைத்திடினும் உண்மையாயே யேற்றதில்லை நீரவற்றை சிறிதுவிச வாசமுமுண் டோவுமக்கே அம்மைக்குறித் தானவையாங் காரியங்கள் அருமையாக வேயெடுத்து ரைத்திடினும் செம்மையுற ஏற்பீரோ நீரவற்றைச் சிறிதுவிச வாசமுமே கொள்ளுவிரோ.
30. பரவுலகா மதிலிருந்து றங்கியவர் பரவுலகா மங்குமேயி ருக்கிறவர் நரவுலகா மிதிலேவந் துதித்தவராம் மனுகுமார் னென்னுமவ ரேயலாதே நரவுலக மெனுமிதுவாம் புவியிலுள நரனெனுமின் ஜாதியராம் யாவருள்ளும் பரவுலக மதற்கெழுந்தோ னெவனெனிலும் இருக்கிறுனே என்றுபார்க்கில் யாருமில்லை.
31. தண்ணீவிச வாசிப்பவன் யாரெனினுந் தாஞ்தவறிக் கெட்டழிந்தே போய்விடாதே மன்னுமொரே நித்தியமாஞ் ஜீவனையே தான்டைய மாருதே யென்றுமென்றும் மன்னுமருள் மானுடகு மாரனுமே மண்ணிதிலு யர்த்தப்படல் மாஅவஸ்யம் முன்னெருகால் மோசைமுனி சர்ப்பமதை காணிலேயு யர்த்தினதாம் மாண்படேபோல்.
32. தேவனேதம் மொன்றேரேபேரானவராந் திவ்யசதன் தம்மைவிச வாசிப்போன் யாவனுயி ருந்தாலும் அம்மனுடன் தானழிந்து கெட்டுமேபோ காதிருக்க ஆவலோடே யந்தமிலா ஜீவனையே தான்டைந்தே யென்றுமென்றும் வாழ்ந்திருக்க மேவியேய வித்தனரே யிச்சதனை மேதினிலே வன்புவைத்தா ராச்சரியம்.
33. உலகினுக்கு னுப்பினரே யன்பொடும் உண்ணதர்தி ருப்பிதாத்தி ருச்சதனை உலகிதனுக் காக்கினையு டுப்படிய னுப்பவில்லை யச்சதனை யுலகிதற்கே உலகிதுவே ரட்சையடைந் துய்வதற்க னுப்பினரு வப்பொடுமே யில்வுலக உலகினிலே யம்மகனை விஸ்வசிப்போன் உண்மையாய டைவதில்லை யாக்கினையே.
34. அன்னவரால் ரட்சையடைந் துய்வதற்கே யன்பொடுமே வந்தவரே யில்வுலகில் அன்னவரே யுன்னதப்பி தாவினுட ஒன்றுமோர் மாவுவதை மைந்தனுவார் அன்னவரின் நாமமேலே விஸ்வசமே வைய்யாதோன் அன்னரிடஞ் சேர்வதில்லை அன்னவனின் பாடிதுவே யாக்கினைகுட் பட்டனனே யிச்சணமே நிச்சயமே.

35. ஒளியேதா னுலகினிலே வந்திருந்தும் உலகிதோவு வப்பதில்லை யவ்வொளியே தெளிவிதுவே யுலகிலுள மானுடரின் செயல்களலாந் தீயவையே யானதினால் ஒளியினிலு மேயிருளை யேயதிகம் உவப்பதற்கே காரணமு மீதுதானே அழிவளிக்கு மாக்கினையாந் தீர்ப்பதனை யடைவதற்குங் காரணமு மீதுதானே.
36. ஒளியைப்ப கைக்கிறுனே தீமை செய்வோன் ஒளியினிடம் வருகிறதே யில்லையவன் ஒளியினாலே கண்டனம்பெ ருதிருக்க உலகிதிலே யவன் செயுமாந் தீமைகளே ஒளியாகுஞ் சத்தியம்போற் செய்பவன்தன் செயலெலாந்தெய் வத்துள்ள டப்பதென எளிதாய்வெ விப்படும்ப டிக்கவனே இனிதொடுவ ருகிறுனவ வொளியிடமே.
37. ஆவியினுக் கேழுரித்தே வான்ராஜ்யம் ஆவியாற்பி றந்தவன் தன்மகனே ஆவியாற்பி றந்தவனின் ஜீவியமே ஆவியால்ந டந்துவருஞ் ஜீவியமாம் ஆவியாமெய்த தெய்வமுட அன்பிதுவே மேவியேகு மாரணை னுப்பியதாம் மேவியேச தன்புவியிற் ரேஞ்றியதோ இப்புவிரட் சிப்பதடயமெய் மையாயே.
38. உலகிதனின் பாவமாமி ருட்டகற்றும் ஒளியதாக வந்தனரே தெய்வசதன் உலகிதனி ஞக்கினையாந் தீர்ப்பகற்றி யுலகமேயி டேறுதற்காய் வந்தவராம் உலகிலுள காரிருள்வெ றுத்தெவனும் ஒளியிதையே நம்பிவந்து சேர்வதெனில் இலவசரட் சிப்படைந்துய் வானெனவும் அருளொடுமே யின்னுபதே சபகர்ந்தார்.

22. யோர்தான் தீரணமியம், ஸ்தானகனின் சாட்சி யே. 3:22-36

வேறு

39. திருப்பதி விடுத்தார் திருக்குரு பரனே மறுசெயும் பெருநோய் மறுவறத் தவிர்த்த திருநதி யெனுமாந் திவியஜார் டனதின் இருமருங் குளதாம் யூதா வடைந்தார்.
40. அங்ஙன முளதாம் அயினேன் தலமே பொங்கிய ஜூலமே புரண்டோ டுவதால் தங்கியவ் விடமே தமதுசீ டரோடே அங்குவந் தவர்க்கே யளிக்க்கி கைஷுமே.

41. தீட்சை பெறவே திரள்ளுனம் வரவும்
தீட்சை கொடுத்தார் அவருட சிஷியர்
தீட்சக ஞருளன் அவன்சிவி யரோடும்
தீட்சை கொடுத்த திருத்தலம் இதுவே.
42. இருவருந் தீக்கூயே இதுதலந் தரவே
இருவரின் தீக்கூயா லிடறினர் சிஷியர்
இருவரின் தீக்கூயில் லெதுசிறப் பெனவே
இருவரின் சீடரே எதிர்வதம் புரிந்தார்.
43. திருப்தியில் மனதோர் அருளனின் சிஷியர்
பொறுமை யிழுந்து பொறுமை யடைந்தார்
பெருமன துளனும் பெரியவ ஞருளன்
அருகினி லடைந்தே அவதிசொல் லினரே.
44. ஒருவரங் கிருந்தார் உமகதொடக் கலையில்
ஒருவரைக் குறித்தே உணாத்தீர் சாட்சி
தருகிறூர் அவரே தலமிதிற் நீக்கூ
திரள்மிகு ஜனமே செலுகிறு ரவனே.
45. பெருமன துளோடே பிறழ்வது முளதோ
பொறுத்து யிதற்கே பொறுதிசொல் லினனே
பெரியவ ரவரின் பெருமை புகழ்ந்தே
மறுதரம் பகர்ந்தான் மகிழை சாட்சியே.

வேறு

46. மறுமொழி யூரத்தன வினதயவர்க்கே பகர்ந்தனன் மகிழையா முயர்சாட்சி
ஒருவனு மெதையுமே பெறுவதில்லை யுனதராங் கடவுளே யருளாவிடில்
திருப்பரன் கிறிஸ்திலேன் அவர்க்குமுனே திடமொடே யனுப்பப் பட்டவணேன்
செருகுதரம் பகர்ந்தது முளதறிவீர் அதற்குந் ருதியாஞ் சாட்சிகளே.
47. மணமக ஞனவன் யாவனெனில் மணமக ஞவடயயுவ ஞனவனே
மணமகன் தோழுனே யாவனெனில் மருங்கினி விருந்துசொற் கேட்பவனே
மணமகன் சப்தமே கேட்டவனும் மகிழ்ச்சிய டைகிறுன் மாநலமாய்
ஷணமதில் யானுமம் மகிழ்ச்சியையே தடைய்வா தடைகிறேன். பூரணமாய்

48. அவர்பெரி யவரே யான்சிறியன் அவர்முனு னிற்கவே தக்கனலேஸ் அவரெவ ரேதற்கும் மேற்பெருக அவர்முனற் சிறுகயான் வேண்டியவன் அவருள தமேநின் மேயுதித்தோர் அவர்தா மெவர்க்கும் மாபெரியோர் அவர்முனு னிற்கவே கூடியதில் இதுபுவி யிருந்தியான் தோன்றினவன்.

வேறு

49. மண்ணினின்று தோன்றியவன் மண்ணியல்புளோன் மண்ணினுக்க டுத்தவையே பேசுகின்றார் விண்ணினின்றி றங்கியவர் விண்ணவராமே மேன்மையுளோர் யாவருக்கு மாதவினுலே விண்ணினிலே கண்டவைகள் கேட்டவைகளை மேன்மையுள சாட்சியாயே கூறுகின்றார் மண்ணிதிலே யண்ணவரின் சாட்சியதையே நன்மனதோ டேற்பவனே யாவனுமில்லை.

50. கடவுளேய னுப்பியதாஞ் சாட்சியையுமே கனமொடுமே யேற்பவனே யாவனெனிலும் கடவுளோதாஞ் சத்யமுள ராவரெனவே கனிசமாயே முத்திரித்து நிச்சயிக்கிறுன் கடவுளேய னுப்பியரா மேன்மையுளோர் கடவுளது வார்த்தைகளே பேசுகின்றனர் கடவுளோதா மண்ணவருக் கெல்லையிலாக் கனமிகவே தந்தனர்தம் மாவியையுமே.

51. திருப்பிதாதி ருச்சதன்மே ஸங்புவைத்துமே ஒப்புவித்தார் யாவுமவர் திருக்கரத்தினில் திருச்சதனே யானவர்மேல் விஸ்வசமுளோன் நித்தியமாஞ் ஜீவனையே பெற்றவனலோ திருச்சதன்மேல் விஸ்வசமே வைத்திராதவன் ஜீவனையே காண்பதில்லை நிச்சயமிதே அருள்மிகுவிஸ் வாசமுமே வைத்திராதவன் மேலமர்ந்து நிற்குமேதான் தெய்வகோபமே.

23. ஸ்நானகனின் சிறைவரசம். மத. 14 : 3-5; மாற். 6 : 17-20; இரக. 3 : 19-20.
52. இத்துடனே ஸ்நானகனும் ஜானவனுட எழில்வளிய ரங்கமான ஓழியமுமே அத்தமித்தே யோய்ந்துவிடும் வேளையதுமே யனுகியதே யன்னவன்மே வோரலையே எத்தனெனும் நாலிலாரு பங்கதிப்பனே கொலைஞாமெ ரோதுவேனும் பாதகனவன் பித்தனிகர் செய்தமதி யீனவினையின் தொடர்ச்சியாயே முற்றியதே தினையிதே.
53. ஏரோதன் மாவரசன் வம்சமதனி விருந்தனனே யோர்மகன்பி விப்புவென்பவன் ஏரோதந் திப்புவெனு மில்வதிப்பனே பிவிப்புவனின்சோ தரனே யாயிருந்தவன் ஏரோதி யானோபி விப்புவடைய எழிலமுகு பெற்றமனை யாட்டியானவன் ஏரோதே ரோதியாளை யேபிணக்கியே யிடறிபெம னைபுரிந்தா னின்னவளையே.
54. - நீதமேயில் லாததாமிச் செய்கையினுடே மீறினனேவேதமுறை மார்க்கமதையே பேதமாமிச் செய்கையினுஸ் யூதரேமனப் பேதமுமே கொண்டன்றே ரோதிடத்திலே நீதனும்யோ வானிதைக்க டிந்துகொண்டனன் நீதியாமோ நீரிமூத்த தினையிதே முதுரையாம் வேதவிதி மீறியுமது முத்தவன்பெண் ஈரைமன் மேபுரிந்ததேன்.
55. தமையனது தாரமவ ளேயுமக்கொரு தாரமுமே யாகுவளோ தப்பியற்றினீர் தமையனது நாள்முடிந்தே போயிருந்துமே யவனுமக்கே தாரமாகக் கூடியதிலை தமையனுமே ஜீவனேடி ருக்கையிலிதோ தவறியுமே போயினீறென் ரேகடிந்தனன் அமைந்துளவாம் அன்னவனின் தப்புபலவே யனைத்ததயுமே கூறி கீயக டிந்தனனே.
56. இதனையே ரோதரசன் கேட்டவுடனே மாசினமே கொண்டெரிந்தான் ஸ்நானகஜையே இதற்குமேயி ணங்கினனே ரோதியாஞுமே யேற்றதொரு காற்றெறனவே சேர்ந்தனளையோ இதமொடேய னுப்பினனே சேவகரரயே யேவலேபோற் செய்துகைதி ஸ்நானகஜையே பதனமுமே செய்தனரே மக்கிரவெனும் பட்டணத்துக் கோட்டைச்சிறைச் சாலையினிலே.

57. ஏரோதி யாள்ஜானீச் செய்யவேகாலை எத்தனையோ சூழ்சிகளே
ஏரோதா மவ்வரசன் செய்யவேயிதைச் சற்றுமினங் காதிருந்தான்
சீராய்ம தித்தனர்ஜி னங்களேயெலாம் இன்னவனேர் தீர்க்கனுன
ஏரோத றிந்தனனே தூயனெனவும் எண்ணினனே நீதிபர னேயெனவுமே.
58. பயந்ததினால் மன்னனேரோ தென்பவனுமே பாதுகாத்து வந்தனனே
நயமிகவே நல்லவாமா லோசனீகளே நாடியேகேட் டவ்விதமே
வியந்தவனே யன்னவனின் வார் த்தை களையே மிக்கவே விருப்பொடுமே
நயமிகவே கேட்டவையே செய்துவரினும் தீங்கிதையே நீக்கமன
மற்றனனையோ.
59. பலதினங்க ஸச்சிறையி லேயிருந்தவன் பலவிதமாங் கஷ்டமேய
சிலதினங்கள் சீடரையே தேற்றயேயவர் திடபிகவ டைந்த கொள
நலமொடுமே ஜேசவலக்கண் டேயவரையே விகவசிக்கச் செய்யவுமுயற்சி
பலதினமே சென்றிடினுந் தீர்க்கவேபகை தருணமுடிமே பார்த்தனனே
ரோதியானுமே.
24. ஸ்நானகனின் சிவியர் சிறிஸ்துவைத் சந்தித்தல்.
மத். 11 : 2-19; லாக். 7 : 18-35.

வேறு

60. பார்த்திபஸ் புகழே பரவவே யெவனும் அருளனின் சிவியருமே மறிந்தார்
ஆத்திர மொடுமே யனுகினர் சிறையி லிருந்தனு மருளனி னிடமே
நேர்த்தியா யவனுக் குரைத்தனர் விஷயம் விமலனின் புகழ்ச்சிகை விரிவாய்
ஆத்திர மிகவே யனுப்பின ரிருவர் சிவியரை யருட்குரு விடமே.

61. இருவினு வினவி ரகசிய மறிய இருவரை யனுப்பினன் வினவ வருகிற ரெனவே மறையதேவிளம்பும் மகிமையார் கிறிஸ்துவோ அலது வருவரே யெனவே பிறிதொரு வருக்காய் இனுமிரும் பதுமவ சியமோ இருவரு யிதுவாம் மருமமே யறிய இயேசுபெ ருமானிட மடைந்தார்.
62. அவர்வருஞ் சமையம் அருட்பரன் பலர்க்கே அதிநலம் புரிந்துகொண் டிருந்தார் அவரிட மிருந்தார் அநேகநோ யருமே அவதிய யடைந்தவர் அநேகர் அவதியே யடைந்தோர் அசுத்தபேய் களினுஸ் அலீசடிப் பட்டவர் பலபேர் அவரணை வருக்கும் சுகமளித் தநேச குருடநுக் களித்தனர் நயனம்.
63. அண்டையி விருந்தே யாவையு மறிந்த இருசிவி யரையுமே விளித்தே கண்டகேட்ட டவையாங் காரிய மனைத்தும் அருளனுக் கறிவியும் நலமாய் கண்ணிலா தவரே காண்கிறூர் நலமாய் நடக்கிறார் முடவரரா னவரே பின்னுமே கொடிய குட்டமென் ரசத்த பிண்ணியகன் றுசுகமா கிறாரே.
64. “பரிவொடு செவிகள் திறந்துமே செவிடர் பழுசிலாச் செவியடை கிறதே மரித்தவர் மரண நிலைமையி விருந்தே மறுபடி யுயிர்த்தெழு கிறரே தரித்திரர் தமக்கே சுபவிசே டமுமே தயவொடு சொலப்படு கிறதே சிறிதெனு மெனிலே யிடறுறு னெவனும் சிறந்தபாக் கிய” னென வுரைத்தார்.
65. திரும்பியே யகன்றூர் வந்தது தருமே திருக்குரு சனங்களை விளித்தே அருமையாங் வனமே சென்றது பார்க்கநீ ரவனுமே யெதகை உறுதியற் றதுவா மோங்கியே வளர்ந்தே காற்றில சையுநா னிலையோ பிறிதுவே றதுவோ காணவே வனத்தில் பேரவா லொடும்விரைந் ததுவே,
66. மெல்லிய வுடையே மேலணிந் துவனேந் மேன்மக ஞெருமனு டனையோ மெல்லிய வுடைய மங்கவஸ் திரமும் மேன்மையா யணித்திருப் பவராய் வல்லமை யுளராய் வாழ்பவர் சுகமாய் வாழ்வர ரசர்மனை களிலே அல்லவே யெனிலோ பார்க்கவங் கெதையோ சென்றதோ ராந்தரி சியையோ.
67. தீர்க்கமா யுமக்கே யுரைக்கிறேன் நலமாய் ஆமொரு தீர்க்கனந் தரிசி தீர்க்கமாந் தரிசி யெவனிலும் பெரியோன் தேறிய தீர்க்கனு மிவனே ஏற்கவே யிவனுக் கிணையெனுந் தரிசி முன்னதாய்த் தோன்றின திலையே மார்க்கமாய் முன்பே மறைச்சரு எதனில் நவின்றிருந் தவனுமே யிவனே.

68. உமக்குமுன் செலவே யெனதுதா தனியே உவப்பொடி மனுப்புவேன் நலமாய் உமக்குமுன் செலுவான் உமதுட வழியே தயார்ப்படுத் துவனிவன் எனவே இவனிலும் பெரிய தரிசியே யெவனும் இவற்குமுன் பிறந்தது மிலையே எவன்மிகச் சிறியன் பரமராஜ் ஜியத்தில் இவனிலும் பெரியவ னவனே.
69. திருமன துளானு மருளவளன் பவனின் நாள்முத விதுதின மளவும் பரமராஜ் ஜியத்தி னுட்செல விருப்பித் தாக்கினர் பலமாய் பலபேர் பரமராஜ் ஜியத்தைப் பிடித்தடை கிறே தாக்குகின் றவர்களே பலபேர் நரருளே யெவரு மலட்சியஞ் செயிலோ நன்றதைப் பிடிப்பது முளதோ.
70. உரைத்தது முளதே யருளான் வரைக்கு ஓர்பிர மாண்மே தெளிவாய் உரைத்தது முளதே யிதுதினம் வரைக்கும் ஓர்மையுள் தீர்க்கக்ரெல் வலவரும் உரைக்கிறேன் வருமோர் எலைஜா இவனே ஏற் கவே மனமுமக் கிருந்தால் உரைக்கிறே னுவந்தே செவிகொளக் கடவன் கேட்டுணர் செவியுளோ னெவனே.
71. “அவனுட உபதே சங்கேட் டவருள் ஆயமே கொள்பவர் பிறரும் அவனிட மடைந்தோர் தீக்கூயே யறிக்கை செயப்பரன் நீதிபர் எனவே அவனுட தீக்கூய யடையசாஸ் திரியர் பரிசயர் விநுப்பமற் றன்றே அவமுமாக சினரே தெய்வமோ சனையைக் கேடுமே யடைந்தன ரவரே”
72. இந்தவி தழுமே கெட்டவரி கழ்ந்தே யிடறியே போன்றாக குறித்தே இந்தஜ்ஜா தியரோப் பானவ ரெவர்க்கோ எவர்க்கொப் பிடுவே னிவரை சந்தையில் வெளியே சச்சர விடுவோர் சிறுவருக் கொத்தவ ரிவரே சந்தையி விருந்தே தஞ்சிநே கரையே குறைசொலு மொருவரை யொருவர்.
73. குழலு தினேமே யுங்களுக் கெனவே யெமதொடு கூத்தா டவிலை அழவிலை நுமரே யுங்களுக் கெனவே யழுதுமே புலம்பினேம் எனவே நலமிலாக குறையே நவில்கிற சிறுவர் பிறந்தகைக் கவேசொல் வதுபோல் நலமிலாக் கெடுத லுற்றசந் ததியோ கெடுதல ணடயநடக் கிறரே.
74. தீரனு மருளன் அப்பமே புசியான் த்ராக்கூர சமதுவும் பருகான் வீரனு மலைன வீணிலே பழித்திர் ப்சாக்கொண் டவனென் கிறீரே மரணஞ் ஜெயித்தே மானுடர் புரக்க இங்குவந் தவர்மனு மகளை நேரமே புசித்தே பானமே பருகும் நேசரை யவயதித் திகழ்ந்தீர்.

75. போசனப் பிரியன் பானமே பிரியன் புத்தியி லைனவு மகிழ்ந்தீர் நீசமா பவியர் ஆயமே கொஞ்சவார் நேசனே எனச்சொலி யிகழ்ந்தீர் பாசமே யகன்றே வாடியே விழுமொ வரன்புசழ் ஞானமோ அதனின் நேசமக் களேதாம் ஓப்புவார் நிசமே ஞானமே நீதியுள் ளதென.
76. வானிருந் திறங்கி வான்நலம் மிகவும் வளமிகக் கொணர்ந்துவந் தவராம் ஞானவார்த் தையெனும் நாமேம் யுளரே நாதனே ஜேசவாம் பரனே ஞானமற் றவராம் நன்மன மிலதோர் நஞ்சகச் கொண்டரா மிவரை ஞானமா யுணர்த்த நல்லபோ தனையாங் கண்டிதப் போதகம் நவின்றூர்.
77. திரும்பிவந் தவரா மருளனின் சிவியர் சிறையினிற் புகுந்தரு ளனுக்கே திருப்பர னுறைத்த திடவுரை யனைத்தும் சிறந்த அற் புதங்களா மனைத்தும் அருளனின் மனமே யத்திடங் கொளவே அவாவொடு முரரத்தனர் விரிவாய் வருமவ ரிவர்தா மெனமன மகிழ்ந்தான் மனத்திட மொடுசிறை கழித்தான்.

25. ஸ்நானகனின் முடிவு. மத. 14:6-12; மாற். 6:2-29.

வேறு

78. தருணமுமே வாய்த்ததுவே தீயவட்குமே தவறியுமே சென்றுவிடா தோர்சமையுமே கருணையேய லாதெததுவந் தீங்கென்னுதவன் கடினமாகக் கண்டனமே செய்வனுமைவன் மரணமேய கைந்துவிட வன்கொடுங்கொலை வகையொடுமு டத்தனனோ வன்மியவளே தருணமுமே வாய்த்தவட் கோர் சமையுமே தலைவனுமெ ரோதினது ஜென்மதினமே.
79. பிறந்ததாமோர் தினமுமேபி றந்ததேமிகப் பெருமிதச்சி றப்பொடுமே வாய்ந்ததேயுதே பெரியதொரு விருந்துமேசெய் தானெனரோதுவே பிரபவிய மானரைய கழுத்தனனவஸ் பிரபுகளே தளபதிக ளேயவனுட பெரியவரே வந்தனர்வி ருந்ததற்குமே வரவுமேகொண் டானரசன் அன்னவருமே விமரிசையே செய்தனரே வாத்தியமொடே.

80. சாந்தமாய்ச்சு கித்தனர்வி ருந்தருந்தியே அதிமிகுசல் ஸாபமொடும் மாகளிப்பொடும் வந்தவர்வி ருந்தினர்ம ஞம்மகிழ்ந்தனரி வளமிகவே த்ராகைஷரசந் தாம்பருகியே வந்தனளே யிப்பொழுதே ரோதியானுட மகளொருவி சாலமியென் ஞமுடையாள் தந்தனளே யங்குளோர்க்கே மாகளிப்புமே மயக்கினளே தன்னுடைய நாட்டியமதால்.
81. அதிபனுமே ரோதுவெனு மம்மனுடனே யடைந்தனஞ னந்தமுமே நாட்டியமதால் அதிதிகளா யங்குகூடி வந்திருந்தவர் அடைந்தனரா னந்தமுமே நாட்டியமதால் அதிபனுமே ரோதவன்ம யங்கினவனுய மதுரசமாம் பானமதால் நாட்டியமதால் எதிரிலேய மூத்தனனே யவ்வணங்கையே “உனக்கெதுவோ வேண்டியதைச் சொல்க” வென்றனன்.
82. எதுவெனினுங் கேட்கிறதை நீயடைகுவாய் என்னுடைய ராஜியத்திற் பாதியெனினும் அதனையேந் கேட்டிடினும் யானருளுவேன் ஆணையிது நிச்சயமே யென்றுரைத்தான் அதுசெவியற் றக்கணமே யவ்வணங்குமே அவ்விடம் நின் றேயகன்றூர் யாத்திரையாய் “எதுகேட்கச் சொல்லுகிறு யன்னவரிடம்” என்றுரைக்கத் தாயெரோதி யாளிடத்தே.
83. மனமகிழ்வ டைந்தனளே ரோதியானுமே மனமதேபோ லெநிகழ்ந்த தென்றறிந்துமே கனமிகவா மோர்பொருளை யேகேட்கவே கடிதினிலே யேவினளே யவ்வணங்கையே இனமொடுமே சிறையிலுள்யோ வாள்சிரசை யெங்ககருள்வீ ரப்பொருளே போதுமெனக்கே எனதுடைய கனவனிடம் வேண்டுவா யென அவசரமா யேயனுப்ப இவ்வணங்கையே.

84. வந்தனவே ரோதிடமே சாலமியுமே ஷணங்கியவள் வேண்டினவே பவ்வியமொடே
 “என்தனுக்கே யீய்ந்தருள்ளீ ஸித்தருணமே யருளனுட சிரசையொரு
 தாலமதிலே நெந்தனனே ரோதிதனைக் கேட்டவுடனே மனமடிந்தும் பயனெதுவுந்
 தொங்கியதிலை நெந்துமனச் சாட்சியையே தள்ளிவிட்டனன் மயக்கினனே தன்னுடைய
 ஆணைமீறவே.

85. பார்த்தனனே பந்தியில மர்ந்தவரையே பயந்தனனே ஆணையதை
 பார்த்தனே நின்றவொரு சேவகனையே பணி ததனனே சீக்கிரமா
 யேசெலுவையே “சேர்த்துசிறைச் சாலையிலே ஜானவனுட சிரமதனைச் சேதமேசெய்
 ஜல்தியினிலே சேர்த்துவிடு பெண்மனியி வள்கரமதில் சிரமதனை வைத்துமேயோர்
 தாலமதிலே”

86. அடுத்தனனே யங்குசிறைச் சாலையையுமே அரிந்தனனே ஸ்நானகளின்
 சிரமதனையே எடுத்தனனே யகிதையொரு தாலமதிலே மினமொடுமே சேர்த்தனனே
 யதையணங்கிடம் கொடுத்தனனே சாலமியு மச்சிரசையே கொடியவளாந் தாயினது கரமதனிலே
 அடுத்தனரே ஸ்நானகளின் சீடருடலை அடக்கியேயு வரத்தனரே
 அருட்குருவிடம்.

26. யோர்தாஞ்தீரம், சமாரிய ஊழியம், யோ. 4 : 1-3.

வேறு

87. முன்வரும் முன்து தன்தான் முடித்துமே தன்னாழ் யத்தை
 மண்ணு மேரோ தாலே சிறைவச மானுள் பின்னர்
 முன்னவன் பின்வந் தோரே முயற்சியாய்த் தம்முழ் யத்தை
 இன்னுமே செய்தே வந்தார் எவனுமே ஜார்டன் தீரம்.

88. திரண்டுமே யாட்கன் வந்தார் திகையே பெறுதற் காயே வரமுறும் யோவா னண்டை வந்தவர் தொகைக்கே மேலே பரஞ்சு வண்டை வந்தோர் பக்தரோ அதிகப் பேரே நரமகன் ஜேசின் கீர்த்தி நாடைவண் பரவிற் ருமே.
 89. பரிசெயர் கேள்விப் பட்டார் பரன்சுதன் புகழே தானே தரிசியோ மாட்சி நீக்கி தரணியில் வந்தோர் ஏழை எரிச்சலே கொண்டார் ஈனப் பொருமையுங் கொண்டார் தியோர் நரிக்குனைத் தாலே ஜேசை நசுக்கமு யன்று சன்றே.
 90. பரன்சுத னறிந்தே யீதை விலகவே பர்சே யசர்க்கே பிரிந்தனர் நதியின் திரம் பிரிந்தன ரப்ர தேசம் யெரியா வழிவிட்ட டாரே பெரியனே ரோதா தீனம் தெரிந்துமே சமரி யாவின் திசைவழி யாயே சென்றூர்.
 91. சமாரியா ரேஷடே யூதர் சம்பந் தம்வைப் யாரே சமாரிய ஜாதி யாரை மதித்தார் தாழ்ந்தோ ராயே சமாரியாப் பாதை யேகச் சம்மதி யாரே யூதர் சமாரியா நாடு டேயே தாண்டியே சென்றூர் நாதன்.
 92. இரட்சைசெய் தற்காய் வந்தோர் இயேசுசனும் நாமம் பூண்டோர் இரட்சையோ யூதர்க் கல்லால் ஏணையர் யார்க்கும் இன்றே இரட்சையோ பாரில் எல்லா ஜாதியர்க் காம்ரட் சிப்பே இரட்சைச் மார்யர்க் குண்டென் றுணர்த்தவிப் பாதை சென்றூர்.
- 27. சீகார், சமாரிய மாது. யோ. 4:4-42.**
93. சேர்ந்துச் மாரி யாவிற் சீகா ரூரிற் ரூனே பாந்தமாய் யோசேப் புக்கே பங்கினுக் கேமே லாயே சாந்தமாக் கோபே யீயந்த பங்கதிற் சார்ந்த ஊரே சேர்ந்தனர் சோர்வுந் ரேராய் செய்பிர யானத் தாலே.
 94. வந்தவர் உட்கார்ந் தாரே வாடியோர் கேணி யோரம் சந்ததம் அஃதே யூரார் நீர்கொளுங் கேணி தானே இந்தவேசர் கேணி பேரோ யாக்கபின் கேணி யென்றும் எந்தநாள் எந்தோச் தேரம் பெண்களிக் கேணி போவார்.

95. யேசுத னித்தா ரங்கே இவருட சீடர் நீங்கி போசனங் கொள்தற் காயே புகுந்திருந் தாரே யூர்க்குள் பேசவே யன்றே ரோடே பிறரவன் யாரும் இல்லை யேசுவோ காத்தே யங்கே யிருந்தரோர் மாதே நோக்கி.
96. அந்தவோர் நேரம் ஆரும் மணியதே வேளை யாகும் இந்தவோர் உஷ்ணவேளை எவர்வரு வாரோ அங்கே வந்தன ளங்கோர் மாதே ஜலமுமே மொன்டே போக வந்தச மார்யா மாதே கொண்டுவந் தாளோர் தேரண்டி
97. ஏகமா யிருந்தோ ரங்கே இவளொடு சம்பா வித்தார் தாகமா னேனே யீதோ தருவையே தாகத் துக்கே தாகமே யானே தீர்க்கச் சமாரிய மாதே யன்றே தாகமு மக்கே தீர்க்கத் தகுதியே நீரோர் யூதன்.
98. அறிந்திலை தெய்வ ஈவே உனதிடம் ஆவ ஸாயே தருவைதா கத்துக் கென்றே ஜலமுமே கேட்கின் ரேபர அறிந்திருந் தாலோ நீயே அவரிடங் கேட்பா யன்றே அரியதாஞ் ஜீவ நீரே அளித்திருப் பாரே மெய்யே.
99. ஆண்டவா மொன்வ தற்கே பாத்திரம் யாதும் இன்றே ஈண்டிதோ யாழுக் கேணி எவ்விதம் ஆமோ உம்மால் வேண்டினு லீவே னென்றீர் மிக்கநல் ஜீவ நீரே ஆண்டவா எங்கே நின்றே ஆகுமில் ஜீவ நீரே
100. இந்தநற் கேணி தானே எங்களுக் கேழுன் னுலே தந்தவ ராம்நம் தந்தத யாக்கைபைப் பார்க்கில் நீவிர் எந்தவி தம்மே லோரோ ஈதினிற் ருகந் தீர்த்தார் தந்தையர் மக்கள் தாழும் சர்வஜெந் தாரும் மாகும்.
101. தண்ணீர் நற்றங் ணீர்தாண் தாகமே தீரா திந்தத் தண்ணீர் குடிப்போ னுக்கே தாகமுண் டாகும் மேலும் தண்ணீர் ருளதே தாகம் போக்குமே யானே யீயும் தண்ணீர் குடிப்போ னுக்கே தாகமுண் டாகா தென்றும்.

102. “அவனுக் கேயா ஸ்யும் அருமையா மிந்தத் தீர்த்தம் அவனிலே நிலைத்தென் னஞ்சும் அறுத்தவன் தாகந் தன்னை அவனுளே தாங்க ரந்தே அனந்தமாங் காலந் தானே அவனுக் கீய்ந்தே ஜீவன் அதுசுரந் தோடும் ஊற்றும்.”
103. மாகனந் தங்கும் ஆண்டாய் மாரு தேயும் வாக்கே தாகமே யற்றே போக தண்ணீ ரிங்கே மொள்ள ஆகவே யாகா தற்காய் அன்புகூர்ந் தேழை யென்மேல் வேகமா யீவி ரிப்போ விந்தை யிற்றீ வந்ரே.
104. ஆரென அறிந்தா ஸில்லை அமலனை யாரம் பத்தில் ‘‘நீரொரு யூதன்’’ என்றாள் நினையா தேசொன் னுளே ஆரோர் கண்யர் மேலோர் என்றினைந் தாண்டாய் என்றாள் ஆரென அறியா ஸின்னும் அவனுளக் கண்தி றந்தார்.
105. அவன்புனுற் றனையே கண்டே அவன்தமை பின்னுற் காண அவளிடங் கருணை கொண்டே அவஞ்சு ரகஸ்யம் விண்டார் அவளது கணவன் தன்னை அழைத்துமே வரச் சொன்னாரே அவளெனின் கணவன் இல்லை யெனஅறைந் தாஞ்சுத்தாரம்.
106. எனக்கொரு கணவன் இல்லை எனச்சொனுப் சரியே தானே உனக்கிருந் தனரே ஜவர் கணவராய் நிசமே தானே உனக்கிதோ இருப்போ ஞேதான் உனதுட கணவன் ஆகான் உனக்கிலை என்றே சொன்னுப் உரைத்தனை நிசமே தானே.
107. ஆண்டவர் ஈதே சொல்ல திறந்ததே அகத்தின் கண்ணே ஆண்டவா நீரோர் தீர்க்கத் தரிசியே எனஅ றிந்தேதன் ஈண்டிடே குன்றின் மேலெலம் பிதிர்க்களேர தொழுதே வந்தார் நீண்டசா லேமில் நீவிர் தொழுவுமே ஏன்சொல் கின்றீர்.
108. அந்தமாய்ச் சொல்கின் றேனே அறிந்தினை நம்பு வாயே இந்தவோர் குன்றிற் றுனே ஏருசலேம் மேட்டிற் றுனே எந்தவோர் தலமோ எங்கும் இறைவனை யாரா திக்க அந்தநற் காலந் தானே அனுகிநிற் கின்ற தன்றே.

109. அந்தேர தொழுகின் றிரே அறியா திருக்கு சிமான்கை அந்தமாய்த் தொழுகின் நேரே அறிந்திருக் கிறதை யேதான் இந்தவோர் விதமா வானேன் இயம்புவேன் நலமாய் நம்பு சுந்தமாய் வருமே மீட்பே ஜனமிதே ‘ழுதர்’ மூலம்.
110. உண்மையாய்த் தொழுதுகொள்வோர் உனதபி தாவா ஞேஷர் உண்மையோ டாவி யோடே தொழுந்தினம் வருமே யுண்மை நன்மையா மத்தக் காலம் நலமொடும் வந்த திப்போ தம்மையே தொழுவோ ரீதாய் இருக்கவே விருப்புங் கொண்டார்.
111. ஆவியா யிருக்கின் றூரே அளவிலாகி கடவுள் தாமே ஆவியாங் கடவுள் தம்மை அனு சினந் திராழுவேரா ராரோ ஆவியோ டகத்தி ஒலுண்மை யெடுமலர் தொழுவே வேண்டும் ஆவியாந் தொழுகை யஃதே விதமென உணர்த்தி ஞு ரே.
112. இன்னுமே யிந்த மாதே இசைத்தனள் உரூர்கி றிஸ்தே என்னுமா மேசை யானே வருவரென் றறிந்துள் ளேனே இந்நிலம் வந்தே யப்போ இவையெலாம் உணர்த்து வசரே “உள்ளிடம் பேசும் யானே அவரென உணர்வாய்” என்று.
113. அதிதரு ணம்வந் தேரராம் அவருட சீடர் கண்டார் மெத்தவி யப்புற் றூரே மதிமெலிந் தேரராய் நின்றூர் எதையோ தேடு கின்றீர் எதுபே சகின்றீ ரென்றே அதிதனைக் கேட்கா தங்கே அமைதியாய் நின்று ரன்னே.
114. அப்பொழு தஃதே மாதே தண்ணுடம் அங்கே விட்டே அப்படி யூர்க்குள் ணோடி அங்கறி விததே யார்க்கும் செப்பினர் ஓர்வர் யானே செய்தவாம் யாவுந் தானே இப்பொழு தேவந் தீவர் மேசியா தாமே பாரும்.
115. அவனுரை கேட்டோர் யாரும் அவரிடம் விகரந்தே வந்தார் அவர்களே சேரும் முன்னால் அவரது சிவியர் கிட்டி அவரா காரம் உண்ண அவரை வேண்டி ஞரே அவர்யா னுண்ண நீவிர் அறியா உணவுங் டென்றூர்.

116. பேசினர் தமக்குட் சீடர் பிறிதெவ னேவர் காரம் பாசமா யிவன்கொ ணர்ந்தே படைத்திருப் பானே என்றார் தாசனு யனுப்புந் தந்தை தயைநிறை சித்தம் போலே நேசமாய் நடத்திக் க்ரீயை முடித்தலென் மெய்யா காரம்.
117. அறுப்புக் கிண்ணும் நான்கு மாதமே யாகு மெண்பீர் அறுப்பதற் கேயா யத்தம் ஷய்களெல் லாமிப் போதே அறுக்கவே வயல்கள் யாவும் விளைந்தன என்றே பாரும் விருப்பொடுங் கண்ணே றிட்டே விழித்துமே பாரும் நன்றாய்.
118. அறுப்பவன் விதைப்போ ஞோடே அடையவா னந்தம் ஒன்றாய் அறுப்பவன் அடைந்தே கூவி அனந்தமாம் ஜீவ னுக்காய் விருப்பொடும் பலஜீப் வெற்றே சேர்க்கிறுன் மிகுதி யாயே சிறப்பொடும் விளங்குமீ தால்செம் மையாங் வழக்கச் சொல்லே.
119. விதைப்பவ னெருஙன் ஆவான் அறுப்பன் பிறனே வேறே இதையீண் யதுவே யிப்போ உமையனுப் பியதும் யானே விதைக்கவு மிலையே நீவிர் எதுஞ்செய லிலையே வேறே விதைத்தவர் பலஸ்வே ஒவார் அடைந்தவர் வேறே நீவிர்.
120. அருநே போன மாதோ உரைத்தனள் அவர்க்குச் சாட்சி பாருமென் செய்கை யாவும் பகர்ந்தவரன் றுரைக்கக் கேட்ட ஊரிலுள் ளோர நேகர் உயர்விசு வசமே கொண்டார் ஊருமென் றழைக்கப் போனுட் மகிழ்வொடு மழைத்தே சேர்ந்தார்.
121. தங்களோ டேசின் ணைட்கள் தங்கவே வேண்டிக் கொண்டார் தங்கினர் நாட்கள் ரண்டே தயவொடே யந்த ஒரில் பங்கமில் பீபாத கத்தைப் பரிவொடுங் கேட்டு ணர்ந்தார் அங்கவர் மேல்வில் ஷாசம் வைத்தர நேகம் பேசேர்.
122. இவர்களம் மாதைப் பார்த்தே யியம்பின ரீதே வார்த்தை அவரைவில் வாசிக் கிண்ணேரும் உனதுரை கேட்டே யல்ல அவருப் தேசங் கேட்டோம் அறிந்துளொங் சிறீஸ்தே யென்றே இவர்புவி மீட்பர் என்றே விசவசித் தேற்றுக் கொண்டோம்.

II. (2) உத்தியோக ஆரம்பம் யாவும் முற்றிற்று.

3. கல்லோயா ஊரிய பர்வம்

28. ஆரம்பம். மத். 4:12; மாற். 1:14, 15; அங். 4:14; யோ. 4:43-45.

1. இருதினங் கழிய சமாரியா விருந்தே யேகினர் கவிலிநா டதற்கே குருபர னவனே குணமுற வடைந்தே கூறினர் சுபவிசே டமெங்கும் நெருங்கின தனுகி பரமராஜ் ஜியமே காலமும் நிறைவுறு கிறதே திரும்பியே மனமது சுவிசே டமதை நம்புவீர் திடமன தொடுமே.
2. திருப்பதி தனிற்செய் திருப்பணி விடையுஞ் சிறப்புறு மற்புத மனைத்தும் அருகினி விருந்தே யறிந்தவ ரெவரும் அருமையா யேற்றன ரவரை அருட்குரு பரனே யதுகிசை யுளவாம் பலதலம் ஆஸயம் புகுந்தே திருக்குரு பகர்ந்தார் சுபவிசே டமெங்கும் திரள்ளலம் செய்துமே திரிந்தார்.
3. சின்னதும் பெரிதும் ஊர்பல செறிந்த கவிலிநா டெவனுமே திரிந்தே அன்பொடு மெவர்க்கு மார்சுக மளிததும் அருஞ்சுரு வாய்ந்தந் தனரே முன்னவன் ஜவத்தை மாற்றியே ரசமாய் முதன்முத லற்புதம் புரிந்தே சின்னஊ ரதுகா னுவிற் புகுந்தே சிலதினந் தங்கியே யிருந்தார்.

29. அரசனின் மனுடன் மகன் சுகம்பெறல். யோ. 4:46-54.

4. அங்கொரு தினமே யண்ணலை விரும்சி யனுகினன் பெரியவ ஞெ நுவன் அங்கபர் நகுமென் னூரினில் வசித்த அரசனின் மனுடாரி லொருவன் வெங்கொடும் பினையால் வீநிலை யடைந்த தனதுபிள் லோமரியா திருக்க அங்கவ ரெமுந்தே நற்சக மளிக்க அவரையே வேண்டினன் கனிவாய்.
5. அன்பராம் பரனே அவனை நோக்கியே அடையா ளமற்புதங் களையே இன்புற விழியா வறியா விடில்நீர் விசுவசிப் பதிலையென் றனரே துன்பமுற் றவனே மகன்மரிப் பதற்குள் துரிதமாய் வரவேண் டினனே இன்புற யுரைத்தார் இறைவனே “செலுவாய் மகன்பிழைத் திருக்கிறேன்” எனவே
6. வெம்பிவா டியவன் பிறவழி யறியான் விரும்பியே கற்பக மடைந்தோன் நம்புதற் கரிதாம் நலமிகு முரையை நம்பியே யதுகண மகன்றுன் நம்பக மவமோ அன்செலும் வழியில் நவின்றனர் செய்தியூ யியரே தம்பியே பிழைத்தான் தனதுநோ யகன்றே எனச்சொலக் கேட்டவன் மகிழ்ந்தான்.

7. இந்தநல் விஷயம் கேட்டுஅம் மனுடன் இணையிலா மகிழ்ச்சிகொண்டனே எந்தனின் மகனே நற்சக மடைந்த மனிப்பொழு தெதுவென வினவ விந்தை ஜாரமே நேற்றுநீங் கியதே யெழுமணிச் சமையமென் றனரே இந்தவே ஓதான் உன்மகன் பிழைத்தான் எனச்சொன் பொழுதென் ரறிந்தான்.

8. அறிந்தனர் விஷயம் அன்னவ கைத்தார் அதிமிகு அதிசய மடைந்தார் தெரிந்தது மவரே யாவரு மவர்மேல் திடவிச வசமடைந் தனரே விரிந்ததே யெவனும் விந்தையில் விஷயம் விளங்கவே குருபரன் புகழ்ச்சி புரிந்தவற் புதமுள் இரண்டுதா னதுவே அவரிவ ணடைந்தபின் னருமே.
9. தரித்தனர் சிலநாள் தண்ணளிக் குருவே கலிலிநா டெனுமது திசையில் விரித்துரைத் தனர்வின் போதக மதையே விதவித மாழுவ மைகளால் திரிந்தும் வைத்தியர் தீர்த்தார் தெருவினி லகத்தினில் வனத்தினில் பரிந்துசென் றனரே பண்டிகை வரவே பதியெரு சலையெனும் நகர்க்கே,

30. பெதள்தா திமிர்வாதன்: ஒய்வுதினத் தர்க்கம். யோ. 5.

10. வந்ததும் பரனே தம்வழ மையதாய் வகையொடு மூழியம் புரிந்தார் வந்தன ரொருநாள் ஆடுசெல் வழியாம் மறிதிறப் பெனுந்தலத் தருகே இந்தவோ ரிடத்தி லிருந்ததோர் சுனையே பெதள்தாப் பெயருள் குளமே அந்தவோர் குளத்தி னணமையி லமைந்தே இருந்தன ஐந்துமன் டபங்கள்.
11. திருக்குள ஜலமே கலங்குமென் றிருப்பார் திரள்ஜனம் மண்டபங் களிலே குருடர் முடவர் குறையறுப் பின்றோ குழுமியே யிருப்பர்ப் பினியராய் ஒருவனேர் தூதுவன் உழப்புவன் சுனையின் ஜலமதை யாதொரு சமையம் இறங்குவோன் முதலில் எதுவிதப் பினியோ அகன்றுமே நற்சகம் பெறுவான்
12. முப்பதாண் டுடனெண் வருடமாய்ப் பினியன் முடங்கியே கிடப்பதை யறிந்தார். அப்படிக் கிடந்த அவன்பல வருட அகதியென் றறிந்தக முருகி இப்பொழு துனக்குச் சுகமடைந் துயவே விருப்பமு ளதோவென வினவ அப்பனே யெனக்கே யவசிய மதுவே அதற்கென இவணிருக் கிறனே.

13. இப்படிக் குணமார் குளமிது கலங்கும் என்னிவண் கவனமா யிருக்க அப்பொழு தெனையே அதனுளே யிறக்க எவரும் தவியிலை யெனக்கே எப்பொழு தெனினும் எவன்பிற ஞெருவன் எனக்குமுன் விறங்கியே விடுவான் இப்படி யிருக்க சுகம்பெற வெவிதம் எனச்சொலி பரிதபித் தனனே.
14. அழுதவ ரமுதம் அடைவரென் பதுபோல் அன்பரின் திருவரு எடைந்தான் எழுந்துளின் படுக்கை யெடுத்துன தகமே யேகுவா யெனவரைத் தனரே எடுத்தவன் படுக்கை யெடுத்துமே நடந்தான் ஏகினன் மிகமகிழ் வொடுமே தொழுதவன் தனது படுக்கை சுமந்தே சென்றதோர் தினமோய் தினமே.
15. படுக்கை யெடுத்தே நடப்பதை யறிந்தார் யூதரும் பரிசெயர் பிறரும் எடுத்துநீ சுமந்தே நடக்குமித் தினமே ஓய்வுநா ஸிதுசரி யிலையே துடுக்கொடும் வினவ மறுமொழி யுரைத்தான் நற்சக மருளினே ரெணையே படுக்கை யெடுத்தே நடவெனப் பகரந்தார் ஈதை சுமக்கிறேன் எனவே.
16. இப்படி நடவென் றிசைத்தவன் எவனே இயம்புவாய் எனவின வினரே அப்படித் தனக்குச் சுகமளித் தவரோ எவரென அவனுமே யறியான் குப்பலாய் ஜனங்கள் அதுதலத் தினிலே குழுமியே யிருந்தகா ரணமாய் அப்படி யவணின் றவர்களை விடுத்தே யகன்றன ராட்குர பரஞே.
17. அதன்பினு லொருபோ தவணையே கண்டார் அழகிய தெய்வா யயத்தில் சுதன்நீ யடைந்தாய் சுகமிப் பொழுதுன் சுகத்தைக் கவனியைச் சரிக்கை இதனிலும் பெருங்கே டடையா திருக்க இனிப்பவஞ் செயே வென்றனரே இதையே யறிந்தோன் சுகமளித் தவர்யார் எனஅறி வித்தன னவர்க்கே.
18. அருட்குரு இவற்றை யோய்வுநா ளதிலே அருளோடுமே புரிந்திருந் ததனஞ் அருளிலா தவரோ துன்புறுத் தியுமே அவரையே கொலைசெய முயன்றூர் திருப்பர னெனது பிதாஇது வரைக்கும் கிரியைசெய் துவருகின் றதுபோல் கிருபையாங் கிரியை யானுமே யியற்றி வருகிறேன்கிரு பையாய் எனவே.
19. கடவுளின் தினத்துக் குரியகற் பனையைக் கடந்துமே மீறியுந் தவிர கடவுளைத் தமது சுயபிதா வெனவங் கடந்ததாம் வார்த்தை யுரைத்தே கடந்துநிற் பவராங் கடவுளா னவர்க்கே சரிசமஞ் செய்தரென் றுரைத்தே இடறியூ தருமே இறைவணைக் கொலவே இவர்மிக வகைதே டினரே.

20. விருப்பொடு மவர்க்கே விரித்துரைத் தன்றே உண்மையே யுரைக்கிறே னுமக்கே திருப்பிதா செயுமா மெதையுமே சுதனே பார்த்துமே செய்வதே யலதே பிறிதெதுஞ் சுயமாய்த் திருச்சுத னவரே செய்வதில் இணக்கமாய் அறிமின் திருப்பிதா செயுமா மெவைகளோ அவற்றைச் செய்குவர் திருச்சுத னதுபோல்.
21. திருப்பிதா தமது திருச்சுத னிடத்தே தில்யபே ரன்புவைத் தவராய் திருத்தமா யவர்தாம் நடத்துவ வணைத்தும் திட்டமாய்க் காட்டுவ ரிவர்க்கே பெரியவை யிவற்றிற் காட்டுவா ரிவர்க்கே நீவிராச் சரியமே கொளவே மரித்தவர் களையே யெழுப்புகின் றதுபோல் மரணநின் றெழுப்புவார் சுதனே.
22. எவருமே பிதாவைக் கனஞ்செய் வதுபோல் எவருமே கனஞ்செயச் சுதனை எவர்க்குமே செயுமாந் தீர்ப்புமே யனைத்தும் ஏழில்பிதா தாஞ்செய் வதில்லை அவரவர்க் குரிய தீர்ப்புமே யனைத்தும் இடுமதி காரமா மனைத்தும் எவர்க்குமே லவராம் மைந்தனு மிவர்க்கே யளித்திருக் கின்றனர் பரனே.
23. திருச்சுதன் தமையே கனஞ்செயா தவனே தில்யமைந் தனையனுப் பினராம் திருப்பிதா தமையே கனஞ்செயா தவனும் தியவ னுயினுன் நிசமே திருச்சுத னெனது திருவுரை செவிகொண் டென்னையில் வலகனுப் பினராம் திருப்பிதா தமையே விசவசிப் பவனே நித்திய ஜீவனுள் எவனே.
24. உட்படா னிவனே ஆக்கினை யதனுள் அகல்வனே மரணநின் றுடனே உட்படு கிறனே நித்யஜீ வனுள்ள யுரைக்கிறே னிதுநிசம் நிசமே இப்படி விஷய மானதின் பொருட்டே யெனதுவே சனமதற் கிசைந்தே உட்படு முடனே நித்யஜீ வனுக்குள் உயிர்விச வசமுள் எவராய்.
25. சென்றுபோ னவருந் திருமகன் தொனியே செவியறும் நாள்வரு கிறதே நன்றிது தினமே அதுவந் ததேமெய் நலமுறு மேற்றபோ திதுவே என்றுமத் தொனியே யெவர்செவி யறுமோ அவருயிர்த் தெழுவரே நிசமாய் என்றியா னுமக்கே யதிநிச நிசமாய் இசைக்கிறேன் கொளுமிதை யுடனே.

26. திருப்பிதா அவரே தம்மிலே தமக்குள் ஜீவனு ஸாராயிருப் பதேபோல் திருச்சத னவருந் தம்மிலே தமக்குள் ஜீவனு ஸாராயிருப் பதற்கே அருட்பிதா அவரே யருளின் ரவர்க்கே மனுமக ஞனதா வலரே அருளின் ரவர்க்கே தீர்ப்பிடு கிறதாம் உனதமா மதிகா ரமெலாம்.
27. பிரமியா திருமின் நீரிதைக் குறித்தே பிரேதக் குழிகளி விருப்போர் திரமிகு மவரின் சப்தமே செவிகொள் தருணமுந் திட்டமாய் வருமே புறப்படு வரலோ நன்மைசெய் தவரோ புனிதமாஞ் ஜீவனே யடைய புறப்படு வரலோ தீமைசெய் தவரோ கொடியபொல் லாக்கினை யடைய
28. செய்கிற தெதுவும் யானெனின் சுயமாய்ச் செய்கிற திலையெது பொழுதும் செய்திர்ப் பெதுவும் எப்பொழு துமேயான் கேட்கிற படிசெய் கிறேனே செய்வது மிலையான் என்மனப் படியே யெனையனுப் பினர் மன மதேபோல் செய்யவே விரும்பித் தேடுவ ததனுஸ் நீசியுள தென்தீர்ப் பதுவே
29. சாட்சியே கொடுத்தால் யானெனைக் குறித்தே சாட்சியோ சத்திய மலவே சாட்சியே யிலதா யென்தைக் குறித்தே சாட்சியே கொடுப்பவ ருளரே சாட்சியே கொடுப்போர் சாட்சிய மதுவோ சத்திய மெனவறிந் துளேனே சாட்சியே கொடுத்தான் சத்திய மதற்கே ஜானைநீர் வினவிய பொழுதே.
30. ஒப்புகி றதற்கே யுகந்தசாட்சி யுமே உலகமாந் தருடைய தலவே செப்புகின் றன்னயான் திடமொடு மிவற்றை யடையவே மீட்பை நீவிரும் எப்பொழு துமேஜான் திடமிக ஒனிரும் ஏரிவிளக் காயிருந் தனனே தப்பிலை யவனின் ஒளியது தனிலே களிக்கம னம்-யினீர் சிலகால்.
31. மெய்ச்சிறப் புளதாஞ் சாட்சியுண் டெனக்கே ஜானுடன் சாட்சியிற் சிறந்த செய்யவே யெனக்குப் பிதாவுரைத் தவையாம் சிறப்புற நடத்துதி றவையாம் மெய்க்கிரி யைகள் மெய்ச் சாட்சியே தருமே யெனையனுப் பினர்பிதா வெனவே ஜயனே அவர்தாம் இங்கனுப் பினரென் றெனைக்குறித் தருளின துளதே.
32. ஒருபொழு தெனினு மவர் தொனி யினிதாய் உமதுசெ விகேட்டதே யிலையே ஒருபொழு தெனினு மவருரு வெதுவென் றுமதுவி மிகண்டது மிலையே ஒருபிதா வனுப்பும் ஒருவரி னிடத்தில் உயிர்விச வசமிலா ததனால் ஒருபொது முமக்குள் தரிப்பது மிலையே அவரது உயிருள வசனம்.

33. வேதவாக் கியங்கள் மிக்கவின் பொடுமே அன்பொடு மாயந்தறிந்
துணர்விர்
போதவே யவற்று லுங்கஞுக் குளதென் றெணுகிறீர் புனிதஜி வனுமே
ஆகர வளித்தே யெந்தனைக் குறித்தே அரியசாட் சிதருவ ததுவே
ஆகர வடைய ஜீவனு மடைய எனதிடம் வரமன மிலையே.
34. ஏற்பதே யிலையே மகிழமை எதையும் மனுடரா லதுவரு மெனிலோ
ஏற்றமாங் கடவு ளருஞும் திடமே அனுவெனு மலையென அறிவேன்
ஏற்பது மிலையே, யெணையுமே யிகழ்ந்தீர் வந்துமே பிதாநா மமதில்
ஏற்றுக் கொஞ்சவீர் எவனுமே யொருவன் வந்துமே தனதுநா மமதில்.
35. நாடுவ திலைநீர் பரனிட மிருந்தே வருகிற நலமிகு மகிழமை
நாடுவீர் மிகவே யடைகுவீர் மகிழமை ஒருவரே யொருவரால் மகிழமை
நாடியே யிழிவாம் மனுடரால் மகிழமை விரும்புமா ஞுடரே யெணையே
நாடுவ திலையே விசுவசிப் பதுமில் நலமுற விசுவசம் கொஞ்சமே.
36. நேர்மையார் பிதாமுன் குற்றமுமே நும்மேல் சாட்டுவே ணென்றுநீர்
நினையீர்
நீவிரேவிச வசிக்கும் மோசையென் பவனே நிச்சயஞ் சாட்டுவான் நிசமே
நேர்மைவில் வசமே மோசையென் பவன்மேல் வைத்ததும் நிச்சய
மெனிலோ
நேர்மையா யெனில்மே வேநீர்விச வசமே வைப்பதும் நிச்சயம் நிசமே.
37. அவனைனைக் குறித்தே யரியசாட் சியுமே எழுதியி ருப்பது மறிவீர்
அவன்திரு மறையில் வறைந்ததாம் வசனம் அதைவிச வாசியா திருப்பின்
இவணிதோ உமைக்கே யிசைக்குமென் வசனம் விசுவசிப் பதுமெது விதமாம்
எவனிவண் வரினும் புரிந்துமே நலங்கள் இவர்ந்தல மடைவதெப் படியாம்.
38. இவ்வித மிவர்க்கே திருக்குரு பரனே மேன்மை இன்னுரை யிசைத்தும்
செவ்யபோ தகமே யுணர்ந்துசிந் தணையில் சீர்பெற மனமிலா திகழ்ந்தார்
நவ்விநா தனுமே நகரதிற் றிரிந்தே நாடொறு மாலயம் புகுந்தே
நவ்விவந் தவர்க்கே நலம்பல புரிந்தே நலமார் போதகம் நவின்றூர்.

31. நாசரேத் புறக்கணித்தல். மத. 4:13; ஹக. 4:16-30.

39. திருங்கு சலையிற் சிலதினங் கழித்தே திரும்பினர் கவிலிநாட் டினுக்கே அருட்குரு பரனு ரடைந்தனர் நசரேத் தமதுட வளர்ந்தவோர் பதியே திருத்தினத் தினிலே தமதுவ முமைபோல் ஜெபாலய மதனுளே புகுந்தே திருச்சரு ஸினிலே திருமறை வசனம் படிக்கவே யெழுந்துநின் றனரே.
40. பரன்குரு ரூத்திற் பண்பொடு கொடுத்தார் தரிசியே சயாவா கமமே விரித்தன ரெடுத்தே யம்மறைச் சுருளை விரிந்ததா மிடமோ இதுவே தரித்திருக் கிறரென் மேஸ்நல மருளாய்த் தயைநிறை பரவினா வியரே தரித்திரர் தமக்கே நற்செய் திசொல தந்தன ரபிஷக மெனக்கே.
41. அகம்நொறுங் கினரைக் குணமாக் கவுமே அந்தகர்க் கவசிய விழியே அகச்சிறை களுக்கே அகவிடு தலையே சூறிய நிலிக்கவு மருளாய் மிகநொறுங் கினரை விடுதலை செயவும் கர்த்தரி னனுக்கிரக ஆண்டை அகமகிழ் வொடுமே பிரபலஞ் செயவும் என்னியே யனுப்பின ரருளாய்,
42. இப்படி வரைந்த பாகமா மதனை படித்திது சுருளையே சுருட்டி அப்புறம் மறையின் பாகமா மதனைப் பணிவிடை யாளிடங் கொடுத்தே அப்புறம் பொருளை யங்குளோர்க் குணர்த்த அமர்ந்தன ரவனு சனத்தில் அப்பொழு தவணுள் யாவரின் நயனம் அவரை நோக்கியே யிருக்க.
43. எம்பர் னவர்க்கே இவ்வுரை களோக்கொண் டிதவுப தேசமே பகர்ந்தார் அம்மறை வசனம் அந்தமாய்ச் சொலுமாம் அருள்மிக ஊழிய மஜைத்தும் தம்மைக் குறித்தே தம்மிலே முடிந்த தெனுங்கடை வாக்கொடும் முடித்தார் இம்மறை வசனம் இத்தினம் நிறைவே றினதுஞ் செவிகேட் கவுமே.
44. அங்குளோ ரவர தங்குறு மொழியை யருமையாய்ச் செவியற மகிழ்ந்தே அவரருள் மொழியின் திறழுமெல் வளவோ எனஅவர் கொடுத்து சாட்சியுமே “எவனிருந் திவற்குச் சிறந்தஞா னமிதே யிறங்கின” தெனவதி சயித்தார் “இவனிதே பதியான் ஜோசபின் மகனே” எனவிகழ்ந் திடறின் ரிவரே.

45. உன்னதக் குருவோ உரைத்தன ரவர்க்கே உணர்வடைந் துய்யவே யவரே என்னிட மிதுபோ திதுவித முறைப்பீர் எனச்சொலின் நிசமே மருத்துவா உன்னை யுனீந் யுருசுகஞ் செய்வாய் எனும்பழ மொழிதனைச் சொலியே உன்தனுற் கபர்நா கூமிலே நிகழ்ந்த உயர்க் ரியை களையா மறிந்தோம்.
46. உன்னுட பதியா மூரிதே யிவணே செய்குவை யுவப்பொடென் நூரைப்பீர் தன்னுட பதியிற் ரரிசியா மெவனும் சத்யம் கண்யம் ணைவதில் என்னசெய் திடினு மூருளோ ரவலை யங்கிக ரிப்பதே யிலையே சொன்னது நிசமே கேண்மினிப் பொழுதே சொல்கிறே எவற்றை நுமக்கே.
47. எவிசாத் தினத்தில் வருடமுன் நூரயாய் வானமே யடைத்தே யிருக்க மெலிந்ததத் திசையே கொடியபஞ் சமதால் மழையிலா வெறும்வெயி லதனால் மலிந்திருந் தனரே மணமக ரிழந்த மனைவிய ரிஸரவே ஸருளே நலிந்தவ ரிவருள் ளௌவரிட மென்னும் நலமுற அனுப்பப் படவிலை.
48. சீரெப னிகேயென் சீதனுட் டினிலே சேர்ந்ததோர் சரேப்தாப் பதியில் சீரொடு பொருளோ சற்றுமே யிலதோர் ஏழையி னிடஞ்சென் றனனே சீரிய ளௌவிசாத் தீக்கணுட் களி லீ சீரிலை ரேலராஞ் ஜனத்துள் சீரிலா தவராங் குட்டரோ கிகளுள் சீர்அக மடைந்தவ ருளரோ.
49. “சீரிபா தனிலே சிறப்புள மனுடன் அதிபனு கமான்தள பதியே ஆரிய னெவிசாத் தரிசியை யடைந்தே யருஞ்சுக மடைந்தன னருவாய் ஏற்றிய குலமென் நேற்றமாய் மதிக்கும் இஸரவேல் ஜனத்திலுள் ளௌவரோ ஆரிய னெவனே அவன்தம தெனிலோ அடைவதில் நலம்பெற அவனுல்.”
50. குருபர னிவையே கூறுஅங் கிருந்தோர் எழுந்தனர் கொடுஞ்சின மடைந்தே அருட்குரு பரணை யாலய மிருந்தே யகற்றினர் மிகஅவ சரமாய் தெருவழி தனிலே தீவிர மொடுமே சென்றுதள் னினரூர் வெளியே குருரக் கொடியோர் தீயவ ரவரைக் கொடுங்கொலை புரியவே முயன்றுர்.
51. அந்தலு ரமைந்த அருகுறு மலையாம் அரியசெங் குத்தா மலைமேல் சொந்தமா மலரை அதிவிருந் துருட்ட சுறுக்குப் பொடுகொணர்ந் தனரே அந்தசந் தடியில் அவர்நடு விருந்தே யகன்றனர் மறைந்தே பரனே விந்தை யீதறிந் வியந்துமே கொடியர் திரும்பினர் விரைந்துதம் மகமே.

32. கப்பர் நாகும். மத. 4:12-17; ஹக. 4:31, 32.

வேறு

52. தலைதடு மாறிப் போயே தஞ்சய ஒன்றைச் சேர்ந்த தலைவனு மன்பர் தம்மைத் தள்ளவே போனே ராகும் கொலின்ராம் நசரேத் மாந்தர் கொற்றவன் தம்மைத் தள்ளி தலையினால் வந்த சீரை தாளா லுதைத்தா ரந்தோ.
53. வெண்டியே கொனர்ந்தா ரிங்கே விதவித நன்மை கள்தாம் வெண்டிய திலையென் ரேவெறு மையாய்ப் போனு ரந்தோ தாண்டியே யகன்றே போச்சே தன்யநிறை நன்மை யாவும் ஆண்டவ ரொடுமே சென்றே யடைந்ததே கப்பர் நாகும்.
54. கடற்கரை யருகே யுற்ற அம்பதி கப்பர் நாகும் இடங்கொடுத் தவரை யேற்றே யேற்றமே யது பெற் ரேங்க நடத்தினர் நலமா மூழ்யம் நன்பொடு மிருந்தே யங்கே தடம்விரி கலீவி நாட்டில் தாண்டியத் திசையுந் தானே.
55. போதகம் புரிந்தா ரங்கே புண்ணிய புனித போதம் சேதியோ சுவிசே டந்தான் பரமராஜ் யத்தின் சேதி வேதனைப் படுவோர் நோயால் டலர்க்கம் பெற்றூர் வந்தே பேதமின் தெவரும் வந்தார் பெருநலம் பெற்றே போனார்.
56. வீட்டினிற் போதித் தாரே நெடுந்தெரு போதித் தாரே நாட்டினிற் போதித் தாரே நகரிலே போதித் தாரே காட்டினிற் போதித் தாரே கடற்கரை போதித் தாரே கூட்டமோ போதித் தாரே குறைந்தபேர் போதித் தாரே.
57. அவரது வாக்கைக் கேட்டோர் அதிசயித் தனரே மிக்க அவரது வாக்கோ யாவும் அதிகன மூளதே யஃதால் எவர்பிறர் போதித் தாலும் இவர்பிறர் வசனங்கு சொல்வார் இவர்போ தகமோ யாவும் இணையிலாச் சுயமே தானே.
58. கடற்கரை யருகே தானே நதிக்கரை யோரந் தன்னில் கடங்கொழுஞ் செபுலோன் நாடும் இனமொடு நப்தல் லீயும் அடங்கிய கலீவி யாவும் புறஜன அந்யர் நாட்டில் படர்ந்ததாம் இருளில் உள்ளோர் பெரியதோர் ஒளிபார்த் தாரே.

59. “மரணமா மிருட்பா கத்தில் வசித்தராம் மாந்தர் கட்கே
தருணமே தோன்றிற் றன்றே உயிரருள் ஜோதி” யென்றே
தரமுனோர் தினஞ்சொன் ஞனே தரிசியாம் ஏசா யாவே
திரமுள வசனந் தானே திடமொடே நிறைவே றிற்றே.

33. கடற்கரைப் பிரசங்கம், திரள்மீன் பிடித்தல், நாஸ்வர் பின் தொடர்தல்.

மத. 4 : 18-22; மாற. 1 : 16-30; ஓக. 5 : 1-7,

வேவு

60. குருவொரு தினமே கடற்கரை வரவே குழுமினர் திரள்ஜன மவனே
அருட்போ தனியே செவியுற விநும்பி அவரிடம் நெருங்கிவந் தனரே
அருகுறும் இரண்டு படவிலொன் றமர்ந்தே சிறிதுதள் ளவேசொலி யிருந்தே
அருளொடு மவர்க்கேப கர்ந்தனர் வசனம் அவரதே படவினி லமர்ந்தே
61. திருக்குரு தமக்கே யுதவிய படவோ சீடனஞ் சிமியன் படவே
திருவருள் வசனம் முடித்துமே கரையிற் சேர்ந்தபின் திருக்குரு பரனே
அருளொடு சிமியன் சிவியனை யழைத்தே “தள்ஞாவீர் படவை யழுத்தில்
விருப்பொடு முமது வலைகளை விசிறி மீன்பிடிப் பிழென உரைத்தார்.
62. “ஐயரே கடந்த நள்ளிரா முழுதும் அரும்பிர யாசமே யெடுத்தும்
மெய்யெயின் பிரயா சங்களே யனைத்தும் பயனிலை மீனெனது மிலையே
மெய்யிதே பொழுதும் வாக்கை நம்பியே விசுறுகி ரேனென் றனனே
மெய்யதே வலைகள் பீறுமாம் விதமாய் மிகுதியா மீன்களே பிடித்தார்.
63. இருசகோ தரரும் மீனுள வலையை யிழுக்கவே லாததை யறிந்தே
மறுபட வினிலுள தோழரா னவர்க்கே சைகை செய்தனர் உதவ
இருசகோ தரரும் வந்துதம் படவில் உதவினு ரிச்சகோ தரர்க்கே
இருபட வகஞும் ஆழ்ந்துவி டுமென நிறைத்தனர் மீன்களாற் படவை.
64. கண்டுமே சிமியன் அதிசய மிதனை கணமிது புனிதரென் றுணர்ந்தே
அண்டியே யவரின் இணையடி பணிந்தே அவரையே நமஸ்கரித் தனனே
அண்டையில் வரவே தகுந்தவ னலேனே அசுத்தபா வியேயா ணடியேன்
அண்டையி லணுகா தடியனை விலகி அகலுவீர் எனவிறைஞ் சினனே.

65. அப்படி யுரைத்தான் அதிசய மிதுகண் டதிபிர மித்தன ரதனுல் அப்படி யடுத்த இருசகோ தரரும் அதிபிர மித்தன ரிதனுல் அப்பனே யுரைத்தார் சிமியனை வினித்தே சிமியனே அஞ்சவேண் டியதிலை இப்பொழு துணையான் இதமொடாக் குவேனே மனுடரைப் பிடிக்கிற வனுமாய்.
66. “இருசகோ தரரே சிமியனந் துருவே எனைப்பின் பற்று” மென்றனரே இருவரு மிணங்கி வலைப்பட வளைத்தும் விட்டுமே யேசுபின் சென்றூர் குருபர னடுத்த இருசகோ தரரும் கூடியே பின்வர அழைத்தார் திருவுரைப் படிபின் தொடர்ந்து சென்றனரே தந்தை படவெலாம் விடுத்தே.

34. கப்பர்நாகும், ஓய்வுநானுழியம், பிசாசு பிடித்தவன், சீமோனின் மாமி, பலபிணீயர் சுகம்பெறுல் மத். 8:14-17; மாற். 1:21-38; ஊக். 4:33-43

67. அங்கிருந் ததாமோ ராலயம் புகுந்தே அருஞுப தேசமே பகர்ந்தார் அங்கிருந் தனனே ராவியே பிடித்தோன் அலறின னகசுணம் ஜய்யோ இங்குமக் கெமக்கும் ஜய்யனே எனவோ நசரயா யேசுவாம் பரனே இங்குவந் ததுவாங் காரண மெதுவோ கெடுக்கவோ எங்களை யிலுணே.
68. “அறிந்துளே னுமையே நீவிரா ரெனவே யறிகுவேன் திருப்பர னுடைய பரிசுத் தரேநீர் தீயனு னவன்யான்” எனப்பத றியல றினனே பரிதவித் தனரே யேழை யவன்மேல் பகர்ந்தல கையை யதட்டி பிரிந்தே யகல்வாய் பேசா தெதுமே புறப்படு இவனிட மிருந்தே.
69. அலைசடிப் படுத்தி அலைக்கழித் தவணை அஜ்ஜனத் திரள்நடு வினித்ஸ விலகின தவணைத் தரையினில் விழுத்தி வேறெற்றுஞ் செய்யாய்க் கெடுதி பலஜனத் திரள் பலத்தவிக் கிரியைப் பார்த்ததி சயமடைந் தனரே நலமிகும் பலத்தகிரி யையா மிதனைப் பார்த்ததில் விதுதின மளவும்.
70. இதுவச னமென எவ்வித மிதுவோ புதியபோ தகமே யிதுவே அதிகா ரமொடும் வல்லஸம யொடுமே நலமிலா அலகை யிவைக்கே விதிக்கிரு ரவையே கீழ்ப்படி கிறதே விலகியப் புறமகல் கிறதே புதுமை யிதுவென் ரேவ்வரு வருமே புசழ்ந்துமே யுரைத்தனர் நலமாய்

71. ஆலயம் விடுத்தே சேர்ந்தனர் பரஞும் அருட்குரு பீற்றரி னகமே ஞாலமா மிதிலே வந்தநற் பரனே நலஞ்செய வீட்டினுட் செலவே சாலவே சுரத்தாற் சக்தியே யிழந்து படுத்திருந் தாளவன் மாமி சிலமா யவட்கே சீர்சக மளிக்கப் பரனையே வேண்டின ரங்குளர்.
72. அவளிட மணுகி யவள்கரம் பிடித்தே யெழுப்பின ரஞ்குரு கரத்தால் அவரது பரிசம் அவள்கரம் படவே அவள்கூ மடைந்தெழுந் தனளே அவள்கர மகல அடைந்தன ஞடனே அகண்றதன் சுயபலந் திரும்ப அவளெழுந் தனளே யவர்களுக் குடனே புரிந்தனள் பணிவிடை திடமாய்.
73. அந்தநா எதுவே ஒய்வுநாள் முடிய அடையவே யருட்சக மவரால் வந்தபற் பஸவாம் நோயுளோர் பலபேர் வருத்தமுற் றவரவர் கரத்தால் அந்தலுர் மனுட ரானவ ரொடுவந் தயர்ந்தன ரகமுனுற் றரையில் எந்தஎப் பிணியர் எவ்வகை யினரும் எவருமே சுகமடைந் தனரே.
74. வெண்கரும் பிணியோ கொடும்விஷ ஜாரமோ மறுபிணி துயரமே தெணினும் அங்கரம் படவே அகண்றன பிணிகள் அணைவருஞ் ககட்பெல னடைந்தார் வெஞ்சின அலகை விலகியோ டினவே விமலனின தொணிசெவி யுறவே அஞ்சின அவர்க்கே யறிக்கை யிட்டவை யகண்றன அவதியுற் றவரை
75. இவையெலாம் நடந்த எசையாத் தரிசி இசைத்தவை நிறைவூறும் படிக்கே அவர்கிரு பையாக ஏற்றனர் நலமாய் நமதுப லவீனமா மனைத்தும் அவர்மிகக் கவிந்தே யன்பொடுஞ் சமந்தார் நமதுட பிணிகளா மனைத்தும் அவரிது விதமாய்ச் செய்தன ரிவற்றை யதுதலம் பிறதலங் களிலும்.
76. செம்மையாய்க் கிறிஸ்தே தெய்வமா சுதனென் றறிந்திருந் ததாலல கைகளே தம்மையே யறிக்கை செய்யா திருக்க அத்திட்டினு ரிரையா திருக்க நன்மைசெய் பவரோ நன்றிர வினையே நலமுற நிமதியாய்க் கழித்தே வெம்மையாய்ப் பகலோன் தோன்றுமுன் னமேதான் ஜெபிக்கவே யகன்றனர் வெளியே.
77. காலை யிலவரைக் கண்டிலர் சிஷ்யர் கண்டனர் தேழியே யவரை சாலவே யுமையே யாவருஞ் ஜனங்கள் தெடுகின் ரூர் எனச் சொலவே வேலை எனக்கோ மற்றலூர் களிலிலும் விரைந்துபி ரசங்கமே செயவே காலமே கடந்தே போய்விடா தகல்வோம் வந்துளே னிதுசெயக் கனிவாய்.

78. தேவிலந் தனேரே வெகுஜனத் திரளே திருக்குரு விடமடைந் தவர்கள் “நாடிவந் தனம்யாம் நலமொடு மெமதோ டிரு” மென நிறுத்தவே முயன்றூர் “நாடிமற் றுவாவாம் பலதலங் களிலும் நலமிக நடந்துமே யெவனும் தேவிலந் தனங்யான் பிரபஸஞ் செயவே பரமராஜ் ஜியத்தைக் குறித்தே”

35. சுற்றுப் பிரசங்கம். மத. 4:23—25; மாற். 1:39; ஹக். 4:44

79. அவ்விட மிருந்தே சென்றனர் குருவே அகல்களி லேயநா டெவனும் எவ்விட மடைந்தும் ஆலயம் புதந்தே எழிலுப் தேசமே பகர்ந்தார் செவ்விய பரம ராஜ்யசெய் தியையே பகர்ந்தெவ னுமேநலம் புரிந்தார் நவ்வியே தமையே நம்பிவந் தவர்க்கே நலமிகு மருட்சுக மனித்தார்.
80. சீரியா எவனு மார்த்ததே பரவி மிகச்சிறப் பொடுமவர் புகழ்ச்சி ஆரிய னவரை நாடியே யடைந்தார் பலவிதப் பிணியுளர் பலபேர் சீரியர் தவிர்த்தார் சந்தர்ரோ கமுமே திமர்வதம் கொடும்பிணி பலவே மீறியே யலகை துன்புறுத் தினரே விடுதலை யருளிமீட் டனரே.
81. சேர்ந்துபின் தொடர்ந்தார் திரள்ஜனங் குழுமி தெக்கபோ வியென்திசை மிருந்தும் யோர்தனக் கரையில் ஏருசலே மிருந்தும் யூதநா டயல்திசை மிருந்தும் சீர்மிகு கலிலீ சேர்ந்தஅத் திசையில் இருந்துவந் தனரெவ ணிருந்தும் கூர்ந்துகே ட்டனரே நல்ல போதகமே நற்சக மடைந்தனர் குணமாய்.

36. குட்டரோகி மத. 8:1—4; மாற் 1:40—45; ஹக். 5:12—16

82. பட்னமொன் றினிலே பரன்குரு விருந்தார் பதறிவந் தனனவ ஞௌருவன் குட்டமென் கொடிய பினியினற் குரூர அவதியே யடைந்தவோ ரகதி கிட்டிவந் தனனே கிறிஸ்துவின் சமூகம் நெடுங்கிடை யாய்விழுந் தனனே இட்டமா யவர்தன னிடரையே யகற்ற இரந்தனள் விசவசத் தொடுமே.
83. “உம்முள முவந்தால் சுசியெனக் கருள ஆமு மால்” எனவரைத் தனனே தம்முள முருகி தமதருட் கரத்தால் தொட்டனர் தயவொடு மவனை எம்முள மிதுவே சுசியடை குவையே யென்றுரைத் தனருட் பரனே வெம்பினி யகன்றே விடுதலை யடைந்தே பூரண சுகமடைந் தனனே.

84. சயநலம் விரும்பார் சொந்தமா மகிழமை களைந்துவந் தலாதிருச் சுதனே “நயமிகச் சுகமே பெற்றனே நலமாய் நவிலா திருப்பா யெவர்க்கும் நயமிக எவர்க்குஞ் சாட்சியா யிருக்க நலமெடாடா யமே யடைந்தே நியமமே யதுபோல் மோசை விதித்த உனதுட கடமை செலுத்துக”.
85. காற்றைப் பிடிக்கு ளடக்குவ தியல்போ கடந்துப ரவுமதே யெவனும் ஏற்றமாஞ் சுகமே யடைந்ததுஇம் மனுடன் எதுவித மடக்குமிம் மகிழமை நாற்றிசை யெவனும் பரிவொடுந் திரிந்தே நவின்றனன் மகத்துவ விடயம் போற்றிப் புழுந்தே புனிதனின் மகிழமை புகன்றனன் எவனுமே யெவர்க்கும்.
86. தேட்டமா யினரே திவ்யநற் குருவின் திருமுச தரிசனம் பெறவே நாட்டமா யினரே பார்க்கநல் லவரை நலமிகும் வசனமுங் கொளவே நாட்டினுள் ஓவராம் நோயரும் நவிந்தோர் நடத்தியும் நலமொடே சுமந்தும் கூட்டிவந் தனரே கொற்றவ ணிடமே குணம்பெற அகம்புற மவரால்.
87. விண்ணலம் பெறவே விரும்பினோர் பலபேர் வெறுமன தினர்மிகு திரன்பேர் விண்ணவர் நலமே விரும்பிவந் தவர்க்கே மிகமன முவந்தளித் தனரே கண்களி விரும்பிக் கவனமில் வலவராங் கசடரை விலகியே பரனே மண்ணவர் செறிந்த நகரையே விடுத்தே வணங்களிற் றரித்திருந் தனரே.
87. நூற்றுக்கதிபனின் ஊழியன் சுகம்பெறல். மத. 8:5-11; ஹுக. 7:1-10
88. திரும்பிவந் தனரே திவ்யநற் குருவே கபர்நக மெனும்பதி யினுக்கே வருந்தியே யழைக்க மூப்பரே யனுகி வான்பரி காரியா மவரை கருத்தொடு மழைத்தார் காருணி யஜையே காரியஸ் தராமப் பெரியோர் திருத்தமாய் நடந்தே பக்தியுள் எவனும் நூறுவர்க் கதிபனுஞ் சிறந்தோன்.
89. “நமதுட ஜனமேல் நேசமுள் எவனே நமக்கொரு ஜெபாலய மியற்றி உமதருள் தயையும் எமதுட மதிப்பும் பெறுவதற் குரியபாத் திரனே நமதுள பணியாள் நாட்பல பினியன் மரணந்தி லமையடைந் தனனே உமதருள் புரிக இசுகணம் வருக உயிர்வரந் தருக” வென்றனரே.

90. அருள்மிகு பரனூர் அவர்மனப் படியே அவரொடு செலவினைக் கிணரே வருகிறே னுடனே நலமிக அவனே யருள்வேன் நற்சக மெழும்பும் திருக்குரு எழுந்தே விரைந்துமே யுடனே சென்றன ரவனக முகமாய் வருவதை யறிந்தே அதிபதி யெதிர்வந் தவரை வணங்கியே யுரைத்தான்
91. ஆண்டவா எனது வீட்டினுள் வரவே அபாத்திர மானவன் எளியென் ஆண்டவா உரைத்தால் நீரொரு மொழியே யடைகுவா னவன்சுக முடனே ஆண்டவா அடியேன் அற்பனு மதிபன் அடங்கினேன் மேலதி பருக்கே தாண்டிமீ றியுமே செல்பவ னுள்ளே தமியனி னூழ்யரி லெவனும்.
92. “ஆண்டுநீ யகவெலன் றேவவே யவனை யவன்செலு கின்றன னுடனே ஈண்டுநீ வருக என்னிவ னையேவ இவன்வரு கின்றன னுடனே ஈண்டிதைச் செய்வென் றேவவே யொருவன் செய்கிறு னப்படி யுடனே ஆண்டவா வுரைக்கில் நீரொரு மொழியே தடுத்ததை மீறுமோ எதுவும்”.
93. இப்படி யுரைக்கப் பரனிதை யறிந்தே மாவியப் படைந்துபின் திரும்பி, “ஓப்புயர் விலதா முயிர்விச வசமே எத்தகைத் தெனவுணர்ந் தறிமின் இப்படி யரிதா முயர்விச வசமே நஞ்ஜன மிலரவே லருளே எப்பொழு தெனிலு மறிந்தது முளதோ இலையே நிசமியம் புகிறேன்.
94. “மேற்கிலோ கிழக்கோ வெறெவ ணிருந்தும் ஆவலாய்ச் சேர்வரே திரள்பேர் பேர்பெறு மபிராம் விசவசத் தகப்பன் பின்னரீ சாக்குயாக் கொபொடும் ஏற்படும் விருந்தில் பந்தியி லமர்ந்தே இன்பொடு நண்மைகள் நுகர்வார் பார்க்கிலோ ராஜ்ய மக்களென் பவரோ பாழ்புறம் பாயிரு எடைவார்.
95. “இருளிலே யுளவாம் அழுகை பற்கடிப் பெப்பொழு துழள்” தென் றியம்பி திரும்பி தளத்தி னதிபனை விழித்தே, “திரும்பி செல்கவுன் னகமே விரும்பிய படியுன் விசவிச மதனால் விளைந்ததுன் விருப்ப” மென் றனரே திரும்பி யகன்றுன் திடவிச வசியே திமிர்வதன் சுகமடைந் திருந்தான்.
- 38. திமிர்வாதன் ககம்பெறல்.** மத. 9 : 1-8; மாற். 2 : 1-12; ஊக். 5 : 17-26.
96. குருபரன் புகழே சொல்லவே யெவனும் குழுமிஜ னமவரோ டிருப்பார் அருகுறு கலிலீ யூதநா டுகளி விருந்துமே எருசலே மிருந்தும் பரிசயர் நியாய சாஸ்திரி யருமே பிறருமே பரிந்துவந் திருப்பார் அருட்குரு அவர்க்கே வீட்டினி விருந்தே யருளின ரரியபோ தகமே.

97. அருள்மிகு வசனஞ் செவியுற மகிழ அணுகியே குழுமினர் ஜனமே தெருக்கபா டமுனின் றனர்செறிந் தவரே சிறிதெனு மிடமுளே யிலிலயே அருட்சக மருள்வோர் அவரென அறிய அவன்விளங் கியதவர் வலமை தெருவழி நடந்தே யடைந்தரீ ரிருவர் சுமந்தொரு திமிர்ப்பினி யனையே,
98. உள்ளமர்ந் திருந்த உண்ணதக் குருபுன் உவப்பொடு வைக்கவே முயன்றும் எள்ளிட இடமே யுட்செல வழியில் விடைஞ்சலே வாசலின் வழியே மெள்ளவே யெடுத்தார் ஏறிவீ டதன்மேல் கிடத்தினர் மேற்றளத் தினிலே தள்ளியே திறந்தார் தட்டோ டுகளை இறக்கினர் படுக்கை யோடே.
99. தம்முறை கிடக்குந் தனியினைக் கவனித் தவனிடந் தயவுகொண் டன்றே தம்முனு லவனை யிறக்கவைத் தவரின் தகுவிச வசத்தால் மகிழ்ந்தே அம்மனு டனுக்கே யருளொடு பகர்ந்தார் “மகனே திடமடை குவையே செம்மை யாயுனின் கெடுபல மனைத்தும் மனிக்கப் பட்டன சிராய்”
100. பவத்தைத் தவிர்ப்போர் பவமனிப் பருள பரிசயர் வேதபா ரகரும் “பவமனிப் பருஞும் இவனெனவன் பவியே பரமதூ ஷணம்பகர்ந் தனனே பவமனிப் பருள்வோர் பரன்லா லுலில் மகனெவ னுள்” எனனப் பகர்ந்தே பவமிலா தவரைக் கொடியபா வியரே தமதுளத் தினிற்பழித் தன்றே.
101. இருக்ய நினைவே யறிபவ ரிறைவன் இதைத்தம துள்ளத்தி றறிந்தே “இருதயங் களில்நீர் நினைப்பது பெனவோ எதுள்ளி தென்நீ ரியம்பீர் உறுபவ மகன்றே மனிப்படைந் தனையென் றுரைப்பதோ அவனிடம் அலது திறமுட னெழுந்துண் படுக்கை யெடுத்தே செலுவை யெனவுரைப் பதுவோ.
102. “பரினி வெவர்க்கும் பவமனிப் பருள பரிவொடும் மனுமகன் தமக்கீ நேரதி காரம் இருக்கிற தென்நீர் அறியவேண் டியதவ சியமே” பார்த்திப னிவையே பகர்ந்துமே யவர்க்கே கட்டிலில் கிடப்பனை விளித்தே, “ஆர்வமாய் உனது படுக்கை யெடுத்தே யுனதகஞ் செலுக்” வென் றன்றே.
103. எழுந்தவன் துதித்தான் எவருமே யறிய எடுத்தனன் தனதுட படுக்கை தொழுவதற் குரிய கடவுணைத் தொழுதே சுகமடைந் தகமடைந் தனனே பழுதிலாச் சுகத்தை யறிந்தனை வருமே பரவச மதிசய மடைந்தார் எழுந்தனர் பயந்தே யிறைவனைத் தொழுதார் அதிசய நிகழ்ச்சியென் றன்றே.

39. லேவியை யழைத்தல் மத. 9:9-17; மாற. 2:13-22; ஹக. 5:27-39

104. திருக்குரு பரனுர் அவ்விட மிருந்தே சேர்ந்தனர் கடற்கரை யருகே குருவருள் வசனங் கேட்கவே குணமாய்க் கூடினர் ஜனமனை வருமே அரியபோ தகமே யன்பொடு பகர்ந்தே அப்புறங் கடந்துபோம் பொழுதே அருளினி லிருந்த வரிகொளுங் துறையில் கண்டரா யவரிகொள் லெவியே.
105. ஆயமே கொளுவோர் தமகருட் குரியார் என்பதை யணைவரு மறிய ஆயமே கொளுவோர் ஊழியஞ் செயவுந் தக்கவ ரெனவறி யவுமே ஆயமே கொளுவோன் அல்பெயு மகனும் லேவிமத் தேயுவென் பவனுல் ஆயமே கொளுமற் றேரை யழைக்க அண்ணலார் மனதுவந் தனரே.
106. “என்பினே வருவாய் எப்பொழு துமேநீ எனதொடு மிருக்க”வென் றனரே உன்னியே யெழுந்தான் உள்ளதை விடுத்தான் உவப்பொடு தொடர்ந்தன னவரை மண்ணவன் கிறிஸ்தை மாமகிழ் வொடுமே யழைத்தனன் தனதுட அகமே பின்னுமே யவனே பொற்பர னவர்க்கே நடத்தினன் பெரியதோர் விருந்தே.
107. வந்தனர் பல்பேர் அயலகத் தவரும் வகையொடு பந்தினத் தவரும் பந்தியே யமர்ந்தார் குருபர ஞெடுமே பாலிய ராயமே கொளுவோர் இந்தவி தமவர் இழிவடைந் தவரை உயர்த்தின ரிறைவனே சமமாய் விந்தையா மிதனுஸ் முறுமுறுத் தனரே பரிசயர் வேதபா ரகரும்.
108. சீறியே சின்தார் திருக்குரு பரன்மேல் சிடரி டமேயுரைத் தனரே “சீறியர்க் கழகோ தீயபா வியரை பந்தியி ஸமர்த்துதல் சமமாய் நேரிதோ சொலுமின் ஜேசுவா முமது நேசபேர தகர்ந்து மலரோ பாரிலெப் பொழுதும் பார்த்திலே மறியேம் நிந்தையு ளதாமிது விஷயம்.
109. பரிகரி யவரைக் கேட்டனர் விளித்தே, ‘பரிகரி யவசிய மெவர்க்கோ? பெரிதவ சியமே நோயரா னவர்க்கே, பினியிலார்க் கவசிய மிலையே ‘எரிபவி யலவே யேற்றதே யெமக்கே யிரக்கமே யெனக்குவப் பெனவே தரிசிமுன் னுரைத்த தரிசன வுரையை சரிவரப் படித்துமே யறிவீர்.
110. அறியுமுன் னிதனை யழைக்கவந் தனன்யான் பவியரா னவர்மனந் திரும்ப தெரிந்துகொ ஞவிரே தேறிய புனிதர் சிறந்தநீ தியுளரை யலவே,” பரிவொடும் வினவ பரிசய ரருளன் கிஷியரா மிருவகுப் பின்றும் “பரிசயர் அருளன் சிலியரா னவர்யாம் பலதர முபவசிக் கிறமே.

111. “உம்முட சிஷி ரொருதின மெனிலும் உபவசி யாததேன்” எனவே ‘தம்மொடே தரித்தே மனமக னிருக்க உபவசிப் பரோதோ முருமே அம்மக னவரை விடுதிதுநீங் குகையில் அவருப வசிப்பரே நிசமாய்’ எம்முட னிவரே யிருக்கலப் படியாம் உபவசிப் பதோஅவ சியமில்.
112. “நவமாம் ரசத்தை நலிந்ததாம் பழைய துருத்தியில் வார்த்துவைப் பவர்யார் நவமாம் ரசமோ பழந்துருத் தியையே கிழிந்ததை நாசமே செயுமே அவமென ஒழியும் துருத்தியும் ரசமும் கிழிந்தே ரசஞ்சிந் தியுமே நவமாம் ரசமோ நவதுருத் திகளி லிருந்தாற் பத்திர மிரண்டும்.
113. “ பழையதாம் ரசத்தைப் பருகினே னுடனே விரும்பான் புதியதாம் ரசமே. பழையதாம் ரசமே பருகுதற் குரிய அதிநலம் ரசமெனப் பகர்வான் பழையபோ தகமோ இணைந்தொவ் வுவதில் புதியபோ தகமொடே பரிவாய் பழையபோ தகமே பரிந்துகொண் டவுனே புதியதை விலக்குவான் பகைத்தே.
40. ஓய்வுநாட் போதனை. மத. 12:1-8; மாற். 2:23-28; ஹக். 6:1-5.
114. ஓய்வுநா எதுவாம் முதற்றிருத் தினமே பஷ்டவினுக் கிருதினங் கழிய ஓய்வுநா வினிலே நடந்தனர் குருவே சீட்ரோ டொருபியிற் வழியே கொய்தனர் கதிரைக் கொடும்பசி யதனுற் சீட்ரே புசித்தனர் நிமிட்டி காய்மனத் தினராம் பரிசயர் சிலபெர் கண்டித்தைக் கடுகடுத் தன்றே.
115. “ செய்கிறு ருமது சீட்ரோய் தினத்தில் செயத் தகா தாமிது விஷயம் செய்கையே சரியோ சீரிலா ததுவே இதுசரி யல்”வெனச் சினந்தார் “ மெய்பிதாம் விஷயம் நீர்படித் திலீரோ அபியதார் வேதியன் தினத்தில் மெயிதே தலீது வீரனும் பிறரும் பசியினுற் செய்ததாம் விஷயம்.
116. “ தெய்வஆல யயக்க டாரமே புகுந்தே பணிசெய் அர்ச்சகர் தவிர மெய்யிதே பிறரே யாருமே புசிக்கத் தக்கதில் லெனவிலக் கியதாம் தெய்வசந் நிதியின் அப்பமே விரும்பச் சீலமா யர்ச்சக னருள மெய்ப்புகழ் தலீதும் வேநவன் மனுடர் மிக்கவா வொடுபுசித் தன்றே.

117. கொடுத்தவ னவனும் புசித்தவ ரவரும் குற்றமுள் எானவ ரிலையே எடுத்திவர் கதிரை நிமிட்டிய கிரியை எவ்விதங் குற்றமாம் இயம்பும்? தொடுத்தா ழியமே தொடர்ந்துசெய் குவரே யர்ச்சக ரோய்தின மதிலும் அடுத்துமே புரிந்தும் தெரியுமே யுமக்கே குற்றமுள் எானவ ரிலையே.
118. தெரிந்துமே கொஞ்சீ ரிருக்கிறு ரிவணே திவ்யஆ லயத்திலும் பெரியோர் ஏரிபலி யலவே யிரக்கமே யெமக்கே விருப்பமென் றெழுதிய வுரையின் கருத்தென வெனவே யறிந்துமே யிருந்தால் கடுமன முடையவராய் விளங்கிர்! பெரும்பிழை புரிந்தா ரெனவுரைப் பதுமில் பெருமை யாயுரைப்பது முன்தோ?
119. ஓய்வுநா ஸினுக்காய் உயர்ந்தனே மனுடன் உலகினிற் தோன்றிய துளானே ஓய்வுநா ஸதுவே மனுடனுக் கெனவே யிருக்கிற துண்மையே யறிவீர் ஓய்வுநா ஸினுக்கும் உரிய ஆண் டவரே மனுமக னேயென அறிமின் ஓய்வுநா ஸினிலே உயிர்களுக் கவஸ்யம் உழைப்பது குற்றமில் அறியும்”
- 41. கும்பின கையன் இயேசுவின் கீர்த்திப் பிரத்தாபம்.**
மத். 12:9-21; மாற். 3:1-12; இருக். 6:6-11.
120. திருக்குரு பரனே ரோய்வுநா ஸினிலே சென்றனர் ஜெபவா லயமே இருந்தன னவனேர் கும்பிய கரத்தோன் போதக யேசுசெய் பொழுதே திருக்குரு பரனர் செய்திடிற் சுகமே குற்றமே பிடிக்கவே யவர்மேல் அருளொடு சுகமே யீய்குவ ரெனவே நோக்கியே யிருக்கஅங் குளரே.
121. இருதய நினைவே யாவுமே யறிந்தோர் இருந்தஅங் கவீனனைத் தெரிந்தே திருவுள முவந்தே செப்பினர் தயவாய், “எழுந்து நில்லிதுஜனம் நடுவில் திருத்தின மதிலே செய்வது சுகமே நியாயமோ,” எனச் சொலிப் பினுமே கிருபை நிறைந்த ஜெக்கேட் டனரே அரியதாம் ஒருவினு அவரை.
122. “நூலதி லிருந்தே நுட்பமா யுரைப்பிர் வினுவிதற் கென்னவோ உரைப்பீர் ஞாலமி திலெதோ ந்யாயமோய் தினத்தில் நலமோ தீதோ புரிதல் சீலமா யுயிரைக் காப்பதோ கினந்தே யழிப்பதோ ந்யாயமே துரைப்பீர்;” ஆலமா மனதோர் மேன்மா யமர்ந்தார் அறையா தேதுமோர் பதிலே.

123. “எவ்வெள்ளுட ஆடோன் றிடறி தித்தினங் குழியினில் விழுந்தால் அவனு டதையே யக்குழி யிருந்தே யருளொடு எடுப்பது மிலையோ? எவ்வெள்ளுட மனுடன் ஏதொராட் சுனுமே எவளவோ சிறந்தவ னறிவீர் இவனுக் கிதுநாள் ஈய்ந்துநன் மையே யியற்றுதல் நியாயமென் றறிவீர்”
124. மனக்கொடு மையினால் மறுமொழி யுரையா மனுடரைச் சுற்றிநோக் கின்றே சினமிக அவரின் கெடுகுண மறிந்தே திருக்குரு பார்த்தன ரக்கரை மனங்குளிர்ந் தவரம் மனுடனை விளித்தே, “உனதுகை நீட்டென உரைத்தார் கனவிசு வசியே கரம் நீட் டவுமே மறுகரம் போலா யின்தே.
125. முறுமுறுத் தன்றே பர்சய ரிதங்கூல் மூர்க்கமோ டங்கிருந் தெழுந்தார் சுருக்கென விடுத்தே ரோதிய ரொடுமே சூழ்சிசெய் தார்கொலை செயவே திருக்குரு அறிந்தே சீட்ரோ டெழுந்தே சென்றனர் கடற்கரை யருகே திரள்ஜனங் குழுமி தீவிர மொடுமே சேர்ந்துமே தொடர்ந்தன ரவரை.
126. தடப்பிரி கலிலீ யூதநா டிருந்தும் சாலமென் திருப்பதி யிருந்தும் இடங்கொளி துமேயா நாட்டினி விருந்தும் ஜார்டனக் கரையினி விருந்தும் கடற்கரை துறைகள் திருசீ தனென்கா ணனியர் நகர்களி விருந்தும் அடர்ந்துவந் திருந்தார் மாதிரள் ஜனங்கள் அவரது சிறப்பை யறிந்தே
127. அவரருள் சகமே யடையவந் தன்றே அவதியுள் ஸரலகை பிணியால் தவறிலா தெவரு மடைந்தனர் சுகமே தயைநிறை பரன்கிரு பையினால் அவரிட மிருந்தே புறப்படும் வலமை அனைவருஞ் சுகம்பெறச் செயவே அவரைத் தொடவே பிணியரெல் லவரும் அவரிடம் நெருங்கிவந் தன்றே.
128. நெருங்கியே தமையே நெருக்கா திருக்க கரையரு கவற்கணிற் பதற்கே திருக்குரு வுரைக்கச் சிஷியரவ் விதமே ஒழுங்குசெய் தன்ரொரு படவே அருட்குரு பரனப் படவினி விருந்தே யருளினர் சுகமனை வருக்கும் திருக்குரு திருஷ்டி படஅல கைகளே திடுமென அவர்பதம் பணிந்ததே.

129. “செம்மையா யுமையே யறிந்துளோம் மகத்வ தெய்வகு மார” என்ற மற்றும் மையே யவைகள் வெளியிடா துமவை சப்தமி டாதுமே விலக வெம்மையா யவற்றைக் கடிந்தன ரவையே யலறியே வெளியகள் உன்பையே செயவாந் தரிசியி னுரைபோல் இப்படி யிவைநடந் தனவே.

வேறு

130. இவரெனத் தேர்ந்தோ ரான் எனதுட தாசன் ஆவார் இவரென தாத்து மாவுக் குகந்துவென் ஞேசர் ஆவார் இவரது மேலென் னவி அமரவே யான்செய் வேனே அவர்புற ஜாதி யார்க்கே நியாயமே யறிவிப் பாரே.
131. அவர்செயார் வாக்கு வாதம் அவரிடார் கூக்கு ரல்தாம் அவரது சப்தம் யாரும் அகல்தெரு தன்னிற் கேளார் அவர்நலமு நியாயத் துக்கே அதிஜெய மாகும் மட்டும் அவரதே திரும் மட்டும் அளைப்பரே சத்வம் அற்றேர்.
132. “நெறிந்ததாம் நாணல் தன்னை நெறித்தவர் முறிக்க மாட்டார் திரியதே மங்கிற் ரூமால் அவியார் தெளிவே செய்வார் அருளவர் நாமத் தின்மேல் அதிவிச வகமே வைப்பார் புறஜனத் தாரே” யென்றே புகன்றனன் தரிசி தானே.

42. பண்ணிருவரைத் தெரிந்துகொள்ளல்.
மத். 10: 1-4; மாற், 3: 13-19; லூக் 6: 12-16

133. திருமகன் ஜெபஞ்செய் தற்காய் ஒருதினம் மலைமே வேறி அருட்டிதா பரானே டேதாம் அந்தரா முழுதும் போக்கி வருமொரு விடியுங் காலை வரவழைத் தனர்தஞ் சீடர் ஒருபன் னிருவரி தம்மை உவப்பொடுந் தெரிந்து கொண்டார்.
134. அப்பொதப் போதை வாரென் அருமையாம் நாமஞ் சூட்டி எப்பொழு துந்தம் மோடே இருந்துமே படிப்ப தற்கே மெய்ப்பிர சங்கஞ் செய்ய விருப்போடை யனுப்பு தற்காய் எய்ப்படைந் தோர்நொந் தோரை எளிதனிற் சுகஞ்செய் தற்கே.

135. சத்துருப் பேயினாலே அவதியற் கிருர்தங் கட்கும்
உத்தம மீட்பே, யீயந்தே உயர்ச்சன் தந்தன் ஞேரை
உத்தம ராக்கு தற்கே உயரதி காரந் தந்தே
உத்தம ஊழியஞ் செய்ய உவப்பொடேற் படுத்தி ஞாரே.
136. பன்னிரு சீடர் தம்மின் பண்புறு நாமங் கள்தான்
முன்னிருப் போனே சீமோன் முன்னவன் பீற்றர் என்றார்
பின்னவன் தம்பி யாவான் அந்திரே யாப்பேர் தானே
இன்னவர் ரண்டே பேரும் யோனை என்போன் மக்கள்.
137. அன்பனும் யோவா னென்போன் அவன்சகோ தரண்யாக் கோபாம்
அன்பொடுஞ் ஜேசி வர்க்கே அருள்பெயர் பொவனெர் கேசாம்
பண்புறு மீதி னர்த்தம் பலமிடி முழுக்க மக்கள்
அன்புறும் ரண்டே பேரும் அருமகர் செபதே யுக்கே.
138. அருளூரு பிலிப்பென் போனே அருளூளான் பற்தோ லேமே
அருளினுற் பொருளை விட்டோன் ஆயமே கொள்வோன் லேவி
மருளிலாச் சிளிய னீவன் மறுபெயர் மத்தே யூவே
மருளூரு அவிஸ்வா சாத்தால் மயங்கிய தோபா வென்போன்.
139. சின்னயாக் கோபென் போனு சிறமகன் அல்பே யுக்கே
இன்னவன் தம்பி யாவோன் இவன்பெயர் யூதா வாமே
இன்னுமே ததேயு என்போன் லெபேயுவென் பேருங் கொண்டோன்
இன்னுமே சீமோ னவான் செலோத்தே யாம்வை ராக்கி.
140. இறுதியில் நின்ற பேரோ இழிகுணத் தீயோன் பேரே
குருத்து ரோகஞ் செய்தான் குருவை யேகொன் றவனவன்
அருட்பரன் ஜேசு வைத்தான் அருளிவன் காட்டி விற்கேருன்
அருளிலான் ஸ்காரி யோத்தார் அபலனும் யூதா வென்போன்.
- 43 அருட்கிரிதிருவரு ஞபதேசம். மத். 5: 1-7; 29; ஊக் 6: 20-49.**
141. மேவியே சிளிய ரோடே யிறங்கியே மேவி ருந்தே
தாவிலோர் சமத னத்தில் தரித்துப் தேசஞ் செய்தார்
ஆவியி லெளிமை யுள்ளோர் அணைவரும் பாக்யர் ஆவார்
மேவியே பரமன் ராஜ்யம் அவரதே மெய்யே மெய்யே.

142. துயரமே கொள்வோர் தாமே யடைவரே தூய்மை பாக்யர் அவர்துய ரகண்றே வின்பம் அகடலரா முதலுஞ் சத்யம் உயர்நல சாந்தம் உற்றேர் ஒனிருமா பாக்ய ராவார் பயன்டை வாரே பாரைச் சுதந்தரிப் பார்மெய் யாயே.
143. நீதியின் மேற்ப சித்தோர் நிதமுமே பாக்யர் ஆவார் நீதிபண் மீட்ப ராலே நிதமுமே திர்ப்தி யாவார் பேதியா தீவி ரக்கம் உனர்பெரும் பாக்யர் ஆவார் சுதிவர் பங்கே யாகும் பெறுவரி ரக்கம் என்றும்.
144. இருதய சுத்தம் உள்ளோர் என்றுமே பாக்ய ராவார் ஒருவருங் காணக் கூடா உனத்தரைத் தர்சிப் பாரே இருசமா தானஞ் செய்வோர் இன்புறும் பாக்ய ராவார் அருணிறை தெய்வந் தம்மிண் அன்புறும் புத்ரர் ஆவார்.
145. “நீதியி ஞற்றுன் புற்றேர் பாக்யர் நிசமே யென்றும் நீதியாந் தெய்வ ராஜ்யம் நிச்சயம் இவர தாமே” நீதியாந் தெய்வ ராஜ்யம் சேர்ந்துய விரும்பு வோரே ஈதிவை யாவுங் கொண்டே மேன்மை ஜீவ்யஞ் செய்வரே.
146. மனுமக ஞமே னக்காய் மனுடராற் றுன்பம் உண்டாம் இனுமுமை நிந்திப் பாரே இகழ்ந்துமைத் தூஷிப் பாரே அனுவேனு முண்மை யில்லா அபத்தமாஞ் சொற்கள் சொன்னால் அனுவேனுந் துக்கம் வேண்டாம் அதிமிகப் பாக்யர் நீவிர்.
147. மிகக்கொஞ்சம் அதிசந் தோடம் மிகுதியாய்க் களிகூர் வீரே பகவனின் பரலோ கத்தில் பலனுமக் கதிக மாமே மிகமிக இவரின் முன்னேர் மிகுமதி தரிசி யாரை பகைத்துமைச் செயும்போற் றுனே பகைத்துமே புரிந்தார் தீமை.
148. ஜய்யோ ஜஸ்வ ரீயர் ஆறுத லடைந்தீ ரீப்போ ஜய்யோ திர்ப்தி யானீர் அதிபசி யடைவீ ரந்தோ ஜய்யோ துன்பம் உங்கட் கணவரும் புகழ்ந்தா இம்மை செய்தனர் கள்ளத் தீர்க்கர்க் கதுவிதம் அவர்முன் ஞேரே.

149. உலகினுக் குப்பா ஸீரே உப்புத் சாரம் அற்றுல் உலகினி லேதும் உண்டோ உப்பிதைச் சாரம் ஆக்க விலக்குவ ரேயில் வுப்பை கொட்டுவார் வெளியே யீதை உலகினர் ஈதைக் காலால் தள்ளியே உதைப்பா ரன்றே.
150. உலகினுக் கொளியா ஸீரே ஒளியைப் போல்மி ரிர்வீர் மலையினின் மேஸ்பட் டணந்தான் மறைந்துமே நிற்ப துண்டோ விளக்கையே மரக்கா லாலே மறைந்துமே வீண்செய் யாரே விளக்கையே கொஞ்சத்தி வைப்பார் விளக்கின் தண்டின் மேலே.
151. விளக்கைத் தண்டில் ஏற்ற வெளிச்சமே யெங்குஞ் சென்றே விளக்கமாய்த் தோன்றும் மெய்யே வீட்டினி லுள்ளோர்க் கெல்லாம் வழக்கமும் நர்க்கி யைகள் யாவையும் மாந்தர் பார்த்தே வளமிக வான்பி தானவ மகிமையே செய்தற் காயே
152. துலக்கமா யும்வெ ஸிச்சம் திகழ்ந்துமே யெவனுந் தோன்றி உலகிலுள் மாந்தர் முன்னால் ஓளிரவே யொழுகு வீரே உலகிளை முடி நிற்கும் உயிரிலா விருளைப் போக்கி விலக்கியே யும்மொ ஸியால்ல கைநீர் விளங்கச் செய்யும்
153. அழிப்பதற் காய்வந் தேனே அளித்துள ப்ரமா ணந்தான் ஒழிப்பதற் காய்வந் தேனே உயர்தரி சனமே தானே அழிக்கவே யல்ல அல்ல அவைநிறை வேற்றறத் தானே அழிந்தவை போகா தென்றும் அழிந்திடின் அகிலம் வானும்
154. ஒருசிறு எழுத்தா னலும் எழுத்தினேர் உறுப்பா னலும் உறுதியாய்ப் பிரமா ணத்தில் உள்ளவா மனைத்தி லுந்தான் திருத்தமாப் நிறைவே றித்தாம் முடிந்துதி ருவதினை முன்னே இறிதியே யடைந்து போகா திதுசொனேன் நிசமே மெய்யாய்.
155. சிறந்ததாங் கற்ப ணக்குள் யாதொரு சிறிதா மொன்றை புரட்டியே மீறி மற்றோர் மீறுவும் போதிப் போனே அரியவான் ராஜ்ஜி யத்தில் அற்பனென் றுவரன் மெய்யே பெருமிதங் கொண்டே பேர்திப் போன்பெரி யோனு வானே.

156. பரிசயர் பார கர்தம் பகட்டெனும் நீதி தன்னில் அரியதா யுந்தம் நீதி அதிகமே யாகா விட்டால் பரமனின் ராஜ்ஜி யத்தை பார்க்கவே யேலா தன்றே பிரவே சித்தல் உள்ளே பெரும்வியர்த் தந்தா னன்றே.

வேறு

157. கொலையெனுங் கொடிய பாதகப் பழியே குருமாம் பவமே புரியேல் கொலைபுரி பவனே தீர்ப்பினுக் குரியோன் கொடியதன் டனையடை குவனே நிலையுள விதியே நம்முடைனார் கஞக்கே நியமித் திருந்ததென் றறிவீர் மலைவிலா தறிந்தே கொள்ஞுமிப் பொழுதே வகையொடு முரைப்பதை புணர்ந்தே.
158. “தன்சகோ தரன்மேல் கோபமே கொளுவோன் நியாயத் தீர்ப்பினுக் குரியோன் தன்சகோ தரனை வீணானென் பவனே சங்கமோர் தீர்ப்பினுக் குரியோன் தன்சகோ தரனை மூடனென் பவனே தக்கவ னேநர கினுக்கே” உன்சகோ தரன்மேல் மூர்க்கம டைதலே உயிர்க்கொலை யாமென அறிவீர்.
159. கர்த்தருக் குகந்த காணிக்கை படைக்கக் கனபவி பீடமுன் வரவே உத்தம ஞாருவன் உன்சகோ தரனுக் குனதுமேற் குறையுள நென்பீ சத்தமா மனதின் சாட்சிசொல் ஒுமெனில் அவனுவின் பொருளையே வைத்து உத்தம னவரே டொப்புர வடைந்தே பிறகுவந் தத்தைச் செலுத்துவாயே.
160. எதிரா ஸியுமே நீதிப னிடமே இழுத்தொப் புவியர் துணையே அதினு லுனைந் திபன்சே வகனி னிடமொப் புவியா திருக்க அதினுற் சிறைசெய் கூடமா மதிலே யடைத்து விடப்படா திருக்க எதிரா ஸியோடு போம்வழி நடுவில் இவனெனு நன்மனம் பொருந்து
161. அப்படி நடப்பா யதுவிதம் நடந்தால் அதிநல மேயடை குவையே இப்படிச் செயந் யினங்கா திருந்தால் எதுவிதந் தப்புவா யியம்பு தப்பிலா தடைவாய் முழுவாக் கிணையே ஒருசிறு காக்கே தலரூ தெப்பொழு ததுவே திருமா மளவும் சிறையினி விருப்பை நிசமே,

162. செப்பிய தறிவீர் பூர்வநா ஓவர்க்கே செய்யேல் விபசர மெனவே இப்படி யுள்தே இச்சை யொடொருவன் நோக்கினு லொருமாதுதினையே அப்பொழுது தவன்செய் தான்விப சரமே தன்னுளத் தினிலவ ஸொடுமே செப்புகின் றன்ன்யான் சத்திப மிதுவே சீர்மிக உமைக்காத் தருள்வீர்,
163. உன்வல நயனம் உனக்கிட ரியற்ற உடன்தைப் பிடுங்கியே யெறிவாய் உன்னுடல் முழுதும் நரகினி லிழிந்தே ஒழிவிலாத் துயரடை வதிலும் உன்னுறுப் புகளி லொருவுறுப் பழிதல் உனக்கது நலமுறச் செய்தீம் உன்வலக் கரமே உனக்கிட ரியற்ற ஒரேவழி யதற்குமே யிதுவே.
164. தன்மஜை வியையே தள்ளியே விடுவோன் தள்ளுதற் சீட்டைக் கொடுக்கவே முன்னுள முனிவன் மொசையென பவனே முன்னவர்க் குரைத்ததை யறிவீர் என்னுரை யிதுவே தன்மஜை வியை வேசியா னபடியாற் றவிர அன்னவ ளாயவன் தள்ளவே யவளை யாக்கினன் விபசரி நிசமே.
165. இன்னெனு மனுட னிவளை மணந்தால் இவனுமே விபசரன் நிசமே இன்னெனு கடமை நம்முடேர் கஞக்கே யிசைத்திருப் பதையுமே யறிவீர் உன்னதா ஜையதோ பொய்த்திடா திருக்க உரைத்ததைப் பரன்முறை செலுத்து என்னுரை யிதுவே காரண மெதுவோ எவருமே செயேல்சத் தியமே.
166. சத்தியஞ் செயேல்நீ வானமா மதன்மேல் சருவவல் லவரினு சனமே சத்தியஞ் செயேல்நீ பூதல மிதன்மேல் சருவவல் லவர்பதப் படியே சத்தியஞ் செயேல்நீ சாலமென் நகர்மேல் அதுமகா அரசனின் நகரே சத்தியஞ் செயல்நீ சாலவு மயிரை வெண்மை யாக்குவா யோந்.
167. உள்ளரோ இங்கு ஒன்றினின் நிறத்தை மாற்றவே கூடுமோ உரைப்பாய் வெள்ளை மாறுமோ வெண்மை கறுப்பாய் மாற்றக் கூடிய திலையே உள்ளதை யுள்தென் றுண்மை யுரைப்பாய் இல்லதை யில்லதென் றுரைப்பாய் உள்ளதா மிதற்கே மிஞ்சியே யுரைத்தால் தீமை யாலென் றறிவாய்.

168. கண்பல் விவைக்கே பதிற்பல் நயனம் மாகடுங் கற்பனை யறிவீர் என்னுரை யிதுவே எதிர்த்துநிற் கவேண்டா திமைக் கென்றுமே யெவணும் உன்னையே யொருவன் வலக்கன் னமதில் ஓங்கிய டித்தன னெனிலோ திண்ணமா யுனது மறுகன் னமுமே காட்டுவாய் திருப்பியே நலமாய்
169. ஒருவனுன் னுடைய வுடையை யெடுக்க வழக்கிட முயன்றன னெனிலோ விருப்பொடுங் கொடுப்பாய் உனதுடை யெறுமே உனதுட அங்கியும் ஒருவனுன் னையுமே ஒருமயில் வழியே உடன் செல நெருக்குவ னெனிலோ ஒருமயி லலவே இருமையில் வழியே உடன்செல் முழுமன மொடுமே.
170. “உன்னிட மொருவன் ஒருபொருள் விரும்ப உவப்பொடு கொடுப்பா யதனை உன்னிட மொருவன் கடன்பெற விரும்ப வெருப்பிலா திருக்கவுன் மனமே இந்நிலத் தினிலே யிருப்பதே யெதற்கோ அதற்கொரு காரண யிதுவே உன்னையே மனுடர் ஒருவருக் கொருவர் உதவியா யிருப்பதற் கெனவே.
171. “உனக்குகந் தவனு முன்சிநே கிதனை யுவப்பொடு சிநேகியே யெனவும் உனக்குவப் பிலனு முன்பகை ஞைனையே உதறியே பகைப்பா யெனவும் முனதுநா ஞமது முற்பிதிர்க் கஞக்கே மொழிந்திருப் பதுகேட் டிருப்பீர் எனதுட வுரையா மிப்புது வசனப் படியுவந் தொழுகுவீர் நலமாய்.
172. “பலனெது முளதோ பண்பொடு முமது சிநேகரை சிநேகமே செயில்நீர் நலமொடா யமுமே கொள்ஞுவோர் பவியர் நலமொடு செய்கிறு ரதுபோல் பலனெது முளதோ நன்மைசெய் தவர்க்கே நன்மையே செயில்நீர் பரிவாய் நலமொடா யமுமே கொள்ஞுவோரே பவியர் நலமொடு செய்கிறு ரதுபோல்

173. “பலனெது முளதோ பதில்வர விரும்பி கடன்கொடுத் தாற்பிறர் பலர்க்கே நலமொடா யழுமே கொள்ளுவோர் பவியர் நலமொடு செய்கிறு ரதுபோல் நலமெது முளதோ உடன்பிறந் தவரை நலமொடு வாழ்த்துவீ ரெனிலோ நலமொடா யழுமே கொள்ளுவோர் பவியர் நலமொடு செய்கிறு ரதுபோல்.
174. “உங்களின் பகைஞர் தமதுமே லுவப்பாய் நேசமே கொளுமன முவந்தே உங்களைச் சபிப்போர் தமதுமே லுருகி ஆசிசொல் லுவீர்மன முவந்தே உங்களைப் பகைப்போர் கொடியரா னவர்க்கே நன்மை இதமுடன் புரிவீர் உங்களைத் துயரப் படுத்திநிந்த தனைசெய் வோர்க்காய் ஜெபஞ்செயு முவப்பாய்.
175. “கடன்கொடுத் துதவுங் கருதியே பதிலாய் எதுவுமே யெதிர்கொளா விதமாய் நடக்குமா மிதண்பின் பெறுப்பலன் பெரிதே யறிந்துகொள் ஞவீர்மிக நலமாய் திடமொடில் விதமே செய்துவீ ரெனிலோ கடவுளும் பிதாவா குவரே திறனிது விதமே செயில்நீ ருநத கடவுளின் புதரா குவிரே.
176. நன்றுசெய் கிறேர ஆதவ னுதிக்க நல்லவர் தீயரா மெவர்மேல் நன்றுசெய் மழைபெய் யச்செய் கிறேர நலமுறு நீதிமான் களின்மேல் என்றுமே கெடுதி யியற்றுகின் றவராம் அநீதியர் தீயவர் களின்மேல் நன்றியற் றவர்க்குந் துரோகிக ளெவர்க்கும் புரிகிறுர் நன்மை கணமே.
177. “பரமதந் தையரே பழுதெது மிலதோர் பூரண சற்குணர் அதேபோல் நரருள கிதில்நீர் நலமொடாப் படியே பூரண சற்குண ராவீர் இரக்கமுள் ளவரா யுமதந் தையரே யென்றுமே யிருக்கிற விதமே இரக்கமுள் ளவரா யிருமினெப் பொழுதும் பூமியி விருக்கிற பொழுதே.

178. “பிறர்புகழ் பெறவே பெரிதவா வொடுமே பிறரறி வதற்கென் ருமது அறஞ்செயா திருமின் அதிகசாக் கிரதை யதுவிதஞ் செய்யா திருமின் நரரறி வதற்காய் செயலுமின் புகழே நசித்தொழி யுமேயிது புவியில் பரத்திருப் பவராம் பரங்பிதா தருஞும் பலனை ரிமுப்பதும் நிசமே.
179. “சனந்திரள் திரளாய்க் குழுமியே யிருக்கும் ஆலயஞ் சனஞ்செலுந் தெருவில் தினமுமாய் மாயர் நரர்புகழ் விரும்பிச் செய்கிற விதம்வெளிப் படையாய் உனதுட தருமஞ் செயுப் பொழு தினிலே தாரை யூதவும் விரும்பேல் இனமொடு மவர்தம் மினியதோர் பலனை யிங்கவ ரடைந்ததீர்ந் தனரே,
180. “உன்னறந் தினைநீ் செயும்பொழு தினிலோ அந்தரங் கமாயே யிருக்க உஸ்னிடக் கரமே யறியவேண் டியதில் உன்வலக் கரஞ்செயு மறமே உன்னதத் துளரா முனதுதந் தையரே பார்ப்பவ ரந்தரங் கமதில் உன்பலன் தவரூ துவந்தரு ஞாவரே யாரும் நியவெளிப் படையாய்.
181. ஜெபஞ்செயும் பொழுதில் மாயரா மிவரே செய்வது போற்செய விருப்பேல் ஜெபவீ டதிலோ நீர்தெரு வினிலோ மானுஸர் பார்க்கநின் றவரே ஜெபஞ்செய விரும்பித் தம்பவ எடைந்தே தீர்ந்ததே சொல்கிற னுமக்கே ஜெபஞ்செயும் பொழுதோ எதுவிதஞ் செயவே வேண்டுமோ சொல்கிறே னுமக்கே.
182. “உன்னகத் தினிலே யுள்ளறை புகுவாய் உன்பினே பூட்டுவரய் கதவை உன் வேண்டுதலை யுன்பிதா விடமே அந்தரங் கத்தினிற் வேண்டுவாய் உன்பிதா அவரே பார்ப்பரந் தரங்கம் உன்செபங் கேட்பரே நிசமாய் உன்பல னவரே யுனக்குவப் பொடுமே யீய்குவார் வெளியரங் கமாயே.
183. “வினப்பஞ் செயுங்கால் ஞானமற் றவர்போல் அலப்பீர் வீணுரை வினப்பம் அதிகவார்த் தைகொண் டதேனில் வின்னிலே கேட்குமென் நினைவே வினப்பத் தைநீர் வின்தந் தையரை நோக்கியே செய்வதின் முனமே எனதோ வுமக்கே தேவையா மெனவே முன்னமே யறிந்துளா ரவரே.

184. “பரவுல கிலுள எம்பிதாப் பரனே யுமதுநா மமர்ச்சனைப் படுக பரமரா சியமாம் உம்ரா சியமே பரப்பி வருகவெல்வ வெவணும் பரவுல கினிலுஞ் சித்தமே நடத்தப் படும்விதஞ் செய்ப்பட வுகில் நரவுல கினிலெம் மவசிய வுணவே நலமா யிதுதினந் தருக.
185. எங்களின் கடன்கா ரர்க்கியர மிரங்கி எப்படி மனிக்கிரே மதுபோல் எங்களின் கடனு மெம்பவ மனைத்தும் மன்னிய மிரங்கியே யெமக்கே இங்கிருக் கையிலே யெமைக்காத் தருஞும் சோதனைக் குட்படா திருக்க எங்களுக் கிரங்கி யெமைரட் சியதே தீயவன் திமையி விருந்தே.
186. என்றுமே யுமக்கே யுரியதே யெழிலாச் ராஜியம் மகிழை வல்லமை என்றுநீர் செபியும் இருக்கனப் பொழுதும் இதுவித முமதுட விண்ணப்பம் என்றுமே பிறர்செய் தவறுக ளைந்ததும் எண்ணே தவர்க்குமன் னியுமே நன்றதப் பொழுதோ அருஞுவர் மனிப்பே உம்பிதா உமக்குமவ் விதமே.
187. “பிறர்செயும் பிழைகள் பேணிவைத் திருந்தே பிறர்க்குமன் னியாதிருந் திடில்நீர் பரன்பிதா அவரும் பாத்திரங் குவதில் பவமனிப் பருள்வதி ஒமக்கே நரவுல கினில்யாம் நன்மனம் பொருந்தி யொருவரோ ருவரையே பொறுத்தே பரகுண மடைந்தே பண்பொடு மெவர்க்கும் பிழைகளை மனிப்பதே கடமை.
188. “உபவச மிருந்தா ஒமதுட வதனம் வாடவி மூர்மா யரைப்போல் உபவச மிருப்பார் நிசமிதே மனுடர் கண்டுமே தம்மைப் புகழவே உபவசிக் கிறரே முகவொளி மழுங்கி வாடவி டுகின்றனர் முகமே உபவசப் பலளை யடைந்தன ருடனே தீர்ந்ததேயு ரைக்கிறே னுமக்கே.
189. “உன்னுப வசமோ மானுட ரறியா திருக்கவே செய்குவாய் நலமாய் உன்னுப வசமே அந்தரங் கழுள ஒரேபிதா ஒருவரே யறிய உன்தலைக் கிடுவாய் எண்ணெயே யொழுங்காய் கழுவியே யுனதுட முகத்தை உன்பிதா அவரே யீம்குவா ருனக்கே யுனதுப லனைவெனிப் பண்டயாய்.

190. “உங்களுக் குலகில் பொக்கிசங் களையே யுவப்பொடு செமித்திட வேண்டா இங்கிது வலகில் எளிதினிற் கெடுக்கும் இமிதருப் பூச்சியு மலற்றை இங்கினுந் திருடர் திருநூவா ரவற்றை எளிதினிற் கண்ணமிட் டெடுப்பார் இங்கெது பொருஞும் நிலையுள் தலவே மனம்வை மாதிரு மெதிலும்.
191. ‘மங்காப் பரம லோகிலும் பொருளை மனமொடு குவித்துவைத் திருமின் அங்கிதேர இழிவாம் பூச்சியுந் துருவும் அவைக்களைக் கெடுக்கவே முடியா அங்கினுந் திருடர் கொள்ளையி டுவதில் திருடகன் னமிடவோ முடியா எங்கெவ ஞுமது வைப்பு மிருப்போ இருக்குமும் மிதயமு யவணே.
192. நயனமே யுடலின் நல்லிளக் குன்று நயனமே தெளிவுள தெளிவோ நயமுறஞ் சரீரம் முற்றிலு மதனை ஒளிநுமே மிகநல மொடுமே நயமற ஏனது கண்கெடு பெணிவோ நரவுடல் முழுவது மிருளே மயங்கியுன் ஞேளியே மங்குமே யெணிலோ இருஞுமே மாகொடி தலவோ.
193. ஒருவனு விருவர் அண்ணலா னருக்கே புரிவது ழியமுமே முடியா ஒருவனைப் பகைத்தே புரிவனு ழியமே யவமதிப் பனேஒரு வணியே ஒருவனை மதிப்பான் பற்றியே யவணை உகந்தவ எவனென விருப்பான் ஒருவனால் முடியா புரியலு ழியமே கடவுஞ்க் குழலகப் பொருட்கும்.
194. “இப்படி யிருக்க எதனைப் புசிப்போம் எதனைப் பருகுவோ மெனவும் அப்படி யுமது உயிருக் கெனவே அதிகவல் வேண்டிய திலையே. எப்படி யெதனை யுடுத்துவோ மெனவோ எதனை அணிகுவோ மெனவோ அற்பநா ஸிருந்தே யழியுமில் வடற்காய் அதேகவல் வேண்டிய திலையே.
195. ஆகா ரமதில் உயிர்மிகச் சிறுப்பே அதிநல முடையிற் சடலம் ஆகா யமதுள் சிறுபற வைக்கோக் கவனியு முணர்வடை குவீரே ஆகா ரமதற் காய்விதைத் தறுத்தே யடைந்துவைப் பதிற்களஞ் சியத்தில் ஆகா ரமளித் தவைகாக் கிறீரே யருளொடு பரமதந் தையரே.
196. “அவற்றிலு மகத்தாம் மனுடரா னவர்நீர் அதிகவி சேடமே யுனரே கவலைகொண் டுமன்று ஓமலுட வளவில் ஒருமுழங் கூட்டமு டியமே கவலையே னுமக்கே கணவுடைக் கெனவும் வனப்பட் பம்வளர் வதையே கவனியு மவையோ உழைப்பது மிலையே கவலொடு நூற்பது மிலையே.

197. “அப்படி யிருந்தும் மகிமைசா லமனுந் தனதுமா மகத்துவ மெதிலும் இப்படி யிவற்றி வெத்தயுமே நிகர எழிலுடை யணிந்தது மிலையே அற்பவிஸ் வசிகாள் அழகொடின் றிருந்தே மறுதின மடுப்பினி வெரியும் அற்பமாம் பசும்புல் வினையுடுத் துவோரே யுமையுடுத் துவரதி நிசமே.
198. “என்னதைப் புசிப்போம் என்னதைக் குடிப்போம் எதனை யுடுத்துவோ மெனவே அன்னமோ அதற்காய் துணியோ அதற்காய் அவதிக வலைகொளா திருமின் இன்னவைக் கெனவே ஞானமற் றவரே விரும்பிநா டுகிறரேங் கியுமே இன்னவை யுமக்கே வேண்டிய தெனவே அறிவரே யுமதுதந் தையரே.
199. “தேடுவீர் கடவுள் இருப்பிடத் தையே அதனெடு தெய்வந் தியுமே கூடவே யுமக்கே யருள்செயப் படுமே குறைவிலா தேயிலை யைந்ததும் நாடியே கவலை கொள்ளா திருமின் மறுதினத் துக்கென மறுநாள் நாடியே தனக்காய் கொள்ஞமே கவலை அததுநாட் கவலை போதியதே.
200. “தீர்ப்பிடா திருமின் திடமொடை பிறரை தீயகுற் றவாளிக ளெனவே தீர்ப்பிடப் படாதே யிருப்பீர் நிசமே தீயகுற் றவாளிக ளெனவே தீர்ப்பிடா திருமின் எவர்க்குமே யுமக்குன் ஆக்கினைத் தீர்ப்பினுள் ஓவரை தீர்ப்பிடப் படாதே யிருப்பீர் நலமாய் ஆக்கினைத் தீர்ப்புமற் றவரால்.
201. “மற்றவ ரெவர்க்குந் தீர்ப்பிடு வதேபோல் உமக்குமி டுவர்மற் றவரும் மற்றவ ரெவர்க்கும் நீரளப் பதேபோல் உமக்குமற் றவருமே யளப்பார் மற்றவ ரெவரோ கட்டினுள் ஸிருந்தால் விடுவியு மனமுவந் தவரை மற்றவ ருவந்தே நீர்மகிழ் வடைய விடுதலை செய்குவா ருமையும்.
202. “கொடுமிலா தவர்க்கே யப்பொழு துமக்கே கொடுப்பருங் குறைவிலா துவப்பாய் கொடும்மன முவந்தே கோணு மனமாங் கொடையா யிருப்பதே நலமாம் அடுத்துசே ரினையே யள்ளியே குவிப்பார் அளப்பரே குறைவிலா துமக்கே கொடுப்பரே மடியிற் குத்தியே குலுக்கி சரிந்துவி முவேயளந் தருள்வார்.

203. “உன்கணி லுளதோ ருத்திரம் பெரிதே யுணர்ந்துகொள் எாதுநீ யதனை உன்சகோ தரனின் கண்ணினி லுளதாந் துரும்பைப் பார்க்கிற தெனவோ உன்கணி லுளதா முத்திர முணரா துன்சகோ தரனை விளித்தே உன்கணின் துரும்பை யானெடுத் தகற்ற உடன்படு எனச்சொல்ல எனவோ.
204. “உன்கணி லுளதா முத்திர முணரா மாயமா னுடாஅதை யுணர்ந்தே உன்கணி லுளதோ ருத்திரத் தையே யப்புறப் படுத்துவாய் முனதாய் உன்சகோ தரனின் கண்ணிலுள் துரும்பைப் பேணியெ டுக்கவகை யறிவாய் மண்ணுல குளோரே மற்றவர் குறைவைக் கூறுமுன் நீக்குமுங் குறைவை.
205. பரிசுசிப் பொருளைப் போடா திருமுன் பரிவா யசுசிநாய் கஞக்கே பரிசுசே தமுமுன் நித்திலங் களையே பன்றிமுன் ஜெறியா திருமின் பரிசுத் தமென்றே பாரிய தெனவோ பாரா தவைகளை மிதிக்கும் திரும்பியே சினந்தே சீறியே யுமையே திட்டமாய்ப் பீறியே விடுமே.
206. “விருப்பொடு கேண்மின் அப்பொழு துமக்கே வேண்டியே பொருள்படும் நிசமே கருத்தொடு தேடும் ஆவலாய் அடைவீர் கண்டே தேடிய பொருளை உறுதியாய்த் தட்டும் உறுதியா யுமக்கே திறக்குமே வாயிலு முடனே மருளா வறுதி விசுவசம் விருப்பம் வாய்க்கவே செய்யுமே வகையாய்.
207. “கேட்கிற ஜெவனுங் கேட்பதைப் பெறுவான் அடைவனே தேடுவோன் அதுபோல் நாட்டமாய்க் கதவைத் தட்டுகின் றவற்கே திறவுண் கிறதே நலமாய் கேட்கிற மகனுக் கப்பமீ தெனவே கெடுகல் கொடுப்பனே தகப்பண் கேட்குமைந் தனுக்கே மீண்ணப் பதிலாய்க் கொடுப்பனே கெடுசர்ப் பமெதுவும்.

208. “பொல்லா தவர்நீர் பூவுல கதிலே விரும்புமு மதுமக வுகட்கே நல்லீ வுகளை நாடியே கொடுக்க நலமிக அறிந்துமே யிருக்க வல்லா ருமது வான்பிதர தமையே வருந்தியே வேண்டுகின் றவர்க்கே நல்லவை யவசிய நன்மைக ளைத்தும் நல்குவ ததிகநிச சயமே
209. ‘எப்படி மனுடர் எவகளை யுக்கே செய்யவே விரும்புமு ங்களுக்கே அப்படி யற்றை யவர்க்குந் விருமே செய்குலீர் மிகவுப் பொடுமே இப்படிச் செயிலோ இதேகற் பணியே தீர்க்கமாந் தரிசன மிதுவே எப்படி னுமக்கு எதுவிதம் பிறர்செய அப்படி நீவிரும் செய்விரே.
210. இடுக்கவா சலான வழியுட் செலுவீர் இதன்வழி யாயுளே புகுவீர் இடுக்கமே திறப்போ நெருக்கமே வழியே இதுவே வாழ்வின் வழியாம் இடுக்கமாந் திறப்போ இடைஞ்சலே மனுடர்க் கிதுவழி கட்டமே நிசமே இடுக்கமாந் திறபவைக் கவனமாய்ப் பிடித்தே யிதன்வழி செல்பவர் சிலரே.
211. “விரிவுள திறப்பே அகலமாம் வழியே மெதுவாம் வழிகேட் டினுக்கே அரிதல எவர்க்கும் அடங்கவேண் டியதில் அவரவர் இட்டமே செல்லாம் பெரிதல முயற்சி பிறிதிலை வருத்தம் சிறப்புடன் செல்லா மெவரும் விரிவுள வழியாய் விரும்பியுட் செலுவோர் மிகப்பெருங் கூட்டமாஞ் சனமே
212. “கள்ளராந் தரிசி யானவர் பலரே கண்விழித் திருமெச் சரிக்கை கள்ளரா மவரே யும்மிடம் வருவார் கண்யமாய் மறித்தோல் தரித்தே வெள்ளராய் விளங்கு வாரவர் வெளியில் மோசம் போகா திருமின் உள்ளத் திலவர் மனமெலிந் தவரைத் தின்னுமோ நாய்களா குவரே
213. அவரது கனிக ளன்னரைக் குறிக்கும் அக்கனி யாலறி குவீரே எவருமுட் செடியில் அத்தியின் கனிகள் தேடார் பறிப்பது மிலையே எவருமுட் செடியில் முந்திரிப் பழங்கள் பார்ப்பதில் பறிப்பது மிலையே அவரது கனியா லவர்களை யறிவீர் எச்சருக் கையே யவர்க்கே

214. “கொடுக்குமே குணமார் நற்கனி களையே குணமுறு நல்மர மனைத்தும் கொடுக்குமே கொடிய தீயவாங் கனிகள் குணமிலாக் கெட்டதா மரமே கொடுக்குமேர குணமார் நற்கனி களையே குணமிலாக் கெட்டதா மரமே கொடுக்குமே கொடிய தீயவாங் கனிகள் குணமுறும் நன்மர மெதுவும்.
215. “நல்லதோர் மனுடன் நல்லிரு தயந்தன் நல்லதோர் பொக்கிச மிருந்தே நல்லவை யெடுத்தே நன்றுயத் தருவான் யாவரும் நன்மை யடைய பொல்லதோர் மனுடன் பொல்லிரு தயந்தன் பொல்லதாம் பொக்கிச மிருந்தே பொல்லவை யெடுத்தே பொல்லவை யுதவும் பொல்லவை யெங்கனும் பரவ.
216. “எப்படி யுளதோ இதயசிந் தலையே இயம்புமே யதுவிதம் அதரம் எப்படி யிருக்கு மெனஅறி குளிரே கெடுதியா மிருதய முடிவே தப்பிலா நலமாங் கனிகொடா மரங்கள் அனையவும் தறிப்பரே நிசமாய் அப்புற மவற்றை யிடுவரக் கினியில் எரிந்துமே யழியுமே யவைகள்.
217. “நான்சொலும் வசனம் கேட்டுமே நலமாய் அதுவிதம் நடவா திருந்தால் ‘ஆண்டவா இரங்கும், ஆண்டவா இரங்கும்’ எனச்சொலின் பலனெனது மூளதோ ஆண்டுப ரமதி லுள்ளதந் தையரின் அருள்மனப் படிநட வாதே ஆண்டவா கர்த்தா என்றெனை யழைப்போன் அடைவதில் பரமன் வீட்டே.
218. “எமதுநா மமதைச் சொல்லியே, யெமையே ஆண்டவா! ஆண்டவா!! எனவே உமதுநா மமதாற் சொல்லினே முயர்மெய்த் தீர்க்கத ரிசனமென் றுரைப்பார் உமதுநாம் மமதாற் பிசாசக ஸலற ஓட்டினேம் பதறியோ டவுமே உமதுநா மமதா ஒன்னதற் புதங்கள் ஓய்விலா தியற்றினேம் என்பார்.

219. “அப்பொழு தவர்க்கே யானுமே யினங்கி அங்கீக ரிப்பதி வலவரை எப்பொழு தெனினும் யானுமை யறியேன் அக்ரமக் காரரே எனைவிட டிப்பொழு தகன்றே யய்புறஞ் செலுவீர் என்றுரைப் பேனவர் கஞக்கே அப்பொழு தவர்க்கோ எதுவித நிலைமை? - ஆக்கினை யவதியே யடைவதலே
220. “என்னையே யடைந்தே யென்னுரைப் படியே செய்பவ னெதர்கொத் தவஞே கன்மலை யதன்மேற் ரேண்டியே யகத்தைக் கட்டுபுத் தியாளைன் நிகர்த்தோன் எம்மழை சொரிந்தும் வெள்ளமு மெழும்பிக் காற்றுமே மோதவில் வகத்தை கன்மலை நிகர வீழவே யிலையே அத்திபா ரமோகன் மலைமேல்.
221. “என்னுரை செவியற் றிவ்வுரைப் படியே நடவா னெதர்கொத் தவஞே மன்தரை யதன்மேல் மாளிகை யுயர்த்தும் மனுடனுக் கொத்தவன் நிசமே பின்னவன் மழையும் வெள்ளமு னெழுப்பிப் பெரும்புயல் மோதவே யகத்தை மன்னினி வெழுந்த வீடா னதினுஸ் விழுந்துமே மறைந்ததே யழிந்தே”.
222. இவ்விதங் குருவாம் யேசுதம் முரையாம் இன்னுப தேசமே முடிக்க எவ்விதத் தினுமே வேதபா ரகருக் கொத்ததா யிராததா விதுவே செவ்விய அவரின் திவ்யபோ தகமே திவ்யஅ திகாரமுற் றிருக்க எவ்வகை யினரும் போதகஞ் செவியற் றேற்ற மாம் வியப்படைந் தனரே.

44. குருட்டுமைப் பிசாச பிடித்தோன்

மத. 12: 22-45; மாற். 8:22-30; லூக். 11 : 14 - 36

223. திருக்குரு பரர்தம் போதகம் முடித்துத் தீரவே மலையினின் றிறங்கி அருணிறை தமது அன்பினூ ழியமே அங்கெவண் புரியவே நடந்தார் திரள்சனங் குழுமி வேசமாய்த் தொடர்ந்தே சென்றன ரவர்செலு மெவனும். அருட்குரு அருளும் போதகம் விரும்பி யற்புதச் சுகம்நல மடைய

224. ஒருவனைக் கொண்ந்தார் விசுவச மொடுமே யன்புறு முயர்குரு விடமே குருடனுா மையனே கொடும்பிசா சிஞலே கட்டமே யடைந்தவோ ரகதி அருட்குரு வுவந்தே யருஞ்ட னவனுக் கற்புதச் சுகமளித் தன்றே குருடமே யகல நயனமே தெளிந்தே பேசினன் குறையெது மிலனுய்.
225. அருட்குரு புரிந்த அற்புத மறிந்தே அதிசய மடைந்தனர் ஜனமே வருமொரு தலிதின் மைந்தனே இவரோ எனவிசைக் கவேமசிழ் வொடுமே பரிசயர் குருவைப் பாரக ரொடுமே பழித்தன ரிகழ்ந்துபே சின்றே “பெரியபே யெனும்பே யேல்செடு வினூலே துரத்துகின் றனர்பேய் களையே.
226. தன்னையே பகைத்தே தன்னுளே பிரிந்த நாடாம் பாழாய் விழுமே தன்னையே பகைத்தே தன்னுளே பிரிந்த பட்டணம் நிற்பதெப் படியாம் தன்னையே பகைத்தே தன்னுளே பிரிந்த வீடுமிட டந்துமே யழியும் தன்னையே பகைத்துத் தன்னுளே பிரிந்தால் சாத்தான் ராசியம் நிலையா.
227. “எப்படி யிதுவாம் சாத்தான் தனையே துரத்துகின் ரூனென ஏராத்தல் அப்படி யெனிலோ அன்னவன் நாடது அமங்கல மாயழிந் தொழியும் இப்படி யிருக்க பெயேல்செடு வினால்யான் துரத்தின துண்டெனி விதனை எப்படி யுமது மகர்பே யினையே துரத்துகின் ரூர்சொலு மெவராஸ்.
228. “ஆதலி னறிவீர் அவர்களே யுமையே நியாயந் தீர்ப்பரா குவரே திதுபே யெயான் கடவுளின் விரலாற் றிட்டமா யோட்டுகின் றதனால் திதிலாக் கடவுள் ராசியமும் மிடத்தே வந்துள தென்பது தெளிவே நீதமற் றதுவே நீருரைத் தலவையே நிச்சயந் தெய்வது டணமே.
229. எவன்பல முளனே காக்கவே யகத்தை யிவண்பொருள் பத்ரமா யிருக்கும் இவனிலும் பலவான் இங்குவந் திட்லோ இவனிமேற் கொள்ளுவான் பொருதே அவனிட முளவா மாயுத மணைத்தும் பறித்துமே கட்டுவா னவனை அவனகம் புகுந்தே அன்னவன் பொருளை யடித்துமே கொள்ளைபங் கிடுவான்.

230. “என்னுட னினங்கான் பகவனே யெனக்கே சிதறடிப் போன்சேர்க் காதோன் இன்னுமே யுமக்கே யிசைப்பதை யுணர்ந்தே எச்சரிப் படையுமிப் பொழுதே என்னளப் பவழும் மன்னிப் படையும் என்னது டணமுமா னுடர்க்கே மன்னுமா விவர்க்கே வ்ரோதது டணமோ மன்னிப் படைவதில் வெவர்க்கும்
231. “மனுமகற் கோமாத் தூடண் முரரக்கும் மானுட னடையான் மனிப்பே அனுவள வெனினுந் தூயஆ வியருக் கோமாத் தூடணஞ் சொலுமோ மனுடனென்வ விதழு மடையான் மனிப்பே யிமைறு மையிலு மிலையே மனுடரே யறிவீர் அம்மை யிலவனே நிதயம் ரணுக்கினே யடைவான்
232. “மரமுங் கனியும் மாறுவ திலையே ஓர்போ துமேமா றுவதில் மரம்நல மெனிலோ அம்மரக் கனியும் நல்லதென் றறிவீர் திடமாய் மரங்கெட் டதெனில் அம்மரக் கனியுங் கெட்டதென் றறிவீர் நிசமாய் மரமதின் கனியால் தன்சை யறிவீர் நல்லதோ கெட்டதோ மரமே
233. “நலமிலா விரியன் பாம்பின் சிசுக்கான் நன்றெது மிலதாரா யிருக்க நலமுள தெதுவும் நாடிநீ விருமே நாவினால் நவிலவே முடியா நலங்கெடு தலுமாஞ் சொல்லுவ வனைத்தும் வாய் சொலல் இருதய நினைவே நலமொடு விளக்கும் நீர்நவில் பவையே நல்லவர் பொல்லவர் எனவே
234. “நலவோர் மனுடன் நல்லிரு தயமாம் நல்லதன் பொக்கிச மிருந்தே நல்லவை களையே காட்டுவா னெவரும் நன்மை யடைந்துய நலமாய் பொல்லனேர் மனுடன் பொல்லிரு தயந்தன் பொல்லதாம் பொக்கிச மிருந்தே பொல்லவை களையே காட்டுவன் புகழ்ந்தே ழவுல காமிது கெடவே
235. “கணக்கொப் புவிக்க வேண்டுமே யெவரும் தீர்ப்பிடுங் கடைத்தினை தினிலே பிணக்குள வசனம் வீணுரை கருக்கும் சொல்கிறேன் பிசகிலை யுமக்கே தினமதி லுனது வார்த்தை களாலே நீதிமா னெனுந்தீர்ப் படைவாய் குணமிலா வுனது வார்த்தை களாலே குற்றவா ஸியென்தீர்ப் படைவாய்”

236. “பரிசய வகுப்பார் வேதபா ரகரும் பரன்குரு அன்பரை யடுத்தே,
“இருசிறு அடையா எங்கா னவேயாம் அவாவுளேம்,” என்றுமே
யுரைக்க
“அருளிலா அசுத்த சந்ததி யிவரே அடையா எமேதே டுகிரூர்
அருளுவே னிவர்க்கே ஒரேயடை யானம் அருளுவ திலைவே ரெதுவும்.
237. “திரயிக அருளு மடையா எமிதே யோனு அடையா எமேதான்
இரவுப கலாக முத்தின மிருந்தான் மீனுட பெரும்வயிற் றினிலே
திறமொடு மனுட மைந்தன னவரும் தீயவன் மேல்செயம் பெறவே
இரவுப கலாக முத்தின மிருப்பார் பூமியி னிருதயத் தினிலே.
238. “அவனுட வசனம் நினி வே நகரே யேற்றும னமாறுக லடைந்தார்
அவனிலும் பெரியா ரிவணிருக் கிறரே யேற்கம் னமிலை யவரை
அவதியே யிவர்க்கே தீர்ப்பிடுந் தின்ததில் அந்நகர மனுடரே யெழுந்தே
இவருட சிரமேல் சுமத்துவர் பழியே யாக்கினை மிகப்பெரி திவர்க்கே.
239. “தென்திசை யரசி வந்தனள் சிறப்பாய் பூமியின் கடைசியி விருந்தே
மன்னவன் சலமோன் ஞானமே யறிய ஆச்சரி யமகிழ் வடைந்தாள்
மன்னனு மவனின் ஞானத் தினுயர்ந் தமாபெரி யாரிவ னிருக்க
அன்னவ ருனத ஞானமே யறிந்தே யங்கிகா ரமேசெய விலையே.
240. ஆதலாற் கடைசித் தீர்ப்புநா னினிலே மகத்துவ அரசியா மவளே
பாதக மிகுமிச் சந்ததி யொடுமே யெழுந்துப மிசொலுவா விவர்க்கேல்
ஆதலா லெழும்பும் ஆத்திர மொடுமே யசட்டைக் குணத்தை லிட்டுமே
போதனை யிதுவாம் புண்ணிய தின்ததைப் புனிதமாய்ப் பயண்படுத் துவிரே.
241. நெடும்பொழு தொருவன் இருதயத் தினிலே வீற்றுள அச்சியா வியுமே
விடுவதற் கெளிதில் விரும்புவ துளதோ வீற்றமர் மானுட னகத்தை
விடுவதா யிருந்தா வலவனிட் டகண்றே வேறுநல் லிடமே யடைய
நெடும்பொழு ததுவே வறண்டதாம் நிலத்தில் நின்றலைந் தாறுத லடைய.
242. “நானிருந் தகன்ற நலமுறு மகமே நாடியான் திரும்பு” மென் றுரைத்தே
தான்கச மொடுமே தரித்தலீட் டினுக்கே சல்தியாய்த் திரும்பியே யணுகி
மேன்மை யாயக மலங்கரிப் படைந்தே வேறெறு மிலையென அறிந்தே
தான்பினாற் றிரும்பித் தன்னிலுங் கொடிய வேறெறு ஆவிகையத் திரட்டி.

243. கூட்டியே திரும்பிக் குழுமியே புகுந்தே யகமதிற் நங்குமே சூடியாய் மேட்டிமை யோடுமே சுயநல் முமேதான் கொடியவை வேறெறுங் குறையோ தாட்டிக மொடுமே சகலகே டுகரூம் நிறைந்தவன் சாபமே யடைந்தான் கேட்டின் மகனும் இவன்கெடு நிலைமை கொடியதே முன்னிலை மையிலும்.
244. ஒருவனும் விளக்கை யேற்றியே யொளியை ஓளிப்பனே ஒருமறை விடத்தில் மரக்கா லடியோ வேறெரு மறைவோ பிடித்துவை யானெனி விளக்கை வருபவ ரகத்தி லுன்ஸ ரெவர்க்கும் வளமிக ஓளிகொடுப் பதற்காய் ஒருவனார் விளக்குத் தண்டிலே யுயர்த்தி ஓளியெவன் பரவவைத் திருப்பான்.
- 245 “உனதுநன் ணயன முனதுட சரீரத் தொப்பிலா ஓளியே யதனுல் உனதுகண் தெளிவா யிருக்கிலுன் சரீரம் முற்றும கிமையா யொளிரும் உனதுகண் கெடுத் தெளிலுன் சரீரம் முற்றிலு மொளியிலா திருஞூம் உனதிட முளதா மொளியே மங்கா தொளிருப் பொழுதுமெச் சரிக்கா
- 246 “ஒருபுற மெனிலு முனதுட சரீரம் ஓளியிலா திருளா திருக்க ஒருபுற மலவே முழுதுமெப் பொழுதும் ஓளியடைந் தொளிருமே யெனிலோ ஒருவிளக் குமேதன் னெளியினு ஹனக்கே ஓளியளித் தொளிர்வதே நிகர உறுவொளி யடைந்தே யுனதுட சரீரம் முழுவது மொளிரு” மென் றனரே
- 247 செப்பையா யிவற்றைக் கேட்டதோ ரணங்கே செப்பினள் சிரொடிச் சமையம், ‘உப்பையீல் றெடுத்தே பால்கொடுத் தவராம் உமதுதாய் பாக்யமுள் னாவரே உண்மையே யெனினும் தெய்வவாக் கையுமே கேட்டதை யேற்பவ ருவப்பாய் உண்மையா யலற்றைக் காப்பவ ரவரே உண்ணத் பரக்ய’ ரெண் றனரே.

45. தாய்இனத்தவர்.

மத். 12: 46-50; மாற். 3: 20, 21; 31-35; ஹாக். 8: 19-21.

248. திருக்குரு பரனுர் எத்தின முமேதஞ் சீர்மிகு மூழ்யமே யுவப்பாய் ஒருபொழு தெனிலு மோய்வொழி விலதே யூக்கமாய் நடத்திவந் தனரே தெருவினில் நடந்தால் சேர்ந்துமே செலுவர் கூட்டமாஞ் சனமவர் பிறகே ஒருஅகத் திருந்தா லுட்புகுந் தவரோ டிருப்பரே யொருபெருஞ் சபையாய்
249. ஒருதனைந் தமது வீட்டினி விருந்தே உபதே சஞ்செய அவனே நெருங்கியே புகுந்தார் பெருஞ்சனத் திரளே நிறைந்தன ரகத்துஞும் புறப்பும் குரு பர னவர்க்கே போதகம் புகன்றே குணமளித் திருக்கநோ யருக்கே தருணமப் பொழுதில் போசனம் புசிக்க சமையமோ கிடைக்கவே யிலையே
250. அறிந்தன ரிதனை யவருட இனத்தார் அடைந்தனர் விரைந்துமே யலனே அறிவுமே மயங்கி யிருக்கிறு ரெனவே அவரைப் பிடித்தகல் வதற்காய் தெரிந்துவந் திருந்தார் சோதரர் திருத்தாய் பேசவே யவரொடே தெளிவாய் அறிவித் தனரே யவனுளோர் வழியாய் அவரை யனுகிட இலதால்.
251. அவரிட முறைத்தா ரங்குள சிலபேர் அவர்களே வெளியினிற் பதையே அவரவ ணிருந்த மாந்தஸர விளித்தே யவனுள சிசியரைக் குறித்தே, “எவரென தனையோ சோதர ரெவரோ எனதுட இனத்தவர் எவரோ இவரெனி ணனையே சோதர ரிவரே யிவர்களே யெனதினத் தவரே.
252. “திரமொடு முமக்கே யுரைக்குமென் வசனம் உணர்ந்துமே தெளிவுமே யட்டலீர், பரதலத் துளராந் திருப்பர னெனது அருட்பிதா திருவுளப் படியே. அறமெனப் பிடித்தே யதன்படி நடப்போன் அவனே யென்சகோ தரனே திரமிதே சிறந்த எனதுதா யருமே யெனதுட சிறுக்கோ தரியும்”

253. அருளுரு வெடுத்தோன் கருணையின் பெருக்கால் அமர்ந்திருப் பரோஒரு விரும்புவோர் நலங்கள் விரைந்துதம் மிடமே வருகவென் றிருப்பது மிலையே ஒருவனைக் கிருந்தும் அவதியுற் றிருந்தால் விரைந்தவண் அவதிதீர்த் தருள்வார் பெருமன துளரே யருட்பரன் பலர்க்கே பெருநல மிதுவிதம் புரிந்தார்.

46. நாயி நூர் வாஸிபன் உயிர்த்தெழுல். அக். 7 : 11-17

254. திருக்குரு ஒருநாள் தஞ்சிட ரோடே நாயினென் நூரினுக் கெழுந்தார் பெருஞ்சனத் திரனே பேரவா ஞெடுமே பின்தொடர்ந் தனர்குட் பரனை அருகுவந் தவணே யூரதை யணுக வந்ததோர் திரளவ ணிருந்தே மரித்தவ ஞெருவன் வாலிப னவனே கொணர்ந்தன ரடக்கஞ் செயவே..
255. அவன்தன தீணக்கே எல்லா மாயினே அவனெடுரே மகனு யிருந்தோன் அவளொரு விதவை யவள்துயர் பெரிதே அவளொடு வந்தனர் திரன்பேர் அவளைநோக் கிணரே யகமிக வநுகி ‘அழாதிரு’ என்றுகூரத் தனரே அவரணு கியேபா டையைத் தொடடைவ சுமந்தவ ரவணின் றனரே.
256. “யுவனே யெழுப்பு உரைக்கிறே னுனக்கே” யெனவுரைக் கவேமரித் தவனும் அவனெழுந் தனனே யமர்ந்துயா டையினில் அமைதலா யுரையா டினனே எவர்துயர் வருத்தம் எதுமகற் றுபவர் அவனை யிடமொப் புவித்தரார் அவரது வலமை யருளையு மறிந்தோர் அனைவரு மருண்டதி சயித்தார்
257. மாவுயர் தரிசி நலமொடே நமக்குள் தோன்றிவந் திருக்கிறு ரெனவும் மாபரன் தமது சனத்தையும் நலமாய் உவந்துசந் தித்தனர் எனவும் மாபெரு மகிழ்வால் மனவெழுச் சியினால் மகிழைசெய் தனர்கட வுளையே யாவரு மறிந்தார் மிகமகிழ் வொடுமே ஷதநா டயற்றிசை யுளரே.

47. சிமியனின் விருந்து பாவியான பெண். ஹக். 7 : 36-50
வேறு

258. பரிவொடு மழைத்தன வைகளைஞாவன் அவளைஞா பரிசயன் சிமியனென்போன் தரிசியே கிறித்துவாங் குருபரனே தனதுட அகத்தினில் விருந்தருந்த பரிசய னழைப்பினுக் கிணங்கினரே அவனுட பந்தியி லமரவுமே பரிவொடு மடைந்தன ரவனகமே பரிவுட னமர்ந்தனர் பந்தியிலே
259. வாசமே கமழ்கிற நறுமலரின் நறுமண மெவணுமே பரவுவபோல் நேசமார் குருபரன் வரும்விடயம் நிறைந்து பரவவே யெவணைவனும் வாசமே யகன்றுமே வதங்கியதாம் மலரையே நிகர்த்தவ ளணக்கொருத்தி வாசமே யகன்றதன் னகம்வதங்கி தனதுட மனப்பினி யகற்றவந்தாள்
260. எழுந்தன னவள்தன தகமிருந்தே யேகினள் பரிசய னகத்தினுக்கே அழுதுது யரமோ டடைந்தனளே அங்பரா மருட்டிரு பரிகரியே விழுந்துமே தொழுதன னவர்பதமே வீட்டினுட் புகுந்துமே யவர்பினுலே தொழுதுமே சொரிந்தகண் சலத்தினுலே சுந்தர விணையடி கழுஷினளே.
261. அங்குதன் னழகிய சிகைகொண்டே அருமையாந் திருவடியுடனே பங்கயத் திருவடிய ரண்டினுக்கும் பரிவொடுமே கொடுத்தனள் மிகமுத்தம் தன்கை யில்கொணர்ந் தநல்வா சமிகும் தயிலத் தினுலே யபிடகித்தாள் எங்குரு கிறித்தன் பரவர் அவளிது செய்விடங் கொடுத்தனரே.
262. வாடிய மலர்நிக ரணங்கிலளே வணங்கியே செயுமிலை யணைத்தையுமே நாடின அவனுளோர் நயனமெலாம் நகைத்தன ருனத்தினி வருட்பரனே “நாடுமோர் தரிசியே யிவரெனிலோ நலமெரடு மறிவரே யிவளையுமே “கேடுள கெடும்பவி யிவளொ’னவே கெடுநினை வடைந்தனன் சிமியனுமே
263. இருதய நினைவுக ஸறிந்தவரோ இதமொடும் விளித்தனர் சிமியனையே “இருவிட யமேயுள தத்தையுனக்கே உரைப்பதே யவசிய மெ’னவுறைத்தார் “குருபரா அருளோடு முறைத்தருள்வீர் குணமொடு செவிகொடுப் பேணே”னவே அருள்மிகு திருக்குரு பரவைங்மேல் அருளொடு முறைத்தன ரிவுவுவமை.

264. “இருமனு டரேகடன் பட்டிருந்தார் இளகிய மனமுள் ஒருவனுக்கே ஒருவனே பட்டுள பெருங்கடனே ஒருபெருந் தொகையைந் நாறுகாசாம் ஒருவனே பட்டுள சிறுகடனே ஒருசிறு தொகையைம் பதுகாசே இருவரும் பட்டுள கடன்களையே யிருவருஞ் செலுத்தநிர் வாகமிலார்.
265. “பெருமன துளமகர னிருவருக்கும் பெருமன தொடுமனிப் பருளினனே இருவரி லதிகவன் புடையவனு யிருப்பவ னெவனிப் பெரியவன்மேல் அறிந்தநீ தியையே யறைகுவவயே அனைவரு மறியவே யியம்பு”வென்றுரீ திருக்குரு இதுவிதம் வினவவுமே திடமொடு முரைத்தான் சிமியனுமே.
266. “அதிகமாங் கடனே பட்டவனே யதிகமாய் மனிப்பே” பெற்றவனே அதிகமா யவனிட மன்புகூர்வான் எனமதிக் கிறே”என்ன அறைந்தனனே பதிலிதே யவனுங் கூறவுமே பரிவொடு விளித்தனர் சிமியனையே “மதித்தணை யதுசரி சிமியனேந் வகையொடு முரைத்தா யெ”ஏவுரைத்தார்.
267. அன்பொடு நோக்கின ரவ்வணங்கை யறைந்தன ரினுமே சிமியனுக்கே “இன்னவ விங்குநீ பார்க்கிறுயே இவள்செயும் யாவையும் பார்த்தணையே உன்னுட வீட்டினுள் வந்துளேனே சலமளித் ததில்லை யெனத்திக்கே என்னுட கால்களைச் சுத்திசெய்தாள் இவள்கழு வினள்கண் சலத்தினுலே.
268. “தன்தலை ரோமத் தாற்றுவட்டி தருகிறுள் முத்தமோ கழலினைக்கே என்தனின் முகத்தினுக் கேதுமுத்தங் கொடுத்தது முளதோ இதுவரைந் என்தலைக் கெண்ணையுந் தந்ததுண்டோ இவளிதோ சுகந்தநற் றயிலத்தால் என்னடி ரண்டையும் பூசியுயே எழில்மிகு மன்பை விளக்கினளே:
269. “இப்பொழு துங்க்கியா னியம்புகிழென் இழிந்தவ னென்றீ மதிக்கிறவள் பற்பொழு தேவனஞ் செய்தவளே பரிவொடும் எனதிட மடைந்தனளே எப்படி யிதுவித மானதெனில் இவனுட அன்பிதோ மிகவுயர்வே எப்படி யெவற்கோ சிறுமனிப்போ இவனுட அன்பும் மிகக்கொஞ்சம்”.

270. அன்பரோ துயருறு மணக்கிளை யன்புளத் தாலே நோக்கியுமே பண்பொடு முகரத் தனர் பரிவுமிக, உன்பவும் யாவுமே தீர்ந்ததென்றே அன்புமே ததும்பிய விடயினதை யங்கிருந் தவரெலாம் பந்தியினில் தெம்புற மதித்தன ரிடறினரே தீங்குறை தம்முட உள்ளத்தே
271. பவமனிப் பவரவட் கருளவுமே பாவிய “ரிவரோ இடறினரே “பவமனிப் பருஞ்சின் றவனிவண்யார்” என்றுரைத் திடறினர் பவமனுடர் பவமகற் றுவோரோ அவட்குரைத்தார், “பாருனின் விசுவச முன்துடைய பவமே யகற்றியே மீட்டதுளை பண்புறு நிறைவுட எகஞ்செல்வாய்”
272. குளிர்க்கரம் திமிரோ மிகக்கொடிதாங் குட்டமோ பாடெனும் கெடுபிளிகள் நலினகொன் னலுமை செவிடுகுலே நயமிலாக குநடோ முடங் குறையோ எளிமையோ பசியோ கவலையுமோ இழிகண் சலமோ மனக்குறைவோ இழிவுறு பவமோ மரணமுமோ எவையுமே தீர்த்தே சுகமருளினார்.
273. உலகினிற் ரேன்றிய கேடனைத்தும் உலகிதிற் புகுத்ததாம் பவமுமோதான் கிலுலையி லேறியே தீர்த்தவராந் திருப்பரன் கிறித்துவாங் காருணியன் பலவித மலைக்கழிக் கிறதாம்பல் பவத்தினி ஒழுற்கிற மாதிவளை இலகுவி லேவிடு வித்திவட்கே யருளினர் பவமனிப் பாம்நலமே.
274. இதையவ ணிருந்துபாத் தவர்பலபேர் இவரையோ இசழ்ந்துமே யிடறினரே இதனுட மகிமையை யுணர்ந்தவராய் இவரையே மதித்தவர் மிகச்சிலரே இதன்பலன் பெருநல மடைந்தவளேரா இருதய் மகிழ்ச்சியின் நிறைவினுடை எதனையந் துறந்தனள் இவர்பினேசென் றெழில்மிகு பணிவிடை புரிந்தனளே.

48. சுற்றுப் பிரசங்கம் லாக். 8 : 1-3.

275. யேசுவாந் திருக்குரு செல்லுமிடம் எவனுமே சென்றன ரவரெஞ்சுமே பேசுமாம் பலவிடம் பட்டணமோ பெரியகி ராமமோ சிறியலுரோ பாசமோ டெழுந்தனர் மாதருமே குழுமிய பன்னிரு சிசியரெஞ்சும் ஆசையாத் தமதுட போருட்களினு வருமையா மூழியம் புரிந்தனரே.

276. அப்படினுடைய கடவுளின் ராச்சியத்தில் அருட்கவி சேடமே கூறிவர இப்பணி விடைகளை மாவுப்பாய் புரிந்தராம் மாதரோ யாரெனிலோ அப்பினேர் அசுத்தபேய் நோய்கணில்றே தகுசுகம் பெற்றரா மாதராமே சப்தபே யகன்றே நன்மைபெற்ற மகதலீன் மேரியெ ஏசுகுணவதி
277. கூசேன் பெயருளே ரோதினுட குணமுறு காரியக் காரனுட பாசமே யுறுமணை யாட்டியாவாள் பரிவுள யோவனு வளன்பவளே குசனு ளனுபையர் பெற்றவளை சகிர்தமாம் நற்குண முற்றவளே பாசமாம்த் தமதுட பொருட்களினுற் பணிவிடை செய்தவர் மாதர்பவரீ.
278. சுந்றினர் குருபரன் நாடெலணுார் சுபவிசே டமேபகர்ந் தாரெவணும் வெற்றியா யசற்றினர் பேய்களையே விதவித சகமனித் தாரெவர்க்கும் பற்றியே தொடர்ந்தனர் சீட்ரொடும் பணிவிடை செயும்பல மாதருமே நற்றவ முனியெனும் நாதரிவர் நலமொடு திரும்பினர் கப்பர்நகும்.

49. உவமமப்போதனை

1. விதைக்கிறவன். மத. 13:1-23; மாற. 4:1-20; ஹக. 8:4-15

279. தேடிவந் தனரே திரள்சனமே செறிந்தபட் டனமூர் களிலிருந்தே நாடிவந் தனரே நலம்பெறவும் நன்றுப தேசமே செவியுறவும் நாடுவந் தராஞ்சன மமர்ந்திருக்க நலமொடே யகத்துளே யிடமிலையே கூடின ரவுரோடு கடற்கரையே குணவிகு முபதே சம்பகர.
280. கடவினி வூளதொரு படவினிலே யமர்ந்துப தேசித் தார்சனிலாய் தடப்பிரி கரரயிலுள் திரள்சனமே சலியா தமர்ந்தீத கேட்டனரே படமெனத் தெளிவுற விளக்கின்றே பலபல உவமைக ஞரைத்தவர்க்கே திடமொடு பரமராச் சியமதனின் பெரியவாம் ரகசியம் மிகத்தெளிவாய்.
281. விதைப்பவ ஞேருமக ணெழுந்தனனே விதைக்கவே தனதுட நிலத்தினிலே விதைசில விழுந்தன வழியருகே வெளியிலே கிடந்தவை மிதிபடவே அதனையே பொறுக்கியே விழுங்கினவே யநேகமாம் பறவைகள் பல்வகையே. விதைசில விழுந்தன யாறைநிலம் அதிலுள மண்ணே மிகச்சுறைவே.

282. “விகைதமுளைத் தனவெது சீக்கிரமே மேல்மனை சிறிதுமே யாழிலில் விதைமுளை யுலச்ந்தன ஸௌரிலையே மேல்மன் ணீரமே காய்ந்ததினால் வினதசில விழுந்தன முள்ளிலமே வித்துமே முளைத்தே முட்கனுளே அதைநெருக் கிளதே முள்வளர்ந்தே யானதா லத்துபலன் ஒன்றுமிலையே.
283. “சிலாவிதை வீழ்ந்தன நல்நிலமே முளைத்தவை செழித்தே வளர்ந்தனவே சிலபயிர் தந்தன நூறுபலன் சிலபயிர் கொடுத்தன அறுபதாயே சிலபயிர் தந்தன முப்பதுமே சிறந்தநற் பலனை நிலம்நலமே நலமொடு கேட்கவே காதுளோனே நலம்பெறக் செவிகொடுத் திடுகு”வென்றார்.
284. அவர்தனித் திருக்கிற வேலையினில் அவரது சிசியரும் சிலர்பிறரும் அவரிட மனுகியே கேட்டனரே, “அரியஅவ் வுவமையின் கருந்தெனவோ அவரொடு முவமையாய்ப் பேசுவதேன் அதனையுங் தெரிவியும்” என்றனரே அவரிடம் வினவிய கேள்விகட்கே யறைந்ததா மவருட பதிலிதுவே.
285. “டரமராச் சியத்தின் ரகசியங்கள் பயனுற அறியவே யருள்ளடந்தீர் புறத்திலே யிருப்பவ ரெவர்க்கெ னினும் புலப்பட அவரருள் பெறவிலையே பரமராச் சியமே யதாலவர்க்கே பகர்வதா யிருக்கிற துவமைகளால் ஆருளைவ னடைந்தனே அவன்பெறுவான் அடைகுவ னதற்குமேல் பரிபூரணமே.
286. “கொடுக்கப் படுமயுடையவனுக் குள்ளதை யுபயோ கஞ்செயிலோ கொடுக்கப் பட்டவை பெருகிவிடும் அடைகுவன் குறையாப் பரிபூரணம் கொடுக்கப் பட்டதுங் குறைந்தொழியும் அதையுப யோகமே செயாவிடலோ எடுக்கப் படுமே யிருப்பதுவும் இழந்தே விடுவா னைந்தையுமே.
287. “கண்களாற் பார்த்துங் கண்டறியார் செவியினில் நுழைந்துங் கேட்டறியார் எண்ணமே சற்றுமில் லாதவரே இவர்தம் மனதினி லுணர்வற்றேர் நன்னிய பவமனிப் பெபெறவே யனந்திரும் பவுமன மற்றவரே திண்ணமே யாதலா விவரிடம்யான் இலவகளை யுவமையாற் செப்புகிறேன்.

288. “பண்டையதி தரிசியா மேசாயா பகர்ந்ததா மொருதரி சனவுரையே
கண்டித மொடுமவன் கூறினனே காண்கிறி ரிதோ நிறைவுறவே
விண்டஅவ் வரைவி வைதிலை அறியா திருப்பீர் விழிகளினு உ
கண்டுமே செவிகளாற் கேட்டிருந்தும் உனரா திருப்பீர் கவனியுமே.
289. “கண்களா விவரே காணுதும் காதினு விவரே கேட்காதும்
மன்னிக ரிவரிரு தயங்களிலே யேற்றுமே மனந்திரும் பாதிருக்க
நண்ணியே சுகமெனு வடையாதும் நான்கூ மருளா திருக்கவுமே
திண்ணமா யவருட கெட்டவகம் திட்டமாய்க் கடினமு மாயினதே.
290. “சாதினாற் கவனமாய்க் கேளாதும் தமதுகண் களையும் முடினரே
பாதக வுரையாய்த் தரிசியவன் பகர்ந்ததாம் வசனம் உன்மையே
சாதக மாயும் நயனங்களே தடையிலா விதமாய்க் காண்பதினுல்
காதுகள் நலமுறக் கவனமொடே திறந்துமே யிருப்பதாற் பாக்கியரே.
291. காண்பனவ கேட்பனவ யிலைகளைநீர் காணவுங் கேட்கவு
மாசைகொண்டாரி
மாண்பொடு தீர்க்கராந் தரிசியரும் மாசிலார் முன்னவர் நீதிமாண்கள்
வீஜைனப் போயின தவர்விருப்பு வாஞ்சச வியர்த்தமென்
ருயினதே
காணவுங் கேட்கவு முடியாதே போயின ரத்தினம் யாவருமே.
292. “அறியவு மிலையோ இதுவுவஸமை அறிவுது மெதுவிதம் மறுவுவஸமை
பிரியா தென்தொடு மிருந்தவர்நீர் பிரியமாய்ச் செவிகொடுத்
தவருமே நீர்
தெரியவில் வுவனமையின் கருத்தையுமே தெளிவுற வுரைக்கிறேன்
கவனியுமே
அறிந்துமே யுணருமின் னிதன்பொருளை யமையுமே யதனையு
மிருதயத்தில்.
293. “விளதயோ கடவுளின் வசனமேதான் விளதகளிற் கிரேடுமே
யாதுமில்லை
விளதகளி லேதுமே கெட்டதல்ல விளதகளெல் வாடுமே நல்வினைதகள்
விளதகளின் பலனிலே பேதமேனே விழுந்ததாம் நிலத்தின்
பேதமேதான்.
விளதப்பவன் வசனமே கூறுவோனே நிலமே கேட்பவ னுள்ளமேதான்

294. “வழியரு காமொரு நிலமெவனே வழிநிசர் கடனமா மிதயமுளோன் வழியனிஸ் விழுந்ததாம் விதயேபோல் வசனமே பதியா திதயமிதில் பழியனுஞ் சாத்தான் பறவயயாயே பறித்துமே யதையெடுத் தகலுவானே எளியவ ஞயினன் விசவசமே யிலாதவ விழுந்தனன் முடிவினிலே,
295. “சற்பிடி யாப்ரில் சௌத்தவனீனு கடிதினில் வசனமே யேற்பவனே சொற்பமாங் காலமே நிற்பவனே சுயபலத் தினில்மன ஆர்ஷமோடே அற்பமே யுள்ளதே வேரவனுள் அனுத்தசோ தனியில் நிற்பதில்லை சொற்பமோர் துங்பமு மேவரவே மனந்துவன் டவன்பின் வாங்குவனே.
296. “முட்புதர் நிலமெனு மனுடனெவன் முசமலர்ந் தேற்பவன் வசனமேதான் உட்சவல் உலதினின் மயக்கமின்பப் உளத்தினிற் சேர்த்துவைக் கிறனவன் கள்ளமாங் செடுங்கொ யிவைகளேதான் நெருங்கியே யோங்கியே வளரவுமே உள்ளதோர் பயிரையே நெருக்கிவிட ஒருபல ஞமேகொடா தவமாமே,
297. “நல்லவோர் நிலத்தினுக் கொத்தவனே நன்மையரர் வசனமே யேற்பவனே நல்லிரு தயத்தில் வைத்ததற்கொ உன்மையாய் நலமுறக் காத்தருள்வோன் நல்லுயர் தனதுட ஜீவியத்தால் நன்மையார் சிறந்தநற் கிரியைகளாம் பலவிதம் பலஸீய்ந் தருஞுவனே பலனு றறுபதும் முப்பதுமாய்.
49. (2) மறைக்கப்பட்ட விளக்கு மாந். 4:21-23; ஹக், 8:16-18.
298. “விளக்கையே கொருத்தின ஒருமனுடன் விளக்கையே தண்டுமேல் வைத்திருப்பான் விளக்கையே மரக்கால் பாணையினுள் மறைத்துமே முடிவீ ஞூக்குவதில் தளத்தினிற் படுக்கையி ணடியினிலே விடுத்துமே தடுப்பனே அத்தனையை விளக்கினே விளையாய் மறைப்பதெனில் விளக்கையே கொருத்தவு மல்சியமில்.
299. “ஏதுமந் தரங்கம் ரகசியமோ எவையும் வெளியில் வருங்நிசமே கூதுமே மறைப்பாரு எனதுவோ எவையுமே வெளியே தெரியவரும் காதுளோ வேலாடுங் கேட்டிதகை ஏருத்தோடு முளத்திலே யனமத்துவக்க காதினு லுணர்ந்தே வைக்கவும் கவனமேர டுமேசெவி கொடுக்கஅவன்.

49. (3) மறைவாய் வளர்ந்த விதை. மாற். 4 : 26-29.

300. “ எவனுமே நிலத்தில் விதைத்த பினால் இரவுதாங் கியேபகல் விழித்திருக்க அவன்றி யாவிதம் விதைமுளைத்தே வளர்ந்துமே பயிராம் விதமேபோல் எவனுமே யறியா ரகசியமாய் வளருமே எழில்பரன் ராச்சியமே எவ்வெரு மனுடனுந் தன்சுயமாய் விதையே பலன்தரச் செயமுடியா.
301. “ நிலமோ முதலில் முளையையுமே யதன்பின் மெல்லிய கதிரையுமே நலமொடு கதிரில் நிறைந்துளதாம் நலமுள தானியப் பலன்நலமும் பலன்மிக அளித்தே மகிழ்தருமே பயிரறுக் கிறதாம் வேலௌவர பலனையே யறுக்கப் பலபெயரை யனுப்பியே பலனைச் சேர்ப்பனவன்.

49. (4) களை. மத். 13 : 24-30.

302. பரன்குரு பிறிதொரு வுவமையுமே பகர்ந்தன ரவணிருந் தவர்களுக்கே, “ தரமுயர் நலமிகும் விதைகளையே தனதுட நிலத்தில் விதைத்தனுக்கே பரமராச் சியமொத் திருக்கிறதே மனுடரே படுத்துநித் திரை செயுங்கால் பிறரறி யாவித மவன்பகைஞன் பிசகாத டைந்தன னந்தநிலம்.
303. “ களைகளை விதைத்தான் கோதுமையுள் களைகளோ வளர்ந்தன தெரியாடே களைகளும் வளர்ந்தன பயிரொடுமே கதிர்விடக் களையென அறிந்தனரே களைகளை யறிந்தவ னாழியரே கடிதினி லாண்டல னிடமணுகி, “வளையினில் விதைத்ததோ நல்விதையே களைகளுந் தோன்றிய விதமெனவோ:

304. “ சத்துரு செய்தனன் ” எனங்கமான், ‘ சல்தியிற் சென்றியாம் பிடுங்கிவிட சித்தமுண் டோவுமக் கெனவினவ ‘செய்யேல் என்றெச மானுரைத்தான் பத்திரம் நீர்க்களை யெடுக்கையிலே நற்பயிர் வேரொடுங் பிடுங்குவீரே சித்தமோ ரண்டையும் வளரவிடும் சீரோடே யறுக்குமத் தினமளவும்.

305. “வீரனாபயி ரறுக்கிற தினம்வரவே விளித்தியான் கூறுவே னறுப்பவர்க்கே களையையே முதலிற் பிழுங்கிவிடும் அவைகளைச் சேர்த்தே கட்டியெடும் களைகளை யெரிப்பீர் நெருப்பினிலே களஞ்சியஞ் சேரும் பதனமாயே விளைமணி யனைத்தும் விரைவினிலே யெனவுரைப் பே” என்னப் பகர்ந்தனனே.

49. (5-6) கடுகு விதை, புளித்தமா

மத். 13: 31-35; மாற். 4:30-34; அாக. 13:18-21.

306. சிறுவிதை கடுகினுக் கொத்ததுவே சிறந்ததாங் கடவுளின் ராசியமே ஒருவளிச் சிறுவிதை யேமெடுத்தே யுவப்பொடு விதைத்தான் தன்னிலத்தில் சிறியதே சகலமாம் வித்துகளில் சிறந்தெலாச் செடியிலு மேபெரிதாய் விரிந்ததன் கிளையிலா காயமதன் பற்றவை களடைகிற விருட்சமாச்சே.

307. புளித்தமா வினுக்கே யொத்ததாமே புனிதமாங் கடவுளின் ராச்சியமே புளித்ததா மலையோர் மாதெடுத்தே புதைத்தனள் முப்படி மாவினிலே புளித்ததே முப்படி மாவணைத்தும் புதைந்தபு ஸித்ததாம் மாவினுலே புளித்ததா மாபுதைந் திருந்தவிதம் மறைந்துமே கிரியை செய்யுமதே.

308. உவமைக ளாவிவை யனைத்தையுமே யுரைத்தனர் குருபரன் மக்களுக்கே உவமைக ளாலலா தவர்களுக்கே யுபதேச சஞ்செய விலைகுருவே உவமையா வெனதுவாய் திறந்தருள்வேன் உலகுதோற் றமுதலே மறைந்தவையாம் நலமுறும் ரகசியம் வெளியிடுவேன் நவின்றதா முரையே நிறைவுறவே.

49. (a) களையுவமை விளக்கம். மத. 13 : 35-43.

309. திருவுப தேசமே முடியவுமே திரண்டுள மக்களை யனுப்பியபின் திருக்குரு தமதகஞ் சேரவுமே சிசியரே யவரிட மணுக்கினரே திருக்குரு அருளிய களையுவமைக் கருத்துமே யுரைக்கும் விரும்பினரே அருளொடு முரைத்தன ரவர்களுக்கே அறியவே யுவமையின் கருத்தையுமே.

310. “நல்விதை விதைப்போர் மனுமகனே நலமுறு நீலமோ வுலகிதுவே நல்விதை ராச்சிய புதல்வராவார் நலமெது மிலவாங் களைகளோதான் பொல்லதோர் சத்துருப் புதல்வராவார் நலமிலாப் பகைஞ்சே
பிசாசானேன்
தொல்லுல கந்தமே யதன்றுப்பாம் அனுப்புவ ரதுதினம் சகிர்ததாதர்.
311. “மனுமகன் தமதுட ராச்சியத்தில் மறைந்துள களைகளே யானவரை அனுதின மிடறலு மக்ரமும் செய்வரா மனைவரைச் சேர்த்தவரை அனலெழு மக்கினி சூளையினிற் போடவே யனுப்புவர் தூதரையே மனுடரே களைகளைச் சேர்த்தவற்றை மண்டெரி நெருப்பினி
லெரிப்தேபோல்
312. “இங்கவர் பங்கோ யாதெனினும் சுகமின் பழுமோ கொண்டிருந்தும் அங்கவர் பங்கோ மாகொடிதே அழுகைபற் கடிப்பே யோய்விலாதே செங்கதி ரோன்செக் சோதியேபோல் சிறந்தவர் நீதியுள் னோரானேர் தங்களின் தந்தையர் ராச்சியத்தில் தயங்கா சோதியாய்த் தோன்றுவாரே

49. (7, 8, 9) மறைந்த கருஞ்சும் முத்து. வகை,
மத். 13 : 44-53

- 313 மண்ணுலுட் புதைந்ததாம் பொக்கிசத்துக் கொத்ததே மகிமையின் ராச்சியமே மண்ணவ ஞெருவனே கண்டனனே வைத்தனன் மறைத்ததை மண்ணிடத்தே எண்ணிய தனதுட பொருட்களைலாம் விற்றனன் சிறிதெனும் லச்சியமின்றி மண்ணில மத்தைக் கொண்டனனே பெற்றனன் மறைந்துள பொக்கிசமே.
314. முத்துகள் தேடுமோர் வணிகனுக்கே முன்னவன் ராச்சிய மொத்துளதே முத்துகட் குள்ளோர் சிறந்தமுத்தே கண்டன ஞேர்பே ராணிமுத்தே விற்றனன் தனக்குள தாமணைத்தும் விற்ற பணத்தினுற் கொண்டனனே பெற்றன னரியதோர் பெரியமுத்தே பேணியே வைத்தனன் பேர்மகிழ்வால்.

315. பரமராச் சியமே நிகர்த்ததுவே பரவையில் விசிறிய வோரிவலைக்கே திரண்டசா திகளாங் கடல்மீனை சேர்த்துவா ருவதோர் வலையினுக்கே நிறையவே வலையே திரள்மீனால் நீள்கரைக் கிழுப்பார் வலையையுமே கரையினி லெடுப்பார் நலமுளவை வீசியே கனொவார் கழிவுகளை.
316. இவ்விதம் நடைபெறு மிவ்வலகின் முடிவினி லெழும்புவர் தெய்வதூதர் செவ்விதாய்ப் பிரிப்பார் பொல்லோரை சீரியர் புண்ணியர் நடுவினின்றே அவ்வித மெறிவரே யவர்களையே ஏரிகிற அக்கினிச் சூளையினில் அவ்விட மழுகைப் பற்கடிப்பும் அமையா திருக்கும் ஓய்விலாடே.
317. பரிவள கர்த்தர் உபதேசம் பண்பொடு முடித்தே சிசியரிடம் அறிந்துள்ள ரோடுவை யனைத்தையுமே என்றுகேட்டனரே யருளொடுமே அறிந்துளோம் ஆண்டவா குருபரனே அன்னவை யனைத்தும் என்றனரே பரிவொடு மிம்மொழி செவியுறவே இன்னுமே பகர்ந்தார் கனிவொடுமே.
318. இவ்வித மிருக்கவே யெழில்பரம ராச்சியத் தினுக்காம் விடயங்களில் செவ்விதா யுபதே சம்மடைந்தே தேறிய வேதபா ரகங்குருவன் நவ்வியே தனதுபொக் கிசமிருந்தே நன்மையார் பழையவை புதியவையே செவ்விதாய்ப் பகர்ந்தே கொடுப்பவனுஞ் சீரிய வீட்டதி பனைநிகர்த்தோன்.

50. கடற்கொந்தளிப் படக்கல்

மத். 8:23-27; மாற். 4:35-41; ஹக். 8:22-25.

319. திரும்பவஞ் சென்றுர் கடற்கரைக்கே மாதிரள் மக்கள் கூடினரே திருக்குரு அங்குளோர் படவினிலே யேறியே யுபதே சஞ்செய்தார் அருள் தேசம் முடியவுமே அக்கரை செலுவோ மென்றுரைத்தார் குருபரன் சொற்படி சிசியருமே கூடியப் படவினிற் சென்றனரே.
320. படவினிற் செலுமொரு குருபரனு சிரமப் பரிகா ரஞ்செயவே படவிலே யதன்பின் னணியத்தில் படுத்தனர் தலைக்கணை கொண்டவரே உடவின் சிரமமோ மிகஅதிகம் உடன்கண துயிலே கொண்டனரே கடவினிற் பெரும்புய லெழும்பியதே கடலை யெழும்பக் கொந்தளித்தே

321. படவுமே யமிழ்வே கூடியதாய் படவே சுவத்தால் நிரம்பியதே படவொடு மமிழ்ந்தே போவமென பயந்துமே நடுங்கினர் சிசியருமே நடந்ததாம் பலபே ரந்புதங்கள் நலமுற அவர்செயப் பார்த்திருந்தும் கடல்புய லலைக்கும் ஆண்டவராங் கருணைய ரிருந்தும் உணர்ஸ்லையே.
322. ஜீயோ விசுலச மிழந்தனரே அழிந்ததே யலருட நம்பகமே ஜீயோ அலறியே கதறினரே ஆத்திர மாயெழுப் பினர்பரணை ஜீயோ மதிந்தோம், என அலறி, 'ஆண்டவா ரட்சியும்', எனஇறைஞ்சி ஜீயனே யவசர மொடுமெழுந்தே யதட்டின ரருளோடு மப்புயலீ.
323. கடலினுக் குரைத்தனர் கடினமாயே, 'கரையா தமர்வாய்' என்றுரைக்க அடங்கினின் றதுவே பெரும்புயலே அமர்ந்தன கடலைக் கொந்தளிப்பும் "திடலிச வாசமே யிழந்ததேனே திகில்லை யவுமே வேண்டியதில் படமென்த் தெரியும் பலகிரியை," எனப்பகர்ந் தனரே சிடரிடம்.
324. பார்த்தஅச் சிடரில் வதிசயத்தை பயமோ டதிசய மடைந்தனரே "ஆரிவர் எப்படிப் பட்டவரோ அதிதிட மொடுமே கூறுகின்றார் யாரிலர் கட்டன யிடுகிறுரே பரந்ததாங் கடல்பெருங் காற்றுக்கும் சிரோடுங் கீழ்ப்படி கிறாலவையே தெரியவே பணிகிற வெ"ன்றனரே.
325. புயலுமே நின்றே கடலமரப் புனிதனின் வல்லமை வாக்கினுடை பயமே தீர்ந்தராஞ் சிசியருமே படலையே வலித்தார் தீவிரமாய் வியந்துமே தம்முடை இதயமதில் வினவின ரிலையே விமலங்களே தயங்கா தடைந்தனர் மறுகரையே தடம்விரி கலீவியென் கடல்கடந்தே.

51. கதரேணர்நாடு லேகியோன்.

மதி. 8 : 28-34; மாற். 5 : 1-20; ஊக். 8 : 26-39.

326. திருக்குரு தமதுட சிசியரோடே சேர்ந்ததாங் கரைகது ரேண்நாடே அருட்குரு அதுகரை யவசரமாய்ச் சேர்வதற் திருந்தவோர் காரணமோ இருந்தன ரங்கிரு அவதி யுள்ளோர் அன்பரின் கிருபையின் வக்கிலவரே அருட்குரு ஏகினர் சுகமருள அன்னரி வொரூலனே மாகொடியோன்.

327. நெடுநாட் கொடியதாம் பேய்பிடித்தோன் உடையிலா திருப்பயன் நிர்வாணி கொடியவன் தரிப்பதில் வீட்டினிலே அவன்குடி யிருப்புகல் வறைகளிற்றுன் கடினமக் கொடியனைக் கட்டுவதோ கனத்தசங் கிலியால் விலங்குகளால் கடியனே முறிப்பான் சங்கிலியை தகர்ப்பான் கனத்ததாம் விலங்கையுமே.
328. அடக்கவா ராகிலு மம்மகனை யாகா தவ்வழி யாரெனிலும் நடந்துமே செல்வதுங் கூடியதில் சென்றிடிற் கட்டடமே யம்மகனால் கடும்புலி போவின் உறுமுவேன கன்மலைக் கல்லறைக் குள்ளிருந்தே கொடுமை யாய்க்கா யமேசெய்து கொள்வான் தண்ணேயே கூர்மையாங் க்ளிலுகள் ஸ்.
329. இருவரும் நாதனைக் கண்டவுடன் தாமயர் கல்லறை யினிவிருந்தே குருபர னுக்கெதி ரோடிவந்தார் கூக்குர விட்டே இரைந்தனரே அருகினில் வந்துமுன் வீழ்ந்தனரே யண்பரை நோக்கியே சொல்லினரே, திருவரு வுன்னதா சேசபரா தெய்லகு மாரா வந்ததென்னே?
330. “எம்பரா வுமக்குமெ மச்சுமென்னே எப்முட காலமே வருமுனமே எம்மையே கெடுக்கவோ வந்ததோஇங் கெம்மையே வேதனைப் படுத்தவுமோ எம்மையே வேதனை செய்யாதீர் மாவெழில் கர்த்தர்மே லானை,’ யென்றான் ‘இம்மனு டரைவிட் டாவியேசஸ்’, வென்றவைக் குத்தர விட்டதனால்.
331. முன்னதாய் வந்தஆக் கொடியோனை முனிந்துமே நோக்கினர் முன்னவனே ‘உன்னுட பேரென்’, எனவினவ உரத்தமா சப்தமாய்ச் சொல்லினனே ‘என்னுட நாமமோ வேகியோனும் அதிதிரன் கூட்டமே’, யென்றனனே தன்னுளே யிருந்தவாம் பேய்த்திரளால் தயங்கா துரைத்தன னிவ்விதமாய்.
332. அந்தனி டமேநின் ரேதமையே யதோகதிப் படுகுழிப் பாதலத்தில் எந்தவி தழுமே தள்ளாகே யிருந்தன யிலாறுவனைப் பேய்க்கணமே அந்தவி டக்டினி லுள்ளவையாம் அநேகம் பன்றிகள் கூட்டமாயோர் மந்தை யவனுள குண்றநுகே வளர்ந்தபுல் கிழங்குகள் மேய்ந்துநின்ற..

333. அந்தலுட் டிகளுள் தம்மையெல்லாம் அனுப்பவே யிரந்தன சேசவையே அந்தவி தமேயவை வேண்டவுமே யனுமதி யளித்தனர் சேசபரன் பந்தமுற் றிருந்தஅம் மனுட்ஹரயே யகன்றுபாய்ந் தடைந்தன பேய்க்கணமே மந்தை யவனுள் பஸ்றிகளுள் புகுந்தன மாயமாய்ப் பேய்க்கணமே.
334. உடபுக அத்திரள் பேய்க்கணமே மந்தையுள் ளமளியுண் டாயினதே கட்குடி யாரமர் கூட்டமேபோல் கலவர மானதே மந்தையுள்ளே கட்புல ஏற்றவை போலவையே கட்லையே நோக்கிக் குன்றினின்றே தட்டிலா துள்ளே பாய்ந்தனவே சலத்தினி லமிழ்ந்தே மாண்டளவே.
335. அடமுள பேய்களின் கொந்தளிப்பால் அலைக்கழி வற்றரா மிம்மனுடர் அடமொடே யவ்வழி செல்பவரை யலைக்கழிப் பவரா மிம்மனுடர் தடம்விரி யாழிகொந் தளிப்படங்கி சடுதியி வழைதலுண் டானதுபோல் உடனமர்ந் தேபேய் நீங்கினராய் உடையுமே தரித்தவர் மதியுளராய்.
336. சீலரா யிருவருந் துலங்கின்றை சீரிய பழக்கமாய் நடையுளராய் கோலமே முழுதுமா றினவராயே சிர்குண வார்த்தைகள் பேசினரே சாலவே மகிமையு மடைந்தவராய் தாழ்த்திய நிந்தையும் நீங்கினராய் சீலராந் திருப்பரன் மலரடியே சேர்ந்தவர் போதகங் கேட்டிருந்தார்.
337. மாண்டவாம் பன்றிகள் பெருந்திரளின் மதிப்பீ ராயிர மானதுவே ஆண்டவை மேய்த்தல ராமனுடன் அதிசய மாமிதைக் காணவுமே ஆண்டுள பட்டனம் பெரியலூரும் அவைக்கீச் சேர்ந்ததா மூர்க்குஞ்சும் தாண்டியே சென்றவ ணெனவருக்கும் நடந்தவாஞ் சம்பவங் கூறினரே.
338. கேட்டவர் சனமே யாவருமே வருந்தினர் கேட்டிலவ சம்பவங்கள் நாட்டமாய் விரைந்தனர் நாதனிடம் நடந்தவை யாவையும் பார்த்தறிய வாட்டமே யிலராய்ப் பேய்பிடித்தோர் வணக்கமாய் நாதரின் பாலிருக்க வாட்டமோ டனெத்தும் பார்த்தறிந்தே மயங்கின ரவரே தம்முளத்தில்.
339. மிருகமா மனைத்தினுக் குற்றவையே யறியவே மனமிக நொந்தனரே அருட்குரு தங்களின் எல்லையாயிட் டகலவே வினையமாய் வேண்டினரே பெருமித நட்டமுண் டான்தினுல் பிறிதெதும் நலம்விரும் பாதிவரே அரும்பல நன்மைக ஸீய்பவரை யகற்றியே பெருமித நட்டமுற்றார்.

340. அருட்குரு அவர்விரும் பினபடியே அத்திசை யிருந்தே புறப்படவே இருவரி லொருவனே அவரொடுமே என்றுமே யிருப்பதற் கவாவளனும் குருபர ஸிடமடைந் தவர்கூடச் செல்லவே யனுமதி கேட்டனனே அருட்பர னவன்சொலுக் கிணங்கவிலை யவனுக் கோரு மியங்கொடுத்தார்.
341. அருளொடு மவணயே விளித்தனரே அன்பனே யென்றழைத் துரைத்தனரே இருவன துடையவாம் பதியினிலே யென்தனி னாழியம் புரிகுவையே அருளினு லடைந்தனை யருட்சுகமே கூறுவை யதையே யவனுளோர்க்கே திரும்பியே செலுவா யுன்னகமே கூறுவை தெய்வமே யருளியவை.
342. திரும்பியே சென்றனன் சொந்தலுரே சேர்ந்தன னங்குதன் னகத்தினயே அருளினுற் றன்னெடுஞ் சுகமடைந்தோன் தன்னய லாஞ்செடுஞ் சேர்ந்தனனே இருவருஞ் சேர்ந்தன காருமித்தே யேசுப ரன்தமக் கருளியவை தெரியவே கூறினர் பட்டணத்தில் தெக்கப் போலியாம் நாடெவனும்.

52. யவீருவின் மகன், பெரும்பாடுள்ள மாது.

மத. 9 : 15-26; மாற். 5 : 21-43; ஹக். 8 : 40.....

343. அருட்குரு தமதுட சிடரோடே அவ்விட மிருந்தகன் றேபெடவில் திரும்பினர் தமதுட லூரினுக்கே மாதிரன் மக்கள் கண்டனரே அருட்குரு வரவெதிர் பார்த்திருந்தோர் அன்புட னவரையே யேற்றனரே திருக்குரு இறங்கவே யிக்கரையில் தீவிர மாகவந் தாஞ்செருவன்.
344. அவ்வெடு செபாவயத் தலைவனுவான் அவனுட நாமமே யவீராகுக் அவனுக் கிருந்தன ஸொருமகளே அவனோ பண்ணிரு வயதினனே அவள்படுத் தனனே கொடும்நோயால் அதிமிகு கட்டமே யற்றனனே அவதியே யடைந்தன ஸிளவணங்கே யடைந்தன ளந்திய நிலைமையுமே.
345. திருக்குரு விடமவன் சேர்ந்தவரின் திருவடி வணங்கினன் தாழவீழ்ந்தே உருக்கமா யவரையே வேண்டியனே உவந்துமே வரஅவர் தனதகமே அருமையாந் தனதுட சூழ்ந்தையின்மேல் அவருட திருக்கரம் வைக்கவுமே திருக்கரம் படதவள் நோயகன்றே திடமடைந் தெழும்புவ ளன்றிருந்தான்

346. திருக்குரு அவனைடு சென்றனரே திரள்மக் களவரைத் தொடர்ந்தனரே நெகுக்கியே மக்களும் சென்றனரே நெருங்கின எவரிட மனங்கொருவி பெரிதுமே வருத்தம் டைந்தவளே பெரியபா டெனுங்கொடும் பின்னியினுலே அரியதோர் சுகமே தான்டைய அவருட அருளினுற் சுகம்பெறவே.
347. பன்னிரு ஆண்டுகள் பலதினங்கள் பண்டிதர் பலரிடம் மருந்தருந்தி. தன்னிட முளவாம் பொருளானைத்துந் தட்டிலா தழித்தும் பயனிலையே பின்னெனதுஞ் செயவே வகையறியாள் பேர்துய ரடைந்துமே வருந்துகையில் மன்னவன் மான்மியங்க் செவியுறவே வந்தன எவரிடம் மனந்துணிந்தே.
348. தொட்டா வவருட ஆடையைச் சுகமடை வேனென விசவதித்தே திட்டமா யவர்பின் வந்தனளே திரண்டுதென ருங்கிய மக்களுளே தொட்டன ஞுடையின் தொங்கலையே சுகமடைந் தனளே சணமதிலே பட்டவேரா ரவதியும் நீங்கியேதன் பினியுமே பறந்தே சுகமடைந்தாள்.
349. சென்றதோர் தமதுட வஸ்லமையும் அதுசெயுங் காரிய மும்மறிந்தே நின்றனர் குருபரன் பின்திரும்பி நெருக்கியே நின்றராஞ் சனமுகமாய் “என்னுட வுடையைத் தொட்டதெவர்” என்றே கேட்டனர் குருபரனே “ஓன்றுமே யறியேந் தொட்டதாரோ” எனவுரைத் தாரவ ஞுளோரி.
350. சொன்னரே சிமியனும் பேதுருவும் குழந்தவ ராமரு சிசியருமே என்சொனீர் குருபரா இத்திரள்பேர் ஏகமா யாவரும் நெருக்குகின்றூர் என்னையே தொட்டதார் என்றிவருள் எம்மையே கேட்பது மெதுவிதமாம் என்னையே தொட்டவ ஞுடெனிடம் வன்மை யேயெழுந் ததையறிவேன்.
351. மாதவள் நடுங்கியே வந்தனன்முன் மறையவே முடியா தனவறிந்தே பாதம வரருகில் வீழ்ந்தவளே பணிவொடு முரைத்தனள் நடந்தவையே யாதுகார ணமாய்த் தொட்டதென அடைந்தவோர் பெருநலம் அருங்க்கமும் ஆதர வருளினர்க் குரைத்தனளே யறியவை யவணுளோ ருணைவருமே.

352. அன்பொடு விளித்தன ரணங்கினையே மருளிறை வசனம் புகன்றனரே மன்னுமென்ன என்பினுக் குரியவளே திடன்டைந் தகல்வாய் அருள்மகளே உன்னுட உயிர்விக் வசமுனையே பிழைக்கவே மருள்புரிந் ததேயுனக்கே. உன்னுட பின்னியகன் றடைந்தனைசீர் உனக்குயர் நிமத்தியாம் அகஞ்செலுவாய்
353. தன்னுட சயசக மடைந்தவளே மகிழ்வொடு தனதக மடைந்தனளே அந்நிமி டமேயனு கினர்சிலபேர் யவீருவென் பவனுட அகமிருந்தே அன்னவ ருரைத்தன ரவளிடமே யுமதரு மையாமகள் மரித்தனளே இன்னுமே னவரைந் ரலட்டுகின்றீர் இடைஞ்சலே செயவே யவசியில்.
354. இந்தவார்த் தைகளைக் கேட்டவுடன் இரக்கமா யுரைத்தார் தலைவனுக்கே சிந்தத நொந்துமே கொள்ளவேண்டாம் திடமொடு விசுவசி மகள் பிழைப்பாள் வத்தவர் மக்களை யவனிறுத்தி யடைந்தனர் தலைவனி னகத்தினையே முந்துவோன் சிமியன் யாக்கபொடும் புகுந்தனர் முனிவரன் அருளினெடும்.
355. சந்தடி செய்பவ ரழுவரையே தாரையு துவரையு மவர்தடுத்தே சந்தடி யழுகையேர் அவசியமில் இங்கெதுஞ் சடங்குகள் அவசியமில் இந்தநற் குழந்தையோ மரிக்கவில்லை நித்திரை செய்கிறு விதுசமயம் இந்தநன் மொழியையே கேட்டவரோ யேசுவை நோக்கிந கைத்தனரே.
356. தந்தையுந் தாயுமச் சிசியருமே தவிரமற் றவனுளோ ரணைவரையும் சந்தடி யோயவே வெளியகற்றி தயைமிக வட்புஞ் தணங்கருகே அந்தநற் பெண்ணுட கரம்பிடித்தே யறைந்தார் ‘தவித்தா கூமி’ யென இந்தமொ ழிப்பொருள் “சிறுமடந்தாய் எழுந்திரு” சொல்கிறே னுனக்கேயாம்.
357. அவளுயிர் பெற்றன எச்சனமெ அவ்வித மெழுந்தே நடந்தனளே அவளுட தந்தைதாய் கண்டிதையே ஆச்யரி யம்பிர ஸையுமடைந்தார் அவட்குண வளிக்கச் செப்பினரே அப்பெண் வயதோ பனிரண்டாம் எவர்க்குமே யறிசியா திருமென்று+ ஆயினும் பரவிய திவைபெயவனும்.

358. அருள்மிகு விடயமே முடியவுமே யகன்றனர் தலைவனி னகமிருந்தே திருக்குரு தெருவுழி செலும்பொழுதே தொடர்ந்தன ரவரையே விருக்குடர் உரக்கமார் குரலொடு மிரந்தனரே “உயர்தலீ தரசனின் திருமகனே திருவள முருகிநீ ரெமக்கிரங்கி எமதுட குறைவே யகற்று மென்றூர்.
359. வந்தனர் குருபரன் மவுண்மாயே வருமள வுமேதம் தகத்தினுக்கே வந்தவர் சேரவே தமதகமே வரவுமே விருவருந் தமதிடமே சிந்தையு வந்தே விளவினரே திருப்பரன் குருடரா மிருவரையும் வந்தது சரிவிசு வசிக்கிற்றோ இதுசெய வல்லமயே யெனக்குளதோ?
360. ஏதுமே யியற்றவே வல்லவரே இதனையுஞ் செயவே வல்லவர்நீர் கோதிலா விசுவச முளதெமக்கே அதுகுறை விலதே யென்றுகரத்தாச் சாதுகர யவர்களும் மொழியவுமே இறைவனு வந்துமே நீட்டியேகை கோதுள அவரது விழிகளுமே குணமுறத் தொட்டவர்க் குரைத்தனரே.
361. உம்முட உயர்விச வசமேபோல் அடைகுவிர் உமக்கருள் மிகநலமாய் அம்மொழி பிறக்கவே யல்விருவர் அவிந்ததாம் விழிகளே திறந்தனவே இம்மணி வரையெதும் பார்த்தறியார் எதையுமே பார்த்தனர் மகிழ்வடைந்தார் செம்மை செய்தவ ராம்ரட்சகரின் திருவடி பணிந்தே யெழுந்தனரே.
362. எவர்க்குமே அறிவியா திருக்கவுமே இறைவனே எச்சரிப் பருளினரே அவரது உரையோ இருவருக்கும் அதிமிகு கண்டன மொடுமிருந்தும் அவர்களோ இருவரு மெழுந்தனரே அப்பிர தேசமே திருந்தலைந்தே அவரது திருவருள் கருணையையுட அறிக்கைசெய் தனரவர் புகழையுமே.

54. நாசரேத் புறக்கணித்தல் மத 13:54-58; மாற். 6:1-6.

363. கேட்டலாத மானிடகு மாரனவர் கெட்டலைந்த மானுடரை ரட்சைசெய தேடியேதி ரிந்தனரே நாற்றிசையும் சீரழிந்த கீங்கவராய்ப் போனவரை நாடியுமே ‘சென்றவர்நல்’ லாயனவரி நெந்தலையாம் ஆடுகளைப் போன்றவரை நாடியுமே வந்தனரே நல்லவரே தாம்வளர்ந்த ஓரதான நாசரேத்துரர்.

364. சென்றனரே யோய்வுதிரு நாளினிலே சேர்ந்தனரே யங்குளசெ பாலயமே என்றுமலர் செய்துவரும் வண்ணமேபோல் இத்தினமு மேபகர்ந்தார் போதகமே அன்றுதின மங்குளராம் யாவருமே மாவதிக ஆச்சரியங் கொண்டிமனும் நன்றிவையாம் ஞானமுமா செய்கைகளும் நன்றிவனுக் கெங்கிருந்து வந்ததுவோ!
365. இங்கிவனே தச்சனுட மெந்தனேதான் இவனுடைய தாய்மரியா ளானவனே இங்குளராம் யோசையும்யாக் கோப்பவனுஞ் சிமியனும்யூ தாவுமிவன் சோதரரே இங்கிருக் கின்றூர் பிறகு மீவரலாஸ் இவனுடச கோதரிக ளெம்மொருமே எங்கிருந்தி வற்கிவைகி டைத்தனவேர்' எனவிசைத்து மேயிடறிப் போயினரே.
366. இவர்களுமே யிதுவிதமி கழ்ந்திடற யிசைத்தனரே யிதுவிதமே எம்பரனே எவ்னென்றுவன் தரிசியேதன் ஹரிலால் எவனுமேக னக்குறைவ
டைகுஷதில்லை அவனுடஅ கத்தினன் குணைனத்தார் இவர்களேதா னன்னவனை யேயிகழுவார் அவனியிலே இதனையே அறியாதார் உள்யாவர் விளம்புவீரே என்றாரே.
367. அங்கிதேயூ ராரினவிச வாசமதால் அவ்லூர டைந்ததாம் நட்டம் பெரிதே அங்குளராந் துண்பமுற்றேர் அவதியுற்றேர் நோயுளோரு மேயதிக மாயிருந்தும் இங்கிவர்தி ருக்கரத்தால் நன்மைபெற்றேர் எண்ணமோமி கச்சிறிதே யற்பமேதான் எங்கெவனு மேதெதனினுஞ் செய்யவல்லோர் வேறெறுமே மிங்கியற்ற ஆனதில்லை.

ஐ. சுற்றுப் பிரயாணம். மத. 9:35-38; மாற். 6:6.

வேறு

368. அவ்விடம் விடுத்தே யெவனுமே நடந்தே யடைந்துபட்டனங்களூர் களுமே திவ்யராச் சியத்தின் கவிசெடம் செபாலய மெவனுமே பகர்ந்தார் எவ்விட மிருப்போர் எவ்விதப் பினியோ எவ்ரெவர் பினிகளு மகற்றி இவ்விதம் பரனே சிறந்தலு தியமே இனிதொடு மியற்றிவந் தனரே.

374. வெற்றியே கொள்மின் பேய்களைத் துரத்தி யருஞவீர் விதவிக சுகமே பற்றியே யரித்தே பாழ்செயும் பெருநோய்ப் படுபினி பரிகரித் தருள்ளீர் வெற்றியாய் மரணம் மேல்செய மன்றத்தே மரித்தவர் களையெழுப் புவீடோ பெற்றதி வசம் பெருதிணும் எதுவும் அருஞவீர் நலமில் வசமாய்.
375. கையினிற் பணமே வழிக்கவ சியமில் கனகுவெள் விசெம்புமாம் பணமும் பையில்ப் பழுமே வழிக்கவ சியமில் இருபரா தரட்சைவேண் டியதில் பையிலங் கிகளே வழிக்கென விரண்டே அவசிய மிலைபல எதுவும் கையிலோர் தடியே பிடித்துமே பத்தில் மிதியடி தொடுத்துமே சொலுவீர்.
376. பிரமா ணமிதே உணவுமே பெறவே பாத்திரன் வேலையா ளெவனும் பரமராச் சியத்தி னாழியங் புரிவோர் பட்டணங் கிராமமுட் சொலும்போ தறங்கிளர் மகனும் பாத்திர ளெவனே ஆர்வமாய்த் தங்குமான் வகத்தில் புறப்படு மளவந் தங்குலீ ரவனே வேற்றிடம் போகவேண் டியதில்.
377. வீடுளே சொலும்போ தந்தலீட் கடயேநீர் விருப்பொடு வாழ்த்துவீர் நலமாய் வீடுபாத் திரமே யெனிற்கூ றுவதாம் நிம்மதி தங்குமங் குளோர்மேல் வீட்பாத் திரமே யெனிற்கூ றுவதாம் நிம்மதி மீண்டுமே திரும்பும் வீடுவீ குளாய்ப் போகவேண் டியதில் அப்பதி நீர்விடு மளவும்.
378. எங்குபட்டனமோ ஊருமே யவனே யாரெனு மசட்டைசெய் வரெனில் உங்களை யுவப்போ டேற்கா துமேயும் வார்த்தையுங் கவனியா திருப்பின் அங்குபட்டனத்தை யந்தலு ரையுமே நீரகன் நெறமும்புமாந் தருணம் உங்கால் படிந்த தாசியை யவர்க்கே சாட்சியா யுதறியே விடுமின்.
379. அந்தஹர் நகரோ அடையுமோ ரவதி நியாயத் தீர்ப்பிடுந் தினத்தில் நிந்தகைள் கொமேரா சோதமென் பவைக்கே நேரிடுவ தோயிக வகுவே எந்தவில் தமேயாம் எதுவிதம் நடக்கும் என்றெதுங் கவலைவேண் டியதில் எந்தவோர் குறையோ இடைஞ்சலும் நிடினும் ஏதுமே பொறுமையாய்ச் சகிப்பீர்.

- 380 அனுப்புகின் றன்னயான் அனுப்புகின் றதுபோல் ஆட்டைலூ நாய்களுக் கிடையில் மினுங்குசர்ப் பமதி வினாவுள் ததேபோல் வினாவுளரா கவேந் ரிருமின் அனுவெனுங் கபடில் புருவை நிகர வஞ்சக மற்றரா யிருமின் அனுக்கொடு மிருமின் கெடுமன துளராந் துட்டரா னேர்க்குமெச் சரிக்கை.
381. அவர்களுங் களைத்தஞ் சங்கத் தினுக்கே யொப்புவிப் பாரடிப் பதற்கே அவருமைத் தமது செபழு வயத்தில் அடிப்படே வாரினுல் நிசமே தவரு தவர்க்கும் புறசா தியர்க்கும் எனக்காய்ச் சாட்சி யாகுவீரே அவர்களே யதிபர் அரசரின் சமுகங் கொண்டுபோ வாருமை யறியும்.
382. அப்படி யவர்க் ஞங்களை யிழுத்தே யவர்முனை லொப்புவிக்கிறபோ தெப்படி யுரைப்போம் என்னதைச் சொலுவே மெனக்கவல் கொள்ளவேண் டியதில் அப்பொழு தவணீர் பேசவேண் டியதே யருஷெயப் படுமதே சமையம் அப்பொழு தவநீர் பேசவோ ருமது பரனினு வியும்மோ டிருந்தே.
383. தன்னெடு பிறந்தோன் தன்னையொப் புவிப்பான் சாவிற்குச் சகோதரரை தன்மக ணையே மரணத் திற்குள் ஓப்புவிப் பானவன் தகப்பன் தம்மை யீஞ்றவர்க்கே விரோதமா யெழும்பும் தம்முட சொந்தக் கூக்களேதாம் இன்பொடு மேதம்மை யீஞ்றவர் களையே யிழிகொலை புரிவரே துணிவாய்.
384. என்பெயர் நிமித்தம் எவருமுங் களையே பகைப்பரே நிசமிது நிசமே என்னவந் துறினும் முடிவுப் ரியந்தம் நிலைப்பவ னேமீட் படைவான் என்னபங் குளதோ பலனெனதோ அடைவான் எனஅறிந் திருமினிப் பொழுதே பின்னுல கினிலே பெருநவ மடைவான் பெரியவ ஈவன்மகி ஈமயினில்.
385. பட்னமொன் றினிலே துன்பமே யடைந்தால் நீங்குமப் பட்டண மிருந்தே பட்னமொன் ரெதுவோ பாத்தவன் விரைந்தே பண்பொடு செய்யு யியமே இட்டமா யிசரேல் பட்டண மனைத்தும் சுற்றவே மனுமகன் வருமுன் கட்டமே யுமக்கே கூடிய திலையே சொல்கிறேன் கடினமே யுமக்கே.

386. போதக னிலுமே யவனுட சிசியன் எவனுமே லானவ னிலையே மேதகை யெசமா னிலுமே லவனுப் பணிவிடை யாளிருப் பதிலை போதக ணப்போல் சிசினு மெவனு மிருப்பதே போதும வனுக்கே மேதகை யெசமான் நிகர்த்திருப் பதுவே பணிவிடைக் காரனுக் கதிகம்.
387. எவனுமோ ரெசமா னைமற் றவரே பெயேலசெழு லென்அழைத் திடிலோ அவனகத் தினரை யழைத்தலப் படியே யதிகநி சமாகுமே யறிவீர் அவர்களென் ணத்தான் பெயேலசெழுஸ் பிடித்தோன் எனஅழைத் தவமதித் தனரே அவர்களப் படியே யழைத்தலு மையுமே யதிகநி சமாகுமே யறிவீர்
388. அறிவியு மெவனும் பயப்படா தவர்க்கே யறிந்ததாம் நல்லசெய் தியையே அறியா திருக்கும் ரகசிய மிலையே வெளிவரா அந்தரங் கழுமில அறிவியு மொளியி ஒமக்குயா னிருளிற் சொல்லுங் காரிய மெலாமே தெரிவியுந் தெளிவாய்க் கிரகமேல் முகட்டில் செவியினிற் கேட்கிற வணைத்தும்.
389. அஞ்சவேண் டியதில் அற்பமாஞ் சடலம் மாத்திர மழிக்கவல் வர்க்கே அஞ்சவேண் டியதில் ஆத்தும மதனை கொல்லவே வலமையற் றவர்க்கே அஞ்சவீ ருமது ஆத்துமஞ் சடலம் ரண்டுமக் கினிக்கட வினிலை பஞ்சென வழியச் செய்யுமா சருவ வல்லவர் பரடெனு வருக்கே.
390. எங்கும் ரடைக்க லானெனு காசாய் விற்கிறூர் மிகச்சிறு வுயிரே உங்களின் பரம பிதாமன மிலையேல் ஒன்றெனுந் தரைவீழ் வதில்லை உங்களின் சிரசி ஒள்ளரோ மெலாம் “ஞக்கா னதெபயப் படாதீர் பங்கமே யிலைபல் லடைக்கலான் களில்நீர் பன்மடங் குயர்ந்தவ றறியும்.
391. எவ்வெனுரு மனுடன் எனைமனு டரின்முன் னறிக்கைபண் னுகிறவ னென்னிலோ அவனையே யெனது பரமதந் தையர்முன் னறிக்கைபண் னுவேனிது நிசமே எவ்வெனுரு மனுடன் எனைமனு டரின்முன் மறுதலிக் கிறவனே யெனிலோ அவனையே யசட்டை செய்குவே னிதுமெய் பிதாவின் முங்மறு தலிப்பேன்.

392. அகிலமா மிதின்மேஸ் சாந்திபே யனுப்ப வந்தவ னென்றினையீர் பகிர்ந்துமே கொடுக்க வந்துளேன் நிசமே பட்டயம் சமாதா னமல்ல மகன்தகப் படுகிறும் தாய்மக சொடுமே மாமிம றுகியொடும் பிரிவார் மகனுரு வனுக்குச் சத்ருவீட் டவரே யன்றிமற் றெவருமே யிலையே.
393. என்னிலு மதிகம் தாய்தகப் பனின்மேல் நேசவா னெனக்கபாத் திரனே என்னிலு மதிகம் தன்மகன் மகள்மேல் நேசவா னெனக்கபாத் திரனே தன்குரு செடுத்தே பின்செலா னெனையே யன்னவ னெனக்கபாத் திரனே தன்னுயி ரிழப்போன் காப்பனே யுயிரைக் காப்பவன் தன்னுபிரி இடப்போன்.
394. என்னையே யொருவ னேற்பனு குவனே யுமையவ னேற்பவ னெவிலோ என்னையே யொருவ னேற்பவ னெனையிங் கனுப்பிய வரையேற் பவனும் நன்னய மொடுமே தரிகியெல் பெயர்க்காய் நலமொடு தரிகியை யேற்போன் நன்மையாந் தரிகிக் கேற்றதாம் பலனை நலமிக நிச்சயம் பெறுவான்.
395. நீதிமா னெனும்நன் னமைமென் பதற்காய் ஏற்பவன் நீதிமா னையே நீதிமா னனுக்கே யேற்றதாம் பலனை நிச்சயம் பெற்றடை குவனே சேதுநிச் சயமே சீடனு னதினால் சிறியனுக் கேசலஞ் சிறிதே பேதியா தருள்வோன் பெற்றடை குவனே யேற்றதோர் பெரும்பலன் நலமாய்.
396. பரன்குரு முடித்தே படர்ந்தனர் பலழூர் பட்டணம் செயப்போ தகமே புறப்படுஞ் சிசிய ரிருவரி ருவராய் போயின ரூர்களெங் சனுமே பரமாஷ் சியநல் விசேடமூம் பகர்ந்தே கடவிம னமாறவே யழைத்தார் துரத்தின ரலகை யளித்தனர் சுகமே புகியென் னெயேசகம் இறர்க்கே.

57. அந்திப்பாவின் டட்சிடக்கை.

மத. 14 : 1, 2; மாந். 6 : 14-16; ஹர்க. 9 : 7-9.

397. நடந்தனர் பரனே திரிந்துநா டெவனும் நலடைடந் தனர்பல ரவரால் தடம்விரி பெரேயா கலீவிநா டெவனும் தடையிலா தவர்புகழ் விரிய படர்ந்த கீர்த்தியை யறிந்துமே பலபேர் பலபல விதம்பகர்ந தனசே நடப்பவை யறிந்தா ஜெரோதெனு மதிபண் நலிந்தவன் மனங்கலங் கிளைன்.

398. சிலர்சொல் எவியா தோன்றின னெனவே சானுயிர்த் தனனெச் சிலபேர் சிலரோரு தரிசி யல்லெதார் ஃழைய தீர்க்கனு யிர்த்தன னெனவே பலத்தாங் கிரியை கேட்டவில் வரசன் இவ்விதம் பகர்ந்தனன் அறிவேன் சிலதின முனமே சிரமிழந் தவனுஞ் சானுயிர்த் தனனிது நிசமே.
399. அற்புதப் பிறவி யற்புதம் புரிவோர் அற்புதப் போதகம் புகல்வோர் பொற்புறு கிருபைப் புண்ணிய ரிவரை காணவே பேரவா வடைந்தான் பொற்பரன் தமது நற்றரி சனமமே புலவிய னுக்கரு ஓவில்லை அற்பனே ரசத்தன் அன்புடன் விருமிப் அருட்டரி சனமடை குவனே.

58, ஜயாயிரம் மக்களுக்கு உணவளித்தல்.

மத். 14: 13-23; மாற். 6: 30-46; அரக். 9: 10-17; யோ. 6: 1-15.

400. திரும்பீனர் சிசியர் பிரிந்துசென் றிருந்த திசைகளி ஹாழியம் நடத்தி திருக்குரு விடமே தெளிவுற வுறரத்தார் செய்ததாம் போதனை கிரியை தருணமே புசிக்கச் சமையமற் றவராய்த் திரள்ளனம் வந்துபோ னதினால் அருட்குரு அவரை மறுக்கரைக் கழைத்தே கடத்தன றவண்தனித் திருக்க.
401. கடவினக் கரையி விருக்கவே தனித்தே கருதியே போயினும் பரனே படவினி ஸமர்ந்தே சென்றதை யறிந்தே கரைவழி சென்றனர் பலபேர் தொடர்வதை யறிந்தோர் குழ்ந்தபட் டனத்தார் தொடர்ந்தன ரிவரைப் பலபேர் நடந்துசென் றவரே யோடியு மடைந்தார் மறுக்கரை சேருமுன் குருவே.
402. அக்கரை யதோபெத் சாயிதாப் பதிக்கே யடுத்ததா மவாந்தர வெளியே இக்கரை யடைந்த யேசுநம் பரனை யெனயேற் றனர்பரி வொடுமே அக்கரை யொடுமே யங்குறு சனமோ அவர்செயு மதிசய மறிந்தே திக்கிலா தலைந்த ஆடுபோன் றிவர்மேல் திருக்குரு மனதுரு கிணரே.
403. ஆத்திர மொடு மை வந்தஅத் திரணுள் அவதியுற் றவர்பல பெயரே பார்த்திப வைக்கரப் பார்த்துமே யரங்கி பரிவொடுஞ் சுகமளித் தனரே நேத்திர மெனவே நேசுமோ டிவர்க்கே நெடும்போ துபோதகம் புகன்றூர் காத்திருந் தவரே கேட்டுமே யிருந்தார் கவனமா யருட்போ தகமே.

404. நேரமே யுனரா திதுதிரள் சனங்கள் இறைவனை நீங்கவே நினையார் நேரமா கியுமே யிரவுமே நெருங்க பிரசங் கமேகேட் டிருந்தார் நேரமா கவுமே நெருங்கியே யிருவர் நிமலை வேண்டியர் பரிந்தே பேரவா வொடுமே பிஸ்னிருப் பவரை யனுப்புவீர் பேர்மன முவந்தே.
405. இவ்விடம் வனமே கடந்ததீத பொழுதும் இவரிட எதுமுண விலையே எவ்விட மயலூர் கிராமோர் எதிலும் இவர்கொள தங்களுக் குணவே இவ்விதன் சொலவே யிறைவனே இவர்க்கே கொடுப்பீ ருணவந் விரேதாம் எவ்விடங் கொள்ளா மிவர்களுக் குணவே பிலிப்புவே யுரைப்பாய் எனவே.
406. எங்குபோய்க் சொன்னேவாம் மாதிரள் சனமே வேண்டிய அப்பமே விவர்க்கீச இங்கொரு வருக்குங் சொஞ்சமே கொடுக்கக் காணுதிருநூ றுபணம் உங்களி னிடமே யப்பமெத் தஜையோ பாருமென் றுவந்துரைத் தனரே இங்கொரு சிறுவ னுண்டவ னிடமே அப்பமெந் திருடமீ னுமேதான்.
407. இந்தமா திரஞ்சு இவைகளைப் படியாம் எனஅந் திரேயா வுரைத்தான் இந்தமீஸ் களையே யெனதிடங் கொணர்வீர் இந்தவைந் தப்பமுங் கொணர்வீர் பந்தியா மவர்த்தும் புல்மேல் சனத்தை பந்தியி கீம்பதைம் பதுபேர் அந்தவி தமேதா னமர்த்தினர் சிசியர் பந்தியி லமர்ந்தனர் மக்களே.
408. அப்பமே யெடுத்தார் மீண்களை யெடுத்தார் வானமன் னுந்துபார்த் தனரே அப்பமீன் களையா சீர்வதித் தனரே பிட்டுமே கொடுத்தவ ரிடமே இப்பொழு திவற்றை நீவிரே யெடுத்துப் பந்தியிற் பரிமா றுமென அப்படிச் சிசியர் வாங்கியே யவற்றை யவர்க்கே பரிமா றினரே.
409. பிட்டவர் கொடுக்கச் சிசியரே பெரிது முவந்துப ரிமாறின ரவர்க்கே பிட்டுமே கொடுக்க வளர்ந்தன பெருகி அப்பமெந் தருமீஸ் கஞ்சுமே. தட்டிய துளதோ தட்டயெது முளதோ சர்வவல் லவருட அருளால் பிட்டபோ துதிர்ந்த துணிக்கை பெருகி மாபெருங் குவியலாய்க் குவிந்தன.

410. வந்திருந்த வளரே வளமிகப் புசித்தே திருப்தியே யடைந்தே மகிழ்ந்தார் ஜிந்தப் பமிரு மீனிலை களினால் உண்டாச் சனங்களின் தொகையோ விந்தையே யதுவைந் தாயிறம் பெயரே இத்திரி பிள்ளைகள் தவிர சிந்தியே குவிந்த துணிக்கை கணியே சேதமா காதுசேர்த் தெடுப்பீரே.
411. அத்துணிக் கைகளை யள்ளியே யெடுத்தார் ஆறிரு கூடைகள் நிறைய அத்துணை மகத்வ அற்புத மறிந்தே ஆச்சரி யமேயடைந் தனரே இத்தகைப் பெரியா ரிப்புவி வருவோர் என்றியாம் நோக்குவோர் நிசமே அத்துட எமையா தண்ணலைப் பிடித்தே அரசனே யாக்கவெண் ணினரே.
412. அத்தட்டு இதனை யறிந்துமே விலகி யவணிருந்த தகலைவ கருதி பத்தமுள் எவராந் திரஸ்சனங் சளையே பரிவுட னனுப்பிவிட டனரே பத்தராஞ் சிசியர் படவிலே றியுமே மறுக்கரை செலும்படி யனுப்பி சித்தமா யினரே தனிசெபஞ் செயவே மலையின் சிகரமே றினடீர்.

59. கடவின்மேல் நடத்தல். மத். 14 : 24-33; மாற் 6 : 47-52;
யோ 6 : 16-21.

413. மங்கிய சமையம் நடுக்கட லடைந்தார் படவை வலித்துமே சிசியர் இங்கிலர் தனித்தே நெடும்பொழு திரவில் செபத்திலே தரித்துமே யிருக்க அங்கிதோ கடவி லெதிர்ப்புய ஸ்திக் அலைவுபட் டதேபட வலையால் பொங்கிய கடவிற் புலனிழந் தவர்போல் அலைந்துமே நலிந்தனர் சிசியர்.
414. நான்குசா மவரை நடக்கட வினிலே வலித்துமே நலிந்தனர் சிசியர் ஆங்கமர் பரனே யவதியை யறிந்தே யவர்களுக் குதலியே புரிய நான்காஞ் சாமம் கடவிலே நடந்தே கடந்துசெல் பவராய் விளங்க ஆங்கவர் நடக்க அறிந்தராஞ் சிசியர் ஆவியே யெனப்பயந் தலற.
415. கலங்குசி சியரின் கலக்கமே தவிர்க்க வினித்தனர் காவல னவரை கலங்கா திருமின் கனதிகிற் கிடமில் திடன்கொஞும் நான்தா னிவீண் நலமொடு பரனே நவின்றதை யறிந்தே நவின்றனன் பேதுரென் சீடனும் நலமருள் பரனே அடியனுக் கநாள்வீர் நவிலுமென் வேங்டலுக் கிரங்கி.

416. திடமொடும் பரனீர் பரவை நீர்மேல் நடப்பபோ யடியனுந் திடமாய் கடலின் நீர்மேல் நடந்தும் திடமே கடக்கவே யருஞ்செமன் றனனே கடலிலுமே நடந்தே கடந்துமே வருவாய் எண்பரனும் கனிந்துமே சொலவே படவைவிட் டிறங்கி பரனிடஞ் செலவே பரவைமேல் நடந்துசென் றனனே.
417. காற்றுமே யடிக்க ஆழியிற் பலமாய் அஞ்சியே கடலினுள் ளமிழ் ஆற்றலுள் ளவரே ஆண்டவா எண்யே ரட்சியும் எனஅவ ளவற சாற்றுதற் கரியதண் மைசால் பரனே ஆவலாய் கரத்தினுற் பிடித்தே ஆற்றலில் லதவா அற்பவி சுவகியே ஏனவிசு வாசமே கொண்டாய்?
418. படவிலே பரனும் கேபா வுடனே பண்பொடு மேறினர் கணமே கடல்லை தணிய காற்றுமே யமர ஆழிய மைந்தடங் கியதே படவிலுட் பலபேர் வந்துமே பணிந்தார் பரன்திரு மைந்தணென் றனரே அடக்கவே முடியா ஆச்சரி யமேகொண் டனரைந் தப்பமே யனரார்.
419. பரன்பட வமர படவுமே விரைந்தே பாய்ந்துசேர்ந் ததேகடற் கரையே கரையதோ செழிப்பாய்க் பலகனி கொடுக்கும் நாடதாங் கெனேசரேத் கரையே பரன்குரு சிசியர் பதினிரு வரொடும் சேர்ந்தனர் படவினின் றிறங்கி கரையினில் வசித்த சனங்களு மலவரைக் காருணி யபரவென் றஹிந்தார்.

60. கடற்கரைத் திசையில் அற்புதங்கள்.

மத். 14:34-36; மாற். 6:53-56.

420. கண்டவிச் சனங்கள் அக்கரை யெவனும் கண்டவி டமெலாந் திரிந்தே அண்ணட யிலுளவாம் பட்ணமூர் களுக்கும் ஆட்களை விரைந்துமே யனுப்பி கண்டநோய் பின்யர் கட்டமுற் றவரை கட்டிலிற் கிடத்தியுஞ் சமந்தும் தண்டுதண் டுகளாய்க் கொண்டுவந் தனரே தன்பர ஏருட்குரு விடமே

421. அவருட வுடையி னேரமே யெனினும் தொடவனு மதிகேட் டனரே அவருட வுடையைத் தொட்டவ ரெவரும் அடைந்தனர் சுகம்பெல ஞுடனே அவர்செலு மிடங்க ளெங்குமே யுளராம் பலபல விணியராஞ் சனங்கள் அவர்செலும் வழியிற் தந்தையி விருந்தே சுகமடைந் தனருடை தொடவே.
422. இங்கருட் பரனே செல்லுமெல் விடமோ இனிதுசெய் தனரிது விதமே அங்கெவ னுளராந் துன்பமுற் றவர்க்கே யதியிகு நலங்களே யளித்தே எங்குமே யெவர்க்குங் கூறிவந் தனரே எழில்ராச் சியகப விசேஷம் தங்குமாந் தமதூர் கபர்நக் மெனுமத் தலமே யடைந்தனர் நலமாய்
423. திருக்குரு கரத்தா லப்பமே புசித்தோர் திருப்தியே யடைந்தவர் பலபேர் மறுதின மடைந்தா ராவலோ டவரிடம் மகத்துவ பரணைநா டியுமே இருந்தவோர் படவி லேறியே பகன்ஞர் தனிமையா யருட்பறன் சிசியர் அருட்குரு பரனே செல்லவே யிலையே படவினி வெனவறிந் தனரே.
424. வந்தனர் அவனே வேறுப டவுகள் மறுக்கரை திபேரியா விருந்தே வந்தவா மவற்றி லேறியே சனங்கள் மறுக்கரை யடைந்தனர் மகிழ்ந்தே விந்தையே யிவர்கள் வேதனை தொடர்ந்தே விரைந்துமே யலைந்துமே திரிந்துமே எந்தளவ் விடமோ இயேசுசென் றனரோ அவ்விட சௌந்தொடர்ந் தனரே.
425. இறுதியி லடைந்தார் அக்கபர் நகூர்ஸ் இறைவனைக் கண்டவர் மகிழ்ந்தார் அருட்குரு பரணை யண்டியே யவர்கள் அவாவொடு கேட்டன றவரை அருள்ளு ரபியே பகருவி ரவணின் றடைந்ததே எப்பொழு திவனே அருகுவந் தவர்க்கே யன்பராங் குருவே யரியதாம் போதகம் புகன்றூர்.

61. உயிர் அளிக்கும் அப்பம். யோ. 6: 26-71.

426. அற்புதங் களோநீர் கண்டவ ரதனுற் றெடுகின் நீரவா வொடுமே அப்பமே புசித்தீர் திருப்தியே யடைந்தீர் தேடுகி நீரெனை யதனுல் அற்பமா மழிந்தே போகுமா முணவுக் காகவே செய்யீர் கிரியை பொற்புறு நிலையாஞ் சீவனே ஒரைக்கும் நிற்கும் ணவுக்கெனப் புரியும்.

427. ஆவியா மரிய போசனத் தைநீர் பெற்றங்கட யதோஅரி தறிவீர் ஆவியா லதையே தேடுவோ னெவனும் நிச்சய மடைகுவ னதனை மேவியே யருள்வார் மெய்மனு மகனே நிச்சய மடைகுவீ ரதஜை தாவியே தரவே தெய்வதந் தையரே முத்திரித் திருக்குரு ரிவரை.
428. ஈதிவர் மோழியக் கேட்டவிச் சனங்கள் விருப்போடுமே கேட்டன ரிவரை மேதினி யிவணை தெய்வமே யுவக்குங் கிரியைகள் மெய்யாய் நடத்த ஏதியா மிவணை செய்யவேண் டியதோ இனிதுறச் செப்புமென் றிசைத்தார் கோதிலாப் பரனே சற்குரு அவர்க்கே கொடுத்தன ரிம்மறு மொழியே.
429. உலகினில் நலமே புரியவே யவர்தாம் உலந்துமே யனுப்பிய வரையே நலமுற விரும்பி விசுவிசிப் பதுவே கடவுளுக் குகந்தநற் கிரியை நலமுற வுமையாம் விசுவசிப் பதற்காய் எமதுந யனங்களா லறிய உலகினிற் புரிய மற்புத மெதுநீர் நடத்துவ தெதுவென் வுரையும்.
430. வானஅப் பமதைப் புசித்தன ரதுநான் வனத்திலே நமதுதந் தையரே வானஅப் பழுமே புசிக்கவே வளமாய்க் கொடுத்தன ரெனஞமு தியபோல் வானநின் றிருந்தே வந்தஅப் பழுமே கொடுத்ததில் ஹமக்குமோ செயுமே வானிருந் திறங்கும் வரமுறு மய்பம் அருள்கிருர் பிதாவுமக் கருளாய்.
431. நானுரைக் கிழேனே நலமொடிப் பொழுதே நிச்சய முமக்குநிச் சயமே வானிருந் திறங்கி யுலகினி ஹளர்க்கே வாங்சி வனருளப் பழுள ஞானமா மிதுவே யெனதுதந் தையரே நல்குமோ ரப்பழு மிதுவே ஞானமுள் ளவரே நலமுற விதனை நாடிய டைவரே நிசமே.
432. வேண்டினர் மக்களே விணையமா யவரை யரியவாக் கிதைக்கேட் கவுமே ஆண்டவா எமக்கே யருஞமெப் பொழுதும் அரியதா மப்பமே யிதனை ஆண்டவ ரவர்மேற் கருணைகொண் டவர்க்கே யரியதோர் போதனை புகன்றூர் வேண்டினீர் நலமே விருப்பொடு முணர்வீர் இறங்கிவா னின்றுவந் ததுவே.

433. நிதியகா லமுமே நிலைக்கவே செயுமோர் உயிரப் பமேயா னறியும் சத்திய மிதுவே யென்னிடம் வருவோன் சதகா லமும்பசி யடையான் உத்தம மொடுமே யென்விக் வசிப்போன் ஓர்பொழு துமேபசி யடையான் உத்தம முளநல் ஹணவிதை யடைய ஹக்கமாய் முயற்சிசெய் குவீரே.
434. என்னைக் கண்டும் விசுவச மெனின்மேல் அற்றவர் நீரென விசைத்தேன் என்னிடம் வருமே பிதாவெனக் குவந்தே பண்பொடு அளிக்கிற வெலாமே என்னிடம் வருவோ னெவைன்யும் புறம்பே தள்ளுவ திலையெப் பொழுதும் என்னை யனுப்பிய பிதாவுட சித்தம் இயற்றவா னிருந்துவந் தவனே.
435. எனதுசித் தமேயா னியற்றவே யிவனே வந்ததில் வானநின் றிருந்தே எனக்கவர் கொடுத்த எவற்றிலொன் றையுமே யென்றுமே யிழந்துபோய் விடாதே தினமோர் கடைசித் தீனமெனு மதுநாள் சீரொடெ முப்பத லவற்றை இனமொடில் வுலகுக் கெணையனுப் பினரா மென்பிதாச் சித்தமே யறியும்
436. திருச்சதன் பரனைக் கண்டுமே யவரைத் திடமொடு மவரென அறிந்தே திருவரு வெனவே தீர்க்கவிச வசமே யவரிடங் கொள்பவ னெவனே ஒருவனே நிதிய சீவனுப் வதும்யான் எழுப்புவ துமவைக் கடைநாள் கருணையா யெனையே யிங்கனுப் பியவென் பிதாவுட கருணையார் சித்தம்.
437. வானிருந் திறங்கி வந்தஅப் பமிதோ நானென வுரைத்ததா லவரே ஞானமற் றவராம் நன்றியற் றவரே யுதரே முறுமுறுத் தனரே நாமறிந் துளேமே திட்டமா யிவைன யேக்யோ சேப்புட மகனே யாமறிந் துளேமே திட்டமா யவனின் தாய்பிதா வரமிரு வரையும்.
438. இப்படி யிருக்க மானுட ஞெருவன் வானிருந் திறங்கினே னெனவே எப்படி யிசைப்பான் என்றவ ரிசைத்தே முறுமுறுத் திடறின் ரிவரே அப்பனே அவர்மே லன்புக்கர்ந் தினுமே யருங்குப தேசமே புகன்றூர் இப்படி யெனின்மேல் நீர்முறு முறுத்தே பிடற்றவே யவசிய மிகையே.

439. என்னையிங் கனுப்பிய பிதாலூரு வணியே யிமுக்கவே யிலையெனி
லருளாய் .
என்னிடமே மெவனும் வருவதில் நிசமே யெழுப்புவேன் கண்டத்தின்
முன் ஞாரு தினமே தரிசனச் சுருளில் மொழிந்திருப் பகுதயறிந்
துணரியின்
முன்னவ ஏவரால் எவருமே முழுதும் போதனை யடைத்தே யிருப்பார்.
440. எவனுமே யொருவன் என்பிதா விடமே கேட்டுமே கற்றவ னெனிலோ
அவனவரு கிறுனே யென்னிட மருளால் ஜய்யமெத் தடையுமே
யிலதாய்
எவனுமே யவரைக் கண்டதே யிலையே மாமிச மானதி ஞலே
இவரொரு வரேதான் கண்டவ ரவரை வந்ததா வஸரிட மிருந்தே.
441. சத்தியத் தையே சொல்கிறே னுமக்கே தரணியி லெலைவிச
வசிப்போன்
நித்யசீ வணியே நிச்சய மடைவானி நித்யகா லமுமுய் குவனே
நித்யசீ வணியே நிச்சய மளிக்கும் உயிர் அப் பமேயான் நிசமே
சத்திய முமது பிதாவே மரித்தார் மன்னு வனத்திலே புசித்தும்.
442. ஞானமென் னிதுவா மப்பமே புசிப்போன் மாளா திருக்கவென் னானும்
வான்றின் றிறங்கி யிங்குவந் ததுவாய் வானுஅப் பமுமே யிதுதான்
வான்றின் றிறங்கி யிங்குவந் ததுவாஞ் சீவுஅப் பமேயான் நிசமே
போனமென் னிதுவா மப்பமே புசிப்போன் என்றுமே பொன்றுவ
திலையே.
443. நான்தரு கிறதா மப்பமே தெளிலோ உலகிதி னுயிர்க்கென நலமாய்
நானிது வுலகில் வந்துநல் குவதாம் நலமெனின் மாம்சமென் றன்றே
என்சொனு னிவனே எப்படித் தருவான் தனதுட மாயிசம் புசிக்க
என்றுபே சியுமே யூதரா மிவரே தமக்குள் தர்க்கமா டின்ரே.
444. மனுமக னுதிரம் மாமிச மிவையே புசித்துதீர் பருகா திருந்தால்
அணுவெனு முமக்குள் உயரிய உயிருமே யிலையறை கிறேனிது நிசமே
எனதுமா மிசமே புசித்தென துதிரம் பருகுவோ வெவகுஞரு வனுக்கும்
அனந்தநித் தியசீ வலுமுள தவணை யெழுப்புவே ணதேகண்டத்
துணத்தில்.

445. எனதுமா நிசமே விசவசி யெவற்கும் என்றுமெய்ப் போசனம் நிசமே எனதுதி ரமுமே விசவசி யவனுக் கென்றுமெய்ப் பானமே நிசமே எனதுமா மிசமென் னுதிரமே யருந்தும் யாவனு மென்னிலே நிலைப்பான் மனதுவந் தவனில் நிலைத்துமே யிருப்பேன் நானவ ஞெடுமெய்ப் பொழுதும்.
446. சீவனுாற் றவராம் சீவனுள் ளவரே பிதாவெனை யிங்கனுப் பியதும் சீவனே யுளராய் யானிருப் பதுவும் பிதாவுட சித்தமா னதேபோல் சீவனுள் ளவனே என்சித் தமதால் எனைப்புசிக் கின்றவ னெவனும் சீவனே யளிக்கும் சீவாயப் பமிதோ பரத்திருந் திறக்குமப் பமேதான்.
447. அத்தினத் தினிலே யும்பிதிர்க் கருமே யுண்டமன் னுதிகரித் ததிலை அத்தினத் தினிலே யுண்டவ ரதிலே யனைவரு மதேகால் மரித்தார் இத்தின யிதுவா மப்பமே புசிப்போன் என்றுமே சீவனே டிருப்பான் சித்தமே யுவந்தே செப்பினே நிவற்றை சீர்கபர் நகுமா லயததில்
448. இவைகளைக் கேட்ட சீடரிற் பலபேர் கடினமா முபதே சமிவை இவைகளை யுணர்ந்தே யேற்பவ ரெவரோ செவிகொள் வோரெவர் என்றார் அவரதைக் குறித்தே முறுமுறுக் கிறதை யருட்குரு தமக்குள் றிந்தே அவர்களை விளித்தே யதனரும் பொருளை யருளொடு விளங்க வைத்தரே.
449. இடறலோ வுமக்கே போதக மிதுவோ சொல்கிறேன் மனுமக னிருந்த இடத்தினுக் கெழும்பக் காணிலோ அவரை யெப்படி யுமக்கதே யிருக்கும் திடமிலா மாம்சம் எதற்குமே யுதவா ஆவியோ உயிர்பெறச் செயுமே திடமிதே யுமக்கே செப்புமில் வசனம் ஆவியு முயிருமா யுள்ளதே.
450. இப்படி யிருந்தும் உங்களிற் கிலபேர் விசவச மிலரா யினரே இப்படி யுரைத்தார் சீடரு கருமே யெவர்விச வசமிலா ரெனவும் தற்பரன் தமையே சற்குரு கிறித்தைத் துணிந்துகாட் டியேகொடுப் பவனும் தப்பிழைப் பவனை யாதியி விருந்தே தவரு தறிந்திருந் ததனால்

451. பின்னுமே யுரைத்தார் சீட்டரை விளித்தே பெருமன தொடும்பரி வொடுமே என்பிதா வுடைய பேரரு கூயேதான் எவ்வெஞ்சு வண்பெரு விடிலோ என்னிட மவனே சேர்வதில் வெனவே யிதினிமித் தமேயுமக் குரைத்தேன் பின்னடைந் தனரே பிண்செல மயங்கிச் சிசியரி வெநேகம் பெயரே
452. தன்னய மொடுமே சார்ந்திருந் தவரே பின்னடைந் தகண்றனர் தளர்ந்தே நன்னய மொடுமே சொல்லினர் தமது நண்பராம் பன்னிரு வருக்கும் என்னைவிட டகன்றே பிரிந்துமே யெவனும் ஏகவே மனமா யினிரோ என்றுமுன் ஒரைப்போன் பீற்றராஞ் சிமியோன் ஏகுவோம் எவரிடம் யாஷ்கள்.
453. எங்களாண் டவரே எவ்விடஞ் செலுவோம் ஏகுவோ மெவரிட மிதுநாள் மங்கியே போகா சீவவார்த் தைகளே மாரு துமதிட முளதே துங்கனு மகத்வ சீவனுள் ஓவராம் தெய்வச தனேநீ ரெனவே பங்கமற் றதுவாம் விசுவச முளர்யாம் பார்த்தறி வேமெனப் பகர்ந்தாள்.
454. உங்களைத் தெரிந்து கொண்டது மிலையோ உவப்பொடு பன்னிரு பெயரே உங்களுக் குருமே நிற்கிறு ஞெருவன் அவன்பிசா சானவன் என்றார் பங்கமற் றவனும் காரியோத் தவனே பன்னிரு பேர்க்குளே யொருவன் அங்கவன் தமையே காட்டியே கொடுப்பான் எனஅறிந் திருந்ததா லுரைத்தார்.

62. பாரப்பரியம், கைகழுவாகம. மத. 15:1-20; மாற். 7:1-23.

வேறு

455. திருப்பதி சாலேம் நின்றே திருக்குரு பரணை நாடி பரிசயர் பாரர் வந்தார் பரிந்துவந் திருத்தா ரங்கே திருக்குரு சீடர்க்குள்ளே சிலர்கரங் கழுவா தேதாம் விருப்பொடு முண்டல் கண்டார் விகர்பமாய் நினைத்தா ரன்றே.

456. குழுமிய சுருதி யாளர் கொடும்பரி சயர்கள் கூடி பழுதிலாக குருவைப் பார்த்தே பரபரப் பொடுகேட் டாரே கழுவாக் கரங்க ளாலே களிப்பொடு புசித்துஞ் சீடர் முழுவதுங் கடப்ப தேனே முதுபரம் பரையாய்த் தானே.
457. பரிசயக் கொள்கைக் காரர் பரம்பரை நியாயங் கொண்டே கரங்களைப் பல்த ரந்தான் கழுவா தேயுண் ணேரே ஒருதரம் நீரா டியுமே ஒருதரங் கடைபோய் வந்தால் திரும்பவும் குளித்துக் தாமே செய்முனே புசியா ரன்றே.
458. அப்படித் தானே செம்பு அந்தமுள் சிறிதாங் கிண்ணம் செப்புக் குடங்கள் யாவஞ் சீர்மிக்க கழுவிக் கொள்வார் அப்படி வேறே ஆச்சா ரங்கஞங் கைக்கொள் வாரே தப்பித மேதும் மீதில் தப்பினே ராதே காப்பார்.
459. அவர்களுக் கோருத் தாரம் அருட்பரண சொன்ன ரீதோ இவர்களோ தம்வா யாலே யென்திடஞ் சேர்கின் றுரே இவர்களோ அதரத் தாலே யெனைக் கனஞ் செய்கின் றுரே இவருட இதய மோதான் அகன்றதே என்ன விட்டே.
460. அற்பமா மனுடர் தம்மால் ஆன்கற் பனைகள் யாவும் பொற்புறு முபதே சம்மாய்ப் போதனை புகட்டு கிண்றூர் அற்பமு முதவா தேவீண் ஆராதனைசெய் கிண்றூர் நற்புக ழில்லா வண்ணம் நன்றுசெப் பினனே உமக்கு.
461. பொற்பிலா வஞ்சர் நீர்தாம் பொருந்துமே யுக்கில் வாக்கே பொற்புறு பரண்பிர மாண்ம அகற்றினீர் பூரண மாயே அற்பமாம் பரம்ப ரைதான் அரிதாய்க் கைகொள் கிண்றீர் அற்பமோ பெரிதே யாக்கி வெளியதோ அழித்தி ரன்றே.
462. செம்புகள் சிறுகிண் ணங்கள் சிறப்புற கழுவு கிண்றீர் அம்புறச் சடங்க ணேகம் அனுசரிக் கிண்றீர் நன்றுய் வம்புறு பரம்ப ரையே வகையொடு நிறைவேற் றற்காய் விண்பரண் பிரமா ணங்கள் வியர்த்தமாக் கல்நன் றுமோ ?

463. உன்பிதா மாதா தம்மை உவப்பொடு கனஞ்செய் வாயே
உன்பிதா மாதா தம்மைத் தவறிநிந் தனைசெய் யாதே
தன்பிதா மாதா தம்மைத் தவறிநிந் தனைசெய் வோனே
வன்கொலை ஞாவா னெங்றே வகையெய்து வசூதிதான் மோசே.
464. இந்தவோர் நியதியை யேந்ர் யெளிதினில் மாற்றிப் போட்டூர்
தந்தை தாயை நோக்கிக் கூறுவோர் பார்த்தே யோவான்
இந்திதோ உனக்குச் செய்யும் உதவியே யேதும் உண்டோ
அந்ததோ கொடுக்கின் றேனே யதையொரு சொர்பா ஞா.
465. என்றவன் சொல்லிப் போந்தால் எளிதினில் முடிந்தே போச்சே
என்றுமே கடனு மீதை இவண்செய் அவத்யம் இல்லை
என்றுநீர் போதித் திந்த இறைவனின் பிரமா ணங்கள்
பொன்றியே போகப் பார்க்கும் புனிதமற் றவரே நீவிர்.
466. இத்துடன் முடிந்தே போச்சே யின்னுமே யிவையே போன்ற
சதிலூ விடயங் கள்தாம் சத்துள தெனச்செய் கிள்றீர்
பித்தரே பிதற்று கிள்றீர் பேதையர் மயங்கத் தானே
எத்தனை கேடே நீரே ஆவலா யியற்று கிள்றீர்,
467. மன்னவ னிவையே சொல்லி அவன்மனு மக்களை நேரக்கி
என்னிட மனுக்கிக் கேட்பீர் இனிதொடு எந்தன் வாக்கை
உள்ளியே யுமதுள் ஸதிதில் உணர்ந்துமே கொஞ்சமெல் லோரும்
மன்னுமென் வசன்தி தைத்தான் மகிழ்வொடே செவிசொள் வீரே.
468. புறத்திருந் தொருவற் குள்ளே போகிற தேதன் ரூலும்
திறமொடு மவனைத் தானே தீட்டுமே செய்யா துண்மை
புலப்படு பவையோ அன்றேன் புல்லிய இதயம் நின்றே
திறமொடு மவனை யேதான் தீட்டுமே செய்யும் சத்யம்.
469. கேட்கவே காதுள் ளோனே கேட்டிதை நிலையா முன்னமை
சேட்டமாய் வைத்தே காப்பாய் சேமமே யடைவாய் என்றார்
கேட்டவ ராம்பார் சேயர் கேடுதா மடைதற் காயே
வாட்டமுற் றேயா ஞரே நட்டமே யிடறித் தம்முள்.

470. அறிந்தன ரீதைச் சீடர் இறைவனுக் கறிவித் தாரே அறிகுவீ ரோஆண் டாப்நீர் பரிசயர் இடறிப் போன்ற தெரிகுவீ ரெண்தன் தந்தை தெரிந்துந் டாநாற் றைத்தான் வெறுப்பொடு மகற்று வாரே பிடுங்கியே வேரோ டேதான்.
471. திருடனின் வழியே காட்டும் குருடரா யிருக்கின் ரூரே குருடனு மெவனுந் தானே குருடனின் வழியே காட்ட இருவருங் குழிக்குள் ளேயே யிடறியே விழுவா ரென்றூர் பெரிதுமே யிவர்தாம் வீழ்ந்தார் பெரிதுமே கேடுற் ரூரே.
472. அங்கே சனத்தை நீங்கி யருட்பர ணகஞ்சேர்ந் தாரே அங்கவ ருவமை யையும் அரும்பொரு ளறிந்து கொள்ள சங்கமாய்ச் சிசியர் வந்தார் சாற்றினூர் சிமியோன் மூலம் எங்கஞுக் குவமை யீதை விளக்கமே செயு மென்றூரே.
473. உணரா திருக்கின் றிரோ இதனுட அர்த்த மேதான் உணவென வெளிநில் நேதும் மனுடனுள் ளேசென் ரூலோ குணமுள ததுதிட் டாக்கா குற்றமு முண்டா காதே உணர்ந்துமே கொள்வீ ரீதை உடன்செவி கொண்டே யீதை.
474. ஏதெனு முணவுட் சென்றுல் இருதயத் துட்செல் லாதே ஆதரந் தரவேற் பட்ட வயிற்றினுட் சென்றே யஃதே போசன அசுத்தம் யாவும் வெளிப்புறம் போகு மந்த ஆசன வழியா யேதான் அகன்றுமே செல்லும் என்றூர்.
475. மனுடனுக் குள்ளே நின்றே வருவவாய் வழியா யேதான் மனுடனைத் திட்டே செய்தே மதிப்பைக் கெடுத்தே போடும் மனுடனின் உள்ளம் நின்றே வகையொடு வெளியே வந்தே மனுட்ரைக் கெடுக்கும் வல்ல மருவுறும் நினைவெல் லாமே.
476. விபசரம் வேசை மார்க்கம் வெங்கொலை பாத கங்கள் அபசா ரங்கள் தானும் ஆர்பொரு ளாசை யோடும் கபடுதூர்க் கீர்த்தி யங்கள் காமவி காரந் தானே அபத்தமே வள்ளண் ஞுமே தூடனு சத்தந் தானும்.

477. எல்லரிற் பெரியோ னென்னும் இழிகுணப் பெருமை யோடே
பொல்லாத மதிகேட் டோடே புறம்வரும் திருட்டுச் சாட்சி
பொல்லவை யிவையெல் லாமே புறப்படு மிதயம் நிகழே
நல்லனும் மனுடன் தன்னை நலங்கெடத் தீட்டே செய்யும்.
478. இவ்வுப் தேசன் செய்தே யேகினர் யேக நாதர்
அவ்வொரு ஒன்றை நீங்கி அவரதே நாடே தாண்டி
செவ்விய துரைக ளாகுந் தீருச் சோனு டேக.
நவ்விய சிசியர் தாழும் நாதனின் பின்சென் ரூரே.

63. சேரோ பெணிக்கே நாட்டுப் பெண்.

மத. 15 : 21-28; மாற் 7 : 24-30.

479. அங்கொரு லூரே சேர்ந்தார் அவனைஞரு வீட்டுள் சென்றுரி
தங்கிய அந்த வீட்டிட லமர்ந்தச மாச்சா ரந்தான்
அங்குளோ ரறிய வண்ணம் இருக்கவே யாசித் தாலும்
மங்கா வொளி யானேர் மறைந்திருக் கக்க டாதே.
480. ஊரிலே யுள்ளேர் மாதே துங்பலடத் தவருள் எத்தில்
சிரிலா வசுத்த ஆவி கொண்டவோர் தெரிவை மாதா
சிரபெ னிக்கே நாட்டாள் திண்டாக் கானுண் மாதே
சிரருள் நாதன் வந்த செய்திய றிந்தே வந்தாள்.
481. பினிக்கப் பட்டாள் தன்பெண் பிடை நீக்கிக் கொள்ள
பணிவொடும் வீட்டுள் வந்தாள் பாதமே பணிந்தே விழ்ந்தாள்
துணிவொடுங் கூவி ஞளே தூயதன் விகவா சத்தால்
பினிகளே தீர்ப்போய் வல்லோய் பேரருள் ஆண்டாய் நீவிர்.
482. தாவிதின் மைந்தா நீவிர் தயவுகொண் டிரங்கும் ஜயே
பாவியென் மகள்பே யாலே படுந்துயர் சிகிக்க வொண்டை
மேவியே கிருபை கூர்ந்தே விடுதலை செய்யுமென் ஞுலே
பாவியர்க் கிரங்கும் நாதன் பதிற்சொலா மவுணங் கொண்டார்.

483. அவருட மவுனம் பார்த்த அசிலிசு வாசி யோதான் அவரை விடாதே யின்னும் அலட்டியே நின்ற ஸங்கே அவரவ் வீட்டை விட்டே யகன்றுந டந்தே செல்ல அவரை விடாத மாதோ அலட்டியே பின்சென் ருளை.
484. ஆண்டிதே செய்கை யைத்தான் அறிந்தவர் சிசியர் தாழும் ஆண்டவர் ரண்டை சேர்ந்தே அவட்கெனப் பரிந்தே பேசி ஈண்டிவள் பின்னால் வந்தே யிதுவித மிறைகிண் ருளை ஆண்டவா அன்பே கூர்ந்தே யனுப்புவீ ரிவளை யென்றூர்.
485. 'ஏனலட் டுகிறீ ரிப்போ எனையுடம் நீவி ருந்தான் நானில ணனுப்பப் பட்டேன் நலமொடு புவியே வந்தேன் கானுமில் மேன்மை ஆடாம் இசரவேற் குடும்பத் தார்க்கே வீணிதே பிறருக் கண்றே எனவிடு வீரன் ருரே.
486. ஈதையே கேட்ட மாதோ யிளைத்துமே போனு ஸில்லை பாதையி லோடி வந்தாள் பணிந்துமே வேண்டல் செய்தாள் தாதையே யிரங்கும் என்மேல் தயவுகொன்ற டேயென் மேலே ஏதுநீர்சொன்ன னலு மும்மை விடுவதே யில்லை யென்றூள்.
487. நலமுறு நாதன் தாமே நடுக்குறு வாரித்தை சொன்னார் நலமோ சேய்க ஸப்பம் இடுதலே நாய்க்குட் டிக்கே நலமே நீரிப் போதே நவின்றதாம் வாக்கே தரனே குலமிழிந் தேனென் ருலும் குற்றமோ அதுஎன் மேலே.
488. நலம்நிறை நாதா நீர்தாம் இறைவனே நாய்க்குட் டிக்கும் குலமகர் மேசை சூழ்ந்தே குழுயியே புகிக்கும் வேளை நலம்நிறை மேசை நின்றே நமுவிவீழ் துணிக்கை தன்னை குலமிழி நாயே யீண்ற குருளைகள் தின்னும் நன்றூய்,
489. இப்பெரும் வசனங் கேட்ட இறைவனு மன்பே பொங்கி அப்பெரு மனதுள் மானத யருள்மிக நோக்கிச் சொன்னாரீ எப்படி யுனின்விசு வாசம் எழில்பெரி தாக்சோ மாதே அப்படி யுன்தன் வாஞ்சை சண்மிதில் ஆக ஆக.

490. உன்மகள் பேயே நீங்கி உயர்சுகம் பெற்று ஸிப்போ உன்னகஞ் செல்வா யிப்போ உன்மனக் கவலை நீங்கி தன்னகம் வந்தே சேர்ந்தான் தனதுபெண் பேயே நீங்கி கண்ணயர்ந் தேகட் டின்மேல் படுத்தருக் கக்கண் டாளே.
491. காருணி யன்கடாட் சமனை கர்த்தரின் வலமை யேதான் பேருள முட்டயோர் தம்மின் பெருமையும் மகதிவந் தானும் ஊருளோ ரெவர்க்குங் கூறி உணர்த்தினான் யேசு யென்றே ஊருளோர் பலரும் மாதால் உகந்துமே சிசிய ரானுர்..

64. கொண்ணைவாயன் சுகம் பெறல்.

மத். 15 : 29-31; மாற். 7 : 31-37.

492. காாணன் நன்மை யிதே கனிவொடே செய்து தீர்ந்தே திருசீ தோனே தாண்டி பெனிகியென் தேசம் நீங்கி பேர்ப்பதி பத்துக் கொண்டே தெகபொலி பேரே கொண்ட சிர்திசை யெல்லை மார்க்கஞ் சிறுகடற் பக்கம் வந்தார்.
493. அங்கொரு குளரும் வாயன் அம்மகன் செவிட னேதான் பங்கமுற் கிறேனன் னேனைப் பண்பொடு கொணர்ந்தா ரங்கே துங்கனங் கரத்தி னைல தொட்டவ னிடறே நீக்க அங்கவ ரருகே வந்தே ஆவலாய் வருந்திக் கேட்டார்.
494. சனத்திரள் நடுவினின் ரேதனி மையாய்க் கூட்டிச் சென்றே இன்மொடே விரல்க ளாலே இருசெவி திண்டிப் பின்னால் வின்யமா யுமிழ்ந்தே தம்மின் விரல்களால் நாவைத் தொட்டார் கனபரி வொடுமணி னைந்தே ககணமே நோக்கிப் பார்த்தார்.
495. அப்புறம் உள்ளம் பொங்கி விடுத்தவர் பெருமுச் சொன்றே ‘எப்பத் தா’வென் ரூசே இதன்பொருள் திறப்பா யாக அப்பொழு தேகா துகள் திறந்தன ஆச்சர் யந்தான் செப்பமாய்ப் பேசி னுனை சிறியநாக் கிணக்ட் டற்று
496. எவர்க்குமே விடய மீதே தெரிவியா திருமின் என்றே அவர்க்கவர் விதித்தா ரன்றே அதிமிகக் கண்டிப் பாடுய எவளவுக் கதிக மாயே இவர்விதித் தாரென் ரூலும் ஆவளவுக் கதிகந் தானே ஆவர்களோ தெரிவித் தாரே.

97. அங்கிடை விடயங் கேட்டோர் ஆவலா யவரைத் தேடி அங்கமே குறைந்தோ ருமை யறக்குரு தேசப் பாணி பங்சமுற் ரேர்ப்பல் பேரைப் பரிவொடுங் கூட்டி வந்தார் இங்கிலைத் தயிந்தே நாதன் மலைமே வேறிச் சென்றூர்.
498. வந்தவ ரீவர் பின்னால் மலைமே வேறிச் சென்றூர் அந்தமார் பாதத் தண்டை யமைத்தனர் தந்தம் பிணியால் சந்தத மேகுன் ரூத தயைநிறை யங்பர் மீட்பர் சிந்தையு வந்தன் ஞேர்க்கே சுகமுமே தந்தார் சீராய்.
499. செம்மையாய்ப் பேசி ஞேரே செவிடரா மூழம யானேர் நன்மையாய்ப் பார்வை யுற்றூர் நயனமற் ரேரே தாமும் செம்மையில் ஹுனர் மற்றேர் ககமடைந் தாரே சீராய் செம்மையில் சப்பா ஸீயர் நடந்தனர் மாசீ ராயே.
500. அதிமகத் தான ஈவை அற்புத மனைத்தும் பார்த்தோர் அதிசயித் தாரங் குற்றேர் அந்திய சனங்கள் தாமே துதிக்கதி பாதிர ரானேர் துங்கன மிகரா வேவின் அதிபதி யாந்தெய் வத்தை தோத்திரித் தேயார்த் தாரே.

65. நாலாயிரம் மக்களுக்கு உணவளித்தல்.

மத். 15 : 32-39; மாற். 8 : 1-10.

501. அதிசய மீதே பார்த்தே அதியுயர் போதங் கேட்டே பதிவென நாட்கள் மூன்றே பரங்கெடுந் தாமுந் தங்கி புசிக்கெனக் கொண்டே வந்த பலவுண வெல்லாந் தீர்ந்தே புசிக்கவே யில்லா தேதும் பசிகளைப் புற்றூ ரீவர்.
502. ஒருவனுந் துயரே கொள்ள ஒருபொழு தேனும் பாரார் அருட்பர னவர்க்குண் டான அரும்பசி வாதை கண்டே இருவறு வரையே பார்த்தே யியம்பினர் அன்பே மூண்டே இருக்கிறு ரிவரென் ஞேடே யிதுவரை நாட்கள் மூன்றே.
503. பசித்தவ ரீவர்க் காயே பரிதவித கிண்றேன் ஜயோ புசிப்பதற் கேது மற்றூர் அனுப்பினாற் போகும் போதே பசியினாற் சோர்ந்தே போவார் அதிபரி தாபந் தானே பசியொடு மனுப்பா தீஷே பசியகற் றும்நன் ரென்றூர்.

504. அத்தனிவ் வார்த்தை சொல்ல அஞ்சினர் சீடர் தாமே
இத்தனை பேரே ராளம் எவ்வள வப்பம் வேண்டும்
அத்துவா னக்கா மதில் அவ்வள வப்பம் எங்கோ
அத்தனே யிந்தக் காரியம் ஆகுமோ எம்மால் என்றுர்.
505. அத்தனே பார்த்தன் ஞேரை யருளொடு கேட்டா ரீதீ
எத்தனை யப்பம் உண்டோ உமதிடஞ் சொல்வீர் என்றுர்
சித்தமே யேழே யப்பம் சிலசிறு மீனும் என்றுர்
அத்தனின் பாதத் தண்டை யவைகளை வைத்தார் சீடர்.
506. அப்பனே எல்லோ ரையுங் பந்திய மர்த்தச் சொல்லி
அப்பமே யேந்திக் கையில் ஆசிசெய் தேய வற்றை
அப்பனைத் தோத்ரஞ் செய்தே யவைகளைப் பிட்டியங் தாரே
அப்படி மீன்கள் யாவும் ஆசியே செய்தீந் தாரே
507. சீடரே பெற்றே யிலவ சிரொடும் பங்கிட டாரே
ஆடவர் பெண்மூர் பாலர் யாவருந் திரப்பு யானோ
ஆடவர் எண்ணம் மாத்ரம் ஆயிரம் நான்கா யிற்றே
சேடமாந் துண்டெல் லாமே சேர்த்தனர் கூடை யேழில்.
508. திருப்திய டெந்தோ ரான தெகபொலி திசையோ ரைத்தாம்
திருப்பியே யூர்க்ட கேக திருக்குரு யனுப்பிப் பின்னர்
இருவறு சீட ரோடே யிவருமே கடலே தாண்டி
மறுக்கர தல்ம னாதா மக்தலா திசையே வந்தரார்.

66. அடையாளந் தேடல். மத. 16 : 1-4; மாற். 8 : 11-13.

509. அருங்கு குருவா ஞேரக் கரையினிற் சேர்ந்த போதே
திருக்குறும் மனதுள் ளோரே சதுபரி சேயர் சேர்ந்தே
அருட்குரு பரனைச் சோதித் தவரொடு தர்க்கஞ் செய்தார்
தருமோ ரடை யாளந்தான் தடம்விரி வானில் நின்றே.
510. செவ்விய வானங் காலை வெளியெனச் செப்பு வீரே
செவ்வை மந்தரம் ஆயின் சிவந்தநற் காலை தண்ணில்
எவ்விதங் காற்றும் மாரி யெழும்புமே யென்றே சொல்வீர்
இவ்வித மாயே நீவீர் இயம்பிறி தானிக் கின்றீர்.

511. வானின் தோற்றும் யாவும் வகையொடும் ஆய்ந்தே சொல்ல ஞானம் கூடந்தி ரண்டிறை நலமிலா மாய்மா லாரே
ஏனிடீது காலங் காட்டும் இயல்படை யாளத் தைத்தான்
தானுநி தானித் தந்கே தகுந்தஞா னமேயற் றீரோ.
512. பெருமகன் சொன்னு ரின்னும் ஒருபெரு முச்சம் விட்டே
அருவருப் பாமோர் சாதி ஓர்அடை யாளந் தேடி
அருளிலாப் பொல்லா சாதி எதற்கது கேட்க வேண்டும்
தருவதில் வானம் நின்றே தகுமடை யாள மேதும்.
513. ஒருவனுந் தரிசி யோனு ஓரடை யாளம் அல்லால்
அருளுவ திலையே வேறே யடையா ளம்மின் ஞேர்க்கே
திருக்குரு இதனைச் சொல்லி படவினிற் சீட ரோடே
திரும்பினார் மறுக ரைக்கே திபேரியாக் கடலைத் தாண்டி.

67. புளித்தமா உரையாடல்.

மத. 16:5—12; மாற. 8:14—21; ஹக். 12:1.

514. அப்பமே கொண்டே போக அவர்மறந் தேபோ னூரே
அப்பமோ படவி லொன்றே யிருந்ததே யங்னே ரண்டை
அப்பனே சீடரோடே மறுகரை வந்தே யப்போ
செப்பினார் சீடர் கட்கே தெளிவொடைச் சரிப்பே யொன்றே.
515. புனிதமில் பரிசே யாரின் புளித்ததாம் மாவைப் பற்றி
நனிகெடு சதுகே யாரின் நரியெனு மேரோ தேயின்
புனிதமே சிற்று மில்லாப் புளித்ததாம் மாவைப் பற்றி
இனியிப் பொழுது மென்றும் இடுமெச் சரிக்கை யாயே.
516. அப்பமே யெடுத்துப் போக அசுதியாய்ப் போன தாலே
இப்படிச் சொல்கின் ரூரோ என்றினைந் தார்தம் மூன்னே
அப்படி யேயோ சிக்க அமலன் றிந்தே யீதை
இப்படி நீலி ரெண்ண நியாயமே உண்டே ஏதும்.
517. அற்பவிச் வாசி காள்நீர் அப்பமில் லாத தாலே
இப்படி யுங்கட் குள்ளே எண்ணைமே கொள்கின் றீரோ.
எப்படி யின்னும் நீலிர் உய்த்துணர் வின்றை போனீர்
எப்படி முங்கெய் தேவெண் ரூய்த்தினர் வீரிப் போதே

518. இன்னுமும் மிதயத் தில்நீர் கடினமா ஸீரா கற்போல்
இன்னுமே யிருந்துங் கணகள் இருக்கிறீ ரோகா ணீதீ
இன்னுமே யிருந்துங் காதே யிருக்கிறீ ரோகே ளாதே
என்னுட கிரியை யாவும் மறந்திருக் கின்றீ ரோநீர்.
519. அப்பமே யைந்தா ஸிந்தே யாயிரம் போசித் தோமே
அப்பத் துணிக்கை கள்நீ ரள்ளின கூடை கள்தான்
செப்புலி ரெனக்கே நீரே எத்தனை யென்றே சீராய்
அப்பனே யள்ளி ஞே மே ஆறிரு கூடை கள்தான்.
520. அப்பமே யேழால் நான்கே ஆயிரம் போசித் தோமே
அப்பத் துணிக்கை கள்நீ ரள்ளின கூடை கள்தான்
செப்புலி ரெனக்கே நீரே எத்தனை யென்றே சீராய்
அப்பனே யேழே கூடை யள்ளிஞே ம் என்றே சொன்னார்.
521. இப்படி யிருந்தும் நீவிர் எதுவிதம் உணர்வற் நீரோ
அப்பமாம் புளித்த மாவைக் குறித்ததே யலவே யென்றே
அப்பப் புளித்த மாவைக் குறித்ததே யிலையன் ஞேரின்
தப்பித வுபதே சத்தின் தவறை அறிந்தே கொண்டார்.

68. பெத்சாயிதாக் குருடன். மாற். 8 : 22-26.

522. திருக்குரு அவனே நின்றே அருகுபெத் சாய்தா சேர்ந்தார்
குருடனு மொருநிர்ப் பந்தனை அவரிடங் கொண்டே வந்தார்
திருக்குரு அருளே கொண்டே கையாற் ரூடுவே தாமே
பரிந்துமே வேண்டிக் கொண்டார் பரிவொடுங் கொண்டே வந்தோர்.
523. குருடனின் கையே கொண்டார் கொண்டுபோ யூர்க்கப் பாலே
குருவுமிழ்ந் தாரே யந்தக் குருடனின் நயனங் கள்மேல்
அருட்டிரு கரங்க ஸீட்டி அருளொடு மலனைத் தொட்டே
பொருளொதுங் காண்கின் ருயோ புகல்வாய் என்றே கேட்டார்.
524. கண்களே யேறே டுத்தான் மங்கலாய்க் காண்கின் ரேனே
நன்னை மாய்ந் டக்கும் மாந்தரை மரம்போல் என்றுன்
கண்களின் மேற்கை வைத்தே ஏறிட் டேபார் என்றார்
கண்களே திறக்கப் பட்டே கண்டன்ன் எதையும் நன்றாய்.

525. ஊருளே போகா தேநீ யரைக்கவே வேண்டாம் யார்க்கும் ஆருமே யறியா தேநீ அழைத்தியா யிருப்பாய் என்றே சீர்மிகு அருளே செய்தே சிருக்குரு அவனை யேதன் ஊர்க்கவன் தன்வீட்டுக்கே யுடன்னுப் பினரந் தேரம்.
526. ஆருயிர் புரக்க வந்தோர் அமலனே சிசிய ரோடே ஊரெலா மேசென் ரூரே யுரைத்துமே சுவிசே டத்தை சிருள பிலிப்பி யென்ற செசரியா நகரின் பக்கம் ஓரிடந் தனித்தே யங்கே ஒருதினஞ் செபஞ்செய் தாரே.
69. இயேசு யார்? பேதுருவின் கூற்று.
அவன் அருள்வாக்கு பெறல்.
- மத். 16; 13—20; மாற். 8:27—30; இக். 9:18—21.
527. தவத்தினின் றெழுந்தே பின்னர் தம்வழி செல்லும் போதே அவர்தஞ் சிசிய ரைப்பார்த் தருளோடு கேட்டா ரீதே எவர்க்குமே நலமே செய்யும் மனுமகன் என்னப்பற்றி எவரென வரைக்கின் ரூரோ பொதுசனம் என்றே கேட்டார்.
528. சிலபேர் யோவான் என்றும் சிலரெலி யாவே யென்றும் சிலரெரே மீயா பூர்வத் தரிசியர மோர்வர் என்றும் பலவித பாய்ச்சொல் கிண்றுர் எனப்பகர்ந் தாரே சீடர் நலமொட்ட நானு ரென்றே நஸில்கிறீர் நீவிர் என்றுர்.
529. அத்தனில் வார்த்தை சொல்ல அவரதை முடிக்கும் முன்னால் நித்திய சீவன் உள்ளோர் நிமலராந் திருவான் தந்தை சத்திய திருமைந் தன்தான் சதாநிலை கிறித்தே என்றே உத்தமன் சீமோன் பேதுரு உரைத்தனன் எவர்க்கும் முன்னால்
530. அருட்குரு அவனை நோக்கி அறைந்தனர் யோன் வென்போன் அருமகன் சீமோ ஞேநீ யருள்மிகு பாக்ஸன் நீயே ஒருமகன் எவனு மீதை உனக்கறி வித்த தில்லை திருப்பரன் என்தன் தந்தை யுனக்கிடைத்த தெரித் தாரே.

531. இன்னுமே சொல்கின் நேரே யினிதுறக் கேட்பா யேந் மன்னுமா கேபா வானுப் வகுப்பே னிக்கன் மேலே என்சபை யைத்திட் டந்தான் எதுமசைக் காதே யீதை என்றுமேற் சொள்வ தில்லை பாதல வாசல் வீதை.
532. பரமராச் சியத்தை யேதான் பண்பொடு திறக்க வல்ல திறவுகோல் களையீப் வேனே, தின்னைமே யுனக்குத் தானே நரவு கிதில்நன் ரூயே நீபினிப் பதுவும் யாதோ பரவுல கதிலுந் தானே கட்டியே யிருக்கும் பண்பாய்.
533. நரவுல கிதில்நன் ரூயே யவிழ்ப்பவை ஏதும் நன்றுப் பரவு கதிலுந் தானே யவிழ்ந்துமே யிருக்கும் பண்பாய் நரரெனு மேவர்க்கு மீதை நவிலா திருப்பீராக் கிருபையா யுலகில் வந்த கிறித்துவா யியேசே யென்றே

70. பாடு மரண முன்னறிவிப்பு.

மத். 16:21-23; மாற். 8:31-33; அரசு 9:22.

534. உன்னத ரகத்ய மீதை யுரைத்தபின் தஞ்சி டர்தாம் பின்னதாய் நிகழு மாபேர் நிகழ்ச்சியைக் கானும் போதில் பன்னிரு பேராஞ் சீடர்பயந்திட ரூதே காக்க முன்னதா யவர்க்குக் காட்ட முயன்றனர் முன்னேங் தாமே.
535. பார்ப்பீர் மனுமைந் தன்தாம் பதியெரு சாலேஞ் சேர்ந்தே மூப்பர் பெரியாச் சார்யர் முதுமறைப் பாரர் தம்மால் தீழ்ப்பாய்த் தள்ளப் பட்டே யடைகுவர் தீங்கே பாடே பார்ப்பீர் மனுட மைந்தன் படுகொலை யாக வேதான்.
536. மனுமகன் மாண்டா ரெஞ்சுல் மறைந்துமே யொழிந்தே போகார் தினமா மூன்றாம் நாளில் திறமிக மரணம் வென்றே அனுவெனுந் தப்பிப் போகா தவருயிர் தெழுவார் மெய்யே இனமொடிவ் வுன்னை. யேயும் மிருதயத் திறகொள் வீரே.
537. இதுவூர கேட்டே பீற்றர் தனிமையா யழைத்தே யேசை இதுஞு போதும் நேரா எனதுட இறைவா ஆண்டாய் இதுநட வாதே மெய்யாய். இறைவனே யுமக்கென் ரூனே இதுசெவி யுந்றே நாதன் இயம்பின ரீதை வார்த்தை.

538. என்தனின் சீட ஞேநி எனக்கிட நேயா ஞைய
என்தனை யகண்டே போவாய் எனதுபின் போசாத் தானே
சிந்தனை செய்கின் ரூயே தேவனுக் கேற்கா வற்றை
சிந்தனை செய்கின் ரூயே மனுடருக் கேற்றவைதான்.
539. இப்படிக் கண்டித் தேபின் எனழுத்தன ரேனை யோனர
எப்படிப் பட்டோன் தீடன் எதுவிதந் தம்பின் செல்லான்
எப்படி யாமன் போகம் இவனுக் குண்டா மென்றும்
அப்பனு வந்தங் ஞேர்க்கே மருளினர் தெளிவா யீட்தே.

71. சிடன் யாவன்? சிறுவை கூமப்போனே!

மத். 16:24-28; மாற் 8:34; 9:1; இருக் 9:23-27.

வேறு

540. எவனுமே யொருவன் எனதுசி சியனு யெனதுபின் வரலிரும் பின்னே
அவன்தனை யொறுத்தே தனக்குள அனைத்தும் தனையுமர்ப் பண்மெனப்
படைத்தே
அவன்னு தினழும் சிலுவை யெடுத்தே யவாவொடு மெனதுபின் செலுக
எவனுமல் விதமே செய்யன மிலனே அவனைன் சிடனு வதிலை.
541. தன்னுயிரி ரினைத்தான் காக்கவே விரும்பும் தற்பிரி யனைவனே ஒருவன்
தன்னுயிரி பிழைக்க எதுசெய முடியும் தன்னுயிரி ரிழப்பேன நிசர்மே
என்னியித் தமேநல் விசேடமே யதற்காய் தன்னுயிரி ரிழக்கவே
தன்னுயிரி ரினையே யிழப்பதே யிலையே ரட்சைசெய் குவன்தன துயிரை
542. நீரூல் கணைத்தும் ஸாபமாய்த் தனக்கே நின்றுமே தனதுசி வகையே
பாழுறக் கெடுத்தே நட்டமாக் குவனே ஸாபம் வனுக்கெனப் பகர்வீர்
ஆவன் கொடுக்க யாதொரு பொருளோ யாகுப்பொ பதில்சி வனுக்காய்
நாளிதி ஒுமது சிவனே பிழைக்க நாடியே கேடுமித் தினமே.
543. நிந்தனைக் குரிய இழிகெடு பவமே நிறைந்தவிப் புல்யசந் ததியில்
எந்தவோர் மனுடன் எணக்குறித் தெனது ஸசனமுங் குறித்துவெட்
கடைந்தால்
அந்தமர னுடனின் முடிவுநிர்ப் பந்தம் அவமென வாகுமிப் புவிநில்
அந்தமாந் தினத்தில் மனுமகன் வரும்போ தவனையே குறித்துவெட்
கடைவார்.

544. மனுமன் தமது பிதாவினுள் னதமாம் மகிழமையடைந்துமே கடைசித் தினமகிற் ரமது திரள்தா தரொடுந் திவ்யம் கிழையொடும் வருவார் இனமொடெல் லவரு மெழுந்துமே வருவார் அவர்முனு லிஞரஞ்சிதிற் பரங்கிரே குணபொடு மவர்க்கே கொடுப்பரே பலனை அவனவன் கிரியைக்ட் கிளையாய்.

545. வருபொரு தினத்தில் மிகுவலு மையொடே மகிழமையார் தெய்வராச் சியத்தில் வருவாரத் தினத்தில் மாநூடமைந் கனுவோ மகிழமையோ டுமேராச் சியத்தில் அறியின் னிதுனை யதுகிணம் வருமுன் னிதுபொழு திவனுங் சிலபேர் மரிப்பது மிலையே யுரைக்கிற னுமக்கே மாரை தேநிசம நிசமே.

72. மறுநுபாமணடதான். மத். 17:1-13; மாற். 9:2-13; ஆக. 9:28-36.

546. திருமக னிவற்றைச் சீடருக் குரைத்தே ஏழல தெட்டுநாட் கழித்தே திருமங்க மகிழமை யெத்தகூத்து தெனவே சீடரிற் சிலரறி வதற்காய் திருவுள முவந்தே மூன்றுசி சியராக் பிற்றர ருளங்யாக் கபொடும் அருட்குந உயர்ந்த ஓர்மலை யதங்கேமல் சேர்ந்தனர் தனிச்செபஞ் செயவே.

547. அவர்செபஞ் செயும்போ தேயவ ரூநும் கிருடன் மறுஞ பண்டய அவர்திரு வதனம் ஆதவ ஞெனிபோல் சொலிக்குதோ ரொளியென இலங்க அவர்திரு வடையோ வானிருந் திறங்கும் அதிவெஞுப் புறைமழை நிகர எவருமே சலவை செய்யவே முடியா எழில்மிகும் வெஞுப்புயா யினதே.

548. முன்தமக் கிருந்த மகிழமை தரித்த முன்னவ ஞெடுபே சுவமே முன்மறைந் தவசீர யுலகினி விருந்தே மோசே யெலியா இருவர் விண்ணினுக் குரிய மகிழமை வளங்க வானிருந் துவந்தவ ரொடுமே பின்னெஞ்சு சலையில் நிகழ்துயர் மரண மாயிவை பேசியே யிருந்தார்.

549. இங்கிவை நிகழ இருந்தமுச் சிசியர் இருந்தனர் நித்திரை மயக்காய் அங்கவை முடிந்தே யிருவரா முனிவர் அகல்வதின் முன்னவர் வழித்தே பொங்கியே யொளிரும் புனிதனின் மகிழமை புலர்வது கண்டதி சயித்தார் அங்கிரு முனிவர் அடைந்தார் மகிழமை யதனையுங் கண்டதி சயித்தார்.

550. இருமுனி வரரும் இறைவனை யகன்றே பேசும்போ துரைத்தனன் சிமியன் குருபரா நமக்கிங் கிருப்பதே குணமாம் மூன்றுகூ டாரமே சமைப்போம் ஒருவருக் குமொன்றுய் உமக்குமொன் நெனவே மோசெயை லியாவுக் கிரண்டே இருப்போ மிவனெனத் தினமுமென் றிசைப்பு தின்னதென். றநியா துரைத்தான்.
551. இவனிது விதமே பேசிய யிருக்கும் பொழுதுமே கமொன்றுதோன் றியதே அவர்களின் சிரமே லிட்டதே நிழலே அவர்களைக் கலிந்தும் டியதே அவர்களோ பயந்தா ரங்கது வரவே அதிவிருந் தெழுந்ததப் பொழுதில் இவரெனி னருமைப் புத்திர னிவர்க்கே செவிகொடும் எனதூரு தொனிதேய.
552. அத்தொனி தொனிக்க அதிர்ந்துமே சிசியர் அவனிமேற் குப்புற விழுந்தார் அச்சத் தினுலே அதுநிலை யிருந்தே யெழும்பவே ஸதரா யினரே. அச்சனுங் குருவே யவரிட மனுகி யவர்களைத் தொட்டரன் போடுமே அச்சமே தவிர்ப்பீர் எழும்புமென் றிசைத்ததே யளித்தன ராதர மவர்க்கே.
553. பயமே விடுத்தார் படுக்கைநின் றெழுந்தார் பார்த்தனர் திறந்துதம் விழிகள் வியப்பொடு திசைக வெவனும்மே விழிக்க வேறெற குமேயிலை யவனே நயந்தரும் பரனே தனித்ததை யறிந்தே நலமொடு திடன்டைந் தனரே தயைநிறை குருவே மலையினின் றிறங்க அவரைத் தொடர்ந்தன றிவரும்
554. திருக்குரு பரனுர் மலையினின் றிறங்கிச் சிசியரோடு மேவரும் பொழுதில் மரணத் திருந்தே யனுடமைந் தனுமே மகிமையா யெழும்புநாள் வரைக்கும் அருமை மகிமைத் தரிசன மிதனை யறிவியா திருப்பீ ரெவர்க்கும் கருணையார் பரனே கொடுத்தகட் டனோயோ கடுத்தமே சிசியரா மிவர்க்கே.

555. மரித்தவ ரிடம்நின் றெழும்புநாள் வரைக்கும் எனஅவ ருறைத்தனர் நமக்கே மரித்தவ ரிடம்நின் றெழும்புத வெனவோ வசனமா மிதன்பொருள் எனவோ அறிந்துகொள் வதற்கே யவரிகளே தமக்குள் ஒருவரை யொருவரே வினவ அறியமு டியாதே தமக்குளே யடக்கி யவரிடம் வினவின ரிதையே.
556. தப்புரை யிதுவோ சுருதிபா ரகரே சாற்றுவ தாமிது வசனம் எப்படி யெனினும் எவியா முனியே முன்வர வேண்டுமே யெனவே அப்படி யதுவே யவர்சொலு வதேபோல் அமிமுனி முன்னதாய் வருவான் தப்புக எனைத்துஞ் சரிப்படுத் தியுமே சீர்ப்படுத் துவனே நிசமே.
557. பங்கமே யடைவார் பாடனு பலிப்பார் அவமதிப் படைகுவ ரெனவும் மங்கா வசனம் மானுட மகன்மேல் வரைந்திருப் பதற்கெனச் சொலுவீர உங்களுக் கிதுநன் யானுரைப் பதுவோ எவியா வுதித்தனன் நிசமே அங்கவா மனம்போற் செய்தன ரவற்கே யவருமே அறியா தவணை.
558. குருபரன் தமக்கே யுரைத்தவில் வசனம் அருளைக் குறித்ததென்ற நறிந்தார பரன்குரு வினுக்கே நிகழ்ந்ததுந் தமக்கே பகர்ந்தது மாயிவை யைத்தும் நரரெவர் கஞ்கும் நவிலார் தமது மனத்தினில் மறைத்துவைத் தனரே மறுதினம் விடிய அடைந்தனர் மலையி ணடியினில் மறுசிசி யரிடமே.
73. சந்திரரோகி. மத. 17: 14-21; மாற். 9: 14-29; ஹக. 9: 37-43.
559. திரள்மிகு சனங்கள் சூழ்ந்துசி டறையே செறிந்துநிற் கிறதுகண் டன்ரே திரமூளர் சுருதிப் பாரகர் சிநிய ரொடுதர்க் கமேசைய அறிந்தார் பரன்குரு வரவே பார்த்தனை வருமே எதிர்கொளப் பரிவொடோ டன்ரே பரன்மனு மகனை யேற்றுமே யவர்க்குப் பரிவொடு வந்தனஞ் செயலே,

560. இவர்களோடு முக்கீச விவாதமே யெனவோ தருக்கமு மெதைப்பற் றியதோ அவரிது விதமே வினவ பாரகரை யதற்கவர் பதிற்சொலு முனமே அவர்முனற் பணிந்தே முடக்கினன் முழுந்தாள் துண்புறு தனது மகனுக் கவரான் புரிந்தே யலைசடிப் படுந்தன் மகனுக் கருள்செய விரந்தான்.
561. அருமைப் புதல்வன் அவனென்றே மகனே சந்தர்ரோ கியேயம் யகனே அருட்குரு பரனே ஆண்டவா அவனை ஆவியொன் றலைக்கழிக் கிறதே ஒருபொழு தெனிலும் பேசலே முடியா ஊமை யனுயிருக் கின்றுன் நெறுதெறு வென்வே பற்களைக் கடித்தே நெருக்குகின் றதேநுங்கர தள்ளவே.
562. அலறவைத் தவணை நொடிபலப் படுத்தி யவனிமேற் புரளவைக் கிறதே சிலபொழு தவனே சோர்ந்துமே தரைமேற் கிடப்பனே செத்தவன் நிகர பலதரம் நெருப்பிற் றள்ளியு வலைப் பழிசெய சலத்தினில் விழுத்தும் நலம்பெற வுமையே நாடியே யடைந்தேன் அருட்சுக் கலூக்கே.
563. உட்மையே தேடக் கானு துமது சிசியரை விரும்பினேன் துரத்த நன்மையா யிளைஞர் நற்சுக மண்டய அவர்களால் முடியவே யிலையே நன்மையார் பரனே நன்மை புரியத் தமதிடம் வலமை பெற்றவர் நன்மையே புரிய நற்பெல் னிலராய் நவிந்ததை யறிந்துமே வருந்தி.
564. இதுவரை யெனதேர் டிருந்துமே மேன்மை விசுவசமே மற்றசந் ததியே எதுவரை யினுமே யானும் தொடுமே பொறுமையா யிருப்பே னியம்பும் எதுவரை யினுமே யானும் தொடுமே யிருப்பே னென்றினை கிறீர்ந்தி அதுசரி யவனை யெனதிட மிவனே கொணருவி ரெனவறைந் தனரே.
565. அவரிடம் மிகுந்த ஆச்சிர மொடுமே யிளைஞரை யவனுளோர் கொணர்ந்தார் அவரிடம் வரவே ஆவியு முடனே யவனையி கவுமலைக் கழிக்க அவன்தரை விழுந்தே னள்ளியே நுரையே யலன்படு மவதியோ கொடிதே. அவன்படு மவதி யாவுமே தெரிந்தே யவனது தகப்பனை விளிந்தே.

566. இவனுக் கிதுள்ள காலமெல் வளைவா டெரப்பா யெனஅவரீ வினவ
இவனுக் கிதுண்டே சிறுவய திருந்தே யிவண்பா மவநியே கொடிதே
இவனையே கொலவை நெருப்புநீ ரிலுமே யிவணைவீத்தி தினதிது பலகால்
இவனுக் கெதும்நீர் புரியவே ஒுமெனில் எமக்கிரங் குவிரே யருளாய்
567. வீசுவச முனக்கே யுள்ளதோ இதனைச் செயவெனுஸ் முடியுமோ எனவே
விசுவசிக் கிறேன்யான் ஆண்டவா எனக்கே விரைந்துத வியெனவிச்
வசமே
அகப்பினி லகல ஆண்டவா அநுள்வீர் எனவிலாறஞ் சினண்பரி
வொடுமே
விசுவசம் வளரப் பார்த்தஅண் பருமே விரைந்தன ருதவியே புரிய.
568. இங்கிலை யறிந்த மற்றுள சனங்கள் ஏகமா யோடிவந் தனரே
அங்கவர் வரலவை யாண்டவ ரறிந்தே யாவியை யதட்டினர் உடனே
இங்கிருந் தகல்.ாய் நீங்கிடைய யிவணை யூமைசெ விடுமா வியேநி
எங்குமே யினிமேற் செல்லா யிவனுள் சொல்கிடே ஒனக்கென்
ருரைத்தார்.
569. அவனையே மிகவு மலைக்கழிக் ததுவே யலறியே விடுத்ததே யவனீ
அவனவண் கிடந்தான் மரித்தவண் நிகர அவன்மரித் தனன்னனப்
பலபேர்
அவன்கரம் பிடித்தே யருட்பர னவனை யெழுப்பவே யெழுந்தன
நுடனே
அவன்பிதா விடமே யவனையொப் புசித்தார் அனைவரு மதிசயித்
தனரே.
570. அவரருட் கிரியை அமலனின் மகத்வம் யாயுங் கண்டவ ரெவரும்
அவரைக் குறிக்கே யதிசய மடைந்தார் யாவுமே பேசிடை யகண்றுர்
அவர்தஞ் சிசியர் பதினிரு வரொடும் அகஸ்றனர் தமதிருப் பிடமே
அவருட சிசியர் அவரிடந் தனித்தே வந்துவி ஞான ரவரை.
571. எங்களாற் றுரத்த அசுத்தா வியிலை முடியாக் காரணம் வினவிட
உங்களாற் றுரத்த முடியா மைஏன் உமதுட அநிசுவா சமேதான்
உங்களி னிடமே உலகினிற் சிறிதாங் கடுகள வாம்விச் வசமே
தங்கியுள் னதெனிற் றவரா தெத்தடும் முடிக்கவே வல்லரா குவீரீ.

572. இந்தவோர் மலையை யில்லிட மிருந்தே யகன்றுசெல் லுகவென வரைக்க அந்தவும் முறைபோ வல்லிட மிருந்தே யகன்றுசெல் லுமேயம் மலையே எந்தவோர் விதமு முங்களாற் செயவே முடியா தேதுமில் நிசமே இந்தவோர் வகைப்பேய் நீங்கா தெதிலும் உபவசஞ் செபத்தா லலாதே.

74. பாடுகள் முன்னறிவித்தல். II. மத. 17:22-23;
மாற். 9:30-32; லூக் 9:43-46.

573. அருட்குரு பரனே அதுகல மிருந்தே ஆறிரு சீடருந் தொடர
அருகுநா டதுவாங் கலிலியின்.. வழியே தமதரு ஞாயியம் நடத்தி
வரும்வழி யினிலே யினிவருந தமது மரணம் பாடுகள் குறித்தே
மறுதரந் தொடுத்தே மனதுவந் துரைத்தார் சிகியரு ணர்ந்ததை யறிய.
574. மனுடமைந் தனுமே மனுடரின் சரத்தில் ஒப்புக் கொடுக்கப் படுவார்
மனுடரோ அவரைக் கொடிது வதைத்தீத வன்கொலை புரிவரே
யெனவும்
மனுடகு மரனே மரித்தவ ரிட்டங்நின் றுயிர்த்தெழு வார்நிசம் எனவும்
இனமொடு தமது சிகியருக் குரைத்தே எச்சரிப் பருளி ராருளாய்.
575. அவர்களோ பரணி எருஞுரைக் கருத்தை யறிந்துகொள் ளாலிலுத்
தெளிவாய்
அவருட அறிவுக் கதுமறைந் திருந்தே யரும்பொரு ளானதவ் விடயம்
அவரிட மனுகி யதுவுரை குறித்தே விவைவே யஞ்சின ரவரே
அவர்களோ தமக்குள் ளத்துய ரடைந்தே யடக்கிவைத் தனர்தம
துளத்தில்
576. இவர்களில் வசனங் கேட்டுவி சனித்தும் ள்ளன வணர்விலா திருந்தார்
எவன்பெரி யவனே என்றவர் தமக்குள் தாக்கமி டவேதொடங் கிணரே
அவரவர் தமது மேன்மை குறித்துப் பெசியே யகந்தை கொண் டனரே
அவர்முண் இசவி ஆண்டவர் புகன்ற திவ்யபோ தகம்ஆவ மதித்தனரே.

75. மீன்வாயிற் பணம், மத. 17:24-27.

577. ஆண்டவர் முடித்தே சுற்றியே பயணம் அடைந்தனர் கபர்ந்காம் பதியே
ஆண்டொன் றினிலும் சேக்கலி வரைய..ம் வரிவகுஸ் செயஞ்சில மனுடர்
ஆண்டவ ரிடத்திற் றண்டாவுஸ் வரியை யவருட அகத்தை யணுகி
ஆண்டுநிஸ் றிகுந்த பீற்றுரை யணுகி யவனிடங் கடினமா யுரைத்தார்.

578. இருபது வயதை நிறைந்துள மனுடன் யூதரி லெவனுமா வயதிதுதி திருப்பணி விடைக்காய்ச் செலுத்துமோர் வரியை யுங்குரு செலுத்துவ திலையோ வருடமா மிதிலே வழக்கமாய்ச் செலுத்துங் காலமுங் கடந்துபோ யினதே தருவரோ வரியைத் தருவது மிலையோ என்பதிற் சொல்கிறீர் எனவே.
579. இப்படி யுரைக்குங் காரண மெதுவோ செலுத்திவ ருகிறரெங் குருவே எப்படி யெனினு மிவ்வரு டமே செலுத்தினி டுவரிது நிசமே இப்படி யுரைத்தே வீட்டினுட் செலவே யிவன்சொலு முறைக்குரு பரனே எப்படி விடயந் தோன்றுதோ வுனக்கே யிசைப்பாய் சிமியனே நலமாய்.
580. வாங்குகின் றன்றே யிவ்வலு காசர் தீர்வை வரியே வகையொடும் வாங்குகின் றதுவோ தம்மக ரிடமோ மற்றும் நியர்களி னிடமோ வாங்குகின் றன்றே யந்நிய ரிடமே மக்களி டமல வென் றன்னே பாங்கொடு சிமியன் சொல்லவு மவனைப் பார்த்துரைத் தனரிதே வசனம்.
581. அப்படி யிருக்க மக்களோ செலுத்த அவசிய மிலையே சொலுவாய் எப்படி யிருந்தும் நாமவர்க் கிடரூய் இருக்கா திதுவிதம் நடப்பாய் அப்பா இப்போ அட்டியொன் றிலாதே அவசரஞ் சென்றுமே கடவில் தப்பா துனது தூண்டிலே யிழுவாய் விரைவினிற் பிடிப்பா யொருமீன்.
582. முதல்முத லுனது முள்ளிலே படுமோர் மீன்வாய் திறந்துமே பார்ப்பாய் அதனுள் ஸிருக்கும் வெள்ளிப் பணமொன் றதையே யெடுத்துந் புடனே அதனையே செலுத்து அம்மனு டருக்கே யீங்குவா யெனக்காய் அதன்படி நடந்தான் மீனையும் பிடித்தான் அப்பணஞ் செலுத்தினு னுடனே
583. தவறிலா தனுவுங் கற்பண முழுதுந் தாம்நிறை வேற்றவந் தவரே எவருமே யிடரூ திருக்கவே யவரே யிப்ரமா னம்நிறை வேற்றி ஹவமுறு குருதஞ் சிசியருக் கதிநன் மாதிரி காட்டினர் சரியாய் அவர்களோ தமது குருவிட மனுகி யங்கொரு கேள்விகேட்ட டனரே.

76. போதனைகள்

(1) மனத்தாழ்மை. மத. 18:1-5; மாற. 9:33-37; ஊக். 9:46-48.

584. பரமராச் சியத்திற் பெரியவ னெலைஞு பக்கவாடும் பகருமென் றனரே பரன்குரு இதற்குப் பதிலெது மு ரயார் பிறிவதாரு வினுப்பதிலு ரூரத்தார்

“ வரும்வழி யினிலே விவாதமே புரிந்தீர் எதற்கென வகையா யுரைப்பீர் ”

ஓருவரு மிதற்கே பதிலெதும் பகரா திருந்தன ரவர்களு மையராய்.

585. எவனுமே யொருவன் முதல்வனு யெவர்க்கும் மகிமையு னோனென விரும்பின் அவனுமே யெவர்க்கு மறக்கடை சியனுப்ப பணிவிகட யாளனு குவனே எவனுமிக் சிறிய குழந்தையை நிகர இருக்கவே வேண்டுமென் ரூரத்தே அவரொரு சிறிய குழந்தையை யெடுத்தே நடுவினில். நிறுத்தியே யுரைத்தார்.

586. மனமே திரும்பிப் பிள்ளைகள் நிகர மனத்தினிற் ரூத்தமையே யிகீயோ இனமொடு பரம ராச்சியத் தினுளே யுமக்கிடங் கிடைப்பதே யிலையே தனக்குளே பெருமை தள்ளியே தனையிக் குழந்தை போற்றுத் துவோனே உனதமாம் பரம ராச்சியத் தினிலே உயர்பெரி யோனென விருப்பான்,

587. இப்படி யுள்தொர் சிக்கவ யொருவன் ஏற்படேன எனதுநா மமதால் அப்படி நடப்போன் எனையுமே யதனு அங்கொடு மேற்பவன் நிசமே இப்படி யெனையே யருளொடேற் பவங்கு என்னையேற் பவனுமே யலாதே இப்புவிக் கெளையே யனுப்பின வரையே யேற்பவ ஞுவன் நிசமே.

76. (2) நஸ்பலனாடதல் மாற 9:38-41; ஊக். 9:49-50

588. ஈதவர் அருளாய்ச் சொல்லியே வரவே யிடையிலே பேசின னருளன் போதக பெரியோய் கண்டோ மொருவன் புறந்துள அந்நிய ஞெருவன் நாதனே யுமது நாமமே யதனு நலமொடே பேய்ஜைத் தூரத்த பேதமே யிவனே நாங்களோ தடுத்தோம் நமையவன் பின்செலா ததனுல்.

589. என்னவிக் கிரியை நன்றல் தடுத்தல் தடுக்க வேண்டிய திலையே என்னுட பெயரா லற்புதம் புரிவோன் எவனுமே யன்னவ னெளிதாய் என்னைக் குறித்தே தீங்கெது முரரயான் எனக்கனு சூலமா யிருப்பான் எம்முட பஞ்சஞ் னல்லனு மெவனும் எமதுட பட்சத்தி லிருப்பான்
590. உங்களுக் குரைக்கு மிதனை யுணர்வீர் சிறித்துவுக் குரியரா னதினுஸ் உங்களுக் கொருவன் ஒருகல சமேநீர் அளிக்க வென்னம நிமித்தம் அங்கவன் தகைகே யுரியநற் பலனை யடையா திருப்பதே யிலையே உங்களுக் குறுதி யுரைக்கிறே னிதுவே தவரு தொருபொழு தெனிலும்

76. (3) பலவீனரைத் தாங்கல்.

மத். 18 : 6 - 10; மாற். 9 : 42 - 50; ஹுக். 17 : 1, 2.

591. எவனுமே எனின்மேல் விகவச முளதோர் சிறியனுக் கிடறலே புரிகிள் அவனுட சமுத்தில் திரிகல்த தொடுத்தே சடலிலே யமிழ்த்துதல் நலமாம் அவதியே யுலகுக் கிடறுகள் நிமித்தம் அவைவரு வதுமவ சியமே எவனுஸ் வருமோ இடறுக ஞலகில் அவனுக் கய்யோ அவதி
592. உன்கர முனக்கே யிடறே செயிலோ உடனே தறித்ததை யெறிவாய் உன்பத முனக்கே யிடறே செயிலோ உடனே தறித்ததை யெறிவாய் உன்னிரு கரத்தோ இன்னிரு பதத்தோ டக்னியி லாழ்ந்தழி வதிலும் உன்னெரு கரத்தோ இன்னெரு பதத்தோ டடைவதே சீவனுள் நலமாம்
593. உன்னிய னமுமே யுனக்கிட றியற்றி லுடனதைப் பிடுங்கியே யெறிலாய் உன்னிரு ஸிழியோ டொருபொழு தஷியா அக்னியிற் றளப்படு வதிலும் உன்னெரு விழியோ னெதநித் தியமாம் சீவனுட் செலுதலே நலமாம் என்றுமே யழியா தவறுட புழுக்கள் அக்கினி யெரியுமந் நரகிள்
594. உப்பிடப் படுமே எந்தவோர் பலியும் சாரமே யாகுமுப் பினுலை உப்பிடப் படுவான் ஆக்கினி யினுலை எந்தவோர் மனுடனு முயர்வான் உப்புநல் லதுதான் சாரமற் றதெனில் உப்பெதாற் சாரமே பெறுயோ உப்புவோ ரெனவே யென்றுமே யிருமின் ஓப்புற வாயிரு மூக்குள்

195. இச்சிறி யரிலே யெவகெனு ஏ வணையும் இழிவா யெண்ணு திருமின் எக்சரிப் புளரா யிருமுறைக் கிறேனே எழில்மிது பரலோ கினிலே இச்சிறி யவரின் பரமதா தருமே யெனதுபி தாவுட சமுகம் நிச்சயம் நிதமுந் தரிசனம் பெறுவார் நிசநிச முறைக்கிறே னுமக்கே

76. (4) தவறினவரைச் சபையிற் சேர்த்தல். மத் 18 : 11 - 14.

596. இப்புவி யினில்வந் தார்மனு மகனே யிரங்கிஓட் சிக்கவீழ்ந் தவரை எப்படி யுமக்குத் தொன்றுயோர் மனுடன் மந்தையில் நூரூ டிருக்க தப்பியொன் றிவற்றில் மந்தை யிலிருந்தே யோடியே தனிக்தே யலைய தப்பியே யலையாத் தொண்ணுற் ரெஞ்ப தாட்டை மலையினில் விடுத்தே.

597. சிதறிய மறியைக் கண்டுமே பிடிக்க தேடா திருப்பனே அவனே அதனைப் பிடிக்கக் கொள்ளுமோர் மகிழ்ச்சி யடங்குமோ அளவிலே யுரைப்பீர் சிதருத் தொண்ணுற் ரெஞ்பது மறியாற் சீராய்க் கொள்ளுமோர் மகிழ்வில் அதனைரு மகிழ்வோ பண்மடங் கதிகம் யாதுசந் தேழம் மிலுபே.

598. எப்படி மனுடன் ஒசிறு மறியை யிழக்கம் னமற்றிருந் தன்னை அப்படி யதேபோ விச்சிறி யரிலே அறக்கடை யெனப்படு மெவனுஃ தப்பியே யொழிந்து போவதும் பரம பிதாவுட தயயுள் மலவே எப்படி யெனினுஞ் தெய்வசித் தமிதே யெவருமே யடையரட் சையே.

76. (5) மன்னிப்பு. கடன் பட்டவனுவமை.

மத் 18 : 15-35; ஹக். 17 : 3, 4.

599. உனதுசோ தரனே விரோதமா யுனக்கே ஒருவிழை பரிந்திடில் நலமாய் மனதுவந் துடனே சென்றல் னிடமே நலமுறத் திருத்தவே யவளை இனமொடு மவனும் நீயும் தனித்தே யிருக்கிற பொழுதொரு சமையம் குணமுற அவளின் குற்றமே யெடுத்தே யுணர்த்துவா யவளையன் பொடுமே

600. அவனுமே யுனக்கே செவிகொடுத் திடிலா தாயமே செய்தனை யவளை அவனுமே யுனக்குச் செவிகொடா திருந்தால் ரண்டுமுன் றுசாட்சிக ஸமூத்தே அவளிடஞ் செலுவா யவருட உரையாற் சங்கதி நிலைவரப் படவே அவாக்குமே யவனே செவிகொடா னென்னிலூ அப்புறம் அறிவிநீ சைபக்கே.

601. அவன்திருச் சபைக்குஞ் செவிகொடா னெனிலோ அவனகங்
கடினமா வைரே
அவனுனக் கந்யன் ஆயமே கொருவேன் அசுத்தனஞ் ஞானியா
யினனே
எவற்றைநீ ருலகில் பிணிக்கவே யவையை பரத்திலும் பிணிந்தே
யிருக்கும்
எவற்றைநீ ருலகி லவிழ்க்கவே யவையே பரத்திலு மவிழ்ந்தே யிருக்கும்
602. இருவருங் களிலே யிப்புவி யினிலே கூடியே யெதந்துமே செயிக்க
ஒருமன துளராய் காரிய மதற்காய் செயிக்கநீ ருக்கமர யதுவே
ஒருவராம் பரத்தி லுள்ளதந் தையரால் அவர்க்கு ஆகுமே நிச்தீ
இருவர வதமு வரென்னு மமதால் கூடிடு லவர்ந்து விருப்பேன்.
603. இன்னுமே யுமக்குச் சொல்வதைக் கவனித் திருமெச் சரிக்கை
யுமக்குள்
உங்சகோ தரனே விரோதமா யுனக்கே யொருதரம் பிழையிழைத்
தன்னே
அன்னைக் கடிந்து கொள்ளவே யவனும் மனம்வருந் தவேமனிப்
பருள்வாப்
ஒன்றேரு தரமோ ஏழுதர முனர்ந்தே மனம்வரு தவேமனிப்
பருள்வாய்
604. சித்தமே யுவந்தே யத்தனு முரைக்க சீர்மொழி கேட்டபே துருவே
அத்தனே யெனது சோதர னெனக்கே குற்றமே யடிக்கடி செயிலோ
எத்தனை தரமன் னித்தலே நலமாம் எழுதரம் மட்டுமேர எனவே
இத்தரை யுளர்க்கே காட்டமேல் வழியே வந்தவ ரிசைத்தன
ரிதையே
605. வழுத்துவ தித்தை யூக்கமாய்க் கவனி யுன்னுளாம் வரைகுவர
பின்தோய்
எழுதரம் வரைக்கோ அப்படி யலவே ஏழைழு பதுதரம் வரைக்கும்
எழில்மிகு பரம ராச்சிய மதுவே எத்தகைத் தெனவறிந் திருமின்
ஊழிய ரிடமே யுள்ளதன் கணக்கைப் பார்த்ததோ ரசனை நிகர்க்கும்.

506. பார்த்திபன் தனது பணிவிடை வருடச் சணக்குகள் சோதனை செயவே பார்த்தன ஞேருவன் கணக்கினி லொருபத் தாயிரந் தாலந் துகடன் கோர்த்துமே கரங்கள் கொணர்ந்தன ரவளை கொற்றவன் முன்னிருத் தின்ரே தீர்க்கவே கடனை வழியெது மிலனுப்பத் தயங்கியே நின்றனம் மனுடன்.
507. தீர்த்தன எவளை மனைவிமக் களையும் பிறிதும் வனுக்குள வளைத்தும் சேர்த்துவிற் றதனால் வரும்பொரு எதனாற் கடனையே செலுத்தவே யுரைக்தான் நேர்ந்ததை யறிந்தே நெருக்கமே யடைந்தொன் உடலுமா வியும்நடு நடுங்கி பார்த்திபன் பதமே பணிந்துமே விழுந்தான் மிகப்பரி தபித்திற்கு கிணனே.
508. இறங்குவீ ரெனக்கே யெனதான் டவனை யெனதிடம் பொறுமை கொள்வீர் திறமொடு முமது கடனையே யடைப்பேன் சிறிதுத வணைகொடுத் தருள்வீர் இரக்கமா யெசமான் இவன்படு மவதி நிலைமை யறிந்தே தாவாய் இரங்கியே மனித்தான் இவன்கடன் முழுதும் இவளை விடுதலை செய்தனன்.
609. அரசனின் சமுகம் அகன்றுமே யவனும் ஆக்ரமாய்ப் போம்பொழு தவனே அரமனை யினிலே யடர்ந்துநின் றவருள் கஸ்டன ஞூடனா மூயனே சிறந்தவி விதுவே இரக்கும் யடைந்தோன் கட்சைநன் றிரட்சை யடைந்தோன் இரக்கமுள் ஓவரே யிரக்கமே பெறுவார் பாக்கியரே ரென்பதை யுணரான்
610. பார்த்தது மவன்மேற் சினந்துபாய்ந் தனனே பாய்ந்தடி வேங்கை ஆத்திர மொடுமே பிடித்தன எவளைக் கழுத்தை நெறித்தனன் கொடியோன் காத்துமே யிருந்தே விதுக்கை மளைந் தீரெளிக் கடனையிச் சணமே கூத்துக்கே மனுடன் பட்டதேர் கடனே மொஞ்சமே நாடே பணமே,

611. அவ்வட னாழியன் பணிந்துவேண் டினனே அவ்பதம் விழுந்துகெஞ் சினனே எவ்வள விரக்கம் எனிறானு மெனின்மேல் இதுவரை யருளொடு கொண்டார் அவ்வள வருளே யடியனுக் கருள்வீர் பொறுத்தொரு தலைணயே யருள்வீர் செவ்விதா யுமதுக டனையே முழுதும் செலுத்துவே ஸிரங்குமென் றனனே
612. மாபெருங் கிருபை யடைந்தவ னிலனே பனம்பொறுத் திரங்கிய துளதோ மாபவி யிவனே வாக்கெயது மறியா மயங்கிநிற் கிறமனு டனின்மேல் மாசின மடைந்தே வணக்கிநிற் பவனு முனுடனு முடனா ழியன்மேல் மாகொடுஞ் சிகற்யி லடைத்தன் னவணை தன்கட னஸ்டபடு மளவும்
613. கண்டமாற் றவரா முடனா ழியரோ குருரம் னமுள்ளவன் கொடுமை விண்டன ருடனை யரசனுக் கிதனை மனத் கணில் விசினமே யடைந்தே ஆண்டல னவணை யலழுத்துவரத் தனனே அதிகொடுங் குருாலு ழிரபினே வேண்டினு யெணையே உண்டனுக் கிரங்கி வெருகட னுனக்கியான் மனித்தேன்.
614. இரங்கினே னுனக்கே யதுவித முமேநி யிதோவன துடனாழ் யனுக்கே இரங்கவேண் டியதே யனதுட கடமை இரக்கயில் லாதுழன் றணையே இரக்கமற் றவனுக் கிரக்கமே கிடையா எனக்சொவி மாசின மண்டந்தே சரிவரக் கடலை யடைக்கு மளவும் உபத்ரவத் தண்டனை யளித்தான்.
615. இப்படி யுமக்குள் னவனவன் தனது சகோதரன் விரோதமா யினழுக்கும் தப்பிதங் கணாநீர் தயவொடும் பொறுத்தே உவப்பொடு மண்ணியா திருந்தால் இப்படி யுமக்கே புரிகுவார் நிசமாய் எனதூட பரன்பிதா கடவுள் தப்பிதங் கணாநீர் முழுமன தொடுமே மன்னியுந் தட்டிலா தெவர்க்கும்,

உத்திப்பாக காண்டும் குதுஷ்மாகுதி குறிப்பில்லை.

இரண்டாம் பகுதி

உந்தியோக காண்டம்.

4. எருசலேம் யூதேயா ஊழிய பர்வம்.

77. எருசலேம் கூடாரப் பண்டிகை, இப்பேரவீன் சகோதரர், பொதுமக்களின் எண்ணலைகள். யோ. 7:1-15.

1. திருக்குருதம் மூறியத்தை யிதுவிதமே கலிலியினிற் செய்துவர இருவருநூ ரூண்டுகள்முன் அடிமைகளா மிசரலேரே சிப்தினின்றும் திருப்பரவின் மாட்சியினுற் சிறையகன்றே தமதுரிமைப் பூமிசெல்ல குறுக்கிடும்வ னங்களிலே துணிக்குடிசை களில்வசித்த நேரமையே.
2. வருடவாரி நினைந்ததனை மனமகிழ்ச்சிப் பண்டிகையா யனுசரிக்க திருப்பரனே தேர்ந்தெராநு திருப்பதியில் இசரவேலர் சேர்ந்துவந்தே திகுவிளாவை யனுசரிக்கத் திருப்பரனு ரைத்ததேபோற் சீர்மிகலே எருசலேமிற் சப்தமாசத் திடைத்தினமே யூதரெல்லாம் ஏகமாயே.
3. தெருக்களிலே வீடுகள் மேல் அகமுனாலுந் திருப்பிரகா ரம்மெவனும் தருக்கிளைகள் தாலமடல் அலறிமிலார் பசங்கிளைக ஓாலமைந்த சிறுகுடிசை களிலேழு தினம்வசித்தே திருப்பரவின் சந்நிதியில் திருவிழாக்கு டாரவிழா வைச்சிறப்பா யனுசரிக்கும் நாணைருங்க.
4. தருணமிதே யுசிதமாகுந் தாமதயா திவ்விடம்நின் ரேகுவீரே அருமையாமுங் கிரியைகளை யங்குவரா முஞ்சிசியர் பார்த்தறிய திருப்பதியுள் யூதநாடே செல்லு வீரப்பர் பல்லியமா யேயிருக்க வீரும்புவனு மெவனுமேதான் செய்வதில்மெய் யந்தரங்கத் தேதெனினும்
5. இப்படியே யிவ்விருண்ட மூலையினி விவைகளைநீர் செய்குவீரேல் எப்படியும் பேர்தொனிக்கும் ஆதலினு விவ்விடமோ ஏற்றதல்ல இப்படியாங் கிரியைகளை யங்கியற்றி வெளிப்படுத்து வீருமையே இப்படிச்சொன் அரவர்ச கோதரரே யிவரைவிசு வாசியாதோர்
6. எம்பெருமா ஞே விதசத்தார் என்கையை இன்னுமேதான் வந்ததில்லை உஞ்சமைய மெப்பொழுது மாயத்தமே பாருமைப்ப கைப்பதில்லை இவ்வுலகோ என்தனைப்ப கைக்கிறதே யேனென்னிலோ இவ்வுலகின் செல்லவயில் கிரியைகளைத் தீபதெனச் சாட்சியான்கொ டுப்பதா ஜை

7. “எப்பொழுது மும்பொழுதே யிச்சனமே பண்டிகைக்கெ முந்துபோமின் இப்பொழுதென் வேளையே வராதசினால் இவ்விழாவுக் கிப்படியான் இப்பொழுதே யேகுவதில்” என்றுறைத்தே தங்கினுர்க் கீலியினில் அப்படியே சென்றனர்ச் கோதரரே பண்டிகைக்கே யச்சனமே.
8. முன்னவனை முன் தட்டவை சாலேமிற் கொல்லவேழு தர்முயன்றூர் மன்னவனே இத்தட்டவை யாருமறி யாவிதமாய் வந்தனரே பண்டிகையிற் ரற்பரன்வெ ஸிப்படையா யாரேவரின் பார்வைக்கே தென்படாத தாலவரைத் தேடியூதரங்கெனவி னு வினாரே
9. அவரையேகு றித்தவரே முறுமுறுத்தார் தங்களெண்ணப் பேதகத்தால் அவர்மிகவும் நல்லவரென் ரேபுகழ்ந்தோர் அங்கிருந்தா ரேசிலபேர் அவரையிகழ்ந் தார்சிலபேர் அவன்சனமே மாறவேசெய் வோஜெனவே அவரையேகு றித்தெதுவுஞ் சொல்லவெளி யாய்ப்பயந்தார் யூதராலே.
10. அவர்களெண்ண மிவ்விதப்பி ரித்திருக்கப் பண்டிகையும் பாதிசெல்ல அவரடைந்தே யாலயமே யங்குபதே சம்புகன்று ரங்குளோர்க்கே அவருபதே சஞ்செவியுற் ரேரடைந்தார் ஆச்சரிய மேயதனால் இவர்கல்லா தோரெனினும் வேதாமுத் தேயறிந்தா ரெவ்விதமோ.

**78. ஆலய உரையாடல்; உயிர்த்தண்ணீர். யோ. 7 : 16, 8 : 2;
வேறு**

11. என்போ தகமே என்சய மலவே யெனையனுப் பினவரின் சுயமே மன்னுதந் தையரின் சித்தமே செயவே நன்மன முள்ளவ னெவனே என்போ தகமே என்னுட சுயமோ பேசவ தென்துட சுயமோ என்றவ னறிந்து கொள்ளுவா னிசமே என்றியான் சொல்கிறே னுமக்கே.
12. தன்னுட சுயமாய்ப் பேசவோன் தனது மகிமை நாடுவோன் நிசமே தன்சய மகிமை யல்லதாய்த் தலையே யனுப்பினுர் மிகிமை யையே உண்ணிநா டுபவன் யாருமே யொருவன் நிசமுளோ னுபிருக் கிருனே எண்ணிநோக் கிலிதோ இண்வ னிடமே சிறிதெனு மந்தியே யிலையே.

13. நேர்மையாய் நடக்க நேர்மை கற்பனை மோசே யளித்தன னுமக்கே நேர்மையாய் ஸிசமாய் அக்கற் டண்ணிள் சிறிதெனு மந்தியே யிலையே ஒர்மையா யுமக்குள் வொலனுமே யொருவன் அப்படி நடப்பது மிலையே சீர்மையோ உமக்கே உரையுமுன் மையை தேடுவ தெணைச்செகால எதற்காய்?
14. என்தனைக் கொல்லே தேடுவ தெதற்காய் என்றவ ரிசைக்கவே முனிந்தார் உண்தனைக் கொல்லே தேடுவோ வெவன்நீ பேய்பிடித் தோரென வுரைத்தார் என்னள்ல் வலவருங் என்னேரே கிரியை யதைக்குறித் ததிசயிக் கிறீரே முண்ணதாம் விருத்த சேதன முறைமை மோசைபின் னமைத்தா னுமக்கே.
15. ஓய்வுநா வினிலே யொருவனை நலமாய் விருத்தசே தனஞ்செய் கிறீரே ஓய்வுநா கொருவன் விருத்தசே தனமே யடைந்தால் விதிமீ றுவதில் ஓய்வுநா வினிலே யொருமனு டனையான் மூழுவதுஞ் சுகப்படுத் தின்தால் காய்மகா ரமோடு டின்மா யெனின்மேல் கடிரெரிச் சல்கொள்ல் தகுமோ
16. எவ்வருயுந் தீர்ப்பீர் நீதியின் படியே தோற்றமே போற்செய் ரெனவே அவணிருந் தவராஞ் சாலமின் மனுடர் செப்பின ரேயிது விதமே இவணையே யலவோ இங்குள மனுடர் கொல்லவே தேடுவ தறிவோம் இவண்பே சுகிருங் ஏதுமே தடையில் யாருமே பதிற்சொல விலையே.
17. இவண்மையாய்க் கிறித்தே யென்றறிந் தனரே அதிகா ரிகனே நிசமாய் அவர்வரும் பொழுதே யெவ்விட யிருந்தே வருவரென றெவனுமே யறியான் இவனை ணிருந்தே வந்தவ வெனவே யறிந்துளோம் எனவுரைத் தனரே இவரிழதச் சொலவே போதகங் புரிந்த குருவிசைத் தனர்பெருந் தொனியாய்.
18. என்னையு மறிவீர் எவணிருந் துமேயான் உலதுவந் தவனென அறிவீர் என்தனின் சுயமாய் வரண்ண யெண்ணியிங் கனுப்பினேர் நிசமுளோ ரறியும் இன்னரா மவரை யறிந்திலீ ரவரால் உலகுவந் திருக்கிற படியால் என்னையின் கல்கீர யனிப்பாரி. படியால் அவரைய றிதுவனிது நிசமே.

19. அப்பொழு தவர்கள் அவரையே பிடிக்க அதிகமாய் வகைதே டினரே அப்படி யிருந்து மவரது சமையம் இனும்வரா திருந்தகா ரணமாய் இப்படி யெவனுந் துணிந்துமே யவரைப் பிடிக்கவே மனங்கொள் விலையே தப்பிலை பலரும் விசுவசித் தவர்க்கே தொடுத்தனர் வீறுகொள் சாட்சி.
20. அற்புதக் கிறித்தீக யவனியில் வரும்போ திவரிதோ இயற்றுகின் றனவாம் அற்புதங் களிலு மதிகமற் புதங்கள் புரிவரோ எனவறைந் தனரே இப்படி சனங்கள் முறுமுறுப் பதையே யிகல்பரி சேயரே யறிந்தே தற்பரன் கிறித்தைப் பிடித்துமே கொலவே தகுந்தவோர் முயற்சிசெய் தனரே.
21. பெரியவர்ச் சகரே பரிசயர் பெரியோர் பலாத்கா ரமாயே பிடிக்க திறமை யுள்ள சேவகர் சிவரை யவசர மாயனுப் பினரே அறங்கிளர் பரனே ஆலயந் தனிலே யருஞுப் தேசமே புரிய பரன் திருக் குருவைப் பற்றவந் தவரோ. மறைந்து நின்றனர் சனத்துள்.
22. இன்னமும் மிடம்யா னிருக்கிற பொழுதோ சொற்பமே யிதுகடந் ததண்பின் என்னை யுலகுக் கனுப்பினே ரிடமே யேகுவே னறிந்துகொள் ஞவிழே என்னைக் கருத்தாய்த் தேடினும் விரும்பி யென்னயோ காணவே முடியா இன்னுமங் கிருக்கு மிடத்தினுக் குமேநீர் வரமுடி யாதென வரைத்தார்.
23. இவ்விதம் பரனே யிசைக்கழு தருமே யிதுவிதம் பேசினர் தமக்குள் எவ்விடஞ் செலுவா ரிறியா விடமேர நலமொடு கிரேக்கருக் குளேயோ அவ்விடஞ் சிதறி யிருப்பவர்க் குளேபோய் கிரேக்கருக் குபதசஞ் செயவோ எவ்விதக் கருத்தோ இவர்சொலும் வசனம் புரியவில் லெமக்கென் றனரே.
24. பண்டிகைக் கடைநாள் முக்கிய தினத்தில் பரன்னின் றுரத்ததோர் தொனியாய் எண்டிசை யெவனுந் தாகமுள் எவுனே எனதிடம் வந்தவன் பருக விண்டதாந் திவ்விய வார்த்தை தணியே விசுவசிப் போனுள் மிருந்தே என்றுமே யழியா உயிரே யருஞும் உயிர்நீர் நதிகளா யோடுமே.

25. அவர்மொய்க் கிறித்தே யென்றுமே யவரை விசுவசித் தேற்பவ ரெவரோ
அவர்களே வருமே பெற்றனு பலிக்கும் ஆவியை யேகுறித் துரைத்தார் எவருமீட்ட படைய வந்தங் ரிவரே யின்னும் கிழமப்படா தத்துஞ் அவர்கள் பவராந் தில்யஆ வியரோ இன்னும் ருளப்பட விலையே.
26. இந்தவார்த் தைகளைக் கேட்டவ ரநேகர் இவர்மெயே தரிசியென் ரனரே
சந்தத மிருப்போர் கிறித்திவ ரெனவே சாற்றினர் மறுசிலர் பலமாய் அந்தமார் கிறித்தே யிப்புவி வருங்கால் அவர்வரு கைகலிலி யிருந்தே இந்தவி தமேதான் சத்திய மறையில் எழுதியே யிருப்பதை யறிவீர்.
27. வேந்தனுங் கிறித்தோ நம்முடைன் தலீதென் வேந்தனின் வமிசமே யிருந்தும் வேந்தனே யுதித்த பெத்தலை யிருந்தும் வருவரே மெய்யெனச் சிலபேர் சாந்தமுந் தயையுஞ் சார்ந்துமே நிறைந்த தற்பரன் கிறித்துவைக் குறித்தே வாய்ந்ததே பிரிவே யில்லிதம் வகையாய்க் கூடியி ருந்தவராஞ் சனத்துள்.
28. அங்குள சிலரோ பிடிக்கவே யவரை மனதுள ராயிருந் தனரே துங்கனு மவரைப் பிடிக்கவே யவர்மேல் தமதுகை போடவே துணிவில் அங்குரம் பரணை பிடிக்கவந் திருந்த அதிபரின் சேவகர் திருப்பி தங்களை விடுத்த பெரியவர் சபையோர் பரிசயர் தஸமயே யடைந்தார்.
29. அந்தலூ மியரே யங்கிடம் வரவே யதிபரோ அவர்களை முனிந்தே வந்ததுப் படியேன் எங்கவ னகன்றுஞ் ஏனவன் வரவிலை யிவனே இந்தமா னுடனே பேசுகின் நதேபோல் எவனுமென் றுமேபே சினதில் எந்தவி தமுமோர் குற்றமே யிலையே யெதுவிதங் கொண்ருவோ மவனை.
30. அதிசயித் தனரே யதிபரா எவரே நீவிரும் மோசமா யினீரோ அதிபருக் கழுமோ பரிசயர்க் குழுமோ யாதொரு மனுடரு மெவரோ பதிதனை மிவனை விசுவசித் தனரோ பிண்பற் றினவரு முளரோ மதியிலா தவரே யறிந்திலர் மறையே யின்னவர் சாபமுற் றவரே
31. அந்தரங் கமாயே முன்னெனு இரவில் அவரிடம் வந்தவ ஞெநுவன் நிந்தனைக் கதிரும் நிக்கதே முவுமே நீதியாய்ச் சொல்லின னவர்க்கே எந்தவோர் மனுடன் என்னசொல் வின்னென் லதையாங் கேட்டவன் புரிந்த எந்தவோர் கிரியை பார்த்தறிந் துமேயா மவற்றை நிச்சயிப் பதின்முன்.

32. அவனையாக கிணையாந் தீர்ப்பிடு வந்தே நியாயமா யுரிமை யுள்தோ எவனையு மிதுபோற் செய்யவே பெமக்கே நியாயவி தியுஞ்சொல் விலையே இவனிது சொலவே கேட்டவே ளாயரோ நீருமோர் கவிலிமா னுடனே எவனுமோர் தரிசி கவிலியி லிருந்தே யெழுப்பின திலையறிந் தில்ரோ.
33. தீமையே செய்வே உறுதிகொண் டவராய்க் குழுமியே யிருந்தவன் னவரே வாய்மையற் றவரே வகையெது மறியா தவரவ ரகமடைந் தனரே காய்மகா ரமொடு களைத்தவ ரவரே யிரவினிற் கண்ணயர்ந் துறங்க வாய்மைசாட் சியரா யவனிவந் தவரே ஏகின ரொவிவமா மலைக்கே.
34. இரவெலாம் மலைதீமல் பரமதந் குதியாடே யிருந்தனர் செபத்தினிற் றர்த்தே இரவுமே கழிய மலையினின் றிறங்கி யடைந்தனர் திருவா லயமே பரஞ்சு வரவே யடைந்தனர் பரிவாய் அவரிடஞ் மக்கள் யாவரும் அறக்கட லிறைவன் அருஞ்சு னவர்க்கே யருஞ்ப தேசமே யறைந்தார்.

79. பொதுமகள். யோ. 8 : 3-11 -

35. உபதே சமேசெய் போதுவந் தனரே பரிசயர் பாரக ரொருமிதி தவசர மொடுமே பேச்சைத் தவித்தே யவரிமுன் அண்க்கை நிறுத்தி விபசா ரமேசெய் தாளிதோ இப்பெண் கைமெயாய்ப் பிடிப்பட்டனளே அபரா தியிவள் மோசே விதித்தார் கல்லெறிந் தவர்களைக் கொலவே.
36. சாதுவே யிதற்குச் சாற்றுவ தென்றீர் சேட்டனர் சோதனை செய்வே வேதனு மவர்மேற் குற்றமே சுமத்த வேண்டி யில்விதங் கேட்டனரே வேதவு ரைநிறை வேற்றவந் தவரோ சொல்லவில் லோர்பதி விதற்கே சாதுவா மலரே சட்டெனக் குனிந்தே தரைமே லெழுதினர் விரலால்.
37. பங்கமே செய்வே பாய்ந்துவந் தவரோ ஓய்விலா தலட்டவே பரனை துங்கனும் பரனே பார்த்துமே நிமிர்ந்தே சொல்லின ஞானோயெரு வசனம் உங்களிற் பவமே யற்றவ னெவட்னு உடனை முதற்கல் லெறிக பொங்குமா கருணைப் புண்ணியன் திரும்ப தரைமே லெழுதினர் குனிந்தே.
38. முற்றுமே துறந்து வந்தமுன் னவன்தாம் இவ்வுரை யேமொழி யவமே குற்றவா ஸியெனத் தீர்க்கவே விரும்பி வந்தவர் மனதுகுத் தியுமே குற்றமே சொலியே கண்டனஞ் செய்வே கொண்டுவெட் கமேமனங் கலங்கி சற்றுநே ரமேயன் ஞேதனித் தனியாய்ச் சட்டென ஆவணிருந் தகண்றூர்.

39. தனித்துநின் றனஞ்சே சற்தரு தனித்தே நிற்கவே நடுவிலவ் வணங்கே குனிந்தவர் நிமிர்ந்தே பார்க்கவாங் கிலையே குற்றமே சாட்டினு ரெவரும் தனித்துநின் நிருந்த மாதினை எளித்தே கேட்டனர் சாந்தசற் குருவை முனித்துமே யுனின்மேற் குற்றமே யுரைத்த மூப்பர் மற்றவர் எவ்வனே?
40. ஆக்கினைக் குருனை தீர்க்கலை மிலையோ அவர்களி வெவனுமீமா ஒருவன் ஆக்கினை யடையப் பாத்ரமா னவீளா ஆண்டவா இலையென் றுரைத்தாள் ஆக்கினைக் குருனை தீர்ப்பது மிலையான் ஆர்சமா தாணமாய்ச் செலுவாய் பாக்கிய மடைந்தாய் தூய்மை யடைந்தாய் இனிப்பவ மிழையா திருப்பாய்.
80. ஆலயத்தில் உரையாடல் - ஒளி - தன் னுரிமை. யோ. 8 : 12 - 59.
41. திருப்பரண் திரும்பிப் பார்த்துமீம் சனத்தைத் திருவாய் மலர்ந்துரைத் தனஞ்சே இருண்டவில் வுகின் பேரிரு ளகற்றும் அருளொளி யாயிருக் கிறேன்யான் இருளித்ல நடவான் என்பினே செலுவோன் இருப்பா னுயிரொளி யடைந்தே இருளொனும் பவமெஞ் ஞானத் திலும்நின் றகடகுவன் விடுதலை மீட்பே.
42. முன்னவ னிதைச் சொல்லவே கேட்டோர் பரிசயர் மொழிந்தனர் முனிந்தே உன்னையே குறித்தே சாட்சிநீ கொடுத்தால் உனதுசாட் சியோயொரே சாட்சி தன்னையே குறித்தே சாட்சிதான் சொலுவோன் சாட்யோ சத்திய மிலையே என்னையே குறித்தே சாட்சியான் கொடுத்தும் என்னுட சாட்சிசத் தியமே.
43. ஏனெனி வறிந்தே யானிருக் கிறேனை யெங்கிருந் துவந்தே எனவே நானெனவன் நலமாய்ச் செல்கிதே எனவும் நானறிந் திருக்கிறேன் நிசமாய் நான்வரு கிறதே யெங்கிருந் தெனவும் நானெனவன் செல்கிறே எனவும் ஞானமா யறிந்தே நீரிருக் கிறிரோ நீவிரோ அறிந்ததில் நலமாய்.
44. தீர்க்கிறீர் நிசமே யாரையுந் திடமாய் மாமிசசத் துக்குரி யதீர்ப்பே தீர்க்கிற துளதோ யானுமீ யெவர்க்குந் தீர்ப்பிடு கிறதிலை யெதற்கும் தீர்ப்பிடு வெனது தீர்ப்புமே நலமாய் நிதியாஞ் சத்தியப் படியே தீர்ப்பிடு மெதுவும் நீதியீ எனிலை யான்தனித் திருப்பதில் திடமே.

45. இருவராகவேயா மிருக்கிறோ மறிலீர் யானும் னுப்புசுந் தையரும் இந்வரின் சாட்சி நிசமொன வுமது வேதம திலெழுதி யளதே தருகிறே சென்னையே குறித்துமே தகுந்த சாட்சியே நலமிக நிசமே தருகிற ரெஜின்டைய யனுப்புதந் தையருஞ் சாட்சியே சென்னையே குறித்தே.
46. என்னசொல் அலகிறுப் பூன்பிதா எவரோ எனப்பரி சேயரே வினவ என்னை யறியீர் இப்பால் மிருக்க என்பிடா எப்படி யறியீர் என்னை யறிந்தோன் என்பிதா வையுமே நிச்சய மறிவா சென்னிதில் என்னை யறிந்தே மிருப்பீ ரெனிவென் தந்தத்தும் அறிவீர் நிசமே.
47. திருப்பதி யினில்தெய் வாலயத் திருந்தே திருவுப் தேசமே செயுங்கால் தருமே மிருமோர் பெட்டிவைத் திருந்த தலத்தினி ஒளசனங் கருக்கே திருக்கரு தமது போதனை களையே திடமொடு கூறின ரவர்க்கே ஒருவனு மிவரைப் பிடிக்கவே யிலையே ஏறுபொழு தினும்வர விலையே.
48. நானினு முமக்கே நவில்கிற வசனம் நலம்பெறக் கேட்டறிந் துணர்மின் நான்சொலு கிழெனே நலிந்துதே டீவீஸீ யுமதுபா வங்களிஸ் நசிப்பீர் நான்செலு மிடத்தை நலிந்துதே டினுஸ்ம் வரமுடி யாதுமா வெனவே ஏனிலை யுரைத்தார் இதன்கருத் தெனவென் நீவர் களோயோ சித்தனர்.
49. இவன் செலு மிடத்துக் கேயாஞ் செலவே கூடிய திலையென வுரைத்தான் இவனென செயுவான் கொல்வனே தனையே யென்றிசைத் தனரவர் தமக்குள் இவர்களை விளித்தே செப்பினர் குருவே நீரிழி வினிவிருந் துதித்தோர் உவந்தனர் வொடுமே யேற்றறகு ஞவீரே யானுயர் விருந்துதித் தவனே.
50. தீயவை நிறைந்த இவ்வல கிருந்துண் டானவர் தீயரா குவீரே மாயமே நிறைந்த மண்ணினி விருந்தே வந்தவன் யானல விசமாய் தீயவா முமது பாவங் எளிலே தீயந்துபோ வீரோ யதனை நேயமா யவரே நானென எனையே நீர்நம் பவிலை மடிவீர்.
51. யாவரோ நீவீர் கேட்க்கு தருமே யானுமக் சாதியி விருந்தே ஆவலா யுலாக்கப் பட்டிராந் தவீர காத்திருக் கிறீர்வர அவரே மேவியே யனுமே யுங்களைக் குறித்தே பேசவுந் தீர்ப்புமே செயவும் காவியம் நிகர காரிய மூளதே முழுவதும் யானுஷரப் பதிலை.

52. சத்திய முளரே நிச்சய மெனையிச் சாவல் கனுப்பிய அவரே சத்தியத் தையால் கேட்ட வரிடமே சாற்றுகின் ரேஞுல் கிதற்கே சத்திய மதற்கீ சாட்சிய! னவ்ரே சாற்றிய வசனமா யிங்வகள் சத்திய பரஞும் நேசதந் தையரைக் குறித்ததென் றறியா திருந்தார்.
53. அறிந்தில் ரதஞ் லறைந்தன காஸ்க்கே அவருணர் வடையவே யருளாய் அறிகுவீர் நலமாய் மனுகமந் கூனீர் அவனியி ஹுயர்த்தின் பிற்கீ அறிகுவீர் நிசமாய் அவர்யா ரெனவுங் யாண்செய் விலையெதும் கயமாய் பிரியமா யெனது பிதாவுகர யதேபோ விவைகளைச் செய்கிறீ ஜெனவும்
54. இதோன்றை யுலகுக் கனுப்பின் வரேதாம இருக்கிறு ரெண்ணெடும் நிசமாய் பிதாவிலுக் குவப்பாம் விடயமே யணைத்தும் பிரியமா யானியற் றுவதால் பிதாவென் னெடுமே யிருப்பதா ஜெனயே தனித்திருக் கவிடவே யிலையே இதோஇது சொலவே யவனுள் பலபேர் விசுவசங் கொண்டன ரிவரிடம்.
55. நித்திய பசனும் நிர்மலன் தமையே விசுவசித் தழுதருக் குரைத்தார் சத்தியம் எனது சீட்ரே நிசமென் னுபதே சத்திலே நிலைத்தால் சத்தியத் தையும் நீர் கானுவி ருமையும் சத்தியம் விடுதலை செயுமே சத்தியத் தினுக்கே சற்றெற்று மினங்க மனவிலார் சாற்றினர் பதிலாய்.
56. அடிமைக ஓவராம் ஆயிரா முட்டய அந்தமார் சந்ததி நிசமாய் அடிமைக ளனயயா மெப்பொழு துமிலை அப்பொழு திப்பொழு தெவர்க்கும் அடிமையா னவர்க்கே மீட்பவ சியமாம் அப்படி யலரா மெமையே விடுதலையே யடைவீ ரெண்றுரைப் பதுவே யெப்படி யதுவிந் தைதான் ,
57. அடிமையே நிசமாய் பாவமே புரிவோன் னவனுமே அப்பவத் தினுக்கே அடிமைக னலவென் றுறைக்கிற துமேநீர் அடாதென் றுறைக்கிறே னுமக்கே அடிமையா னவன்தன் னுண்டவ னகத்தீல் நிலைத்திருப் பதிலையெப் பொழுதும் அடிமையாதிருக் குமரண் முண்ணவ னகத்தீல் நிலைத்திருக் கிறுரெப் பொழுதும்

58. அறியுமில் வசனம் மீட்புமே யடைவீர் குமாரனே விடுதலை செயிலோ அறிந்திருக் கிடேறனே யும்மைக் குறித்தே பாப்ரகாஞ் சந்ததி யெனவே தெரிகிற தெனது செவ்யபோ தக்மோ உம்முளொ யிடம்பெற விலையே திருக்குண மூளரே கொல்லவே யெனையே தேடுமோர் காரண மதுவே.
59. என்பிதா விடமே கண்டவை யெனவையோ அன்னவை சொல்கிறே னுமக்கே உம்பிதா விடமே கண்டவை கணையே செய்கிறீ ருவப்பொடென் றனாரே எம்பிதா அபிரா மென்பவர் எனவே இறைவனை யிசைத்தனர் பதிலாய் உண்மை ஆபிரா மும்பிதா வெனிலோ நீரவன் மக்களு மெனிலோ.
60. திடவிச வசியா மவன்கிரி யைச்சொத் திடமொடு செய்குவீர் நலமாய் கடவுளி ஸிடமே கேட்டசத் தியத்தைக் கணிவொடு கூறினே னுமக்கே ஆடமொடு மெனையே கொல்லதா டுகிறீர் ஆப்ரகாஞ் செயவிலை யதுபோக் விடம்நிறை யுமது தந்தை திரியை விருப்பொடு செய்கிறீர் எனவே
61. வேசை யராகப் பிறந்தவ ரலயாம் விபசா ரச்சந் தகியில் பேசுதற் கரியபெ ருமைவாய்ந் தவராம் ஒரேபிதா எங்களுக்கு குளரே மாகிலார் மகதவர் வலுவுயர் கடவுள் வான்பிதா ஒரோதந் தையரே மரசறு பிறித்தார் மனுடனு மிலையே பிறிதெவ கொம்பிதா அலவே
62. உன்னகக் கடவு ஞம்பிதா வெனிலோ எனதிட மங்புகொண் டிருப்பீர் மன்னுநித் தியரே, மாலல கடவு ஸிடமிருந் திறங்கிவந் தவன்யான் என்னுட சமமாய் யான்வர விலையே யெனையிவ ணனுப்பினு ரவரே என்னுட வசனம் ஏனறிந் திலீர்நீர் எனதுரை செவிசொள மனயில்
63. உங்களின் தகப்பன் பிசாசா எனனு னுற்பவித் தவர்நீர் நிசமாய் உங்களின் தகப்ப னிச்சைப் படிநீர் உவப்பொடு செயமன மூளரே வஞ்சக னிலனே ஆதியி விருந்தே மனுக்கொலை பாதகன் நிசமே வஞ்சகத் தினுலே நம்பினே ரவனை வன்கொலை யாய்மடி கிறரே
64. சத்திய மவனி லிலையே யதனுல் நிலைக்கவே யில்லைசத் தியத்தில் நித்தியம் புருகள் தந்தைபொய் யினுக்கே நிகில னிதிலா தலினூஸ் தட்டிலை யவனுக் கில்லை தடையே நிதமவன் பொய்சொலும் பொழுதே தட்டெது மிலதாய்த் தன்சய மிருந்தே தடையிலா துரைக்கின் றனனே

65. உத்தம மொடுமே சக்தியத் தையான் சொல்கிறே னுலா லுமக்ஞீ
மெத்தவே விசனங் கொள்கிறீ ரெணின்மேல் விசுவசிப் பதுமிழு
யெனையே
சத்திய மணதயே கூறுமென் னிடமே சற்றெனும் பாவமுன் டெனவே
சத்திய மொடுமே வங்கனி லெவனுங் குற்றஷ்ம சாட்டஷ்வ முடியா.
66. எவனுமே யொருவன் திருப்பிதாப் பானு லுதித்தவ னுவ னென்னிலோ
அவனே கடவுள் கிருவுரை சுஞ்சீகே செனிகொடுக் கிருனு வலெட்ட
கவனியு மிதனைப் பரங்கட ஏனாராள் யுதித்தவ ரில்லைநி ரதனுல்
அவைஞஞ்ச வினாங்கச் செவிகொடா துமீமநீர் அவைகனோ யேற்றதுமே
யிலையே.
67. குருபர விதனைக் கூறவே யவர்கள் கொக்கரித் தெழும்பின ரவர்மேல்
எரிச்சலா யினரே யேசின ரவகரை யேற்றப திலேசொல முடியா
சாரிப்பிதே யுனையாம் சாற்றுகி றதேச மாரியன் பேய்பிடித் தவனை
வெறிபிடித் தவராய் வீணுரை சொல்வே வினையகற் றவந்தவ ருரைத்தார்.
68. பேய்பிடித் தவனில் என்பிதா வையான் மகினம செய்கிறேஸ் நிசமாய்
காய்ந்துமே யெனைநீர் தூடினைக் கிறி ரீ கனக்குறை செய்கிறீர் நிசமே
ஆய்ந்துதே டியுமே யான்லை கிறதில் மகினம பேயெந் தனுக்கீச
ஆய்ந்துதே டியுமே தீர்ப்பவர் நியாயம் அநுப்பர ணெ நுவரு முளேர்.
69. என்னுட வூரையை யேற்பவ னெவனே அகதவே கொள்பவ னென்னிலோ
என்றும் மரணங் காண்பதில் லவனே யென்றிசஞ் சொல்கிறேன் நிசமாய்
என்றிகை யிறைவன் சொல்லயூ தஞமே யினு விகச் சீறின் ரவர்மேல்
நன்றிப் பொழுதே நாமறிந் துளமே பிசாகபி டித்தவ னெனவே
70. மரித்தரப் போழுதே ஆபிராந் தந்கை மற்று தரிசியர் எவரும்
மரிப்பதே நிசமே மனுடனு மெலனும் எப்படிப் பட்டவ னெவனும்
ஒருவனென் வசனம் ஊன்றியை படித்தே கைக்கொண் டாலோரு
பொழுதும்
மரிப்பதே யிலையே யென்றுந் மறுத்தே வற்புறுத் துகிறு யலவோ.
71. என்னசொல் லுகினுய் மெரிதா அபிரா மவரினு ஸ் நீபெரி யவனை
முன்னுள எவரும் மாண்டுபோ யினரே டுஸ்துள தீர்க்கருட் மரித்தார்
இன்னவி தமேநீ எப்படிப் பட்டோ னுக்குசிர ரூபிய் பொழுதே
இன்னவி தமாயை கோபமாய்ச் சொல்வே யில்லத முஸரந்தனர் பரனே.

72. என்னையே மகிழமை செய்குவே னென்னிலோ இம்மகி மைவீண் நிசமே என்னையே மகிழமை செய்கிறு ரொருவர் அவரெனின் பிதாஆவ ரையேந்றிர் நன்மன மொடுமே சொல்கிறீர் நலமாய் எமதுட கடவுளே யெனவே என்றுசொல் வினும்நீர் என்னள் வெளிலும் அறிந்துகொள் எவேயிலை நிசமாய்.
73. அவரை அறிந்தே யிருக்கிறேன் நிசமே யறிந்திலே னொன்றுரைத் திடில்யான் அவமாம் உழைப்போற் பொய்யனு யிருப்பேன் எனினுமே யானறிந் தவரை அவரது வசனங் கொண்டுளேன் நிசமே யுமதுபி காஆ பிரகாம் அவாவொடு மிருந்தான் காணவென் தினமே களித்தனன் கண்டத் தினத்தை.
74. ஆபிரா மைநீ கண்டது மூலதோ ஜம்பது வயதிலை யுனக்கே ஆபிரா மவனே தோன்றுவ ததன்முன் மெய்மொயா யாவிருக் கிறேனே காபிரா வெழும்பிக் கல்லெறி யவுமே கைகளிற் கற்களே யெடுத்தார் ஆபிரா முடைய தெய்வமோ மறைந்தே யன்னவர் நடுநின் றகன்றுரீ

81. பிறவிக் குருடன் பார்வையடைதல். யோ. 9.

75. அச்ச னங்கிருந் தகன்றப் புறஞ்செலும் பொழுதில் பிச்சை கேட்டொரு பிறவியிற் குருடனங் கிருந்தான் பத்தர் பன்னிரு வருமிதைப் பார்த்தவ ரிடமே இத்த கைத்தனுயப் புவியினிற் பிறந்ததார் பவமோ?
76. இம்ம கன்புரி தீபவப் பயனிதோ இலையேல் இம்ம கன்தனை யீண்றவ ரியற்றிய பவமோ செம்மை யாயிதைக் கூறியே தெரிவியும் என்றார் இம்ம கண்பவம் ஈண்றவர் பவமுமே யிலையே.
77. தெய்வகி ரியைக னிவனிடம் வெளிப்படத் தெளிவாய் இவ்வி தம்மிவன் இதுவுல கினிற் செனித் தனனே வெய்ய வன்பகல் வெளிச்சமே யிருக்கிற அளவும் செய்ய வேண்டுமே யெனையனுப் பின்வரின் கிரியை

78. எவனு மொருகிரி யையு மியற்றவே முடியா அவனி யேமறை யவ்விரு ஸிரவுமே வருமே புவன மாமிதி லிருக்கிற பொழுதிலில் விருண்ட அவனி யாரிரு ளகற்றுமோ ரொளியான் என்றார்.
79. ஆரீவ மாயவ ணண்டைசெண் றவனிமீ துமிழ்ந்தே சேறுண் டாக்கியச் சேற்றையே நயனமேற் றடவி வேறே தும்மெனுய் சீலவாமநீ லிரெந்து செலுவாய் சேர்ந்து சீர்பெறச் சேற்றையே கழு' வென் றன்றே.
80. சில மாயவர் செப்பிய வாக்கை நம்பியே சிலோ வாமெனுஞ் சீர்குளஞ் சேர்ந்தவன் கழுவ சில மாயவன் பார்வை யடைந்தான் கிறப்பாய் சிலோ வாமெனிற் சீர்பொரு எனுப்பப் பட்டோன்.
81. அங்க வல்லிறர் அந்தக ணுயறிந் தவரே இங்கி ருந்துமே பிச்சை கேட்டவ னிவனே என்றி வர்சொல் ஈதிவன் தானவன் எனவே அன்றே சாடை யிலவன் என்றஞர் சிலபேர்.
82. இன்ன விதமவர் இப்படி அப்படி யிசைக்க அஞ்செனு னிதனைக் கேட்டு" யான்தான் அவனே என்ன விதமுனின் கண்கடி றந்தன வெனவே இன்ன விதமென இசைத்தன னின்னவர்க் கிவனே.
83. இயேச வென்னுமோர் மாவலர் வந்தென திடமே பாச மாகவே பாரிலே சேறுசெய் தணரே நேச மாகவே கண்களிற் பூசினர் நிசமே ஆசை யாய்ப்போய்க் கழுவுச் லோவா யிலென.
84. சொற்ப டிக்கியான் சுறுக்கெனச் சேர்ந்துச் சோலாவாம் நற்ச கம்பெறக் கழுவிநற் பார்வை யடைந்தேன் இப்போ தெங்கவர் என்அவர் கேட்டன ராஜை அப்ப ணுமவர் இருப்பிட மறித்திலேன். எனவே,

85. குருட ணையே கொணர்ந்தனர் பரிசய ரிடமே திருப்ப ரங்குரு சேறுசெய் தவண்விழி திறந்த ஒருநாளானதோ ஓய்தின மாந்திருத் திணமே பரிசே யாரவர் கொண்டனர் பரபரப் பதனால்.
86. எவ்வி தம்விழி யடைந்தன யென்றவர் வீணவ இவ்வி தம்மவர் சுகதியே தடவியென் விழிமேல் அவ்வி தம்மகைதக் கழுவியே பார்வையடைந்தேன் இவ்வி தம்அவ னிசைக்கவே யிறைவளைச் சினந்தார்.
87. அந்த மானுடன் ஓய்வுநாட் கைக்கொளா தவனே இந்தவே லையச் செய்தன ஞதலா லிவனே வந்தோ னிலைவல் இல்லனத ரா'லெனச் சிலபெயரி இந்த மானுடன் பாவியா மனுடனு யிருந்தால்.
88. எவ்வித தஞ்செய் வானிது விதாற் புதங்கள் செல்வி, தாயிது செப்பினர் வேறுசிற் சிலரே இவ்வி தத்தினி வாயின ரேயிரு பிரிவாய் திவ்ய அங்பருக் கென்செய என்றறிந் திலரே;
89. அந்த கனையவர் மறுதரம் வினவின ரதனால் உந்தன் நயனமே உலப்புடன் திறந்தவ னைவுடே அந்த மனுடனைக் குறித்தென நினைக்கிறுய் எனவே சிந்தை யிதற்கென சீரெபறிந் தரிசியென் றனனே.
90. அந்த கனைவிழி பெற்றதை நம்பவில் லிவரே அந்த மனுடனின் தாய்தந் தையரை வினவ அந்த கனுயும் மகன்பிறந் தாளென அறைந்தீர இந்த மனுடனும் மைந்தனே இலையோ இசைப்பீர்.
91. இவனன் கேளெனவி லெதுவிதம் நயனமே யடைந்தான் அவனெம் மைந்தனே குருடனுய் செனித்தன னறிவேம் அவனிப் போவிழி யடைந்ததாம் விதமெதோ அறியேம் அவனின் கண்களைத் திறந்தது மெவரென அறியேம்.

92. அவனே தக்கவோர் வயதுளோ னனவ னதனால் அவனைக் கேள்வினே யவன்பதிற் சொல்வனென் றனரே அவர்யூ தர்க்குமே பயந்ததாற் சொன்னரவ் விதமே தவரூ தாலய மிருந்துதள் வாரெனப் பயந்தே.
93. இப்பை வைக்கிறித் தென்றை னறிக்கை செய்திடின் யோசிக் காதுமே தள்ளவே யுறுதிசெய் திருந்தார் ஆலா வணது பெற்றவ ரவளையே வினவும் போதும் பிராய்தே யுள்ளவ னனப்புகன் றனரே.
94. அந்த கனையவர் மறுதர மழைத்துரைத் தனரே சிந்தித் துரைப்பாய் கடவுளை மகிழமெப் படுத்து இந்த மனுடனேர் பாவியே யெனவறிந் துளமே இந்த விதமொழி கேட்கவே யிதுபதி விஷசத்தான்.
95. அறியே னேயொரு பாவியா மனுடனை றவரை அறிவே னேயொரு காரியந் திடமிக அதுவோ குருட னயிருந் தேனிதோ குருடுநீங் கியுமே அறியா தாமவை காண்கிறே னழகிய பொருட்சன்.
96. என்ன செய்தனன் நயனமே யெப்படித் திறந்தான் முன்ன மேயுமக் குரைக்கநீர் கேட்கவில் முழுதும் பின்னை யேன்பிறி தொருதஶங் கேட்கிறி ரெஜனயே அன்ன வர்க்குநீர் சிசியரே யாகவும் மனதோ?
97. ஏசியே இகழ்ந்து பேசியே யெழுப்பின ரிவண்மேல் சீட னவற்குநீ யாங்களோ மோசெயின் சிசியர் மோசை யொருபரன் பேசினர் முன்னறிந் துளேப்யாம் வாசித் தறிகுவாய் வந்தவ னங்கிருந் தறியோம்.
98. அறிந்தி வேமைவ ணிருந்துவந் தவனென அறைதல் அறிந்தி ராததோ ரதிசய் மெனதுகண் திறந்தும் அறிந்து னோம்பரன் அசுசியர் கெடுபா வியர்க்கே கிறி சித னாஞ்செவி கொடுப்பதில் லவர்செபங் கஞக்கே.

99. எவ்வேரு மகனுமே கடவுளின் பக்தனு யிருந்தே
அவரின் கிருவளப் படியியற் றுபலனு யின்னே
அவனுக் கருளொடு மவர்செவி கொடுப்பது நிசமே
எவறும் மறுக்கொண்டு சிறந்ததார் மெழில்சத் தியமே.
100. பிறங்க குருடனுய்ப் பிறந்தவன் கண்களை யெல்லும்
திறந்த துள்தென செகமிழு தோன்றுநாள் முதலே
நரனு மெவனுமே கேட்டதுண் டோவென நலில்வீர்
பரனி டமிருந் தவர்பண் பாய்வரா திருந்தால்.
101. ஏது மியற்றவே முடியா தவர்க்கென விசைத்தான்
ஈங மறுமொழி யிசைக்கவே யவர்களோ முனிந்தார்
ஏது முழுவதும் பவத்தினிற் செனித்தநீ யெமக்கோ
போதுக் கிறதோ எனவுரைத் தகற்றினர் புறப்பே.
102. புறப்பே தள்ளின தறிந்தனர் புண்ணிய புருடன்
பரன்கு ருதாமே மறுகரம் பார்த்தபோ தவலை
பரன்கு மாரணை பரிவொடும் விசுவசிக் கிருயோ
நரனு மைந்தனை நலமுற நம்புகின் றனையோ.
103. ஆண்டாய் விசுவசம் நலமுற வைக்கவே யவர்மேல்
வேண்டு மறிவெனக் கெவரவ ரோவென வினவ
காண்டா யுனதிடம் கனிவொடு பேகவோ ரவரே
ஆண்டாய் விசுவசிக் கிறேனென அறைந்தவன் பளிந்தான்.
104. காணக் கண்ணிலா ரானவர் காணபதற் கெனவே
காணக் கண்ணுளோர் காணை ராவதற் கெனவே
காண நியாயத் தீர்ப்பினுக் காயுல குற்றேன்
காணக் குருட்ரோ கண்னுள யாங்களும் ? எனவே,
105. காணக் கூடாக் கண்ணில ராயிருந் தீரேல்
கோணப் பாவமாங் குந்றமு மயிலா திருப்பீர்
காணக் கண்ணுளேங் காணகிறே மென்றுரைக் கிறீர்நீர்
நீணைட் காலமாய் நிற்கிற தேயுமின் பவமே.

82. நான் நல்ல மேய்ப்பன் யே. 10 : 1 - 21

106. ஆட்டைத் தேடியே வந்தவோ ராயனு ரைத்தார்
சாற்று கிண்றேன் சத்திய மாயுங் களுக்கே
ஆட்டுத் தொழுமுன் னதன்வா சல்வழி செலாதே
வெற்று மார்க்கமா யேறுவோன் வேற்றுள் திருடன்.
107. வாசஸ் மார்க்கமுட் செல்லுவோன் மறிகளின் மேய்ப்பன்
வாசற் காவலன் திறப்பனே வாசஸே யதற்கே
நேச மாய்மறி யவன்தொனி கேட்குமே நிசமாய்
மோச மிலையென முழுவதும் நம்புமே யவனை.
108. ஆடு சொந்தனே பெயரிசொலி யழைப்பனே யவற்றை
ஆடு களையவன் நடத்தியே செலுவான் வெளியே
ஆடு கள்வெளி வரஅவன் நடப்பா னவைமுன்
ஆடு செல்லுமே யவன்பின் னறிந்தவன் தொனியே.
109. அந்தி யர்களின் தொனியையே யறியா ததனுல்
அந்தி யன்பினுஸ் நடவா தவணைவிட் டோடும்
முன்ன வன்பரன் மொழிந்தவிவ் வுகரயின் பொருளை
இன்ன தென்றவ ரறிந்திலர் யூதரங் கிருந்தோர்.
110. ஆத வின்பரன் மறுதர மவர்களை விளித்தே
போத வேயினும் புகல்கிறே னிதுநிச நிசமே
ஆத ரம்மெனுந் திறப்பே யான்மறி களுக்கே
பேத மில்லிதே பெரியதோர் விடயம் நிசமாய்.
111. எனக்கு முன்வந் தோரெலாம் திருடரா னவரே
பிணக்க மிலையே பெரிதுமே கொள்ளை யாட்களே
இணங்க விகையே யிவர்கள் மழுப்பை மறிகள்
இணங்க மாயவை செவிகொடுக் கவேயிலை யிவர்க்கே,
112. உட்செல் வதற்கா யுறியதோர் வாசலென் வழியாய்
உட்செல் மூவோனே யுனதரட் சிப்படை குவனே
உள்ளும் புறம்புமே உவந்தநல் மேய்ச்சலு மடைவான்
உட்செல் மூலீரே உரியதோர் வாசலவ் வழியாய்.

113. திருடன் வருகிறான் திருடவு மழிக்கவுங் சொலவும் வருகின் நதேயிலைப் பிறிதொரு நலமுமே விளங்க விரும்பி வருகிறே னவைகளே சீவனை யடைய மருவி லாதவை உண்ணத பூரண மடைய.
114. நல்ல மேய்ப்பனே யாரென நவில்கிறே ஞுமக்கே நல்ல மேய்ப்பனே நான்ஸாற் பிறிதெவ ஞுள்ளே நல்ல மேய்ப்பனே ஆடுசன் நலம்விரும் புவனே நல்ல மேய்ப்பனே நல்குவன் தனதுசீ வளையே
115. கூவி யாளனும் மேய்ப்பனில் லாங்குண மிலகே போவி புத்தியில் லாடுகள் சொந்தமில் லாடனே காவி யாகவிட் டோடுவன் கண்டோ நாயே மேலே வீழ்ந்துமே பீறுமே வெருட்டியா டுக்ளோ
116. கூவி யாட்பணி செய்வதோ கூவியே பெறுவே போவி யேயவன் வேலையிற் புண்ணிய மிலையே காவி யாகவிட் டோடுவன் கடிதிலை தலினால் கால மென்றுமே கொள்ளுவ திலைகவல் அவனே.
117. நானல் பேய்ப்பனே நற்பிதா எனையறிந் ததுபோல் நான்பி தாவை நலமொடு மறிந்தும் உள் ஓன நானே யன்னவை யறிந்திருக் கிறேன்நல மொடுமே நானு மவைகளா லறியப் பட்டுளேன் நலமாய்
118. என்தன் மறிகளுக் காய்த்தரு கிறேனென் னுயிரே இந்தத் தொழுவுமே யுள்ளவிம் மறிகளுந் தவிர எந்த விடத்திலும் வேறும் றிகளுள் வெனக்கே அந்த மறிகளை யண்பொடு கொணர்வது மவத்யம்.
119. அவைக ளென்தொனி யன்பொடு கேட்டினங் கியுமே அவைக ளென்பினால் வந்திது மந்தையி லமரும் அவையி வந்தெருடு மொன்றுகேசர்ந் தேயமரந் திடிலோ அவையெல் லா மொரே மந்தை மேய்ப்பனும் ஒன்றே.

120. நானென் சீவனை நல்கிறேன் மறுதர மெடுக்க
ஆன தாற்பிதா அன்புகொண் டிருக்கிற ரெனின்மேல்
ஆன திலைபை யாருமே யத்தை செய்துக்கவே
நானென் சீவனை நல்கிறேன் முழுமன தொடுமே.
121. அஃங்கதக் கொடுக்கவே யதிகா ரமுமெனக் குளதே
அஃங்கத யெடுக்கவு மதிகா ரமுண்டே திரும்ப
இஃங்கத யடைந்துளேன் என்பிதா தராதி காரம்
இஃங்கத யுரைகளா வெழுட்பின பிரிவினை யவர்க்குள்.
122. இவைகள் கேட்டுமே யிசவின ரிவைகளைக் குறித்தே
இவர்க் கிறிப்பார் இடறினர் பரானையே குறித்தே
இவன்பி சாசுகொண் டவனினு மெருபைத் தியனே
இவனுக் கேன்செவி கொடுக்கிறீர் எனவிசைத் தனரே.
123. இவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டவர் சிலரெதி மொழியாய்
இவாவபி சாசுமே கொண்டவன் வசனமோ இலைபை
இவரோ அந்தங்களைத் திறந்தது மிலையா
இவரை செய்தபோற் பிசாசுகள் திறக்குமோ என்றார்.
124. திருநாட் செல்லவே திரன்சனங் திருப்பதி விடுத்தார்
திருச் சேல்நகர் தனதியல் நிலைமையி லமர
திருந கரினில் அயலுள பதிகளிற் ரிரிந்தே.
திருக்கு மாரனே நடத்தினர் திடமொடு ழியமே.

83 திருவிழாவில் போதனை. பெர. 10: 12-42.

125. அந்தி யோக்கினில் நூற்றிரு ஆண்டுமுன் னுளனும்
அந்தி யோக்கெபிப் பானியு அரசனே தனது
சிந்தை தனிலே தேவனுக் கெதிரகங் கரித்தே
அந்த மார்த்திரு ஆலய மசுகிசெய் தனனே.
126. சிந்தி யூகரி னு திரபே திசையெலா மெவானும்
உந்தி உந்தெத்திர்த் தனப்படை களொழுவி ஜவனே
கொன்றுள் பலவரப் பிடித்தனன் படிட்டந சலைமை
வென்றி யாய்நிறுத் திளன்சியஸ் சிலைக்கயக் கோயிலில்

127. இந்தப் பாதகம் மத்தியர் மனங்கொள்ள தெழும்ப அந்தப் பக்தனின் மக்களை வருமெழும் பின்சே நிந்தை கண்டறிர்ப் பந்தரோ எழும்பினர் பலபேர் நிந்தை நீக்கவே நேயமாய்ச் சேர்ந்தனர் பலபேர்.
128. பக்த சேனைய ரிவர்பல சங்கட மகைடந்தும் பக்தர்க் காதர மருள்பரன் வல்லவ ராந்தால் மெத்த வீரமா யெதிர்த்துமேற் கொண்டுதீ மையே சுத்தஞ்சு செய்தனர் சுயம்புவி ஞலயப் பதியை.
129. ஆண்டவ் வாலயதி துளவா மசுத்தங் களைந்தே வேண்டுஞ் சுத்திக ரிப்புபல் வினையெலா முடித்தே ஆண்டு கி-பி முன் நூற்றிய ரூபதுநான் கிலிலே ஆண்டு பண்டிகை யார்வமாய்த் துவக்கினன் இயூதா.
130. இந்தப் பண்டிகை வந்தது பின்னிரு திங்கள் அந்தக் காலமோ மார்க்கு மாதவா ரம்பம் வந்து லாவினர் வான்குரு ஓர்மண் டபத்தில் அந்த மண்டபம் சாலமோன் மண்ட மாமே.
131. வந்தார் யூதரே வந்துமே குழந்துநின் றனரே எந்த மட்டுநீர் எங்களி னுத்துமங் களுக்கே சந்தே கமேயுண் டாக்குவீர் சாற்றுவீர் தெளிவாய் அந்த மாருயரி கிறித்துவோ நீவிரென் றறைந்தார்.
132. உங்கட் குறைத்தேன் நீரென் நுரைநம் பவிலை எங்கும் நிறைந்தவ ரென்பிதா நாமமா மதனால் எங்கு மிதமுற யான்செயுங் கிரியை யன்திதும் பங்க மெதுமிலாச் சாட்சியே பகர்கிற வெனக்கே.
133. ஆன ஒம்மெனின் மறிகளே யலநீ ரதஞால் ஆன தாலுமக் கியான்சொன படிநம் பவிலை கோனு ரென்தனின் மறிகளோ செவிகொடுக் கிறதே யானே வற்றை யறிந்திருக் கிறேன்மிக நலமாய்.

134. அவைக ளன்பினுற் செல்கிற அதியுவர் பொடுமே அவைக ஞக்கியா னருள்கிறே னனந்தசீ வனுமீம் அவைக ளன்றுமே தவறியே யழிவது மிலையை எவனு மெங்கர மிருந்தகவ பறிப்பது மிலையே
135. என்பி தாப்பர னளித்தன ரவற்றை யெனக்கே என்பி தாப்பர னெவரிலும் பெரியவர் நிசமே என்பி தாக்கர மிருந்தெவன் பறிக்கவே முடியா என்பி தாவொடு மினைந்திருக் கிறேனுண் ருயோ.
136. இப்ப டியவர் சொல்லிய தரோனமூம் பின்றே அப்ப னுக்கெதிர் கொக்கரித் தெழும்பின் ரவரே அப்ப னவரை யேகோன் நிடத்துணிந் தனரே அப்பி யெடுத்தனர் கற்களை யவர்மே வெறிய.
137. இக்க ணம்வரை எனதுசந் தையருட அருளால் அக்க ரையோடே காட்டினே னருள்நலங் கிரியை இக்கீ யைகளி லெதற்கென எனைக்கலர லெறிய உக்கி ரங்கொள இஙசந்ததோ உறையுமென் றனரே.
138. கல்லைக் கொண்டனங் கரங்களி வியற்றிய எதுவோ நல்ல க்ரியையின் நிமித்தமா யெறியநாங் கருண்மேல் அல்ல நீயொரு அசுத்தனு மனுடனு யிருக்கும். எல்லை யேயிலாக் கடவுளே யெனச்சொலி யுண்டே.
139. தெய்வ தூடணஞ் செப்பினை யதனியிதி தமேயாம் மெய்யே யுனின்மேற் கந்களை யெறியவே நிசமாய் செய்யா தேசெயி மூடனே முடிவடை குவனே பொய்ய னுநீ பொன்றியே யொழிவை யென்றனர்.
140. தேவ ராயிருக் கிறீரனச் செப்பினேன் எனவே தேவ வாக்குமே சிறப்பொடு செப்பின தூளைதீ தேவ வாக்கைப் பெற்றராஞ் சிரியர் தலைமயே தேவ ரெண்றுமே திருப்பான் செப்பினேய யிருக்க.

141. தெய்வ வாக்குஞ் சற்றெனுஞ் சிதைவுரு திருக்க
தெய்வ மாம்பிதா தாம்பரி சுத்தமே செய்த
தெய்வ மாப்பிதா தாஞ்செகத் தனுப்பினரி என்னை
தெய்வ தூடணஞ் செப்பினே னெனச்சொல்ல தகுமோ?
142. என்பி தாவினற் க்ரியைகளை யாஸ்செயர திருந்தால்
என்னை நீரிலிச வசிக்கவே யவசிய மிலையே
என்பி தாவினற் க்ரியைக வியற்றினே னெனவிழர
என்னை நம்பிநீர் விசுவசி யாதிருப் பினுமே.
143. அந்தக் க்ரியைக ளறிந்துமே விசுவசி யுமேநீர்
இந்த விதம்பிதா என்னை மிருக்கிரு ரெனவும்
அந்த விதமவ ரொடுமிருக் கிறேங்யா னெனவும்
நன்றே யறிந்துநீர் விசுவசங் கொளும்நலம் எனவே.
144. இத்தால் மறுதர மிறைவனைப் பிடிக்கவே முயன்றீர்
அத்த னவர்க்கே விலகியே நதியினக் கலரக்கே
சித்த ணருளனே திறப்போ டுமியம் நடத்தி
சித்தன் திருமுழுக் களித்தவோர் திருத்தல மடைந்தார்.
145. நாத ணிடமங் கடைந்தனர் மாநிரள் சனமே
ஏதும் அதிசயம் அருளனே இயற்றிய திலையே
நாத ணையேகுறித் தருளனே நவின்றதாம் படியே
ஏதுங் குறைவிலா திருக்கிற தெனவிசைத் தனரே.
146. திருப்ப ரன்குரு திருவுப் தேசமே கேட்டோர்
அருட்ப ரன்வலர் அருஞநற் குணமீ யடைந்தோர்
அருட்ப ரன்தமின் அரியதோர் வல்லமை கண்டே
அருட்ப ரனிடந் திடவிச வசம்வைத் தனரே.

84. எழுபது சீடரை யனுப்பன்.

மத. 11:20-24; ஹக. 10:1-16.

147. அவ்வி டத்தமர்ந் தவணுமத் திசையெலாந் திரிந்தே
திவ்ய ஐழியஞ் சுறுசுறுப் பொடுஞ்செய் தனரே
பவ்வி யம்மொடு மிடைக்கிடை பதிசலேஞ் செலுவார்
நவ்விச் சுற்றினர் கலிலெயா பெரெயா வெவணும்.

148. முன்னாள் முன்னவன் தெரிந்தபன்றி ரீருவரு மலர்தே இந்நாட்டேர்ந்தனர் எழுபது சிசியராம் பிற்கேரு முன்னு லனுப்பினர் இருவரி ரூவராய் முதல்வன் பின்னாம் ரூஞ்செலும் பதிகளும் பிரதே சமுமே.
149. அருளார் குநபரன் அவர்களை யனுப்பிய பொழுதில் அறுப்பு மிகுதியே யறுப்பவர் மிகச்சிலர் தமது அறுப்புக் கலசிய மனுடரை யனுப்பவே தயவாய் அறுப்புக் கதிபனை அவாவொடு வருந்தவேண் டுவிரே.
150. நாட்ட மாயுணை நாடெலா மனுப்புகின் றன்னையான் ஆட்டுக் குட்டியோ நாய்ந்து வனுப்புகின் றதேபோல் தாட்டை கம்மொடு செல்லுவீர் தடையெது மிலையே நாட்டுட் போம்பொழு தேதுமே யெடுக்கவே வேண்டாம்.
151. பணப்பை யோபொருட் பைகளோ மிதியடி கருமோ இனமா யேயெதுங் கொண்டுநீர் செலாவ சியமில் வினவு வேசெயீர் வீணதே எவரையும் வழியில் கடிணப்பேர் தாயினுந் தாமதஞ் செயீர்வழி யினிலே.
152. எந்த வீட்டினுட் செல்லவே யினிதொடு சணமே முந்திக் கூறுவீர் வாழ்த்துகல் முகமலர்ந் தினிதாய் இந்த வீட்டினுக் காகுக நிமதியே யினிதாய் அந்த வீடுபாத் திரமெனி வமருமந் நிமதி.
153. அங்கி வர வென்னில் ஆருமே நிமதிபாத் திரனே அங்கே தங்கா தகன்றது திருப்புமும் மிடமே எங்குட் செல்லுவீ ரவ்வகந் தரித்தே யிருப்பீர் அங்க வர்தரு முனவெது மருந்துவீர் நலமாய்
154. வேலை யாளெவன் வேலைசெய் கூலிபாத் திரனே மாலை நேரமே வாங்குவான் கூலியே சரியாய் வேலை யற்றறாய் வீடுவீ டாகவே திரியீர் ஆலோ சனைசெயா தந்தவோர் வீட்டிலே தரிப்பீர்.

155. எங்கோர் பட்டணம் சேர்ந்தவ ஸிறங்கிய பொழுதில் அங்கு னோர்க்கம யன்பொடைற் றருளுவா ரெனிலோ அங்கு நங்கியே யும்முனற் படைப்பதை மருந்தும் அங்கு னோர்பினி யாளிச்ஞுக் கருளுங்கர் சுகமும்
156. சாற்றுஞ் சாட்சியாய் ராச்சிய கவிசே டமுமே சாற்றுந் தற்பரன் ராச்சியஞ் சமீபமா மெனவே ஏற்றுக் கொள்ளாப் பட்டண முழையினி தொடுமே ஏற்றுக் கொளாதுப் பட்டணத் தெருவெவண் நடந்தே.
157. உமக்செம் மூழியம் முடிந்ததும் நகர்த்து சியையே உமக்கே விரோதமா யுதறியே துடைக்கிரேம் எனினும் உமக்குக் கிட்டியே சமீபமே யுனதராச் சியமே உமக்கு ரைக்கிரேம் எனவுரைத் தகலுமங் கிருந்தே.
158. அந்தோ வரும்நிசம் அவரவர் பலன்பெறுந் தினமே அந்தத் தினத்திலே யந்நா ரடைவதை விடபே அந்ச் சோதநா டடைவதோ அதிமிக லகுவே அந்தோ இவருட அவதியோ அதிகமென் றறியும்.
159. ஜய்யோ கோரசின் பட்டண மேயுனக் கையோ ஜய்யோ பெத்செதாப் பட்டண மேயுனக் கையோ மெய்யே யுங்களிற் செய்தமேல் வல்லசெய் கைகளே செய்யப் பட்டிருந் தாற்சிதோன் தீருபட் டணங்கள்.
160. அடைவ ரேதுயர் அனைந்தவர் ரட்டுடுப் புகளே அடைவாய்ச் சாம்பலி லமர்ந்தவர் மாறியே யிருப்பார் கடைசி நாள்நீர் கண்டடை பங்கினை விடவே அடைவ தோபலன் அதிலகு தீருச் சுதனுமே.
161. உன்ன நட்வரை யோங்கினுய் கபர்நகும் பதியே என்ன உந்தனின் மேன்மை நிலைக்குமோ என்றும் சின்ன பின்னமாய்ப் போவா யுங்சிறப் பொழிந்தே இன்னும் விழுவையே பாதலக் குழியிலென் றன்றே

162. உமக்ஞுச் செவிகொடுத் தும்மை யேற்பவ னவனே
எமக்ஞுச் செவிகொடுத் தெம்மை யேற்பவ னவனே
உமக்ஞுச் செவிகொடுத் தீதற்கா தவனு மேவனே
எமக்ஞுச் செவிகொடுத் தேற்கா தவனு குவனே.

163. என்னை யசட்டை செய்தேற் காதவ ஞெநுவன்
என்னை யனுப்பிய அண்ணலை யசட்டை செய்தவன்
இன்ன விதங்ர்சொலி ஏழுபது சிஸயறை யனுப்பிய
பின்ன ரவர்பிரிந் தியற்றினு ரூழியந் திரிந்தே.

85. சமாரியர் ஏற்றுக்கொள்ளாமை-சீடராக விரும்பிய மூவர்.

மத் 8 : 19 - 22; ஹக். 9 : 51 - 62.

வெறு

164. உண்ணதக் குருபரன் பலநகர்கள் அநேகலூர் களுந்திரிந் தெவணை வனும்
நன்னய மொடுதிருச் சுபவிசேசம் நவிண்றுமே யருளினர் சுகம் பலர்க்கே
உண்ணத மேடுபடுந் தினம் நெருங்க நடத்தியே யூழியம் மிகவுப் பாயே
மண்ணவ னெருசலேம் பதிமுகமாய் நடந்தனர் திடமொடு சிசிய ரொடே.
165. தமதுட ஒழியந் தடையிலாதே நடக்கவே தாஞ்செலு மிடமெவனும்
தமக்கென இடஞ்சரி செயும்படியே வசதியே தங்கவே செயவெனபே
தமதுமுன் னாற்சில தூதறைபே யனுப்பியே தாப்பினால் வரஷ்வர்கள்
சமரியா ஒருஹர் சேர்ந்தனரே தரிப்பதற் காமிடஞ் சரிசெயவே.
166. திருக்குரு எருசலேம் பதிமுகமாப்ச் செல்கிற நேரக்குமே கொண்டதினால்
குருபர ணையை ரேந்பதற்கே கொஞ்சமும் மனமில? தேயி நந்தார்
ஏரிச்சலே யாடந்தன ரிகதயறிந்தே யாக்கவுஞ் சாலுமா மிருங்குமே
அருளிலா மிகக்கொடு வசனம்மாடே யனுகினர் தற்பர னருட்குருவே.
167. முக்கீநந் தீர்க்கனு மக்கிழுவி எவியா முனிந்தே யழித்துதேபோல்
இந்தநா எக்கினி வானிருந்தே யிறங்கியே யழிக்கவே யிர்க்கிணயே
என்னவா கட்டளை யாமிடவே சித்தமே யுமக்ஞு தோவெனபே
என்னஆ வியிதோ நீரறியிர் இதுவுமைப் பிடித்ததோ எனஅதட்டி.

168. மன்னுயி ரழிக்கவே மனுமகனுர் வரவிலை வந்தனர் ரட்சைசெய
என்னுரைத் தகன்றன ரல்லுடே பிரிதொரு ஒங்க கேகினரே
முங்னவ னவஷழி செலும்பொழுதி லவர்புனுஸ் வந்தொரு பாரகனே
மன்னவா நீாசெலு மிடமெவனும் வருலனே பின்தொடர்ந்
துமையென்றான்.

169. அப்பனே கேளுனக் குறைப்பதையே வானிலுலவுபற வைகட்டுகே
தப்பில தாயுள கூடுகளே இத்தனர குழியுள நரிகளுக்கே
அப்பனே யறிகுவை மனுமகற்கோ இல்லையே யெதுமதே யிப்புவியில்
எப்பொழு துமேயவர்க் கிடமில்லயே சாய்க்கவே யவர்தலை
யனவுரைத்தார்.
170. இங்குத் தமுடனை விளித்தலரே என்றதைச் சூரூபரிவாய்
எனவைழூந்தார்
இன்னவன் இம்மறு மொழியிசைத்தான் ஆண்டவா அதன்முனை
லகங்கிரேயான்
என்னுட தகப்பனை யடக்கஞ்செய என்றனுக் கருள்வீர்
விடடயென்றுன்
மன்னவ விப்பதிற் கிணங்காதே மறுமொழி யருளினார் மறுதரமும்.
171. மரணமுள் ஓனவர் மானுடர்தம் மரித்தரை யடக்கஞ் செயவிடுவாய்
பரமனின் ராச்சிய சுவிசேடம் பரிந்தறி விப்பாய் என்பின்வா
நரரெனுஞ் சீடருக் கிக்கடமை நலமொடு பொறுத்துள தவர்களையே
பரமனின் ராச்சிய சுவிசேடம் பரிவொடு பிரசரஞ் செயவேண்டும்.
172. பிறிதொரு மனுடனும் வந்தலனே பெரியவர் குருவிட முறைத்தனனே
பிரியா துமெயான் பின்தொடர்வேன் அதன்முனூர் பிரிந்தென
தகஞ்செலுவேன்
பெறுவனே விடையவ ணுள்ளவெனின் பெரியரா மகத்தின ரிடமிருந்தே
பிரிந்தியான் வருகிறே னேயதன்பின் விடையெனக் கருள்வீ
ரெனவுரைத்தான்.
173. நலமொடு விளித்தன ரம்மகனை நவின்றனர் நாதனே பரிவொடுமே
கலப்பை மேல்கை வைத்தெலனும் திரும்பியே பார்ப்பவ
எனவனெனிலும்
உலகினு விழுப்பு வான்கெடுவான் உயர்பரன் ராச்சியத் திடம்பெறுனே.
உலகமும் பரமுமேர ஒவ்வுதில் உன்தமா மொன்றைப் பிடிநலமாய்.
86. எழுபதுசீடர் திரும்பினது. மத. 11:25-30; அக. 10:17-24.
174. திருக்குரு எவனுமே திரிந்தலைந்தே தம்முட ஊழியஞ் செய்துவரவே
திரும்பின ரெழுபது சிசியருமே செய்துமு டித்தே தம்முழியம்
திருப்பின ரதிமிகக் களிப்பொடுமே திருப்திய கைந்துதம் மூழியத்தில்
திருப்பின ரிருவரா யிருவராயே செய்யவே யூழிய அறிக்கையுமே.

175. எங்குமே சென்றன மாண்டவரே எவனுள் ஹர்கனும் நகர்களுமே எங்குமே சென்றியாங் கூறினுமே எழில்பரன் ராச்சிய சுவிசேடம் அங்கு ஜூளபல ரோகிகளே அதேகமா முஞ்சுஞ் சுகமடைந்த பங்குமே செய்கொடு பேய்க்குமே பறந்தன அடங்கியும் நாமமதால்
176. கன்றுவோன் சாத்தான் மின்னலேபோல் சகனந் திருந்தே கீழ்விழுவே என்றுமே பாம்புள்ள தேள்களையே மிதித்துமே யெதிரியின் சத்துவத்தை வென்றியாய் மேற்கொள வங்களுக்கே மேலதி காரமே யீங்கிறேனே ஒன்றுமே சேதமே செயாதுமையே உயர்திரு வரமுமக் கீய்கிறேனே.
177. ஆனபோ திலுமகி மாதிருமின் உமக்கடங் குவதா லாவிகளே என்னிற் பெரிதல இச்சிறப்பே யிதனிலுஞ் சிறப்பே யுண்டுமக்கே வானப் ரனுடை சமுகத்தில் வரைந்திருக் கிறதுமின் நாய்யெலாம் வானம் ஓாவுமே யும்மகிமை வளருமே மகிழ்ச்சானு மாதலினால்.
178. இன்னவை யுரைத்தே யதேதருணம் யேசும கிழ்ந்தே தம்முளத்தில் உண்ணத திருப்பரா எனதுபிதா உயர்பரம் புவிக்கெலாம் ஆண்டவரே உண்ணத ஞானமா மிவைச்சளையே மொளித்தே ஞானியர் மற்றவர்க்கே சின்னவர் சிறியதற் குழந்தைகட் கேவெளிப் படுத்தினிர் மாசிறப்பாய்.
179. ஆதலா வுமையான் துதிக்கிறேனே ஆப்பிதா இவ்விதம் புரிவதுவே நாதனே யதுவுமின் திருவெளத்துக் குவந்ததே மிகநல பூள்ளதுவே நாதனே யித்துதி நவின்றதின்பின் சொல்லினர் தமதுட சிடரிடம் நாதமும் ருபமு மாமணைத்தும் ஈயந்தன ரெண்க்கே நந்பிடாவே.
180. எவனுமே யறியான் திருமகனை யின்னவ ரென்றுபி தாதவிர எவனுமே யறியான் தந்தையரை யின்னவ ரெனத்திரு மகன்தவிர எவனுமே யறியான் திருச்சுதனை யின்புற வொளிப்படுத் தாதிருந்தால் எவனுமே யறிவதே பிதாச்சுதனை கூடிய தலையெனக் குருவரைத்தார்.
181. வருகந் ரனைவரு மென்திடமே வருந்தியே பெருஞ்சுமை சுமப்பவரே தருகிறேன் நலமினாப் பாறுதலே தயவுற எனதிடம் வருபவர்க்கே பொறுமை சாந்தி தாழ்மையுமே பொருந்தியே யிருக்கிறே
- ஊரைக்கிறேனே
வருகந் ரனைவரு மென்திடமே வளமிகப் படிப்பீ ரெனதிடமே.

182. ஏற்றுக் கொள்ளி ருமதுமேலே யெனதுட மெதுவாம் நுகமேதான் ஏற்றுமே யதையே யெனதிடமே யினிதுறப் படிப்பீ ரிவைய இந்திதும் ஏற்றுமே யெனதிடம் படித்திரேல் அடைகுவீர் நலமுறு மினாப்பாறல் சாற்றினு வெனதுட நுசம்மெதுவே சுமையுமே சதாலகு என்றனரே.
183. அவரை யேவிச வசித்தெடும்கனு மவாராயே ஓற்பனே ஆம்மக்னை அவரிடம் பாரமே நீங்கியவன் அடைகுவன் நலமினாப் பாறுதலே இவைகளை யுரைத்தபின் யேசுபரன் திரும்பியே தமதுட சிடிடம் அவர்ச்னுக் குரைத்தன ரேதனித்தே அவர்சளா றுதலுற இவ்வசனம்.
184. நீங்களே காண்பதை சாணவுமே நீங்களே கேட்பவை கேட்கவுமே பாங்கொடு காத்திருந் தார்பலபேர் பண்டையில் ராசருந் தீர்க்கருமே ஏங்கியே போயின ரெபெறுதே யிந்தமா யின்பமே யேதெனினும் நீங்களோ மெய்மெயே பாக்கியரே நேர்முக மாயிவை காண்பதினுஸ்

87. நித்திய உயிர்பெற என்னசெய்ய? நியாய சாத்தீரி -
நல்லசமாரியன் வினாக்கள்.

ஹாக். 10 : 25 - 37

185. வேதனூர் சனமுகந் திரும்பவுமே யெழுந்தனன் விரைந்தொரு சாத்திரியே சேரத்தை பலபல செயித்துவர யிதமொடு சேரத்தை செயத்துணிந்தே போதுகார் அடியேன் எதுசெய்லாம் புனிதமாம் நித்திய உயிர்பெறவே வேதவ சனங்மி யறிந்துகொள விளம்புவீ ரென்றவன் வினவினனே.
186. என்னசொல் கிறதோ நியாயவிதி சொல்வா சித்தது மென்னவென உன்னுட தெய்வங் கர்த்தரிடம் உன்தனின் பூரண இதயமொடும் உன்னுட பூரண ஆத்மமொடும் உன்தனின் பூரண பலமொடுமே உன்னுட பூரண சிந்ததமொடும் உன்னமை யன்புகூர் வாய்ந்தமாய்.
187. அங்புகூர் வர்யுனின் பிறனிடமே உனதிட மன்புகூர் கிறதுபோலே தூட்டவிதி துப்வரைந் திருக்கிறதே யெழில்பிர மாணத் தினிலென்றுச் சொன்னநி தானமா யிக்கையேந் சொல்லிய வாக்கே மிகச்சுரியே சொன்னது போலே புரிகுவையே சுகமுறு வாய்நிசம் எனமொழிந்தார்.

188. சொன்னதைக் கேட்டாச் சாத்திரியே தன்சய நீதியாம் பெருமமயுளோன் தவணை நீதிமா என்றவனுள் சனங்கஞ் மறிய விரும்பியுமே பின்னும் இபேசுவா மூர்த்தியிடம் எனதுட பிறவெனவன் எனவிலை மன்னவ என்பொடு மன்னவனுக் கருளினர் நலமுற இவ்வுவமை.
189. எர்கோ நகருக் கெழும்பினனே சாலேம் நகரினி விருந்தொருவன் துவிதமாய் நடந்தனன் மனுடவிலை தூரமாம் பயணமா யிருந்ததனால் திருடரே வழியினில் மறித்தனசே சேர்துணை யெவருமே யிருந்ததிலை உரிந்தன ரவனது துணிமணிகள் கைப்பொரு ஞட்டமை யெல்லாமே.
190. பிடித்தன ரடித்தனர் தனித்தவணை பெருந்துய ரிழமுத்தனர் மனுடனுக்கே விடுத்தனர் வழியினி லறவுபிராய விலகியே நடந்தன ரவர்வழியே படுத்துமே கிடந்தனன் குநுதியினில் பரிதபித் திருங்கவே யெவருமில்லை அடுத்துமே புரியவே யுதவியெதும் வழியினி லாருமே வரவில்லையே.
191. அவ்வழி வந்தன ஞேர்மனுடன் ஆலய ஹழிய னர்ச்சகனே எவ்வெவர் யாரையுந தீண்டாதோன் ஏதெனுந் தீட்டு முண்டாகுமென அவ்வழி வந்தவ னம்மகனைக் கண்டு மீ யண்டா அப்மகனை அவ்வழி யேகான பாதைவிட்டே சென்றனன் தூரமா யவெனிட்டே
192. அவனில் விதமீ யகண்றதன்பின் னனுகியே வந்தனன் வேறெருவன் இவனுமே யாலயத் தொருபணியாள் இவனெஞ்சு லேவிய னாழியனே அவதியோ டவணே கிடப்பலனின் அதியலங் கோலமே யார்த்தறிந்து அவனுமே ருதவியும் புரியாதே யகன்று மீ சென்றனன் பிறிதுவழியே.
193. சாரமே யிலதா மிருவருடே யிம்மக ஜெயகன் ரேகியபின் வேறெரு மனுடனங் கணுகினைன முற்றிலும் விசற்பமே யிருவருக்கும் பூரண சகுணனே புனிதனிவன் புண்ணியன் நன்மன முள்ளவனே சாரமற் றவர்பிற ரிருவரேபோற் றுண்டியே செல்வை மனமிலானே.
194. குலத்திலே குறைந்தவ எனமதிப்பீர் கூறுவீர் சமாரிய என்றவணை குலத்தினிற் றனதுசொந் தமேயிலாதோன் குற்றுயி ராயுள அம்மகற்கே நலத்தினிற் புறத்தியா எனமதித்தும் கொண்டனன் சொந்தமாய்த் துண்பத்தில் நலமொடு மனுகியே வந்தவணை வாகனம் நின்றிறங் கினனுடனே.

195. மனதினி வண்பொடு காயத்தில் வார்த்தன எண்ணென்பது
இனமொடு காயமே கட்டியவன் ஏற்றினன் தன்னுட வாகனமேல்
குணமிகப் பக்கமாய்த் தான்டந்தே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனன்
சத்திரமே
அணைத்தெடுத் துமேசேர்த் தாண்படுக்கை யன்பொடு யாதுகாத்
தானவனை.
196. மறுதினம் புறப்படும் பொழுதினிலே நல்லவன் சத்திரத் தானிடமே
இருபணங் கொடுத்தவற் குரைத்தனனே இன்னை யன்பொடு
பார்த்தருள்ளீர்
கருத்தொடு கவனியு மவசியமாங் காரியம் யாதுமே செய்குவிரே
திரும்பியான் வரும்வழி கொடுத்தருளவேன் யாதும திகமாய்ச்
சென்றிருந்தால்.
197. இப்படி யிருக்கவிம் மூவரிலே யவதியே யடைந்தாம் மாந்தனுக்கு
எப்படி நினைக்கிறுய் தோன்றுவதே எவனவன் பிறனெனக்
சொல்வெனவே
அப்படி யிரங்கினே னம்மகற்கே யவனே யவஸ்பிறன் சொல்லுகிறேன்
அப்படி நீயுமே போய்ச்செய்வாய் அவன்புரிந் ததுபோற் புரிகுவையே.

88. மார்த்தாள், மரியாள். ஹாக 10:38-42.

198. சற்றியே பயணஞ் செய்துவந்தே யருட்சுவி சேடமே கூறிவந்தே
வெற்றியே யடைந்தே பேய்களின்மேல் அளித்துமே சுகமே
வேண்டினர்க்கே
நத்தியே யடைந்தா ரோர்கிராமம் நலமொடு தம்முட சீடராடே
உத்தமி யவனைரு மாதவரை யுவப்பொடு மேற்றனன் தனதகத்தில்.
199. அருட்ருஞ் அவ்வகதி தமரவுமே குருவிலுக் கவசியப் பணிவிடைகள்
விருந்துமே செய்துப் பரிக்கவுமே வேண்டிய வணைத்துஞ் சவதரித்தே
லருந்தியே நடத்தினன் வேலைகளை மார்த்தா வெனுமா தரசியவள்
ஓருத்தியே தங்கை யனங்கிவளோ உவந்தமர்ந் தனள்குரு அடியருகே.

200. தமக்கைக் குதவியே யெதும்புரிசர் தங்கவர் திருவட்டி நீங்காதே அமர்ந்துமே யிருந்தனென் உங்கையில்லை ஆங்கவர் போதகங் கொண்டுள்ளேம் ஸாயுக்ஷி ருமிக்கை வந்துவரேன ஆண்டவார எனதுட தங்கையில்லை மயில் தமிழை செயல்கின்றோ என்னியே தனியரய் விட்டனரோ.
201. அருகினி இருமதோ டிங்கிருந்தே யசட்டை சிய்தனள் கடலமயில் ஒருங்கியா னடைகிட்டிறன கட்டமிக உமகசு கீழ் கவலை பிலைகாவல்லை கஞ்சதொடு மென்சொடு சோந்தவள்தன் கடலம் செயும்படி சொலு சவட்கே வருத்தமே யடைந்தனள் சங்கடமும் மரியணங் கெனுந்தன் தங்கமேல்
202. தேவைப் போருளோ ஒன்றீற்றாள் தேர்ந்துகொள் வையே மார்த்தாளே சாவுங் துமேயுனை யகலர்தே சாாந்துமே முடிவிலாக் காலமாயே ஒவியுன் ஞாடுமெப் போது முள மீஸ்மை நலமிகும் பங்குளதே ஆவலாய்ச் சிறந்துஅப் பங்கிலையே தேர்ந்தடைந் தாள்மரி யாளென்றார்.

89. கர்த்தருடைய விண்ணப்பம். ஹக. 11 : 1 - 13.

203. திருக்குறு ஓர்த்தினஞ் செபழுத்ததே தீரவே யவருட சிசியட்டுநீர்வன் அருளனும் நான்கன் தனிச்சியர்க் கண்பொடு போதனை பிளித்ததேபோல் அருணிற ஆண்டவா நீரெமக்கும் அண்பொடு போதியஞ் செபஞ்செயவே கருத்தொடு கேட்கவே காருணியன் கர்த்தரின் செபமே வீளம்பினரே.
204. பரவுல கினிலே யிருக்கிறதோர் பரமாதி நாவட மெம்பிதாவே பயிரத்த மாகவே வமதுநாமம் அருக்கனை செயப்பட உமதுநாச்சியம் பரந்தெவ ணிங்கும் வருவதாக பரத்திலுஞ் சிதகம் நடப்பதே போல் நரவுல காமிப் புவியினிலும் நலவுமாடு நடந்தே வருவதாக.
205. எமக்கவ சியமாந் தினப்படியே யெமக்கருள் செய்வீ ரித்தினமும் எமக்கருள் புரிந்தே யிரக்கமேகாண் டெமதுட பாவம் கணிப்பீரே எமதிடங் கடன்பட் டவரெவர்க்கும் இரங்ஜியா மண்பொடு மனிப்பதேபோல் ஏழைவிலக் குலீர்சோ தனையினின்றே யெழையே ரட்சியுந் திமைநின்றே.

206. இவ்விதஞ் செபிப்பீ ரெனவரத்தே யிறைவனும் புக்டின் ரவரிகளுக்கே எவ்வித செபமே தெடுப்பதனால் நலமிகும் பலனே ஏருமெனவும் நவ்ஸியே யூக்கமாய் செபிப்பதனால் அதிநல பலனே தருமெனவும் செவ்விதா யஸர்க்கே யுணர்த்தவுமே திருக்குரு புகன்றன ரிவ்வின்னபம்.

இடைவிடா வேண்டுதல்.

- 207 நண்பனு மொருவன் நடுவிரவில் உமக்குளே ஒருவனி னகர்வரவே அரபனு மலன்முனுற் படைப்பதற்கே யவனிட முன்வெது மிலததனால் நண்பனு மொருவனி னகமடைந்தே நடுநிசி யெழுப்பியன் ஞேவிடமே அங்பனு மொருவனேன் னகமடைந்தான் அவன்முனுற் படைக்கவென் விடமெதுமில்.
208. அப்பழுஷ் றெனக்கே யருஞ்வாயே யருளொடு கடன்களுடு எனவரைக்க அப்பொழு தறைந்தனன் மறுமொழியாய் அசத்துளே யிருந்தவனுமன்பன் அப்பனே தொந்தர வெதுஞ்செய்யாய் இதுஅவ தருணமே கதவடைத்தே இப்பொழு தென்தனின் சூழந்தைகளும் எனதொடே படுத்தே யிருக்கிறாரே.
209. இப்பொழு தெழுந்தாற் சூழந்தைகளு மெழுப்பியே விடுவா ருபத்திரவம் இப்படி யிருப்பதால் முடியாதே கொடுக்கறிப் பொழுதே சரிப்படாதே தப்பித செனவிவன் திரும்பினாலே கதவுடத் தியுமே ஓழிவிலாதே எப்படி யெனும்வை பெறுவதற்காய் இளைப்பிலா தலட்டியே நின்றனனே
210. அவன்றளக் கொருகி நெயத்தனால் அங்பனுக் கீயா திருந்துமவன் அவன் மிக ஈருந்தியே வேண்டியதால் வேண்டிய அப்பமே கொடுத்தருள்வான் எவனுமே யிதுவிதஞ் சோர்விலாதே வேண்டுத வேறெறுத் தால்வரந்தி அவன்டை குவனே யளவிலாதே யன்புடி தாவிட மங்கநன்மை
211. கனிவொடுஞ் சொல்லின ரின்னுமவர் உரைக்கிழேன் கவனமாய் செவிகொடுமின் சனிந்துமே கேண்டுவீ ரப்பொழுதோ ரனமிக்க கொடுபடும் நிசமுமக்கே நலிந்துமே தேடுவீ ரப்பொழுதோ நலமுற அதனைக் கண்டநடவீர் சலிப்படை யாதே தட்டுவீரே தட்டயிலா துமக்கே திறக்கப்படும்.

212. இனிதுற நடைபெறு மீதொமே தடையிலா துமக்கே யிதுநிசமே கனிந்துமே கேட்பவ வெவனெனிலுங் கனமிகப் பெறுகிறான் நிசநிசமே நலிந்துமே தேடுவோ வெவனெனிலும் நலமுற அடைகிற னிதுநிசமே சலிப்படை யாதே தட்டுவோற்கே தடையெது மகன்றே திறக்கப்படும்.
213. கொடுப்பனே யாருமே யோர்தகப்பன் கொடியதா மெதையுந் தன்மகற்கே கொடுப்பனே கேட்டால் அப்பம்மகன் கொடுகும மிகுமாங் கல்லெதையும் கொடுப்பனே கேட்டால் மீணமகன் கொடியதாம் விடமுள் சர்ப்பமேதான் கொடுப்பனே கேட்டால் முட்டைமகன் பதிலதற் கொருகொடுங் கொட்டுந்தேன்.
214. நலமெது மற்றவர் மானுடர்நீர் நாடியும் மிடம்வரும் மக்கட்கே நலமுறு மீவுகள் நன்குதர நன்கறிந் தவராய் நீரிருக்க நலம்நிறை மெய்ப்பரன்வான் பிதாவே நாடியே தமதிடம் வேண்டுவோர்க் கீ நலமிகு மீவா மரவியரை நலமொடு மருள்வது நிச்சயமே.

90. கைகழுவாமை. லாக். 11 : 37-54.

215. பரிசய ஞேர்வனே தனதொடுமே பகற்போ சனஞ்செய விரும்பியுமே பரிவொடு வேண்டினன் பரன்குருவை யவுனே பந்தியி லமர்ந்தனரே திருக்குரு தம்முட திருக்கரங்கள் கழுவா தமரவே பந்தியினில் பரிசய ணனாும் மனுடனேதான் பார்த்திதை யடைந்தனன் மிகவியப்பே.
216. பரன்குரு திருப்பரன் திருமகனே பண்பொடு பகர்ந்தன ரிதுவரையே நரருமை மதிக்கவே விரும்பியெநீர் நல்லராய் நடக்கிறீர் பரிசயரே புறம்புன அசுத்தமே யகற்றுகிறீர் போசன பானபாத் திரந்துலக்கி நிறைந்திருக் கிறதும் துளமுழுதும் கொள்ளொபொல் லாப்பெனு மசுத்தமிக.
217. மதியிலா தவரே கேட்டுணர்வீர் மதியோ முமதுட வெளிப்புறத்தை மதிப்புறக் படைத்தவ ருட்புறமே படைக்கவே மறந்தன ரோவசந்தே ததியினி லுமதிட முள்ளவையில் தருமமு தாரமாய்க் கொடுத்தருள்வீர விதியென இதுவிதஞ் செயிலுமக்கீ யணத்துமே சுசியா யேயிருக்கும்.

218. பரிசய ராண்றே யுமக்கையோ பகட்டாம் வெளியே டந்தரிந்தோர் பெரிதெனக் காட்டியே மாசிறிதை பெரியதை யற்பமே யாக்குகின்றீர் மருக்கொழுந் தான்தில் ஒற்தலாமில் எதும்மறு பூண்டிலும் வேறெதிலும் சிறியவா மிவைகனிற் றப்பிலாதே செலுத்துவீ ரேதசம் பாகமேதான்.
219. தசமபா கழுமே செலுத்துகிறீர் விட்டுவி டுகிறீர் நியாயத்தை நிசமே கடவுளி னருளையுமே நீர்விடு கின்றீ ரேதவற தசமபா கமருளி வெதுமுக்கயம் நியாயமோ இரக்கமோ எதுமுக்கியம் இசைந்திவை களையுஞ் செலுத்திவிடும் விட்டுவி டாதிரும் மற்றவையும்.
220. பரிசய ராண்றே யுமக்கையோ பாரினில் மகிழையே நாடுகின்றீர் திருத்தல மாஞ்செப ஆலயத்தில் பாங்கொடு முதலிடமே தெடுகின்றீர் தெருக்களிற் வழியிற் செலும்பொழுதுஞ் சந்தையி லிருக்கிற போதுமேநீர் விரும்புகின் றீர்கனம் வந்தனங்கள் வீண்மகிழை யையே மானுட்ரான்.
221. வேதபா ரகரே பரிசயரே வெறுமா யரேயுங் களுக்கைய்யோ பேதம் யிலதாய் மறைந்திருக்கும் பிரேதக் குழிகளே போன்றவரே ஏதுமே யறியார் செல்பவரோ எவருமே யவைமேல் நடப்பவரே யாதுமே யசத்த மவைசஞ்சோ மறைந்துமே யிருக்கிற தென்றனரே.
222. விசனமே யடைந்தான் கேட்டவனேர் நியாய சாத்திரி யங்கொருவன் நிசமே போதகா ரெங்களையும் நிந்தனை செய்கிறீர் சொல்லியினை இசைக்கவு மேயினை ஆண்டவரே யவ்வகுப் பின்றுட குறைவுகளை இசைத்தனர் யாவருங் கேட்டறிய கூறின ரிவர்க்கு வழையையோ.
223. வேதசாதி திரிகா ஞங்கஞக்கே யுரைக்கிறேன் நிசநிசம் உமக்குமையோ வேதனு ரைப்படி போதித்தும் விடுகிறீ ரதையோ செய்கிறதில் நீதமோ நீரரி தாஞ்சுமைகள் நிசஞ்சுமத் துகிறீர் மானுடர்மேல் யாதுமே யுமதுட ஒருவிரலாற் ரெஞ்சுவதில் லுதவியுஞ் செய்வதில்லை.
224. உங்களுக் குறைக்கிறே ணையைய்யோ உயர்ந்தராஞ் சாத்திரி யானவரே உங்களின் தந்தையர் கொன்றவராம் உனதரின் திர்க்கராந் தரிசியார்க்கே உங்களின் நாளெனு மித்தினத்தில் உவப்பொடு செய்கறீர் கல்லறைகள் உங்களின் முன்னவர் செய்கைகட்டகே யுடன்படு கிழேருமென் சாட்சிகளார்ய்.

225. இப்படி யிருப்பதாற் கேட்டுணர்வீர் இறைவனின் ஞானமே சூறுவதே அப்பொதுப் போத்தலர் தீர்க்கரையே யனுப்புவென் நலமுடன் அஸ்துரிடம் அப்பொழுது தந்தநல் ஹாயியரிற் சிலகரக் கொல்லுவர் அன்னவரே தப்பவி டார்சிலர் மற்றாரை துயருறச் சங்கடஞ் செய்குவரே.
226. அண்ணாங் காயின் சிந்தியதாந் தம்பியிய னுதிரமே யதுமுதலே பன்பில் ராங்கெடு பாகக்ரே ஆவயம் பீட்டும் மிகவநடுவே திண்ணமா யேயவர் சிந்தியதாஞ் சீர்சக ரியாவின் னுதிரம்வரை மண்ணிது தோன்றிய நான் முதலே நாளிது வரையனிற் சிந்தியதாம்
227. எந்தளத் தீர்க்கராந் தரிசிபரின் எவ்வெவர் ரத்தப் பழியனித்து இந்தாதீச் சந்ததி யாரிடமே கேட்கவே யவ்விள்ளு செய்வுரென எந்தளவ் விதத்திலும் நீச்சயமாய் இக்கெடு சந்ததி யாரிடமே எவ்வித மும்கேட் கப்படுவதே சொல்கிறே னிப்பொழுது தேயுமக்கு
228. அறிஞராம் நியாயசாத் திரியரையோ உரைக்கிறே னின்னுமே யுங்களுக்கே அறிவெனும் மிகக்குற றிறவுகொலை யெடுத்திருந் தாலுமே யாவலொடே தெரிந்திருந் தாலுமே மாயரேநீர் திறந்துளே செலமன மற்றவரே தெரிந்துளே செல்பவர் மற்றவரைத் தடையுமே செய்கிறீ ரெஷ்றுரைத்தார்
229. வேதகா ரண்ணவை யன்னவர்க்கே விரிவறச் சொல்லியே வருபொழுதில் வேதபா ரகர்பரி சேயருமே விசனமே கொண்டார் குருபரன்க்யல் ஏதெனும் பிழைகளை யேசவின்மேற் பிடிக்கவே யென்னமே கொண்டவராம் சூதொடு நெருக்கியே சோதனைசெய் தனர்பல கேள்விகள் கேட்டவரை.
230. வேதன்கள் நீதிதி யாயங்களில் வேந்தனின் சட்டமே யானவையில் சாதனச் சடங்குகள் விகிகளிலும் சாற்றுப இவர்போ தணிகளிலு ஏதெனும் பிழையே யிழைக்கசெய ஏற்றபல் கேள்விகள் கேட்டவரை சோதனை செயவே சற்குருவோ சற்றெனுஞ் சோர்ந்தே தவறவில்லை.

91. சீடர்க்குப்போதனை; 1. புளித்தமா. 2. பயப்படாதே.
3. அறிக்கைசெய். ஹக். 12 : 1 - 12.
வேறு

231. தருணமப் பொழுதே வந்தார் சனத்திரள் மாஏ ராளம் நெருக்கமே சகி... லாகா இடமதோ நிற்கப் போகா சமுண்மை கூடப டாந்தாந் முதற்றமிஸ் டோ கட்கே உரித்தொடு சிறிதே வார்த்தை யுரைத்துடை சூப்ச ரித்தார்.

232. பரிசயர் புளித்த மாலே மாயமாம் பாத கந்தான் பரிசீசீ தம்மி ணங்கிஸ் பாதக மாயத் துக்கே பரிசுசி வடிவங் கொள்ளும் பார்க்கிலோ மிகவே அசத்தம் நரிக்குண மதுவே மாயம் நல்லகத் தைக்கெ டுக்கும்.
233. மறைபொரு ஸ்தம் உண்டோ மறைந்துமே வெளி பா கா தே மறைந்தவந் தரங்கம் யாதுமே உள்தா அறியா வண்ணம் மறைந்துவைத திருந்தா அந்தான் வெளிப்படும் நாற்றந் தானுய நிறைந்தஅவ் சுகத்தந் தடவன யகற்றியே நீக்கல் சென்றும்.
234. இருளிலு ரைத்தா அந்தான் எழிலொளி தனிலே கேட்கும் இருட்டறை யினிலே காதில் ரகசிப மேதும் பேச பொருளோ அகத்தின் மேலே சொல்ப்படு புறம்பே யெங்கும் விரும்பியே யிடங்கொ டாதிர் விலக்குவீர் செடுமா யத்தை.
235. கவனமாய்க் கேட்டி ரென்தன் கிழைக்கரே காரியம் ஈதே எவர்க்குமே யிப்பு வலகில் அஞ்சீஸல் என்கின் நேனே எவருமுக் காயந் தலைக் கொன்றுமே வேதுஞ் செய்ய அவர்ரா மாந்தர் கட்கே கொஞ்சமு மஞ்சா தீரே.
236. நிழல் நிகர் சடமொன் றல்லால் நீஸ்ட மாத்மம் ரண்டை அழலெழு நரகிற் றள்ளிக் கொன்றழிப் போர்க்கே யஞ்சவீர் அழலெனு மவர்க்கே யஞ்சம் ஆஞ்சீஸானை னஞ்சம் நீவீர் நிழலெனு மிச்சி வியத்தில் நிற்பதா மொன்றே நாடும்.
237. அற்பமா மண்டக்க வானே மதிப்பெறு மில்லீ பாரும். சொற்பமே விலையா னுலுஞ் ஜ்சீத் ரங்கேட காசே அற்பமே யெனினுந் தெஞ்சும் மறப்பரோ ஒன்று னுலும் அற்பமே விலையே நீவீர் அநேகம் டைக்க வானில்
238. எண்ணியே யுளதே யுங்கள் சிரசிலுள் ரோம மெல்லாம் எண்ணமே யெதற்கும் வேண்டாம் எவர்க்குமே யஞ்சா தீரே எண்ணிலோ அடைக்க லாங்கள் எவளவோ சேர்ந்தா அந்தான் தின்னாமே யுமக்கி டாகா திடன்கொஞ் மஞ்சா தீரே

239. கவனமாய்ச் செவியிற் கொள்ளும் சொல்கிறேன் காரியம் ஈடை எவனுமே மனுடர் முன்னால் என்தனை யறிக்கை செய்தால் அவனையே தூதர் முன்னால் மனுமக னறிக்கை செய்வார் எவனுமே மறுத்தா லென்னை மறுதலிப் பாரன் ஞேன்.
240. எவனுமே மனுமைந் தற்கே எதுவெனும் விரோதஞ் சொல்லுல் அவன்மனிப் படைவா னன்றே அவன்மனம் மாறிற் ரென்றுல் எவனுமே பரிசுத் தாவிக் கெதிர்த்து டணமே சொன்னுப் புவனமனிப் படையான் திண்ணம் அதுநிசம் நிசஞ்சொல் கின்றேன்.
241. இதுவுமல் லாதே யின்னுஞ் சொல்கிறேன் செவிகொள் வீட்ரை அதிபதி யோரிஸ் முன்னும் ஆலயதி தலைவர் முன்னுப் பதிதுரை கட்கும் முன்னும் நிறுத்துவர் பாங்கா யும்மை பதிலெலது சொல்வோ மென்றே பதறிநீ ரஞ்சா தீரே.
242. என்னவுத் தராஞ் சொல்வோம் எவ்வித மாயே சொல்வேஏம் என்னதை யுரைப்போ மென்றும் எக்கவ ஒும்வேன் டாமே என்னநீர் சொல்ல வென்றே எப்படிப் பேச வென்றே அந்தியி டம்போ திப்பார் ஆவியார் நீவிர் பேச.
92. பாகப்பிரிவினை ஹாக. 12 : 13, 14.
243. அந்தியி டம்மங் குள்ளோன் அச்சனகை கூட்டத் துள்ளோன் மன்னுப் தேசஞ் செய்யும் வல்லபோ தகரே நீவிர் எஞ்சகோ தரனே யெங்கள் உடைமை யிலுரிய பாகமு நன்மன தோடும் நல்க நவிலுவீர் நலமாய் என்றுன்.
244. மன்னவனே யீதைக் கேட்டே மறுமொழி சொன்ன ரீதே என்னையோர் ஞாயந் தீர்க்கும் அதிபனுப் எவன்வைத் தானே பன்னையை யுங்கட் குள்ளோ பகிரவனுப் வைத்தோன் யாவன் என்னைய லட்டா யேநீ எனின்தொழி லீதோ வென்றார்.
93. புத்தியற்ற செல்வந்தன். ஹாக. 12 : 15 - 21.
245. இன்னுமே சீடர் கட்கே எச்சரித் தேசொன் ஞோரே என்றுமி டங்கொ டாதீர் சாக்ரதை பொருளா சைக்கே குன்றுபோற் சேர்ந்தே செல்வம் குவிந்தெவர்க் கிருந்தா அந்தான் இன்றுநின் றற்றே போகும் சீவனே யாகா தென்றார்.

246. இனமொடோ ருவமை சொன்னார் இதைத்தெளி வாயே காட்ட தனமுளோ னிருந்தா ஞெருவன் சகலசம் பதிதுள் ளோனே கனமிகு யவங்சம் பத்தே கழனிக ளோவிதி தாரம் மனங்கொனு மளவா யோர்பூ விளைந்தன வயலெல் லாமே.
247. மனச்சமா தான் முன்மோடோ மனதிலே கவல்கொன் டானே தனமெனு மேரா ளம்மாந் தவசமா மனைத்து மேதானி இனமொடே சேர்த்தே வைக்கக் களஞ்சிய மிடங்கா ஞேதே இனியென் செய்வேன் இடைஞ்சலெல்வ வளவேரா வுற்றேன்.
248. வேரெரு மார்க்கங் காணேன் விலக்குவேன் கவலெல் லாமே காரிய மொன்றே செய்வேஞ் சேரெலாங் களைந்தே பின்னால் வேரெரு பெரிதாஞ் சேரே கட்டுவங் விளைந்த யாவும் சேரிதிற் சேர்த்தே வைப்பேஞ் சீரோடு மவையெல் லாமே.
249. பின்பியான் சொல்வே ண்தே பெருமகிழ் வோடென் னுள்ளே என்னுட ஆத்மா வேகேள் இனமொடே சேர்த்தே வைத்தேன் இங்னுமே பல்லாண் டுக்கே யுனக்கெனச் சேர்த்தே ராளம் இன்புறக் குடிப்பா யுண்பாய் இளைப்பிலா திருப்பாய் என்றான்.
250. செவ்விதா யிதுவிதம் தங்சிந் தையிற் சொல்விக் கொள்ள தெய்வமோ அவனைப் பார்த்தே சிரிலா மனுடா நீயே மெய்மதி யற்றுய் மூடா விந்தை யுன்தன் சிந்தை மெய்யுன தாதம் முங்கை விட்டெடு படுமில் இராவில்.
251. சேர்த்தவை யீதெல் லாமே யாரைச் சேரும் என்றார் சேர்த்துவைப் பீரும் பொக்கிசம் தெய்வ மிடத்திற் ரூனே சேர்த்திலான் தெய்வத் தண்டை சேர்ப்போன் தனக்குத் தானே நேர்மை வண்ணந் தானே உள்ளவன் மெய்யீ தென்றார்.
94. கவலைப்படாதே. லாக். 12 : 22 - 31.
252. இன்னுமே சொன்னார் நாதன் இப்படி யான தாலே என்னதே யுன்போ மென்றே ஏஞ்கவ லுயிருக் காயே என்னவு டுப்போ மென்றே ஏஞ்கவல காயத் துக்காய் ஒன்றுவி சாரம் வேண்டாம் உங்களுக் கேசொல் சின்றேன்.

253. ஊனிலு முயிதே மேன்மை உடையிலு முடலே மேன்மை கானுமாங் ககனந் தன்னிற் கான்பற வைகளே சாகம் ஊனுண உழைப்பே யில்லை யறுப்பது முனதோ இல்லை வேனுமேர பொருள்சேர் வீட்டே விளைந்தவை சேர்க்க வேதான்.
254. கவலையே கொள்தல் இல்லை அவையிலை யென்றே காகாச் அவற்றையுங் கடவுள் தாமீ அருளோடும் போசிக் கிளருஷ் இவையைனத் தினுமே நீவிர் எவளவோ மேலோர் மெய்தீய கவலை கொண்டால் நீவிர் நடக்குமோ காரியம் யாது.
255. ஒருவனுந் தன்தே கத்தோ டெராகுமுழங் கூட்டு வானே ஒருதனி மூலை பார்த்தே பெருங்கவ ஸெயுற் ரூலும் ஒருசிறி தேனும் உம்மால் இயற்றவே கூடா தென்றால் பெருங்கவல் கொள்வ தேனே பிறதெதுங் காயத் துக்காய்.
256. வனத்துள மலரைப் பாரும் அவைகளே வளருந் தன்மை இனமொடு மிறைத்தே தன்னீர் பாய்ச்கவா ரெவரோ சொல்லீர் கனபா டுளைதொ இல்லை காட்டினி லுழைப்பே யுன்டோ இனமொடு நூற்ப தில்லை நெய்வதில் விளையே கொண்டே.
257. என்றுமே சாலோ மோன்தன் எதுவித மகத்வந் தன்னில் ஒன்றைப் போலீ வற்றில் உடுத்தியே யிருந்தா னில்லை என்றியான் சொல்கின் ரேனே துச்சப்பேமன் கொள்ளல் வேண்டும் என்றுமே அவிசுவா சந்தான் பயினிலாக் கவலுண்டாக்கும்.
258. இன்றுகா டிருக்கும் புல்ளே யிடப்படும் மறுநாட் முயில் பொன்றுபுல் லிதனைத் தெய்வம் புனிதமா யுடுத்தின் மேலாய் வென்றியா யுடுத்த லுட்டமை யிக்கிசம் நிசீம் யன்றே நாறுறை வடுத்து விப்பார் நலம்நிகர யருள்நா தர்தாம்.
259. என்னதே புசிப்போ மென்றே யேங்கவே வேண்டாம் நீவிர் என்னதே குடிப்போ மென்சந் தேகமே யேதும் வேண்டாம் இன்னவை விரும்பித் தேடும் இப்புவி மக்கள் தாமே இன்னவை யுடக்கு நிசீமே தேவை என்றறி வாருந் தந்தை.

260. தெடுவீ ருக்க மாயே திருப்பரன் ராச்யத் தெநீர்
நாடுவீ ராவல் கொண்டே யருணிறை நாதன் நீதி
கூடுமெய் யுங்கட் கேதான் குறைவிலா மேன்மை யங்கே
கூடவே யீவை யாவும் கொடுபடு முங்கட் கேதான்.

95. பரத்தில் பொக்கிசம். லூக். 12 : 32 - 34

261. அஞ்செல் சிறிதோர் மந்தாய் அருளாலே யுமக்குத் தானே
எஞ்சா ராச்சி யத்தை யெழில்பிதா பிரியங் கொண்டார்
மிஞ்சலேவ தானஞ் செய்யும் உமக்குள பொருஞும் விற்றே
எஞ்சாப் பொக்கிசம் வைப்பீர் எழில்பர லோகத் தில்நீர்.
262. பலமுறை சொல்கிறே னுமக்குப் பாரினில் பொக்கிசம் வேண்டா
நலமுறச் சேர்த்தே வைப்பீர் நகர்பர லோகத் தில்நீர்
நலமிலாக் கள்ளன் சேரான் நாடியே யங்கே தானே
புலன்குறை பூச்சி யேதும் கெடாதங் கேபொக் கிசத்தை
263. எங்குள தோவும் பொக்கிசம் இருதய மங்கே தானே
இங்குள தாறுற் பொக்கிசம் இருதய மிங்கே தானே
அங்குள தாஞுற் பொக்கிசம் இருதய மங்கே தானே
மங்கியே போஶாப் பொக்கிசம் பரத்தினி லேவைப் பீரே.

96. விழித்திருங்கள். லூக். 12 : 35 - 41.

264. உம்மிடமே கட்டப் பட்டே யிருக்கவேண் டுமேநும் தீபம்
செம்மையா யெரிந்தே யென்றுந் திடமொடே காத்தே நிற்பீர்
தம்மெசமான் திருமணத் திருந்துமே வந்தே தட்டிய நிகர
செம்மையா யச்சணம் திறக்கவே காத்தோர் போலே.
265. எசமான் வருமந் நேரம் விழித்திருப் போரே யாக
நிசமுறக் கானு மூழ்யர் நிசம்நிசம் பாக்யர் தானே
எசமான் இடையே கட்டி இருத்தியன் ஞோரைப் பந்தி
நிசமா யூழ்யஞ் செய்வார் நிசப் நிசஞ் சொல்கின் ரேனே.
266. அவரிரு சாமம் வந்தே விழித்தரா யவரைக் கண்டால்
அவர்திரி சாமம் வந்தே அதுவித மிருக்கக் கண்டால்
எவரெனி னுமேயவ் மூழ்யர் இணையிலாச் சிறந்தோர் பாக்யர்
அவரேச மான னுலை யதிபுக முடைவர ரன்றே.

267. திருடனே களவே செய்ய வருகிறேன் தெரியா நேரம் வரும்பொழுது தெசமா என்தான் வகையொடு மறிந்தா னென்றால் கருத்தொடு விழிதன் னேனே தனகங் காத்துச் சொள்ளுவான் திருடனுங் கண்ணம் வையான் தெரித்ததாற் றுப்பா னன்பிழு.
268. வருவரே மனுட மைந்தன் நீரறி யாதோர் நேரம் வருவரே மனுட மைந்தன் நாளிகை யறியீர் நீவிர இருமத ஞேல நீவிர விழித்திரு மெப்போ துந்தான் இருமெச் சரிப்பாய் நீவிர என்றுமா யதிதம் மாயே.
269. அவரிடங் கேட்டா னப்போ பேதுரே “அண்டவா விந்த உவமை யெங்கட் கேதா னுரைக்கின் றீரோ அவ்வால் வெரிக்குமே சொல்கின் றீரோ ஏதுவித் தியாசம் மின்றி அவன்பிற சீடர் கட்கும் அண்டவா பின்னுஞ் சொன்னுரை.

97. விவேகமான கணக்கன். ஹாக். 12 : 42 - 48.

270. தனதுட ஊழியர் கட்கே ததுதியாங் காலந்தன்னில் அனுதின மொவ்வோர் வர்க்கும் தினப்படி யளக்கத் தானே தனதுட ஊழியர் மேலே எசமான் வைக்கத் தக்க மனதிலுண் மையாம் விவேகி விசாரணை மனுடன் யாவன்.
271. மெய்யெச மான னேதான் வருகிற வேளை யிற்றுன் செய்யவே கானு மூழியன் சிறந்தநற் பாக்கியன் நங்கே ஜூய்யவில் வைக்க வேலை விசாரணை செயல ஜீத்தும் மெய்மெயே சொல்கின் றேனே அவன்புகழ் நிற்கு மென்றும்.
272. ஊழியன் தன்னுண் டானே வரதாட் செல்லும் என்றே ஊழியர் ஊழியக் காரி யணவரை யடித்து தைத்தே நாளிகை யெண்ணு தென்றும் நனினமாயக் குடித்தே யுண்டே கேளிக் கைகளாற் கெட்டே வெறிக்கவுந் தலைப்பட் டாலோ.
273. அவன்றி யாதோர் நேரம் அவன்றி யாதோர் நாளில் அவனெச மானன் வந்தால் தண்டனை யடிகூட் டந்தான் அவன்ஷட வானே பங்கே உண்மை யிலாதோ ரோடே அவனவ மானங் குண்ற தவனுட ஊழியர் முன்னால்.

274. அறிந்தெச மானின் சித்தம் அறிந்துமா யத்தம் இல்லான் செனிந்துமே சித்தம் போலே செய்யா ஓழியன் மெப்பீய அறிந்ததாற் ருங்பங் கொள்வான் அடிகள் நேகம பட்டே அறிந்திலான் குற்றஞ் செய்தாற் படுமடி கொஞ்சந் தானே.
275. எவ்வெரு வணிடந்தாமே கொடுப்பதெவ் வளவே ஆமோ அவணிடந் திரும்பக் கேட்பார் அதேயவ் வளவே தானே அவன்கி கம்பெற் ரூலோ அவணிட மதிகங் கேட்பார் எவனிட மதிகந் தந்தால் அவணிட மதிகங் கேட்பார்.

98. அக்கினி. ஹக. 12 : 49 - 53.

276. இப்புவி யேலே யக்கினி போடவே யிவண்வந் தேனே இப்பொழு தக்கினி பற்றி யெரியவே வாஞ்சிக் கிண்றேன் ஆயினும் யான்மு முகவேண் டியமுமுக் கும்தான் உண்டே நேயமாய்த் திரும் மட்டும் நெருக்கமே யடைகின் ரேனே.
277. உலகினிற் சமாதா னத்தை யாக்கவு தித்தே னென்றே நலமென நினையா தீரே நானுரைக் கிண்றேன் கேண்மின் உலகினிற் பிரிவை யேதான் ஆக்கவே யுலகில் வந்தேன் நலம்வரப் பிரிந்தே போகும் நாலெனக் குடும்பத் தொன்றில்.
278. இருக்குமே பிரிந்தே ஜந்தாய் இதுமுத லொன்றே வீடே இருவருக் கேவிரோ திருப்பரே மூன்றே பேரே இருவரே மூன்றே பேர்க்கே யிருப்பரே விரோதங் கொண்டே ஒருக்கும் பத்திற் ருமே பிரிந்துலைந் தேபோ வாரே.
279. மகன்தன் தந்தை யார்க்கும் தன்மக னுக்குந் தந்தை மகன்தன் பெற்ற தாய்க்கும் தாயுமே தன்ம கட்கும் மறுமகன் தன்மா மிக்கும் மாமிதன் மறும கட்கும் இருப்பரே பிரிந்தே தாமே விரோதமா யேயென் ருரே.

99. காலத்தின் தோற்றம். ஹக. 12 : 54 - 56

280. இனமொடு சிடர் கட்கே யிவைகளைச் சொல்லிப் பின்னால் சனங்களை நோக்கி யேசற் குருபரன் சொன்னு ரீதே வானத் தின்தோற் றத்தை வகையாய் நிதானிக் கிண்றீர் ஞானமாய்ச் சொல்கின் நீரே யதன்குறிப் பேனன் ருயே.

281. மேற்குநின் ரேயெ மும்பும் மேகமே கானும் போதில் ஏற்கன வேமா ரீதான் பெய்யுமென் ரேசொல் கிண்றீர் தெற்குநின் ரேயுண் டாகும் தெஞ்றலா லுஷ்ன சென்பீர் நேர்மை யப்படித் தானே நிச்சயம் நடக்கின் றதன்றே.
282. ஞானமில் மாய்மா லாரே யுலகிதாம் ஞாலத் தோற்றம் வானின் தோற்றத் தையே வகையறுக் கிண்றீ ரேநீர் மேனல் மிக்கா லத்கை யறிவதற் கோநீ வீட்டார் ஞானமில் லாதேன் போனீர் நவிலுவீர் என்றே கேட்டார்.

100. எதிராளி. ஹக். 12 : 57 - 59.

283. இன்னுமே யங்கே ருக்கே யேசவாம் நாதன் சொன்னார் இன்னது நியாயம் என்றே யேன்றி யாதே போனீர் உன்னையுன் னெதிரா ளீடீய யூரதி பன்முன் ஞீல உன்னியே யிமுத்துப் போக நீயவ னுடன் செல் போதே.
284. அவனெடு மடைவாய் ராசி யடையவே நீமன் னிப்பே அவனிட மிருந்தே தப்ப ஆவலாய் முயற்சிப் பாயே அவனுனை யிமுத்துப் போவான் அப்படிச் செய்யா விட்டால் அவமதிப் படைந்தே நீயே நாட்டதி பன்முன் நிற்பாய்.
285. சேவக னிடமே நியாயா திபனெடுப் பிப்பா னுன்னை சேவகன் கொண்டே செல்வான் போடுவான் சிறையி லேதான் கவலாங் கூடம் நின்றே கூட்டினில் நீங்காய் நீயே மேலிநீ தீர்க்கும் மட்டும் கடனையெல் லாபைய் யாயே.

101. கொல்லப்பட்ட கல்லேயர். ஹக். 13 : 1 - 5.

286. அக்கண மெருசா லேமிற் கடவுளை யாரா திக்க அக்கரை யோடே வந்த சிலகளி லேயர் அங்கே பக்குவ மாயே தங்கள் பலிசெலுத் தும்மவ் வேளை மிக்கவே குருரன் பிலாத்தே வெட்டியே கொன்று னந்தோ.
287. எக்கா ரணமோ இந்கக் கொடியதாங் கோரச் செய்கை தக்கதோ தகாதோ என்றே சாந்துவ ழோகட் டந்தான் இச்களி லேயர் மாண்டார் இவருட பாவத் தாசீல தக்கதென் றெண்ணங் கொண்டார் சகலரு மங்குள் னோரே.

288. இக்கதை கொண்டே வந்தார் லிலர்குரு டரனுக் கங்கே
அக்கண மன்னே ருக்கே யரைந்தனர் பரனுஞ் சேசே
இக்கவி வேயர் கட்கே யிதுவித மாயிற் ரென்றுல்
எக்கவி வேயர்க் குள்ளும் இவர்கொடுந் தீயோ ராமோ.
289. இப்படி நினையீர் நீவிர் கலிலைய ரிவரைப் பற்றி
அப்படி யலவே யென்றே யறைகிறே ணெயுங் கட்கே
எப்படி யேனும் நீவிரா மனந்திரும் பாதீர் என்றுல்
அப்படிக் கெட்டே போவீர் நீவிரு மவரே போலே.
290. பதினெண் பேர்மாண் டாரே பாருமே சிலோ வாமில்
சதியெனக் க்காப்ரந் தானே சாய்ந்திடிந் தேமேஸ் வீழ்
பதியெரு சாலேம் வாழ்பல் வாயிரம் மாந்தாக் குள்ளே
அதிபவஞ் செய்தோ ராமோ அப்பதி ணெட்டுப் பேரும்.
291. அப்படி நினையீர் நீவிர் அம்மனு டரையே பற்றி
அப்படி யலவே யென்றே யறிமின் னரைகின் ரேணே
எப்படி யேனுன் நீவிர் மனந்திரும் பாதி ரென்றுல்
அப்படிக் கெட்டே போவீர் நீவிரு மவரே போலே.

102. கனிகொடா அத்திமரம். ஊக். 13 : 6 - 9

292. சாற்றினு ருவமை யொன்றே சற்குரு அன்னே ருக்கே
நாட்டிலோர் மகனுக் குண்டே நல்லதி ராட்சைத் தோட்டம்
நாட்டினு னத்தோட் டத்தில் நற்குல மாமோ ரத்தி
நாட்டமா யங்கே வந்தான் நற்கனி தேடி யன்னேன்.
293. ஏதுமே கனிசீய காணேம் ஈதிலோ இலையே ராளம்
ஆதவி னந்தத் தோட்டக் காரணை யழைத்தே சொன்னான்
�திலே மூன்றுண் டாயே தேடினேன் கனிசீய யில்லை
ஈதைநீ வெட்டிப் போடு நிலமேன் கெடவே வேண்டும்.
294. அப்பனே பொருப்பீர் சற்றே இனுமொரு ஆண்டே காலம்
எப்புற மேயான் கொத்து யிதற்கெருப் போட்டுப் பாரப்பேன்
அப்படிச் செய்தும் பின்னால் அதுகனி கொடுத்தால் நன்றும்
அப்புறங் கொடுக்கா விட்டால் அதனையே வெட்டல் நன்றே.

103. கூனி சுகம் பெறல். ஹக். 13:6 - 9.

295. திருக்குரு ஓய்வு நாளில் சேபாலய மேசென் ஏரே
அருளொடு மங்குள் ளோர்க்கே யருஞுப தேசங் செய்தார்
வருடமே மூவா ஒரு முதுகுவ ளாந்தோர் கூனி
இருந்தனீ அங்குத் தானே இனிதுப தேசங் கேட்டே.
296. நலமிலா ஆவி யாலே நலிந்தஙள் நெடுநாட் களாயே
நிலைமை சாலக் கட்டம் சிறிதெனும் நிமிாந்தே நில்லாள்
பலக்குறை யானு ளாத்தாம் பரிவொடு மழைத்தே சொன் ன
நலமே பெற்று விட்டாய் நலிபலக் குறையே நீங்கி.
297. “ திடன்ட வாயே ” யெண்றே திருக்கர மலள்க்கமல் வைக்க
திடன்டந் தானே யப்போ திடுமென நிமிர்ந்தே நின்றுள்
அடவொடு பணிந்தாள் பாதம் அவரையே புகழ்ந்தாள் போற்றி
கடவுளைத் துதித்தா ளங்கே கணிவொடுந் தொழுதே நின்றுள்.
298. தினமதிற் கர்த்தன் இயேசு சுமே செய்த தாலை
சினமடைந் தானே மூப்பன் செப்பினு ணங்குள் ளோர்க்கே
தினங்களுண் டாறுங் கட்கே வேலையே செயவே யந்த
தினங்களில் வந்தே குணமே யாகுவீர் தினமீ தாகா.
299. சட்டம் றிந்தாய் பேதாய் சர்வமாய் மாயக் சாரா
கட்டப் பட்டக் கழுதை ஒன்றை ஓய்வாம் நாளில்
கட்டவிழ்த் திட்டே போயே சலமே காட்டான் யாவன்
கட்டிநிற் கிறதா மொன்றைக் கிடக்கவைப் பானே கட்டுள்.
300. கட்டிய மிருகக் கட்டை யவிழ்ப்பது தப்பே யாகா
கட்டிய மனுசி கட்டை யவிழ்ப்பதுந் தப்பே யாகா
கட்டுளாள் பதினெண் ஞாங்கே கடின்கே யபிராங் குமாரி
கட்டிதாம் பணகவன் கட்டை யவிழ்ப்பது நியாயந் தானே.
301. இனமொடிவ் வண்ணஞ் சொல்ல மறுமொழி நாதன் யேசே
அனைவரும் பெட்டங் கொண்டார் அங்கை விரோதித் தோரே
மனுமகள் தாமே செய்த மக்துவசெய் கைகளைப் பற்றி
சனங்களை வோருஞ் சால மகிழ்வடைந் தாரங் குள்ளோர்.

104. இரட்சிப்படைவோர் சிலரோ, ஹக். 13: 23 - 30-

302. ஆண்டவர் சாலேம் போம்போ தவர்போ தித்தா ரெங்கும் ஆண்டொரு மாந்தன் வந்தே அவரையோர் ஈஞ்சுக்கேட் டானே ஆண்டவா ரட்சிப் பைக்கன் டடைபவர் சிலரோ என்றே ஆண்டவர் சொன்னு ரீதே அதற்கொரு மாறுத் தாரம்.
303. ஒடுக்கமாம் வாசல் மூலம் உட்செல முயல்லி ராக இடுக்கமாம் வாசல் செல்லோர் இரட்சை யடைவார் மெய்தேய ஒடுக்கமாம் வாசல் மார்க்கம் உட்செல முயன்றும் பல்பேர் தடுக்குண் டேநிற் பாரே யுட்செலத் தவறிப் போவார்.
304. வீட்டெச மானன் நின்றே வீட்டின் கபாடத் தைத்தான் பூட்டின பின்னர் நீவிர் வெளிப்புறம் நின்று கொண்டே தட்டியே சத்தஞ் செய்தே ஆண்டவா ஆண்டாய் என்றே தட்டியே நின்று லுந்தான் சற்றுஷம் நன்றுண் டாமோ
305. அப்புறம் போங்கள் என்பார் உம்மையா னறிதீயன் என்பார் எப்படிப் பட்டோ ரோநீர் எவ்விடத் தாரே நீவிர் அப்பவஞ் சங்கதி தில்யாம் ஆசா ரம்முண் டோமே எப்பொழு தும்மெம் வீதி போதனை செய்தீர் என்பீர்
306. எப்படிப் பட்டோ ரோநீர் எவ்விடத் தாரோ நீவிர் அப்புற மேசெல் வீரே அக்கிர மக்கா ரர்நீர் எப்படி யறிவேன் யானே ஏதுமே யறியேன் என்பார் தப்பிலா திதுபோ லாகும் சாற்றுகின் நேனுங் கட்கே.
307. ஆபிர காமீ சாக்கக யவரொடு யாக்கோப் பைத்தான் மாபிர பல்யர் தீர்க்கத் தரிசியர் வஸ்லோ ரைத்தான் மாலைர் மாதெய் வத்தின் மகத்துவ ராச்சி யதில் காவல ரோடே யங்கே களித்திருக் கக்காண் பீரே.
308. ஆங்குலீந் றிருப்பா ரண்ணேர் அதிமிகு பாக்கியங் கொண்டே நீங்களோ புறம்பே தள்ளப் பட்டுநிற் கக்காண் போதில் தாங்கீர் கடித்தே பல்லை யழுதுத யங்கும் வேலை ஏங்கியே யாசித் தாலும் இடமிலை யாங்குங் கட்கே.

309. வந்துச் னங்கள் சேர்வார் வான்திசை நான்கில் நின்றும் பந்திய மாவார் பண்பாய் பரமராச் சியத்தி வெதான் வந்தச் னங்கட் குள்ளே பிந்திவந் தோரே யானேர் முந்தினே ராவார் முந்தி வந்தவர் பிந்தி ஞேராம்.

105. ஏரோதரச னுக்குச் செய்தி. லூக். 13:31-35

310. அந்தநா ளாண்டா ரண்டை வந்தன ரேபர் சேயர் இந்தவி டத்தை விட்டே யேகுவி ரேயிந் நேரம் இந்தநா டாள்வோ னகும் ஏந்தலே ரோதே யுர்மை ஏந்தவி தத்துங் கொல்ல எண்ணமுற் ருனென் ருரே.
311. இன்றும் நாளைக் கும்யான் இழிந்தபேய் களையே யோட்டி நன்றுறக் குணமே செய்வேன் நலிந்தவர் நோயுற் ரேஞ்சர் வென்றியாய் மூன்றாம் நாளில் நிறைவடை வேணின் ருகும் அன்றுநா ளடுத்தோர் நாளும் நடந்துமே திரிவேன் யானே.
312. எருசலேம் நகரே யல்லால் ஏதும்வே ரேதா னத்தில் ஒருவனு மெந்தத் தீர்க்கன் மடிந்தது முண்டோ சொல்வீர் திருநக ரடேவன்ன் ணந்தான் செய்யுமே யீதே நாளும் அதைகிரே ணெனவே நீவிர் அந்நரிக் கறிவிப் பீரே.
313. என்றுமே புரிவோய் தீங்கே எருசலேம் சாலேம் நீயே கொன்றவள் தீர்க்கர் தம்மைக் கொலைபுரிந் தாய்கல் லாலே உண்ணிட மனுப்பப் பட்டோர் பரனுட ஊழியர் மற்றேர் என்னுட அழைப்பை யுந்தா னிகழ்ந்துதள் ளினையே நீயே.
314. பறவை கோழி யேதான் பாதுகாக் கத்தன் குஞ்சை சிறகுகள் கிழே யெல்லாஞ் சேர்த்தஜைக் கிண்ற வண்ணம் திரமொடுன் மக்க ஜொயான் கூட்டியே சேர்த்துக் கொள்ள தரம்பல எண்ணங் கொண்டேன் சுற்றெறனும் மனமற் றீரே.
315. தருணமிக் காலத் தைநீர் தவறவே விட்ட ராயின் வருமொரு காலம் ஜூயோ உமதுமேல் மாறிப் போகா விரும்பியே வாழும் வீடே வெறித்துப் பாழுய்ப் போகும் திரும்புவி ரிப்போ நீவிர் அடைக்கலஞ் சேர்வீர் நன்றே.

316. உன்னதர் ஏகோ வாவின் ஓர்திரு நாமந் தன்னுல் இன்னெல்ல லாமே நீக்கி எழிடம் வருவோ ரேநீர் உன்னதர் துதிக்கே பாத்ரர் என்றுந் ருரைக்கும் நாளாம் இன்னநாள் வருமட் டும்நீர் கானீ ரெணை யென்றுரே.
106. பரிசேயன் விருந்து - நீர்க்கோவை பிணியான் ஹாக். 14 : 1 - 6
317. தலைவனு மோர்பர் சேயன் தன்னகதி தோய்நா ஸான்றில் தலைவராங் குருதன் ஞேடே சாப்பிட வேண்டிக் கொண்டான் உலகினுக் கருளை நல்க வந்தவோர் புண்யன் நாதன் நலமிகு கருணை நாதன் பந்திய மர்ந்தார் சென்றே.
318. வந்தனர் சனங்கள் பல்பேர் வழக்கமே போலே யங்கே பந்தியிற் படைப்ப தா'கும் புது'ந்தமே பார்ப்ப தற்காம் வந்தவ ரவனுட்ட கார்ந்தார் வழக்கம் போலே யாங்கே இந்தபல் சனங்கட் குள்ளே யிருந்தனீர்க் கோவை ரோகி
319. முன்னவன் குருவின் முஸ்னல் முசமுக மாயுட் கார்ந்தான் அன்னவ ணைப்பார்த் தோரோ அவற்கி வாரோ சுகமோ என்னசெய் குவரோ பார்ப்போம் ஈதொரு ஓய்நா ளன்றே இன்னவி தந்தா மெண்ணி இறைவனைப் பார்த்தா ரண்ணேர்.
320. பரிவொடும் பார்த்தன் ஞேனை பாசமே கொண்டார் நாதன் பரிசயர் மற்றும் நியாய சாத்திரி யோரைப் பார்த்தே பரிசுசி நாளின் ஞேனை பார்க்கிறோம் பாடுற் ரேஜைப் பரிந்துமே சுகமே செய்தல் நியாயமோ பகர்வீர் நீசீர்.
321. ஒன்றுமே பேசா தண்ணேர் ஊமை போலா னுபீர் என்றுமே செய்வோர் நன்மை யிறைவன ஷழத்தன் ஞேனை அன்பொடு சுகமுஞ் செய்தே யனுப்பியீ விட்டுப் பின்னுல் மண்னவன் கேட்டார் கேள்வி யிருந்தம்ற் ரேரைப் பார்த்தே
322. எவனுமோர் கழுதை யோதன் ஏருதுமே ஓய்நா ஸான்றில் தவறியே துரவில் வீழ்ந்தால் தடையெது முண்டோ தூக்க அவன்தை யெடுக்கா ஞேழிக் கவசர மாயந் நாளில் அவர்களோ பதிலா யேதும் உரைக்கவே ஏலா ரானுர்,

107. விருந்தில் எங்குட்கார! ஹக. 14 : 7 - 14,

323. விருந்தினுக் கழைக்கப் பட்டோர் விரும்பியே முதற்று னங்கள் தெரிந்துகொண் டவற்றின் மேலே தீவிரித் தமர்ந்தா ரங்கே அறிந்திடை யருளார் நாதன் அவரறிந் துணர்தற் காயே பொருத்தமாய்ப் புகன்று ரொன்றே யுவமை யவனுள் ளோர்க்கே.
324. ஒருவனே கவியா னத்துக் குனையழைத் திருந்தா னகில் ஒருபொழு தானு லுப் நீ முதற்று னம்முட் காராய் ஒருபொழு தழைப்புப் பெற்றால் உணைவிடக் கனமுள் ளோர்வன் ஒருவனே யழைத்தோ னுணனை வருந்தியே கேட்பா னுண்ணை.
325. இப்பொரி யார்வந் தாரே யிர்க்கிதே இடமே வேண்டும் இப்பொழு திந்த விடமே இவர்க்குநீர் தாரும் என்பான் அப்பொழு தங்கெல் ளோர்முன் னதையிடம் நீயோ நீங்கி தப்பிலா வெட்கத் தோடே யிழிந்தவோர் இடமே சேர்வாய்.
326. உணையழைத் தாலோ நீபொய் யிழிந்ததா னம்முட் கார்வாய் உணையழைத் தோனே அப்போ உனதிடங் கிட்டிச் சேர்ந்தே உணையழைப் பானே யாகில் உயர்தலம் வாரும் என்றே உனதொடு மங்குள் ளோர்முன் உயர்கனம் பெற்றுய் நன்றே.
327. தன்னையே மேன்மை செய்வோன் தாழ்த்தப் படுவான் மெய்வே தன்னையே தாழ்மை செய்வோன் மேன்மை யடைவான் சத்தியம் தன்னிடம் யாரும் வந்தே தாழ்மை கற்பா னுக என்றுபோ தித்தார் நாதன் இன்றுமே யதைப்போ தித்தார்.
328. விருந்துசெய் தாலோ யாரை யழைக்கவே விருந்துக் கென்றே விருந்துக் கழைத்தோ னுகும் விருந்துசெய் தோணப் பார்த்தே அருட்குரு வரைத்தா ரின்னும் அருளோடு மேயில் வண்ணம் விருந்துமே பகலென் றுலும் விருந்ததே யிரவென் றுலும்.
329. அழைக்கவே வேண்டா முன்தன் னருஞ்சிநே கிதரே யாரோ அழைக்கவே வேண்டா முன்தன் னருஞ்சோ தரரே யாரும் அழைக்கவே வேண்டா முன்தன் னருமைச் சுற்றத் தாரை அழைக்கவேன் டாம்பெரும் னிலக்கிழார் அயலகத் தவரோ யாரும்.

330. இப்படி யழைப்பா யாகில் அழைப்பாரே யின்னே ருள்ளை
அப்பொழு துனக்கே யன்னேர் பதிற்செய வாயிற் ஹிங்கே
எப்பொழு துழு னர்கள் எளியவர் குருட ரானேர்.
தப்பிலா தழைப்பா யேநீ சப்பா ணியர்போன் ரேரை.
331. அப்படிச் செய்லா யாகில் அதிமிகப் பாக்கியன் நீயே
எப்படி யென்று லீவர் பதிற்செய ஏலா தாரே
இப்பொழு திலையா னலும் இனிப்பதி ஊனக்குன் டாமே
யெய்ப்பதி ஊன்டே நீதி மாண்களை முட்பும் நாளில்.

108. பெரிய விருந்தி னுவமை. ஓக. 14 : 15 - 24

332. ஜய்யனே யீது சொல்ல அமர்ந்திருந் தோர்க்குள் னோர்வன்
மெய்யனை நோக்கிச் சொன்னால் நிசமே நீரே சொன்னீர்
தெய்வராச் சியத்தி வேயே சிறப்படைந் தோரோ டேதான்
மெய்விருந் துண்போன் யாடுரா நிசநிசம் பாக்கியன் என்றான்.
333. அருட்குரு பரனே அப்பா யவனுரை வசனங் கேட்டே
பிரித்துரைத் தாரே யனபாய் பிறிதொரு வுவமை வின்னேடு
பெரியதோர் மனுடன் செய்தான் பெரியவோர் விருந்தே யோர்கால்
அரியதாம் விருந்துக் கண்ணேன் அழைத்தன னனந்தம் பேரை.
334. விருந்தணும் பொழுதே வந்தும் விருந்தினர் வந்தா ரில்லை
விருந்தைச் மானன் அப்போ தனதுட வேலை யாளை
விருந்தெலா மேயா யத்தம் விழரந்துமே வாரும் என்றே
வருந்தியே யழைத்தே வாவெவஸ் றனுப்பின னேயன் னேனை.
335. வேலையா னழைத்தா னப்போ வீண்புகல் சொன்னு ரண்ணேர்
வேலையோ யெமக்கே யுன்டே விருந்துண வின்றே நேரம்
சாலவே தயவே வைத்தே மனிக்கச் சாற்றென் ரூரே
வேலை யாளாடுஞ் செலாதே விடுத்தன ருதிய ணத்தான்.
336. சாக்குமே சொன்னு னேர்வன் தன்னுட வயலை யேதான்
போக்குமே சொன்னு னேர்வன் எருதைப் புகல்சொன் னைன
சாக்குமே சொன்னு னேர்வன் தனதுட கல்யா ணத்தை
போக்குகள் சொன்னு ரல்லால் விருந்துணப் போன ரில்லை.

337. திரும்பியீடு வந்தவ் மூழிபன் செப்பவே யாண்டா னுக்கே
வருத்தமே யெசமான் கொண்டான் மாளின முங்கொன் டானே
திரும்பியே பட்னத் துள்ளோ வீதிக ளங்குஞ் செங்றே
குருடரே யூனர் கூனர் முடவரே யெளியோ ரெள்ளாம்.
338. விருப்பொடு யிட்டே வந்தே நிரப்புவா யெஸ்வி டென்றுன்
திரும்பினு னேயல் மூழியன் தெருவழி யெங்குஞ் செ அறே
விருந்தினுக் கண்ணே ரெல்லாம் விருப்பொடு கொண்டே வந்தே
விரும்பிய படிசெய் தேனே யினுமிட முன்னே வீட்டுள்.
339. பெறுவழி சிறுவழி வெங்கும் பினும்பல் விடங்கள் வேலி
அருகினிற் ரங்கும் யாரோ அகதியோ ரெப்பேர்ப் பட்டோர்
வரும்படி விருந்தி னுக்கே வருந்தியே யழைப்பாய் நீபோய்
விருந்துசா ஜைலெல் லாமே நிரப்புவை யகமெல் லாமே.
340. அனுவள வேனு மென்தன் ஆரியதோர் விருந்தி லேதும்
அனுபவி யானே யென்தன் னழைப்பை யடைந்தோன் யாரும்
அனுபவி யாரே மெய்யாய் அசட்டை செய்தோர் யாரும்
அனுபவிப் பாரே மற்றேர் அருளினு லேயந் நன்மை.

109. செனின் இடட்சணம், கடமை. ஹக. 14:25-35.

வேறு

341. தவமுனியோர் நாட்பயணம் போம் பொழுதில் தம்மையேதொ
எவ்வளருவன் தந்தையையுந் தாயையுமே யின்பழுந் தன்மனையாள்
மக்களையும்
அவன்தனது சோதரர்ச் கோதரியர் ஆருயிருந் தான் வெறுத்தென்
பின்சௌனே
அவனைக்கு கந்தவொரு சீடனுகான் அன்னவலேஞ் நாடுவனே
வேரெதையும்.

342. தன்சிலுவவ தானெடுத்தென் பின்செலரதோன் தக்கவனே என்தனுடை
சீடனுக
மன்னுமொரு கோபுரமே கட்டுதற்கே எண்ணமுள ஞமனுடன்
தான்துவக்கும்
முன்னதாயுட் நார்ந்ததைமு டிப்பதற்கே கூடி யதோ என்றவளியோ
கிழங்கிரூ
முன்கணக்குப் பார்ப்பவனே புத்தியுளோன் மூடனெனும்
நிந்ததயேவ ராதபடி.
343. ஈரரசர் போர்செயவா யத்தமானுர் ஈர்வருமீம முந்தனரே போர்புரிய
ஒரரசன் சேனைபதி ஞபிரமாம் ஓர்வனின்சே ஜையிருபத் தாயிரமாம்
போர்துவக்கு முன்னீரயோ சிக்கலானுன் செற்பமேபோர்ச்
சேவகரே யுள்ளவனே
போர்புரிதல் நன்றலவே யென்றறிந்தான் போர்செயாதே ராசியுமே
செய்தகன்றுண
344. என்னே நுவன் என்றுறரயைக் கேட்டெனது சீடனுப் நடப்பதற்கி
னங்கின்னே
அவனதனால் நேர்வதுமே யாதெனவே முன்னதாக யோசனையே
செய்கஅவன்
அவன் தனக்கே யுள்ளதாம ஜைத்தையுமே யென்னிமித்த மாய்வெறுத்தே
நீக்கானெனில்
அவனெனக்குப் பாத்திரனே யாவதில்லை யென்னுடைய சீடனுமே
யாவதில்லை.
345. சாரமுள தாமுப்பே நல்லதுவே சாரமேகெட்ட டாலெதனும் சாரமுறும்
சாரமில்லா உப்பெதற்கு மாகுமோசொல் காடுவுரம் மற்றெதற்கும்
சற்றுமாகா
சாரமில்லா ஏப்பையெறி வார்வெளியை காலாலமி திப்பரேசந்
நேறுமென்று
கூருளநற் காதுளோனு மெட்மகனும் இல்வசனங் கேட்டுளமே
கொள்கவென்றுர்.

110. மகத்துவ தெய்வ அன்பு. ஹாக். 15.

346. ஆயமேயெ டுப்பவரும் பாவியருங் கூடினரன் ரெஞ்சிடமே யேகமாயே
நேயமொடே சற்குருவின் வார்த்தைகளை நேர்மனமாய்க் கேட்பதற்கே
கூடினரே
மாயரான பர்சயரோ பாரகரோ முறுமுறுத்தில் வார்த்தைகளை
யேமொழிந்தார்
ஆயமெடுப் போரைமற்றப் பாவியரை யேற்றவரோ டேபுசிக்கின்று
கிரனவே.
347. ஆயமெடுப் போரைமற்றப் பாவியரை யேயழைக்க அன்புருவாய் வந்ததென
மாயத்தை நீக்கியேம நந்திரும்பும் மாவசத்தர் மேற்பிதாகொள்
என்பதென
மாயனுன் பர்சயனுஷ் நீதிமானுக் கவசிப்பேம மனமாற வெஸ்பதையும்
நேயமாயு ஸ்ரத்தவேயன் வேரூக்கே நிர்மலனு ரைத்தனரே மூன்றுவமை

(1) காணுமற்பொன ஆடு. ஹாக். 15 : 3 - 7.

348. ஒருமகற்கி விருந்தவாம்நூ ரூடுகளில் ஓர்மறியே தப்பியேகா ணைதலைப
ஒருமறியே தப்பியேபோ ஞலெனவாம் உண்டல்வோ ஒன்றுகுறை
நூற்மறி
கருத்திலாதே கவனமற்றே யம்மனுடன் தேடாதி ருப்பஞேகா
ஞைமறியை
யருந்துவான்த னக்குளமற் றுடுகளைத் தானிருத்திக் காட்டினவே
தேடுவானே.
349. காணுதாம் ஓராட்டைக் காணுவட்டும் புதர்செடியோ காடுமலை
தேடுவானே
காணுமற் போனதையே காணவுமே சனமகிழ்வே கொண்டுமேபி டித்தத்தனை
நாணுதே தோள்களில் தைச்சமந்தே நலமுறவே தன்னகமே
சேர்த்தத்தல்பின்
ஆணைர் பெண்டுகள்சி நேசந்தையே யயலகத்தார் யாவரையுந்
தானமைத்தே.
350. இனமொடும டெந்துளொன்கா ணைமறியை யென்னெடும் சிழ்கொஞ்சுமென்
பானவனே
மனத்திரும்ப அவசியமில் தொண்ணூற்றெண் பதுநீதி மான்சளினி
மித்தமாயே
மனமகிழ்வு இன்பத்தி வேயதிகம் மனத்திரும்ப மொரேபாவியின் னியித்து
இனமொடுமே லோகினிலே யுள்ளதொரு இன்பமுடும் யென்றுமக்கு
ரைக்கிடேனே.

(2) காணுமற்போன காசு லூக். 15 : 8 - 10.

351. யாதொருவி தன்னுடைய காசபத்தில் யாதொருகா சேமறைந்து போகவுமே யாதுகவ வற்றவளாய்க் காசதையே யேங்கியவள் தேடானோ தன்னகத்தில் ஆதரவா யோர்விளக்கே யேற்றியவள் மூலைமுடுக் கேயறைக்குள் எங்கெல்லூம் சாதனையாய்த் தேடுவாள்பெ ருக்கியிமே கஷ்டத்தனைச் சந்தோட மாயெடுப்பாள்.
352. சாசதையே கண்ணடைடுத்த பிண்ணவளை சிதைநிலைத் தன்னடவீட்டுக் காரிக்கௌ பாசமொடு மேயழைத்தன் ஞேரிடே கண்ணடைடுத்தேங் காணுதே போனகாசை நேசமுறு தோழிகளே யென்னெனுமே நீவிருமே மகிழ் கொருமின் என்பாளவள் நீசனேரு பாவியேம னந்திரும்ப மிக்கமகிழ் ஏங்காருந் தூதரின்முன்

(3) உத்தமபிதா கெட்டகுமாரன். லூக். 15 : 11 - 32.

353. திருவருளின் மாமகத்வ மேதெரிய செப்பினரோ ருத்தமயி தாவுவமை பெருந்தனவநன் கண்ணியவான் காருணியன் இப்பிரபுக் குண்டிருவர் புத்திரரே இருவரிலி ணாஞ்சனேநற் புத்தியிலான் இட்டமிலான் தந்தையின் கீழிருக்க சிறுமதியாற் சேரொனுத தோழிரொடே சேர்ந்தவசி நேசமுமே செய்தவனே.
354. சிறுவனேதன் தந்தையிட மோர்தினமே திரண்டவும் துடைமையினி வருகிறதாம் பங்கையேயி ரித்தெனக்கே கொடுமெனவ ணக்கமொடே வேண்டினனே பெருமனமே கொண்டவனு மிப்பெரியோன் மனமடிந்தும் வேறெதும்பே காதுடனே சிறுவனது பங்கினையே செவ்வையாய்ப் பிரித்துமேகொ டுத்தனனன் ஞேனிடமே.

355. சிறிதுக்குன்னும் தன்மனம்போ வங்கிருந்தே தனதுசீவ காலமெலா மங்கிருக்க அரியதென அந்நியநா டேகுவதே யதிநலமென் றடக்கமுறி ஜெந்தவனே தூரிதமொடை தானடைந்த உடையையெடுப்பதே சூழகருப்பாய்ச் சோந்தகளோ -ஞா -நா -ஸ் பெரியமகான் பிள்ளையாப்ப தித்தனனே பெருந்தவை, பின்னால்பெருமை கொண்டனனே
356. கட்டறுந்த கத்தபந்தன் னிட்டமேபோற் காடெவனுஞ் சுற்றிப்பைந் தொடுப்போல் கட்டிலுக்குள் வேயடங்கா வெள்ளமுமே தன்களரப் பித்ததெனுஞ் போடுதல்போல் கட்டினிலி ருந்தவனை விட்டுவிடில் தட்டிலரதே கண்டவெலாஞ் கெம்குவனே கெட்டமக ஞாவனு மப்படியே முன்னிலுமே மிக்கவேகே டாய்நடந்தான்.
357. பெருஞ்செலவாய்த் தன்பொருளைத் தூர்த்தனனே மாபெருமை யோடவன்ந டந்தனனே பெரியதொரு மாளிகைய மர்த்தினனே பேர்த்திரளா முழியறை வைத்தனனே சிறுமதியா வற்புரொடே சேர்ந்தவன்கிற் நிஸ்பமாய்க்கு டித்துவெறுத் தானவனே விருத்தியிலரத் தன்பொருளைத் தூர்த்தனனே வேடிக்கூகே விக்கைகளுல் வரசத்தினில்.
358. செக்களவாம் பொன்னையுஞ்செ துக்கியணில் எத்தனைநா ஓய்வருமென் பார்பெரியோர் சிக்கனம் றிந்திலனே சேர்க்கவுந்தெ ரிந்திலனே சீர்பூக்கத் தோன்றியவண் ஆக்கரையா யக்கிரம அல்வழியில் துத்தியஞ்செய் வேஷர்க்குவேசி யார்க்கிணறக்க எக்கனமும் றிற்துமோஇன் ஞேஞ்சொருளே சீக்கிரமி முந்துகுறை வேயடைந்தான்.

359. கெட்டவழி யிற்றனது சொத்தனைத்தும் கெட்டமகன் தூர்த்தடைந்தான்
நல்குரவே
கெட்டகாலத் தேயுதவா ராயினரே கெட்டவராந் தோழுரேசை
விட்டனரே
பட்டசாலி லேபடுமே கெட்டகுடி யேகெடுமே யென்சொலும்ப
முஞ்சொலேபோல்
கெட்டகால மேயிவனுக் கிப்பொழுதில் கேடுபஞ்சக் கட்டமுமே
காடி கொடுத்.
360. பஞ்சத்தா லேநலிந்தான் பண்பிலானே மிகக்கட்ட மாயினன்கொ
ஞ்சும்பசியால்
வஞ்சகச்சி நேகருக்குள் விப்மகனின் வதனத்தைப் பார்த்துவ
யாருமில்லை.
அஞ்சியுமே சாவதற்க லைந்தனனே அவனுக்கொரு வேலையிட
யாருமில்லை.
மிஞ்சியபோ தோர்குடியா ஞேனிடமே மெலிந்தவன்சேர்ந்
தொட்டியேகொண் டானவனை
361. குடியானே ஞேஷாடுக்கும் வேலையிதோ வேலைகளில்மா குறைவாம்
வேலையதாம்
குடியானேன் பண்ணையிலே பன்றிகளை மேய்க்கிறதாம் வேலையில்
மர்ந்தனனே.
குடிப்பதற்குக் கொஞ்சமேதான் கூழலாதே கூவியாய்க்கொ
ஞுத்தோவே நேதுமில்லை
குடிக்கிறகூழ் கண்டதில்லை தன்லயிற்றுக் கம்மகன டைந்தனன்கொ
ஞும்பசியே.
362. கொடும்பசியாற் றுஸ்படைந்த கெட்டமகன் குடற்கொதிப்புதீ
தாங்காதே தொய்ந்தனனே
தடுப்பதற்காய் வேதையிதைப் பன்றிகள்தின் தவிட்டினுற்ப சியகற்றாது
கையுற்றுன்
கொடுப்பவரோ ஆருமிலர் இத்தவிடும் கொடும்வருத்தங்
கொண்டனனே தன்மனதில்
திடுமெனத்தன் புத்தியேதெ விவடைந்தான் உனர்ந்தனன்தன்
தன்மதினைத் துக்கமானுள்ள

363. என்னிலைமை யிப்படியு பாயின்தே எவ்வளவோ நீச்நிலை
யிப்பொழுதில் என்தகப்பண் வீட்டினிலி ருந்ததென்னே எவ்வளவோ சிர்சுகங்கள்
யாவுமுள் என்தகப்ப ஹாழியரோ எத்தனைபேர் திர்ப்புதியாயா காரமேய
வர்க்குளதே என்பகிணைத் தீர்ப்பதற்கிங் காருமில்லை ஏழூபசி யாவிவுண்டே
சாகிறேனே.
364. இப்பொழுதே செய்குவனே யிவ்விதமே யேசுவேனே யெழுந்துடனை
தந்தையிடம் இப்படியே செல்லுவேன் வெ ருத்தெனையே செல்லுவேனிக் கோலமாயே
தந்தையிடம் அப்பாயான் பேரிழுடன் பாவியப ராதியேயும் முன்னுமேப ரண்முனுமே
இப்பொழுதும் பிள்ளையில்ல பாத்திரனே வையுமுமது புயினுடையென்
இன யென்பேன்.
365. தப்பவேனே தீங்கினின்று மிங்கிருந்தே தாமதஞ்செய் யாதெதுழுந்தே
யோடுவேனே எப்படியுந் தந்தையரின் வீட்டினிலை யுள்ளதேய டைக்கலமு
மென்றெழுந்தான் அப்படியே முந்தனனே யங்கிருந்தே யாவலொடே சென்றனனக்
கோலமாயே செப்பமாயே சேர்ந்தனன்தன் ஹாரருகே சென்றனன்தன் தந்தையகம்
நோக்கியுமே.
366. தந்தையுமே கண்டனனே தூரத்தில் தன்மகனே தனினுருவே மாறிவர
எந்தனுட மைந்தனை இம் மானுடனே யெந்தவித மிக்கோல மாயினனே
என்தனகம் நீங்கியிவன் சென்றதாலிக் கோலமுமே யாயினை
யோவெனவே சிந்தையுமே நொந்தருகி மைந்தனைக்கேல் தீவிரமா யோடினனே
மைந்தனிடம்.

367. அப்பான் மெந்தனேயென் ரேலமிட்டே ஆளியனைத் தேகழுத்தைச் சுட்டியுமே அப்பாஇக் கோலமுமே யாய்னையோ அல்லவேய டைந்தனையோ என்மகனே இப்பொழுதே வந்துசேர்வா யுன்னகமே யென்றுரைத்தே தன்மகனை முத்தினனை அப்பொழுதே பைந்தனுமே தான்வணங்கி நொந்தகப்பெருந் கியழுதானே.
368. அப்பாயான் எக் சொலுவேங் தூங்மதியால் அங்புளபிதா வாப்புமக்கே யான் துரோகி அப்பாவும் மன்புச்சு கத்திலுமே அப்பரத்துக் குந்துரோகி பாவியேயான் அப்பாவும் மைந்தனைச் சொல்வேய பாத்திரனே யற்பந்தீசுத் தோசியானேன் இப்பொழுதுள் எப்புருகி மன்னியுமே யென்பிழைபொ றுத்தருள்வீர் என்றிரந்தான்
369. திரும்பியுமே வந்தவனு மைந்தனையே திவிரமா யிட்டகமே சேர்ந்தனனே விருப்பொடுமே யேவினன்தன் ஞாழியரை நீரிவிரைந்தே வாசநீரால் நீராட்டுமே அருமையா முயர்ந்தலுத்தி ரங்கள் வு டுத்துமலங் காரமாயே கைவிரவில் பரிவொடுமே மோதிரமே யிட்டுமேநீர் பாதரட்சை யேதொடுப்பீர் கால்களிலே.
370. மரித்துமேபோ ஞனெனது மைந்தனிவன் மாண்டவனே மாறியுயிர்த் தானிசமே மறுதரமுங் காண்கிறேனே யென்மகனை கானுதே போனவனும் மைந்தனிவன் விருந்தருந்தி யின்பமாய்க் களித்திருப்போம் பலவிதமா முண்டிகளே யாக்குவிரே அரும்பொருளாய்க் கொழுத்தவையே யாக்குபெனக் கொண்டனரா ணந்தமுமே யாவருமே

371. சாணவேக டாதிருந்த விம்மகனே வந்தபோதோ காணவில்லை
நாணமுளோன் செட்டமக ணனவனே பண்ணையைல் பார்த்துவரப்
கோன்றீத யேற்றபிதா நேயரொடே கூடியசந் தோடமாயி
கானந்தன் பாடவேந டம்புரிய வாத்தியங்க ளோடவர்க
வித்திருந்தார்.
372. பேதமிலாக் குற்றமிலா முத்தவனே பரிவுடன்தன் னகப்வந்து
சேரவுமே
கிதவாத்தி யம்நடன இங்கிதத்தைக் கேட்கவேயோ ருழியனைத்
தானமூத்தே
ஏதிவையே கிதவாத்தி யம்நடனம் ஏதுவிசே டம் மென்னி ணானினனே
நாதனும் ரைத்தனனே பல்வியமாய் யாவையுமே தப்பாதே
சேட்டனுக்கே.
373. இன்றுமது சோதரனே வந்தனரே யின்பொடுமே யேற்றனரே
யுமிபிதாவே
நன்றுசுகத் தோடவர்தி ருப்பியதால் நன்றுமகிழ் வாய்க்களிப்போ
மென்றனரே
கன்றதுகொ முத்ததாய் டித்தனரே சனமகிழ்வ டைந்தனர வர்வரவால்
இன்றிதோவிக் கிதவாத்தி யம்நடனம் யாவுமேயிக் காரணமே
யென்றனனே.
374. தழையனிதைக் கேட்கவும் னம்வெறுத்தே செல்லவுளே சற்றெற்றும
ஞமைலானே
ஆமைதியாய்வெ ஸிப்புறமே நின்றனனே யகத்தினிலே மாசினமே
கொண்டனனே
இவையெலாம றிந்தவரா முழியரே யிதையறிவித் தாருளேபோய்த்
தந்தையர்க்கே
அவையினிஷ்றெ முந்தனன ருட்பிதாவே யனிடமே வந்தனனே
யாத்திரமாய்.

375. அப்பாளன் மைந்தனேயுள் வேவராதே யப்புறமே நிற்கிறதோ
நன்றலவே இப்பொழுதில் இம்மகிழ்ச்சி வேளையினில் நிற்கிறதேன் என்மகனே
நீவெளியில் இப்பொழுதே யென்மகனே யென்னெடுவா ஏகமாய்ம கிழ்வடைவோ
மென்றனனே அப்படியே யாவலா யழைத்திடினும் அம்மகனி ணங்கமன மற்றனனே.
376. ஈதுவரை எத்தனையோ ஆண்டுகளாய் ஈதுகாறு மூழியஞ்செய்
தேனுமக்கே ஏதுமேயுங் கற்பனையே மீறியதும் ஏதுபிழை யேயிழைத்த தும்முளதோ
ஏதுமேத காததுமே செய்ததுல்லை உம்மைவிட் டெவ்விடமு மேகவில்லை
ஏதுமொரே யாடெனக்குத் தந்ததுண்டோ நானுமென்தன் தோழரும
தின்திருக்க.
377. இப்பொழுதோ வந்தனனும் மிக்மகனே கேட்கவிக வெட்கமிவன்
கெட்டக்கூத எப்பொழுதுந் துட்டனேய டங்காதோ னும்மைவிட் டெவ்விடமோ
ஏகியவன் தப்பியேதி ரிந்தலைந்தும் உடைமையெலாந் தாசிவேசி யானவர்க்கி
ஹரதிதவனே இப்படிபட் டோனிவனே வந்தவுடன் இன்னவனுக் கார்க்கொழுத்து
கண்றடித்தீர்
378. என்னானஞ்சு சாந்தமுந்த யைநிறைந்த தந்தையரி ணக்கமாயே மைந்தனிடம்
என்னானு மென்னிடமி ருக்கிழுயே என்மகனே யென்னகுறை
யுன்னுனக்கே என்னுடைய உடைமையெலாம் உன்தனதே யின்றதுப விக்கிழுயே
யெப்பொழுதும் இன்னவனே ரந்தியனே என்மகனே யுன்னவனு முன்னுடன்
பிறந்தவனே.
379. இவனுனது சோதரண்ம ரித்தனனே யிவனுயிர்த்தா னெதிரும்ப
என்மகனே இவனலைந்தே காணுதே போயினனே யிவன்திரும்பதி தோன்றினனே
யென்மகனே எவனெனிலு மிவ்விதமாங் காரணங்கொண் டினமெரடும
கிழ்வதேநியாய மாகும் இவனுக்காய் நாமகிழு வேண்டியதே யென்னெடுமே நீவருவாய்
என்றனனே.

111. உண்மையில்லாக்கணக்கன் ஹாக். 16 : 1 - 17

380. இம்மையில் வாழ்பான மோரிசிசியன் எவ்விதமந் டந்துசொள் வென்றுரைத்த உண்மையிலா உக்கிரான் னின்றுவமை தஞ்சிசியர்க் கேட்கிறதீதார் சற்குருவே நன்மையிக வள்ளதன் வாடினாருவன் நஷ்டசெய்புன் செய்துடைமை பூர்ணாவனே செம்மையாய்ப் பார்க்கவுமே தன்பொருளை சிரெனவோ குக்கிராணன் வைத்தனன்னே.
381. உக்கிரானை ஞேவிசமா உடைமகளை உண்மையிலா வழியிலழிக் கின்றெனன பக்குவமாய்ச் சொல்லசை மானனுக்கே பார்த்தவரா மற்றவுட ஹாழியரே அக்கணமே யூழியனைத் தான்ஜமுத்தித் துவிவிடய மாய்வருமிக் கெய்திவென்ன இக்கணமே யுன்கணக்கை யொப்புவிப்பாய் உக்கிரானை னில்லையினி யென்றனனே.
382. இத்தீர்ப்பைக் கேட்டதுந்த-ஹுழியனே ஏங்கிளனே யானினிடைன் செய்குடவேஞ இத்தீர்ப்பால் வேலையிழந் தே வெளிமேன் இல்லைபெலங் கொத்திடேயி மூக்கவுமீ இக்கீங்கிற் றப்புதற்காய் நான்குவீடே சென்றிரப்ப தெள்கிளது வெட்டமாமே இத்தொழிலி வேபுததல் நஞ்றலவே யீதுவிட்டோர் காரியமே செய்துவனே.
383. என்தொழிலே போயினுந்தம் வீடுகளி வேற்றுமேகொன் வாரெண்டியன் டாக்குதற்காய் இண்டியான் செய்வதெஞ்ற றிந்துவேனே யென்றெனியே யோர்முடிவே செய்தனனே தன்னெசமா னுக்குக்கட்டு பட்டவரை யொவ்வொருவ னுயலைத்தீத தான்னிடமே எண்ணெசமா னுக்குரிய உண்கட்டேன எவ்வளவுவன் ருண்முதலில் வந்துவரை

384. என்கடனே நூறுகுட மென்னெயேதான் தீர்த்துவிடுவேன் சுருக்காய் என்றனனே உள்ளுடசீட் டெயெடுத்தே யிங்கபராந்தே நீயெழுது வாயுடனே ஜிபதென இங்கெனுக டன்பட்டவன் வந்தவனை எவ்வளவோ உன்கடனே என்றனனே என்கடனே நூறுகலங் கோதுகமயே தீர்த்துவிடு வேஷ்சுருக்கமாய் என்றனனே.
385. இதுகூட்டே யுக்கிராண மூன்றாண் என்பதென்றுள் ஓட்டிலெழு தென்றனனே அதுகண்டே எசமானன் நீதீயிலா அப்பணியான் புத்திமானென் ஹெபகுந்தான் இதுவிதமிப் பிரபஞ்சச் சந்ததியார் ஒனிமக்க வொவரையுமே பார்க்கிலுமே அஷ்டபுத்தி மாங்களாய்வி ளங்குகிள்ளூர் அன்னவர்தஞ் சொந்தமான் சுந்ததியில்.
386. நித்தியத்துக் கும்முதவுக் புத்தியைவி ளம்புகிழேஷ் ஏற்றருளும் நேயமொடு.. நித்தி நிலை யற்றதான விவ்வலகக நீர்விடுத்தே யம்மையினுட் செல்கையில் நித்தியமாம் வடுசளில் நேயபோடே யும்மையேற்றுக் கொள்ளுவாருன் டாவதற்சாய் தித்தியத்தும் நிற்பவராம் நேயரைய நீதியாம்பொ ருட்களாற்சம் பாதியுமே.
387. எவ்வெனுருவன் கொஞ்சத்தி வுண்மையினான் இருப்பனேய நேகத்தி வுண்மையாயே எவ்வெனுருவன் கொஞ்சத்தில் நீதீயிலான் இருப்பனேய நேகத்தி வுண்மையின்றே எவ்வுமக்குள் நீதீயிலா இவ்வுலகப் பொருளிலிலே யுண்மையிலா தேயிருந்தால் எவருமையே நம்பியொப்பு விப்பாரோ என்றுமுள்ள மெய்ப்பொருளை யும்மிடுமே.
388. எவ்வுமக்கை யாதுசொந்த மாய்த்தருவான் இங்கெனுவாச காரியத்திலுள் மையில்லேல் எவ்வுமொரு “இழு” ஏற் கூடியதோ செய்யலூழிய மீறைசமா னனருக்கே ஒருவனைதே சித்துமத்தே ணைப்பதைப்பான் பற்றியோர்வன் மற்றவனைச் சட்டமைசொன் ஒருவ னூலுஞ் செய்வாகா துங்கஞ்சுக்குள் ஞழியப்போ கப்பொருட்குஞ் தேவனுக்கும்

389. அருட்குருவே யிவ்வுப்பேத சம்புரிய இடறினரே யருளிலாதோர் கேட்டிதையே பொருளிலாசை கொண்டபரி சேயரிமனம் புழங்கியேப ரீகாசனு செய்தனரே திருக்குருதி ரும்பியேய வர்முகமாய் திடமொடுமே யவர்களைக்க டிந்தனரே அருளிலாரே நீதிமான்க ளாயுமையே மனுடரின்முன் காட்டுவீர பத்தமேதான்.
390. இருதயங்க ளேயறிவோர்மா தெய்வம் அறிந்திருக்கின் றூர்திசமே யும்மிதயம் அருவருப்பே தெய்வசமு கத்தினிலே யலவமனு மக்களின்முன் மேன்மையுறல் அருளிலாரே யுங்களது நீதியேதான் அபலமனு மக்களின்முன் வீண்பகட்டே அருணிறைந்த தெய்வசமு கத்தினிலே யருவருப்பே யும்முடைய நீதியுமே
391. அதுவரைவ முங்கினதே சான்வரைக்கும் அருளியப்பிர மாணமுமே தரிசனங்கள் அதுமுதலே கூறிவரு கிண்றனரே யருள்பரமன் ராச்சியச்சவி சேடமாயே அதினுளேசெல் கிண்றர்பல வந்தமாயே யதைப்பெறவே யாசையுளோர் யாவருமே இதேயெனிதே வான்புவியு மேயொழிதல் அவமுருதே வேதவோரே முத்தறுப்பே.
112. செல்வந்தன் - ஸாசரு. ஹக். 16 : 19-31.
392. பரன்குருப கர்ந்தனரே வேறுவமை பணப்பெருமை தீதெனவு னர்த்துதற்காய் இரத்தினரதி தாம்பரமா மாடையனிந் தெத்தினமும் உல்லாசமாய் வாழ்ந்தவெராரு பரமலுத்தன் சம்பனனுண் டேக்கிக்க படுத்திருந்தான் ஸாசரவன் வாசலன்டை பரமலுத்தன் சாப்பிடுமோர் மேசைநின் றேவிழுந்துணிக் கையாற்பசி தீர்க்கவெண்ணி.

393. தரித்திரனின் நிலைமைபரி தாபமிக தன்முகம்பார்தி தன்னமிட ஆருமில்லை பருக்களால்நி கறந்தவனே நேயரில்லை நாய்களவன் மேற்பருக்கள் நக்கினவே தரித்திரனின் நிலைமிகவுங் கேவலமே சம்பண்ணவாழ் வோம்மிகவு முன்னதமே மரணத்தி விவர்க்குளேவித் தியாசமுண்டோ மாண்டபினுஸ் வித்தியாசம் மாபெரிதே.
394. மரித்தனனே தரித்திரனும் லாசருவே மகிழமயாஞ் சமாதியுண்டோ ஆருமில்லை மரித்தனனே தனவந்தனு மப்படியே மகிழமயொடே கொண்டுபோனார் நேயராட்டேர் மரணத்தா வேயிழந்தான் தாரித்திரம் மனவருத்தந் துண்புமேநோய் தீங்கனைத்துழ் மரணத்தா வேயிழந்தான் செல்வந்தன் உடைமயொடு சிர்சிறப்போ வாழ்வனைத்துழ்
395. தரித்திரனம் ரித்தவுடன் தெய்வதூதர் தாங்கியாப்ர காமடியிற் சேர்ந்தனரே மரித்தவுடன் சேர்ந்தனனே தனவந்தன் மாவேதை யுள்ளகெடு பாதலமே தரித்திரனை யாபிரகா மின்மடியி லையிருக்கக் கண்டனனே செல்வந்தன் வருத்தமுமே தானடையக் கட்டமுற்றேருள் வாழ்வனுப வித்திருக்கக் கண்டனனே.
396. தனம்படை.த்தோ னுபிரகாம் லாசருவைக் காணவுமே சத்தமிட்டே கெஞ்சினனே எனக்கிரங்கு மாபிரகாந் தந்தையரே யென்னிடம் னுப்புவீரே லாசருவை தனதுவிரல் நுனியினுஸ்நீர் தோய்த்தெனது நாவுகுளிர்ந் தேயெனது தாகமற எனதுதுயர் மாகொடிதே யக்கினியில் எனக்கிரங்குந் தந்தையரே என்றிரந்தான்.
397. மகனேந் பூதலத்தில் வாழ்வடைந்தாய் வாழ்பொழுதெல் லாமடைந்தாய் நன்மைகளே மகனிலனும் லாசருவோ அப்படியே வாழ்பொழுதெல்லா மடைந்தான் தீமைகளே செகத்தினிலே தன்னமே கொண்டனுக்கே தேற்றரவு மிங்குளதோ வேதனையே செகத்தினிலே தேற்றரவே கண்டறியான் தேற்றரவு டைகிறனே யில்விடத்தில்.

398. இவ்விடத்தி னின்றெவனு மும்மிடமே தாண்டிவர இட்டமாயின் கூடியதில் அவ்விடத்தி னின்றெவனு மெம்மிடமே தாண்டிவர இட்டமாயின் ஆவதில்லை எவ்விடத்திதும் நின்றெவனும் மற்றவிடம் தாண்டமுடி யாப்பிளப்பி ருக்கிறதே எல்லித்திது மேழுடியாக் காரியமே யவ்விடமிருந் துசகிப்பாய் என்றாரே.
399. தந்தையரே யிந்நலமே செய்யுமெனக் கைந்துபேரீச கோதரரே யுண்டுலகில் இந்தவிடம் வேதனையே யாந்தலமே யிங்கவரும் வந்துமேவே கதப்படாதே தந்தையரே வேண்டுகிறே னும்மையிதோ தண்ணளிகொண் டேயனுப்பும் வாசருவை தந்தைவிடே சென்றவனென் சோதரரிக்கே சாட்சியாகச் சொல்லியேத டுப்பதற்காய்.
400. மகனிதாகா அவர்களுக்கே மோசேமுதல் மற்றுளதீர்க் கத்தரிசி யாருமுளர் சுகமிகவே செவிகொடுத்தன் ஞேர்சொலுமாஞ் சொற்படிய வர்ந்தக்க என்றனனே தகப்பனேந்ரி சொல்லுவது சத்தியமே மாண்டவனு யிர்த்தெழுந்தே சென்றுலோ ஆகமுவந்தன் ஞேஷ்சொலுக் கிணங்குவரே மாறுவார்ம னந்திரும்பி யென்றனனே.
401. அதுவுமாகா மகனிதொயான் சொல்வதேகேள் அவர்களிதோ மோசேமுனி தீர்க்கருட இதவுரைக்கே செவிகொடுக்கா தேயிருந்தால் அவர்பிழையோ மற்றவர்க்கும் யிணங்காரே அதுவிதமே மரித்தவரி டத்திருந்தே அவளெவனும் போயினுமே நம்பமாட்டார் எதுவிதமு யிவணிருந்தே யாருமேகாரி அவர்களுக்காய் நீயிரங்க வேண்டியதில்.

113. விசுவாச சக்தி. ஹக் 17 : 5 - 6

வேறு

402. பன்னிரு சிசியரும் பரிவொடுமே பரங்குரு விடமே வணக்கமொடே
மன்னவா எமதுட விசுவசமே வளரவே யருஞவீர் எனவுரைத்தார்
முன்னவ னவர்களுக் கிரங்கியுமே முகமலர்ந் திசைத்தன ரிதுவசனம்
சின்னதோர் விதையே கடுகளவு சிறுவிசு வசமே சிறப்புளதே
403. சிறுவிசு வசமே யுண்டெனிலோ செய்குவீர் மாபெரும் விடயங்களே
தருபெரி தாமொரு அத்திணையே தருவே வேரெராடும் பெயர்ந்து
செல்வாயே
விரிகடல் சென்றுமே யதனருவில் விரைந்துந் டப்படு எனவுரைக்க
தருவே கீழ்ப்படிந் தேயுமக்கே கணமதிற் சென்றவன் நடப்படுமே

114. புண்ணியமின்மை. ஹக். 17 : 7 - 10

404. உங்களி வெவனுட ஒழியனே உழுதுமேய்த் துமேமந் தைவயலில்
அங்கிருந் தவணகந் திருப்பவுமே யவனுட எசமா னவளிடமே
இங்குவருவாய் எனதுட ஊழியனே யிளைத்தே தவித்தே வருகிறுயே
சங்கையாய்ப் புசிப்பாய் முன்னதாயென் றுரைப்பது முளதோ சாற்றுவீரே.
405. இப்பொழு தெழுந்துநீ யென்னுணவை யினிதுறச் சமைப்பாய் துரிதமாயே
ஓப்புற வொடும்யான் புசிக்கும்வரை பணிவிடை புரியன தரைவரிந்தே
அப்புற முனதுட போசனமே யருந்துவாய் பருகுவாய் எனஎசமான்
தப்பிலா துரைப்பா னவனுக்கவன் தவரு துழைப்பனே பணிவிடையான்.
406. அப்படி யவனிடுங் கடமைகளா மனைத்தையு முழியனி முடித்ததற்காய்
ஓப்புற வொடுமெச மானவனுக் குவந்துப சாரமுஞ் செய்வதுண்டோ
அப்படி நடப்பது மூலகிலுண்டோ அதுவிதஞ் செய்வது மெவருமில்லை
இப்படி யிதேபணி யணைநிகர இருக்கிறீ ரேயலாற் பிச்சிலையே.
407. உங்களின் கடமைகள் பூரணமாய் முடித்ததாற் புண்ணிய மெதுமுளதோ
உங்களுக் குரியவாளக் கடமை யணத்தை யுமுண்மை யாய்முடித்தே
உங்களின் கடமைக ளோமுடித்தோம் எமக்கொரு மேன்மை இதிலிலையே
இங்கபாத் திரரா மூழியர்யாம் அப்பிர யோசனர் எனவில்க.

115. லாசருவை யெழுப்புதல் யோ 11 : 1 - 46

408. கிருபைபற் றுளதா மகமெனவும் கீதமே யெழும்புநல் லகமெனவும் பெருமையாம் பெயரே யடைந்ததாம் பெத்தனி யெனு மொர் பதியுளதே கிருபையே யமர்ந்ததா மகமெனவும் கீதமே யெழும்புநல் லகமெனவும் பொருந்தியே யமைந்தவோ ரகத்தினிலே நொம்பலம் புகுந்ததே கொடும்பினியே
409. திருக்குரு சிசியருஞ் எருசலைக்கே செலும்பொழு துந்திரும் பும்பொழுதும் விருப்பொடு புப்சரி கிறவகமே விருந்தின ராயவ ரமருமகம் இருசகோ தரியாங் கிருந்தனரே மரியாம் மாரித்தா னிவர்பெயரே ஒருசகோ தரனுமுண் டிவர்களுக்கே யுரியதோர் பெயரோ லாசருவாம்.
410. நோயினில் வீழ்ந்தனன் லாசருவே நொம்ல மடைந்தா னிம்மனுடன் பாயினிற் படுத்தன னிம்மகனே பட்டதோர் வருத்தழும் மாகோடிதே தாபனப் பாரித்தனர் சகோதரியர் தந்தன் ரஸிழ்தமே பலவிதபாய் நோயிதோ மீறிய தாலவதி நொம்பலம் நீங்கவே மார்க்கமில்லை.
411. மாயமா மிகசொடும் நோயையுமே மாற்றவே மருந்தெது மில்லையதால் நேயமா யில்விரு வரும்நினைந்தார் நிர்மலன் திருப்பரி காரியையே தாயமாட்ட பேதுமே செய்யாதே தகுந்தவா னனுப்பின் ரவரிடமே நேயமாய் நீர்நே சிக்கிறவன் வியாதியாய்ப் படுத்தனன் என்றுரைக்க.
412. இந்தவோர் செய்தியைக் கேட்டவராம் யேக்கவோ அவசரப் படவிலையே “இந்தவோர் நோயோ மரணத்துக் கேதுவாம் பிணியா யிருப்பதில்லை இந்தவோர் நோயால் தெய்வமுட மகத்துவம் விளங்கவே யெற்றதாமே இந்தவி யாதியால் தெய்வசதன் தாழும் மகிமையே யடைவ” ரெஞ்சுர்.
413. அங்பரோ மரியாம் மாதிடழும் அவள்சகோ தரிமாரித் தாவிடழும் இண்பொடுஞ் சோதரன் லாசரிடம் இணையிலா அங்புள ராயிருந்தும் அங்பனு மவன்பினி யாயின்னென் றறிந்துமே யத்தலம் நீங்காதே இண்ணுமே யிருதினங் தங்கினரே அவர்தரித் திருந்ததாந் தலத்தினிலே.
414. இருதினஞ் செலவே பெத்தனிக்கே யேகவே குருபரன் மனதுவந்தார் இருவரு பேராஞ் சிசியருக்கே யிசைத்தனர் தமதுட மஜவிருப்படம் மறுதராம் போவோம் யூததிசை எனதொடும் வருவீர் என்றனரே ஏறுத்துரைச் செல்வதே சீட்டுமே தடுக்கவே மறுதரஞ் செல்வதையே.

415. இப்பொழுதே தான் யூதரும்கைக் கல்லெறி வதற்கே பார்த்தனரே அப்படி யிருப்பதால் மறுதரம் மங்குநீர் செல்வதோ நன்றிலையே இப்படி யேயித் தலத்தினிலே தங்குவ தெநலம் என்றனரே அப்பேனு அவர்சொலுக் கிணங்காதே சொல்லினை ரவரிக்கருள் வாசகமே
416. பகற்பொழு தினுக்கே பணிரண்டே மனியுள் தெனவே யறிவிரே பகல்வே ணையிலே மனுடர்க்கே புவியினிற் பகலோன் ஒளியுள்தே பகற்பொழு தினிலே நடப்பவேனு பதறியே யிடருங் ஒளியுளதால் இத்தினி லவனிட மொளியிலையே இரவினில் நடந்தா ஸிடறுவனே.
417. அதிதனே யில்வுரை சொல்லியபின் அறைந்தனர் சிடருக் கிள்வசனம் நித்திரை யடைந்திருக் கிண்றனன்நம் நேடுஞும் பெத்தனி லாசருவே இத்தகு ணமவனை யெழுப்புதற்கே யேகுகின் ரேனவனை என்றனரே நித்திரை யடைந்தாற் குணமாவான் நிச்சயம் என்றனர் சிடருமே
418. நித்திரை யெனச்சொல் குருபரேனு குறித்தனர் மரணமாம் நித்திரையை நித்திரை யெனச்சொல் அவர்சிசியர் சுகந்தரும் நித்திரை யெனநினந்தார் அக்தனிப் பொழுதோ வெனிப்படையாய் அறிவுறுத் தவேதஞ் சிசியருக்கே சித்தமு வந்துமே லாசருவே மரித்தனன் எனவே செப்பினரே.
419. யான்டை கிரேன்மகிழ் உம்நிமித்தம் அப்பொழு தங்கியா னில்லையதால் ஏனெனில் நீர்விச வசமுள்ளோ ராகவே காரண மானதினுல் ஆனதா லெனதுட மாமகிழ்வே யாயின தேநிசம் உம்நிமித்தம் நானவ னிடமே செல்லுகிறேன் என்னெடு செல்வி ரென்றனரே.
420. சிடராம் பண்ணிரு வரிக்குளோர்வன் தாமசென் திதிமுவாஞ் சந்தேகி சிடரா மற்றங் ரணவரையும் நேரக்கியே செப்பினன் பத்தனேதான் கூடவே செல்லுவோ மவரோடுமே கூடவே மரிக்கவே யவரோடுமே கூடவே சென்றன ரணவருமே சற்குரு யேசுவைப் பின்தொடர்ந்தார்.
421. இருசகோ தரிகளும் வசித்திருந்த பெத்தனியை னுமச் சிறுபதியே எருசலேம் பதியினுக் கதிசமிபம் இருமயிற் ரூரமே யந்தகர்க்கே இருசகோ தரிக்குமா றுதல்சொல்வே யிவண்வத் திருந்தனர் பலழுதர் அருட்குரு பரணவன் சேரவுமே மரித்துமே நான்நோ ஞௌவறிந்தார்.

422. யேகவின் வருகையை யறிந்தவுடன் சென்றன விவரிக்கொதிர் மார்த்தாளே
யேகவந் திருந்தும் பின்செலாதே லீட்டினி விருந்தாள் இளையவளே
யேசிடம் வரவே யுரைத்தனளே எண்சகோ தரண்மரி யாதிருப்பான்
நேசராம் நீரில ணேவிருந்தால் நிச்சயஞ் சுகமடைந் திருப்பனென்றுண்.
423. இப்பொழுது துமேநீர் கடவுளிடம் இனிதொடு கேட்பதோ யேதெனிலும்
அப்பனே யுமக்கருள் புரிகுவரே யெனஅறிந் திருக்கிறேன் என்றனளே
தற்பர ஸிவ்வரை செவியுறவே தயவொடு முரைத்தன ரிம்மொழியே
எப்படி யுமேயுன் சோதரனே உயிர்த்தெழு வானெணச் செப்பினரே.
424. ஆவியே பிரிந்ததா மோர்சடலம் அழிந்துமன் ணைகவே போயினுமே
தாவியே வருமோர் தினமாவி யழிந்ததன் சடலம் தானடைய
ஆவியே யடைந்ததா மச்சடலம் அழிவகன் றுமேசீ வன்பெறுமே
மேவியக் கடைநாள் வருமெனவே யறிந்துமெய் விசுவச முள்ளவள்யான்.
425. அந்தவோர் நாளுமே வருப்பொழுதே அப்படி யென்சகோ தரண்மரணப்
பந்தம் ருந்தகன் றுயிர்த்தெழுவான் பன்பொடு மறிவிவன்
என் றுரைத்தாள்
இந்தவி தமேமாரித் தாஞ்சரைக்க யேகவே பகர்ந்தார் மறுமொழியாய்
சந்தத மென்றும் நிலைக்குமொரு சத்திய போதகம் பகர்ந்தனரே.
426. நானே யுயிர்த்தெழுல் சீவனுமென் றுறைக்கிறே னுனக்கே நலமொடுமே
வீணால் எண்விச வசிப்பவுடே எவனுமே வீய்வதில் உயிர்த்தெழுவான்
வாணுட் டினத்தினி லெண்யொருவன் வகையொடு விசுவித்
தாலவனே
காணுன் மரணமே யென்றென்றும் காண்பா யிதைவிச வசிக்கிறுயோ.
427. அப்படி யேயென தருமை யாண்டாய் ஆம்நம் புகிறே னும்வாக்கே
இப்புஷி யினில்நிசம் வருவரென தரிசிய ரியப்பிய வார்த்தை யேபோல்
மெய்ப்பர ஞனவர் கடவுளாது மிசுவுயர் திருச்சுதன் கிறில்து நீரே
தப்பிலா விசுவச முடையவள்பான் இதுநிசும் எனவுரைத் ததனள்
மார்த்தாள்,

428. இவைகளைச் செப்பியே மார்த்தாளை யெழுந்துமே தனதக மேகின்னே அவள்சௌகோ தரியா மரியாகம யழைத்துஷ்ம ரகசிய மாய்த்தனியே உவப்பொடு போதகர் வந்துள்ளே யுனையழக் கிழுரே யென்றனளே அவசர மாயெழுந் தக்கணம் அவரிடம் விரைந்தன ஸாத்திரமாய்.
429. இன்னுமே யங்கிருந் தேசுபரன் ஏகா திருந்தன ரூரினுளே தன்னிடம் மார்த்தாள் வந்துபார்த்த தானமே சிடரோ டேயிருந்தாரி மன்னுமா குருவைபே பார்ப்பதற்கா யாத்திர மாயிவள் செல்லவுமே ஆணவள் பின்பலர் சென்றனரே யங்கா நுதல்சொல வந்திருந்தோர்.
430. அவளொடு மவனகத் திருந்தவரே யவளுக் காறுதல் சொல்லவந்தோர் அவனவ சரமாய்க் கல்லறைக்கே யழவே போகிறு என்னின்னேதே அவளாவண் தனிணையாய்ச் செலவிடுதல் அநுசித மாணதே யென்னின்னேதே அவர்தொடர்ந் தனரே யவள்பிறகே யடைந்தனரி யாவரும் ஆண்டவரை.
431. வந்தன ராட்குரு விருந்தவிடம் வந்தவ எவரையே தரிசிக்கவே சிந்தையிற் கலங்கியே விழுந்தனளே சீரியர் சீர்பத மலரடியில் ‘இந்தவ டமேந் ரிருந்தீரேல் எங்கோ தரன்மரி யா’ எனவே சிந்தையே கலங்கவே யவணுளோரே தேபயியே யழுதுகண் ஸீருகுத்தாள்.
432. அவளமு தனளவ ளொடுமவனே வந்தவர் யூதரு மழுதனரே அவரெலா மழவே திருப்பரனும் ஆவியிற் கலங்கியே துயரடைந்தே அவனை வைத்தமிட மெவு’எனவே ஆண்டவா வந்துபார்ப்பி ரெனவே இவைகளே செவியுற இறைவனுமே யுள்ளமு ருகிக்கண் ஸீருகுத்தார்.
433. இதோ ஆவ ரவளிடம் எவ்வளவாய் நேசமா யிருந்தாரி எனழுதர் இதோ ஆவர் குருடனின் கண்களையே திறந்தவ ராம்வல தரிசியரே இதோஎது மியற்றவே கூடியவர் மாண்டவ விவன்மரி யாதிருக்க இதோ ஆது செயவே லாதவரே என்றுமே பகரிந்தனர் வேறுசிலர்.
434. நல்லவர் நம் பரன் நற்குருவே தம்முளே கலங்கினர் மறுபடியும் கல்லறை டன்னைவந் கார்பரேனே கல்லறை யவணுள தொருகுகையே கல்லறை வாயின்ல் வைத்துளதே யடைத்துமே யதனையோர் பெருங்கல்லே கல்லறை மூடுகல் எடுத்துவிடும் என்றுகட்ட டளாயிட் டார்பரனே.

435. ஜீயா அண்புள ஆண்டவரே யெடுத்தா வல்லேன நாறுவான்றே
மெய்யே நான்குநா ளாயினதே ந்விரெ டாதீச் என மார்த்தாள்
தெய்வம் கத்துவங் காண்பாய்நீ திடலிச வாசமு ணக்கிருந்தால்
தையலே யுனக்கியான் முன்னுரைத்தேன் தயிரிய மாயிரு என்றுரைத்தார்.
436. கல்லறை முடுகல் லெடுத்துவிட காவல னவரிகருக் குறைத்தபடி
கல்லறை வாயினி லிருந்ததொரு கல்லையே யகற்றிப் போட்டனரே
கல்லறை திறக்கவே லாசருட பிரேதமே கண்டனர் யாவருடேம்
வல்லவர் சண்களை யேறெடுத்தே வாண்பிதா வைத்துதித் தேசெவித்தார்.
437. எனதுபி தூவுமைத் துதிக்கிறேனே யெனக்குநீர் செவிகொடுத் தீரதனால்
எனக்குநீர் செவிகொடுக் கிறீரென்றும் எனஅறிந் திறுக்கிறேன் நிசநிசமே
எனதுட நிமித்தம் ஆல்லால் குழ்ந்தெனை நிற்கிற சனநிமித்தம்
எனையிவ ணனுப்பினீ ரெனவிவரே விசுவசிப் பதற்கா யிதைவுரைத்தேன்.
438. தெளிவொடு மில்வுரை யிசைத்தபினால் திருமகன் கல்லறை நோக்கியுமே
'வெளியே லாசரே வா'வெனவே வெற்றியாய் மாபெருஞ் சத்தமாயே
வெளியே வந்தன னச்சணமே வீயந்துபோ னவஞம் லாசருடேவ
தெளிவுறக் கண்டன ரவணுளோரே மாதிரள் கூட்டமாம் யாவருமே.
439. கட்டியே யிருந்தன அவன்கரங்கள் சடலமும் பிரேதத் துணிகளினால்
சுற்றியே யிருந்ததே யவன்முகமும் கிரசைக்ய சுற்றிய துணியினாலே
கட்டவிழ்த் தேவிடும் எனவுரைக்கக் கருணையன்ன் வடயில் நின்றவுரோ
கட்டடேயே யளிழ்த்தே விடவைரே அவணுளோர் கண்டதி சயித்தனரே.
440. கண்டனர் மார்த்தா மரியாஞம் ஆதலின் கணமகிழ் வடைந்தனரே
அண்டையில் நின்றவன் லாசரிடம் வந்தவற் கீய்ந்தனர் முத்தமிடவே
ஆண்டவர் பாதம் பணிந்தனரே மாமகிழ் வடைந்தார் மூஸருமே
ஆண்டவர் யேசுவைத் தோதிதரித்தார் கண்ணீ ருகுத்தா ரானந்தமாய்
441. மரியா ஸிடம் வந் திருந்தவராம் மகத்துவ மாசெயல் கண்டவுரே
பரிவார ரமேயல் யூதருளே பலர்விச வாசமே கொண்டனரே
பரிவார் வந்திருந் தோரிசிலபேர் பரிசய ரிடம்போய்ச் சொல்லினரே
கிறித்துவங்கு யேசுவே செய்ததாமிக் கிரியை செப்பினர் விவரமாயே,

116. காய்பா சனதீம் சதி. யோ. 11 : 47 - 54

வேறு

442. அவர்களும் பெரியோ ருந்தாம் அவைகளைக் கேட்டே யப்போ அவசா மாயே கூட்டி சனதீ மாஞ்சங் கத்தை இவுக்கல் புதுமை செய்ய இதற்கியா மென்செய் வோயோ இவைனயிப் படியே விட்டால் இவைனயெயல் லோரும் நம்பும்.
443. கல்லையற் றிருந்தோ மாகில் கெடுதியாய் முடியுங் காரியம் இவைன்பினா செலுவா ரன்றிரு இவைனுள் மக்களெல் லோரும் இவைன்பினே சலகம் மானுல் அறிந்திதை வருவார் ரோமா எவ்வரையு மழிப்பா ரன்னேர் ஆழிப்பாரிந் நகருந் தூடை.
444. இங்கிதற் சென்றே யுக்தி சொல்லுவீ ரெவ்ரே கேட்டார் அங்கிருந் தோருள் ஓளர்வன் பிரதா வீயவ் வாண்டில் சங்கைக்குள் ஓளராஞ் சார்யன் காய்பா என்போன் தானே அங்கிருந் தோறைப் பார்த்தே யறைந்தன ஞேன்றே யுக்தி.
445. இன்ஷாடு சொல்கின் றேனை யேதுமே யறிந்த ரில்லை சனங்களெல் லாருங் கெட்டே சாகா தொருமாந் தன்தான் சனங்களுக் காகச் சாதல் சாலவும் நலமா மெஸ்ரே மனதிலென் ஞோதே போனீர் நாடுவீர் மதியே யென்றான்.
446. சொந்தமா யிதே வார்த்தை சொல்வின னெனலா காதே அந்தவாண் டாச்சா ரீயல் பெரியவ விவானே யஃதால் இந்தநம் யூதர்க் காக உயகம் ரிப்பா ரென்றும் இந்தயு தர்க்காய் மரத்திர மல்லவே சிதறுன் போராம்.
447. தெய்வாமக் கன்யா பேரைச் சேர்த்துமே ஒண்ணுய்க் கூட்ட சேய்வகு மாரன் தம்மை தியாகமே செய்வா ரென்றும் மெய்த்தரி சனமாய்த் தானே செப்பினன் யெய்யே பெய்யே ஜய்யனை யந்நாட் கொண்டே அவர்கோ சித்தார் கொல்ல.
448. யோகளை யறிந்தே நாதன் யூதருக் குட்டங் காதே யேசுதே யிடாம் விட்டீட ஹேகிவ னுந்தரத் தோரம் வாசமே செய்யப் போனார் வாழைபி ராயீ முரே சிசோரா டேசோரந் தாரே தங்கினார் சின்ன ளங்கே.

117. பத்துக் குட்டரோகிகள் ஹாக். 17 : 11 ~ 19
வேறு

449. மரித்தவனும் லாசரைத்தம் வண்மையாலெல் முச்செய்தே
மரியாமார்த் தாஞுமேதம் மாதுயரம் நீங்கத்தான்
பிரிதவனுள் ஸிட்டசனம் பெந்துகள்வி யக்கத்தான்
சிறிதுகால மங்குதங்கி சேர்ந்தனரெப் ராயிமே.
- 450 சென்றுபோன ஊரொவனுஞ் சீர்சுகம் விதிதாரே
நன்றுவான ராச்சயசெய்தி நாடெலாம்ந வின்றுரே
குஞ்சுதுசி டர்தம்பகம் கிருவுபதே சஞ்செய்தே
வென்றியாயே சுற்றிவந்தார் வேதமூர்த்தி யானே ஸி.
451. இந்தலோகம் வந்தநோக்கம் எந்தநாள்மு டிந்தேபோம்
அந்தநாளென ருங்கவேதான் ஆண்டவர்பு றப்பட்டே
சந்தமாய்ச்ச மரியாக்க விலையாநாட் டின்மார்க்கம்
அந்தமார்சா லேமைநோக்கி ஆண்டவர்ந டந்தாரே.
452. வந்தனரோர் கிராமமுள்ளே மானுடர்மே வண்டுள்ளோர்
வந்தனர உர்க்கெதி ர வாதைகொண் டபத்துப்பேர்
அந்தமக்க ளாம்பதிஃமர் அந்தமற்றேர் குட்டத்தால்
நொந்தவிந்த மக்களெவந் தாரகத்த நோய்நீங்க.
453. கெட்ட இந்த ரோகிகள்தாங் கிட்டிவர லாகாதே
சட்டமுன்னே திட்டமாயே சாத்திரச்ச டங்கேபோல்
கிட்டவாரா செட்டநின்றே கிறித்துவுக்கு நேராயே
நட்டமாயே நின்றுகொண்டே நாதஸைவன் டிச்சொன்னூரி
454. எங்களின்நிர்ப் பந்தமீபார்த் தெங்களின்வேண் டல்கேட்டே
எங்களுக்கி ரங்குவீரே யேசஜிய்ய ரேயென்றூர்
துங்கனுங்கி றித்தியேசே துன்பமாற்ற வல்லோரே
பங்கமுற்றே ராமிவரைப் பார்த்திரக்கங் கொண்டாரே.
455. உங்களின்நிர்ப் பந்தமேகன் டுங்களின்வேண் டல்கேட்டேன்
தங்கவேண்டாம் செல்லுவீரே சாலெமாம்ந கர்நோக்கி
அங்கமர்தெய் வாலயத்தின் அர்ச்சகருக் கும்மைத்தாம்
சங்கையாய்க் காண்பியும்நீர் சாத்திராய்போல் என்றாரே.

456. நாக்கினில்லிவ் வாக்கெழும்பக் குட்டராங்ந லிந்தோரே
வாக்கைநம்பி நீங்கினாரே சாலைமாந் கர்நோக்கி
வாக்குமேப வித்ததன்ரே அண்ணவர்வ ழிச்செல்ல
நோக்கியறிந் தாருடல்கள் சுத்தமாக நோய்நீங்கி.
457. சுத்தமான பத்துமாந்தர் துன்பகன்றே யின்புற்றுரி
அத்தனைல் பத்துமாந்தர் ஆங்கசொத்தம் பெற்றுலும்
பத்திவர்க்குள் ளொன்றுநீங்க பத்தமற்றே ரானுரீ
சுத்தமான ஒன்பதின்மர் சொற்பந்திரி யற்றுரே.
458. சுத்தமுற்ற மற்றவன்க கந்தநன்றி யுள்ளோனே
அத்தனைல் டைந்தநன்மை யார்வமாய்ம தித்தானே
சுத்தமிட்டே தோத்தரித்தான் சரிவவல்ல தெய்வத்தை
பத்தமாய்த்தி ரும்பிவந்தான் பக்தரைக்காப் போரங்கூட.
459. சற்குருதம் பாதமேசாட் டாங்கதெண்ட னிட்டானே
நற்பரம வைத்யனைத்தன் னைவிறைற்று தித்தானே
அற்பனுமெ னக்கிரங்கி அற்புதநன் றீய்ந்திரே
எப்படியா னிந்தநன்மைக் கிடுசெய்வேன் என்றுனே,
460. என்னவிந்தை யிம்மனுடன் ஏழையோர்ச மாரித்தன்
அண்ணலனை யாண்டவர்பார்த் தாச்சரியங் கொண்டாரே
உன்னதராம் வாண்பரனுக் கோர்கனஞ்செ லுத்தற்காய்
அந்நியனு மீவனல்லால் ஆருமேவந் தாரில்லை.
461. உத்தமமாஞ் சுத்தமுற்ற ஒன்பதுபே ரெங்கேயோ
பத்தனைய டைந்தனையே பாக்கியம்நீ பெற்றுயே
உத்தமமாம் விகவசந்தா னுங்தனைக்காப் பாற்றிற்றே
பத்தனேநீ யுன்வழிசெல் பண்புசமா தானமாய்.
462. அப்பனேயெப் போதுமேயா னும்மடிமை யாய்த்தந்தேன்
இப்படியே யும்பினுலெப் போதுமேசெல் வேண்டிருன்
அப்பனைனே னுக்குரைத்தார் அரிச்சகர்க்குன் னைக்காண்பி
அப்புறம்வா என்றுசொல்ல அப்படியே செய்தானே.

118. பரலோக ராச்சியம் எப்போவரும். ஹக் 17:20-37.

463. வந்திருந்தோர் பரிசயாரே வந்துகேட்டா ரே, ஸ்ரீகள்ளி எந்தவேளை தெய்வராச்சியம் தோன்றுமோ இங் கெவறந்த உந்தமின்சித் தம்முலந்தீத நீருரைப்பீர் என்றாரே இந்தவார்த்தை கேட்டிசைத்தார் யேசுவோஅன் ஞேருக்கீக.
464. வந்துறுமே வானராச்சியம் ப்ரத்தியட்ச மூய்த்தொன்று தீஞ்திஇங்கே அந்தகுங்கீ யென்றிசைக்கக் கூடாதே விருத்தயந்த ராச்சியத்தை வெறிவனும் நோக்காதீர் இந்தஇங்கி ருக்கிற்கிட உங்களுக்குள் என்றாரே.
465. காவலங்கி டர்க்குண்டத்தர் மாகனிவோ டிவ்வார்த்தக மாவலர்மா னுடமைந்தன் நாட்களிலொன் ரேபியான்னற ஆவலாய்நீர் காணவென்றே ஆசக்கொள்ளு நட்டீடான்றும் ஆவலோடே காத்திருந்தும் அங்கையோ காணுரே.
466. என்னநாளில் வந்தெவரோ சொல்லிவிங்கீ யங்கெள்றே பின்னவேத யாய்ச் சொலாதீர் பிங்செலவே வேண்டாமே மன்னுமனு மைந்தனேகாந் தோன்றுவாரே தட்தாளில் மின்னலேயோர் திக்கெழுந்தே மின்னுமாப்போல் நேர்திக்கில்.
467. அந்தநாணே ருங்குமுன்னர் அப்மனுட மைந்தன்தாம் இந்தசாதித் தியராலே எத்தனைபா டோபட்டே இந்தசாதி யாராலா காரெனத்தன் ஓப்பட்டே ரிந்தையிலது ஈாமவர்க்கே நேரவேண்டு மேயண்டு
468. நீதனே கவ மாமுனிவன் நாணடத்த நேர்மையாய் நாதன்மனு மைந்தனுட நாட்களில்ந டக்குந்ரான நீதனங்கேண் பேந்தயுடபோ மட்டுமேயக் காலத்தோர் பேதமின்றுண் டேகுத்தே பெண்கொடுத்துங் கொண்டாரே.
469. மாளிகைகள் கட்டினாரே நட்டுவிற்கே கொண்டாரே சேளிக்கையா யேயிருக்கக் கேட்டநாணே ருங்கிற்கே நாளிகை நியாவேளை நாடுநகர் சாட்டல்லாம் ஊழிகால வெள்ளட்டமலந் தூயொழிந்தார் யாபேரும்.

470. நீதமுக்லோத் நாட்களில்ந டந்தனேர்மை யேபோலே
நாதன்மனு மைந்தனுண டக்குமேயவ் வண்ணந்தான்
நீதனேசோ தோமினின்றே நீங்குரட்டு மங்குள்ளோர்
பேதமின்றுண் டேசுகித்தார் பென்கொடுத்துங் கொண்டாரே.
471. மாளிகைகள் கட்டினுரை நட்டுவிற்குர் கொண்டாரே
கேளிக்கையா பேயிருக்க கேடுநாணை ருங்கிற்றே
நாளிலக்னிக் சுந்தசமே வானிருந்தே வர்கிக்க
பாழிவெல் லாவுபிரிக்கும் வந்துபட்ப மானுரை.
472. அந்தநாட்டன் வீடுமேலே தங்கியேயி ருப்போனே
அந்தலீட்டிற் பண்டமேமே டுக்கஷுள்ளி றங்காதே
அந்தவண்ண மங்கிருந்த கஞ்சுமேசெல் வானுக
இந்தவண்ணங் காட்டிலுள்ளோள் ஏகுகபின் பாராதே.
473. சீவையி முந்தலோத்தின் பெண்டிரைச்சந் திப்பீரே
சீவனுயே யெண்ணியாஸ்தி சீவுன்யி முந்தானே
சீவைரட் சிக்கவெண்ணில் சீவனேயி முப்பானே
சீவையி முப்பவன்தன் சீவையு யிர்ப்பானே,
474. ஈர்வரோரிப் புக்கையிலில் ராவிலைநிதி திரைசெய்ய
ஓர்வனைற்கப் பட்டனனே யோர்வக்ஞேவி டப்பட்டான்
�ர்வரொன்று யேந்திரந்தி ரித்துப்பையி ருப்பாரே
ஓர்வியேற்கப் பட்டனனே ஓர்விபோவிடப் பட்டானே.
475. ஈரவரில்ல யலில்நின்றேர் ஓர்வனேற்கப் பட்டானே
ஓர்வனேவி டப்படுவா ணன்றுமக்கு றைக்கின்றேன்
ஓர்பரனை எங்கேபென் றேயுரைப்பீர் எங்குரே
கூர்ஜமயாங் கழுகேசே ரும்சிதைவாண் ஆங்கென்றூர்.

119. சோர்ந்து போக செபம். ஹாக். 18 : 1 ~ 8.

476. சித்தசத்தி செய்துகொண்டே சித்தமோரமு கஞ்செய்தே
சித்தமென்றுஞ் சோர்வுருதே சுத்தசெபஞ் செய்தற்காய்
நித்தமுங்கொள் வாஞ்சையால் நெகிழுவேவி டாதோராய்
பத்தமாய்செ பிக்குமாண்போ ருவமையாற்ப கர்ந்தாரே.

477. பட்டணமொன் ருண்டகனிற் பட்சாராச முன்னோனும் சட்டமேய சட்டநடசெய்வோன் மகங்களை : இக்காலதான் திட்டமாயெ வர்பனியுந் தெய்வமுயன்ற சாதோனே நிட்டுரேனே யானவன்தான் நியாயபதி யானுனே
478. பதியிலாதர ஓரமொருவி பட்டணத்தி வேயுண்டே கழியிலாள்தன் காரியங்கள் காக்கவேவா வில்லானே பதியிலுள்ள எதிரியொடுன் தன்வழக்கை யேபார்க்க அதிபன்னடை யிவங்கறவனை நீதிசெய்யக் கேட்டானே.
479. ஈவிரக்க மற்றவளே யீரமில்லா னேயீவேஸ் கூவிதிற்கு மேழூர்களிலை கூக்குரலைக்கெட்பாவினே பாவியிவள் ஏழூரியிவள் மேற்பரிதா பித்தானே ஆசிரியாக்க சத்தினுளை சட்டடையாயி ருந்தானே.
480. தினெந்தினமும் வந்ததெரி வித்துமேவ முக்கிணத குணமிலாவிக் கெட்டவன்தான் கொஞ்சமுமேற் றுனில்லை குணமிலானே ரிந்துவீழ்ந்தே கோபமாக வேபேச மன்றவருந்தி நொந்துமனஞ்சு சேர்ந்துபோக வேவில்லை.
481. ஆனுதினமும் வந்துமேய ஸ்டடிடீயநின் றுள்வென் அனுவளவி டங்காடான ஸ்ட்டுதற்பொ றுக்காதே மனுடரைம் தித்திலேஷ்யான் மாகடவுட் கஞ்செனே ஆனுதினமின் ஞானைய ஸ்டடியேநிற் கின்றுளே.
482. கனவிலும் ஸ்ட்டுவாள்கண் தூக்கமுழு ஸ்ந்தோட மனவமைதி செட்டழிய வாதையுந்தா னீங்காதே மனமொடிந்த ஏழூரியில் வ முக்கையானவி சாரிப்பேசி தினமுமேதொலை செயாதிருக்க நீதியேசெய் வேனென்றுண்,
483. சிந்தியும்ம நீதியுள்ள நீதிபனின் வாக்கிதே அந்தமாதி யேவிலோரே அம்பர்க்கதாக் காருண்யரி கொந்தமாய்த்தெ ரிந்துகொண்ட செந்தகன மானுரே சந்ததமும் ராப்பகலாய்த் தம்மைநோக்கிக் கூப்பிட்டால்.

484. நாடி நித்தம் வேண்டுகின்ற நல்லரீர் காரியத்தில் நீடியபொ ருஹமயுள்ளோர் நீதிசெய்ய மாட்டாரோ வாடியீயநீர் சூகாரவுருதீர் வாண்பரனே யாம்வள்ளு நீடியகிரு பையுள்ளோர் நீதிசெக்கி ரஞ்செய்வார்.

485. நன்றானு ரைப்பதையே நம்புவீசகி யந்தானே என்றுமீசெ பித்திருமின் சேங்கந்தீனத்தே போகாதே பொன்றிடாவிச வாசமெடும் ஆயினுட்பு லோகத்தில் நன்றுமெந்தன் காஸ்ப்ரோவிச வாசமேன ருங்நாளில்.

120. பரிசேயன், ஆயக்காரன் விண்ணப்பம் ஹக. 18 : 9 - 14

486. அகத்தினிற்பே தம்முளோரா மீர்வருப மானத்தால் அகத்தினிற்றுழ மையுள்ளாரை யற்பமாய்ம தித்தோராய் அகத்தினிற்றும புண்யரென்றே யெண்ணகந் தத யுள்ளோரை அகத்தினினு மங்களேகாண் ஆண்டவர்க டிந்தாரே

487. இருநரர்வேண் டல்செயவே பேகினூர் ஏதய் வாஸயம் ஒருநரஸபரி சேயனுவான் ஓர்வனு பக் காரன்தான் ஒருநரனே மாதுணிவா யுட்பிரகர ரஞ்சிசன்றே இருகரங்க ணேயுயர்த்தி யேறெறுத்தே தனகண்கள்.

488. தெய்வமேயு மக்கியான்செ லுத்துகின்றேன் மாதோதிதிரம் தெய்வம்பூ மக்கடாத செய்ததில்லை யெக்காலும் மெய்தீயபறி காரர்விப் சாரரையே போலல்ல பொய்வரேய நீதிராயக் காரணீவ போலல்ல.

489. செய்வேவற்பட் டுள்ளவெஸ்லாஞ் செய்கிழேறனே மாதிட்டம் மெய்தீயான் வாரமிர்நா ஞபவாசிக் கிங்றேனே செய்கிழேனே பத்திலொன்றே தேடுவெச்சம் பாத்யத்தில் தெய்வமேதோத் ரம்முமக்கே பென்றுவேண்டல் செய்தானே.

490. கள்ளனற்ப ஞகவேக மித்தவாயக் காரன்துவி உள்ளதன்மை தானறிந்தே யுள்ளமேயு டைந்தீடாஞ்சு தெள்ளமெள்ள வந்திவனே ஆலயப்பு றங்நின்றே உள்ளேசல வேதுணியா துட்கிதிவருன் தாரத்தில்.

491. விண்ணைநோக்கிப் பாரிக்கவேமனத் துணிலில்லா தோனுக் தன்மாரில டித்துமேத லீகுனின்தே நின்றுனே தன்பவழு னர்ந்துமேத யங்கிநீச ஞம்பாவி என்றனின்மேற் கிருபபவைப் பீர்ஏந்தலே யென்றுனே.
492. தலைந்தி மானனென்றேன் நீதியில்லா னேதானே தலையேதான் தாழ்த்தினவனே நீதிமானே ஆவானே தலையேயு யர்த்தினவனே தாழ்வடைவனே மெய்யாயே தலையேதான் தாழ்த்துகின்றேன் தாழ்வதில்லு யரவானே.

121. விவாகபந்தன நிவிர்த்தி. மதி. 19 : 3 - 12; மாறி. 10 : 2 - 12.

493. தருணமொன்றிற் பரிசெயாரே சற்குருஷவச் சோதிக்க மறுவிலாணை கேட்டனரே வஞ்சகமா யோர்கேள்வி மரணமேபி ரிப்பதற்குள் மானுடன்தன் பெண்ணார பிரித்துநீக்கல் நியாயமாமோ பேதமின்றே சொல்விரே.
494. ஆதிகார ணன்படைத்தார் ஆதியிற்றுன் மாந்தர்கள் ஆதிநாளி லாடவண்பெண் ஞகரண்டே பேரரத்தான் ஆதலினு லாடவன்தன் தந்தைதா யகப் நீங்கி காதலியோ டோகீ ஹென்க்க னிந்திசைவான் என்றுரே.
495. மனைகணவ னென்றிவர்கள் இரண்டுமக்க ளானுலும் இனைந்தனரே மாம்சமீடான்றே இரண்டுபேரா யேயல்வ இனைந்தரான ரண்டுபேரை யென்றுமேயுள் தெய்வத்தால் இனைத்ததைப்பி ரிக்கலாகா தெந்தமாந்த னுனுலும்
496. அப்படியே தள்ளலாமே தள்ளுதற்சிட் டாலெண்றே எப்படிக்கொ டுத்தரோவிக் கட்டளைய மோசேயே அப்படியாங் கட்டளையைத் தந்தகார ணம்மீது ஒப்புவிரே காரணந்தான் உம்முளக்க ஹனந்தான்.
497. ஆதிநாள்மு தற்குருடங்கி யப்படியுண் டோவல்ல வேதியங்கோ சேமுனிவே தங்கொடுத்த நாட்கொண்டே வேசியான தால்லாதே வேறுகார ணத்தாலே ஆசைமனை யாளினையே தள்ளவேகூ டாதென்றும்.

498. தள்ளிவிட்டே வேறுபனங் செய்யவிப சாரன்தான்
தள்ளிவிடப் பட்டவளைச் செய்யவிப சாரன்தான்
தள்ளிவிட்டே வேறுமனங் செய்யவிப சாரிதான்
தள்ளிவிட வெப்பிதத்தும் தப்பிதந்தான் நன்றல்ல.
499. குருபரன்தம் வீடுசேர சூடிவந்தே சிடர்கள்
புருடனில்கார் யம்பனையா விப்படிப்பு கல்லின்றேல்
ஒருவனும் னத்தலேநன் றல்லவென்று ரைத்தாரே
திருக்குருவுத் தாரமாயே செப்பினுரீ தேவர்த்தை.
500. எவனுமோர்வ னிந்தவாக்கை யேற்கவேகு டாதன்ரே
எவனுமேவ ரம்படைத்தோனி இன வயேற்றுக் கொள்வானே
அவனிதன்னி லுண்டண்ணகர் தாபிடிப்பி றந்தோரே
அவனிதன்னி லண்ணசரா யாக்கினேரு முண்டன்ரே!
501. பரபராச்சி யத்திலுள்ள பாக்கியநி மித்தந்தான்
விரதமாயே யாக்கினூராம் வேறுமாந்த ரும்முண்டே
அறமெனவே யேற்குப்பலா தேயநேகம பேராலே
திறமொடுதா மேற்கவல்லோர் யேற்கத்திட மாயஃதை.

122. பாலரை யானிருதித்தல்.

மத. 19 : 13 - 15; மாற. 10 : 13 - 15; ஹக. 18 : 15 ~ 17.

502. அத்தருணங் கொண்டுவந்தார் அத்தனண்டை பாலரிகளை
கித்தமுவந் தேகரத்தாற் ரேட்டுமேசை பஞ்செய்ய
அத்தனண்டை வந்தரைய தட்டினுரீ சிடர்கள்
அத்தனேவ ருத்தமுற்றச் சிடரைக்க டிந்தாரே.
503. பத்தரேத டுத்ததென்னே வந்தபால ரெண்ணண்டை
பத்தமோன் பேரிற்பரி தாபமேநீர் கெரண்மேரோ
கித்தமெனக் கிள்லையென்றே சிறியேத டுத்தீரோ
இத்தரையிற் பாலரையி ழிந்தரென் றெண்ணங்கொண்டோ.
504. என்னண்ட பாலவர யென்றுபேயிட மேதாரும்
என்னிடங்குசேர வோர்க்கிடையூ றேபுரியா திரேநீர்
அன்னவரிக்குச் சொந்தமன்றே வாண்பரம அம்ராச்சியம்
என்னிடமே சொன்டுவாரு மிச்சிறு ரா லர் தம்மம்.

15. என்னுமோரிகுழந்தைபொலே யேற்கமன மற்றுலோ
ஆவலபெரனின் ராச்சியத்துள் ஜேசெல்வை மாகாதே
இவைசொலியே பாலரைத்தும் மார்பிலேந்தி யேசேர்த்தே
அவர்சிறமேற் கையைவது தசீர்வதித்தே சென்றுரே

123. சீவனைச்சுதந்தரிக்க என்னசெய்ய?

மதி 19 : 16 - 30; மாற். 10 : 17 - 31; லூக். 18 : 18 - 30.

106. வழியில்லகும் போதுவந்தான் ஓர்தலை நேயங்கே
தெளிவடைந்தோன் வேதவாக்கில் சேதபார கஞ்சீதர்ந்தோன்
எளியன்றுவன் பார்பொருளில் மிக்கழூக்கி யுள்ளோனே
தெளிவடைய வேண்டிலந்து ஓசு சற்குருவை பெதேடி.
107. காவலன்முன் னு ஶமுந்தா ஞான்றியேப ஸிந்தானே
ஆவலாயோரி கேள்விக்கட்டான் அன்பராமநும் ஆண்டாரை
“மாவலராம் போதகார்ந்தீர் நல்லவரே சோர்ந்திதிய
சீவனைசு தந்தரிக்க என்னசெய்ய வேண்டும்யான்”.
108. நல்லனைக்கே சொல்லன்னை ஞாயமென்ன சொல்வாயே
நல்லவடினு யாருமில்லை நல்லதெய்வ மல்வாதே
சொல்லிய சீவனைச்சு தந்தரிக்க ஆசித்தால்
நல்லபரங்க கற்பண்யாம் வாக்கைதே ஏகக் கிகாள்வாய்.
109. தலைவனீவு யாதெனவே சற்குருமோ மீந்தாரே
கொல்லிவிபசா ரங்களவாங் குற்ற மதுந் செய்யாதே
மலைந்துமேபொய்ச் சாட்சிசொல்லல் ஞாஞ்சமேநி செய்யாயே
அலைக்கழிவுண் டாக்குமேய கற்றுவாயித தீங்கெல்லாம்.
110. உங்தகப்பஸ் தாஷயயமு வப்பொகுக ஞாஞ்செய்வாய்
உங்கைநீ நேசிப்பதீ போல்பிரஹை நேசிப்பார்
இல்லாவசொன்ன டெனெலாத்த சென்னிகைம கொண்டின்றும்
இங்குமேயென் விற்குறைத்த நெங்கனவென்றே சொல்வீசர்.
111. அன்னவங்கே வங்புகூர்ந்தே யன்பரேயு ரைத்தாரே
இங்குமூன்னி டத்திலுன்னே போர்துறைவே யெதென்றால்
இங்குமேமநீ சற்குண்ணுயப் பூரணபீம யாசித்தால்
உங்குடபொ குடக்கண்வாம விற்குவறியர்க் களிப்பாயே.

512. மன்னுபொக்கி சங்குவிப்பாய் வானிலையு னக்காயே பிழபுவந்தீத நீவெனக்குச் சீடஞ்சிப் பின்செல்லாய் மன்னனுடவார்த தூக்கேட்கத் தூக்கங்கு னே மாசெல்வன் பின்செலம் னம்மிலாதே பின்னிலைடந்தீத போனு னே.
513. தனத்தையே பிழந்துபொகச் சர்வான பற்றிருநுய மனமடிந்தே தூக்கமாயே வாவிளபி ரிந்தேக இனமொமதே கண்டதாதன் எங்குமிகுழந் தேநிற்கும் தனங்களோத்தார்த ஈந்திர்தாக்கிச் சாற்றினுரே சீடர்க்கே.
514. எவருமேவான் ராச்சியத்துட் செல்கிற்தா லேசல்ல அவருமேசெல் வந்தர்யான அவர் செல்லுதல் மாகட்டம் கவர்மொழிந்த வார்த்தைதேகேட் : சீடராச்சர் யங்கொண்டார் பவயசற்ற வந்தவர்தாம் பகர்ந்தன/மர வித்தாரம்.
515. செல்வமேனம் பிக்கெவைத் தோர்தெய்வராச் சியத்துள்ளே செவ்வதோம சாவரிதாம் சித்தலை செய் வீருசமுன் செல்லனைவான் ராச்சியத்துட் செல்வதிலோ ரொட்டடையே செல்வதோம காவெளிதாம் சிடோருகிக் காதுரோடே.
516. அப்பனீதே வார்த்தைசொல்ல ஆச்சரிப ம: னுரே அப்படியா னல்விடயம் இட்டரையா லேசல்ல எப்படிரட் சையன்டவான் எந்தமாந்த னுனு ழும் இப்படியு ரைக்காதே கூறினுரே சீடர்க்கே
517. ஏதுமேயிய யற்றவேலா மாந்தராற்கு டைதீக ஏதுமாக்க வல்லராவி யற்றவேலா தோருதே ஏதுமாக்கக் கூடுமன்றாரு எலையில்லா வாலேராஷு ஏதுமேயிய யற்றுவாரே யென்றும்ரான தெய்வந்தாம்.
518. முன்னதாசப் பேசுவோனும் பேதுராமுன் ரெனுக்கே மன்னவாஸாம் விடடியாவும் நடையும்கைப் பின்சென்றேம் என்னவோகி ணடக்குமெக் கொறுறைத்தா ரஷ்பித்தான் மன்னனோஅ வற்துவரத்தார் மாறுபொழி யாயிதே.

519. மறுசனை காலமைந்தன் மகிளையைச் சுத்தி ஏற்றும் பெருமையுற் றேவீற்றிருக் கபிள்வெதாடர்ந்தூரா ராமநீவிரி பெருமையுற் றேவீற்றிருப் பீர்பிறிதா சனமிழுராறில் இருந்துநூயந் தீர்க்கழிச்சேல் கோத்திளம்பஸ் ரண்டைத்தான்.
520. தன்னகந்தன் சோதரர்கள் தண்சகோத ரீயர்கள் தன்பிதாதன் தாகையுந் தன்னினத்தவர் மற்றொரை பின்னுமைன யாள்பிறிதே பின்னோகள்நி வங்கள்தான் என்னியித்த மீதுசுவி செடநிமித் தந்தானே.
521. வீட்டவன்தன் சீவியத்தில் இங்குள்ளேன் ரூகாதே நட்டமில்லை துங்பமோடே நூறுங்குக் கூரங்கமை இட்டமாடே வீட்டுங்தான் தாய்களிறானுஞ் சோதரரோடு இட்டமாஞ்ச கோதரிகள் மக்களுட்னி வங்கள்தான்.
522. அம்மையினி லேயடைவான் நங்கைகளே ராளந்தான் அம்மையினில் நித்யசீவ ஸெய்கூட்டான் கையாடே அம்மையினிற் பிந்தினேரே முந்திவந்த நேகர்தாம் அம்மையினில் முந்தினேரே பிந்திவந்த நேகர்தாம்.
124. திராட்சைத் தோட்டம்-பண்ணையானுவமை. மத். 20 : 1 - 16
வேறு
523. பராமராச் சியுமே பண்புளோர் பெரிய வீட்டெச மான்னை நிகர்த்த நாருளே சிறந்தோன் நற்குணம் படைத்தோன் நன்றுபல் பொருளிலுஞ் சிறந்தேரக் திரமன் துடையோன் கண்குண விவற்கோர் திராட்சைத் தோட்டமே யுள்ளதே வரிசைவ ரிசையாய் நித்திரவ னுஸமுக்கக் கூலியாள் பலரவ சியமே.
524. அதிலிரை வொடுசெஸ் ருத்திர மொடுமே யமர்த்தினன் கூலியாள் பலபேர் பதிவொரு டன்கம் கூலிசீய சீயுமே யனுப்பினான் பண்ணையி லுழமூக்க அதின்பினே மணிமுன் ரும்பொழு தடைந்தான் அவசர மொடுகைடைத் தெருவே கதியிலா தவரே வேலையற் றவராய்க் கண்டனன் சிலர்நிற் பழதயே.

525. நீங்களுஞ் செலுவீர் முந்திரி வயலில் நேருமாம் வேலைசெய் குவிரே வாங்குவீர் பணமே வாக்கின படியே வாங்குவீர் குவியே ஒழுங்காய் ஆங்குநின் றப்பேர அத்ரமா யடைந்தார் பங்கீனியில் வேலைசெய் தனரே கூங்கவ னதல்பிள் ஆறுமொன் பதுமாம் வேலோ பாய்ச் செய்தனப் படியே.
526. பின்னுமே கினனே பகினாகு மணியில் கண்டனென் பிறர்சில ரவனே என்னசெய் திறிந்தீர் இப்பாகல் முழுதும் என்னே வேலையற் றஹாய் என்னசெய் கும்பாம் இடுப்பு ரிகியே யெங்கெதூம் வேலையென் றனரே என்வயல் செலுவீர் இந்வதாழில் புரிவீர் ஏற்படுஞ் குவியே பெறுவீர்.
527. அந்தவே கௌயினில் லேகை குடிய அழைத்தனை காரியதி களையே பிறத்தினார் தொடங்கிக் குவியே கொடுப்பாய் பிரகா தமுக்கினேர் வகாக்கும் அந்தவே கௌயிலை பறினாகு மணியில் வந்தவர் முந்விவந் தலனே வந்துபெற் றனரே குவியே வகையாய் ஒவ்வொரு வனுமொரு பணமே.
528. முந்தி வந்தவரே வந்தனர் முடிக்காய் எண்ணியை யாசிமை பெறவே வந்துபெற் றனரே குவியே வகையாய் ஒவ்வொரு வனுமொரு பணமே விந்தத பிந்தி வந்தவ ரிகுரே வேலைசெய் தனரொரு மணியை முந்திவந் தனம்யாம் நாள்முழு துழைத்தோய கட்டமுட்டனமுமே சகித்து.
529. எப்படி யெமையே யிவர்க்குநீர் சமமே யாக்கினீர் எனமுறு முந்திதே அப்படி யினசத்தோ ஞாகுவனை விஜித்தே யறைந்தன எவனுக் கிதமாய் அப்பனே யுனக்கை யநீதமா யெதுவும் யானிலழுத் ததுமே யுளதோ தப்பித மிலையே சொருபனம் பெறவே சம்மதித் தனையே திடமே.
530. என்பன யடைந்தாய் குறையெது மிலையே உள்ளதை யடைந்தனை செலுவாய் என்மன முஜக்கை கொடுத்ததே நிகர இசனுமே பெறுவதே யுனக்கெகன் எண்மனப் படியே யென்னதைச் செயவே யெங்கக்கு காரமே யிலையோ வன்கண னென்றீ யிருப்பது சரியோ தயாளனுய் யானிருப் பதனால்.
531. பிந்திவந் திருந்துப் பிந்தினோர் பரத்தில் முந்தினை ராவதும் நிசமே முந்திவந் திருந்தங் முந்தினோர் பரத்தில் பிந்தினை ராவதும் நிசமே இந்தவிதமைத் தீரைமைப் படைந்தோர் மாதிரன் பேரா யிருந்தும் சிந்தனை செயவோ திறசில பெயரே தெரிந்துள்ள ராவரென் றனரே.

II. (4) எருசலை முதலை முதலை முதலை முதலை.

II. உத்தியோக காண்டம்

5. கடைசிப் பட்கா வார பர்வம்

திரித்துவத்தில் ரண்டாமாள் தெய்வமைந்த னேயானேர் நாராவடிவாய் வந்துபாரில் மாரணம்பேய் வென்றேதாம் மரிந்தவர்கள் தம்பவத்தால் வாழ்ந்துயப்பா வந்தீர்ந்தே மரித்துயிர்க்க ஏருமன்னன் மலரடிவாழ்த் தல்செய்வோம்

125. பாடுகள் முன்னறிவிப்பு (3)

மத. 20 : 17 - 19; மாற். 10 : 32 - 34; ஊக். 18 : 31 - 34.

1. திருஅவ தாரன் வேலோயே நெருங்க ஏருசலை செலமன முவந்தே திருப்பதி முகமாய்த் தீவிர மொடுமே சிசியரின் முன்னடந் தனரே சிறியகூட்ட டமாயச் சீடரோ பிறகே திகைத்தே பயந்துசென் றனரே இருவறு வரையே தாமழைத் தவர்க்கே விளாக்கினர் மறுதர மிகறவன்.
2. செப்புகின் றனன்யான் செவிகொடு மிதற்கே செல்கிடிரும் எந்தெலை பதிக்கே செப்பிய வண்டதும் வனுமகற் குறித்த சீக்கிரம் நிறைவூறு மவனே ஒப்புவிப் பரன்றே இதுநிச நிசமே உத்தமர் திருமனு மகனை செப்பமா யவரை மரணவாக் கிணக்குட் தீர்த்துபா ரகாபரி சயரே.
3. புறக்கணித் தவரை யொப்புக் கொடுப்பார் புறசா தியருட வசமே புறசா தியரோ பெரிதவ மதிப்பார் பரிகசித் தடித்துவா ரினுலை அருவருப் புறவே துப்பியே யவரை குருசினி வறைந்துகொல் லுவரோ மரித்தபின் திரிநாள் மரித்தவ ரிடம்நின் ரெழும்புவார் மகிழம யுடனே.
4. அவரிக்கூட டுணர்ந்தா யத்தமே யடைய அருட்குரு தெளிவுடன் உரைத்தும் அவைகளி வெதையும் தப்புளத் தினிலே யறிந்தனர் வடையவே யிலையே அவைகளின் கருத்தோ அறியா லிதாய் மறைபொரு ஓரன்தே யவர்க்கே அவர்சொலும் விட்சம் அர்த்தமோ எதுவும் அறியவே கூடா திருந்தார்.

126. நாட்டார் நாட்டம் - நகரத்தார் சதி. யோ. 11 : 55 - 57

5. எண்டிகை யிருந்தும் யூதரான்டு சனங்கள் குழுமியே யெழும்பிவந் தன்றே பண்டிகை யிதுபட்ட காவையா சரிக்க படர்ந்தனர் பதிலெயரு சலைக்கே மண்டல மிதங்கூட்ட காவைனும் பலியாய் மரிக்கவே யுதித்ததற் பரானூ பண்டிகை யதிலே தம்மைச் செலுத்தவே பரிவொடு விரைந்துசென் ரண்ரே.
6. சூட்டிக மொடுமே யூதரே திரள்பேரி ஈத்திக ரிக்கவே தமையே நாட்டினி விருந்தே யம்பதி யடைந்தார் பண்டிகை நாள்வரு மூண்மே நாட்டமா யிவரே பட்டண மெவனும் நாதனைத் தேடியுங் கானூரி வாட்டமே யடைந்தே யாலய மடைந்தார் மாகவ லொடும்பே சின்றே.
7. எனினகா ரணமோ சுாண்கிலே மவரை இறைவனின் சித்தமு மெனவோ என்னினைக் கிறீரோ இவ்விழா வீனுக்கே வருவரோ வருவதே யிலையோ மண்ணனத் திசையில் செய்ததாம் வலிய மகிழம கிரியை யணைத்துமே நன்றுகண் டவரே நம்பியே யிருந்தார் நாதன ஈடுவர் ராச்சியமே.
8. பெரியவர்ச் சகரோ பரிசய ரணவோர் சனத்துளே மற்றுள பெரியோரி பரஞ்சிதிருக் குருவைப் பகைத்துமே யவரைப் பிடிக்குயோ சனைகொண்ட டிருந்தார் அறங்கிள ரருளாரி குருபர னமரும் இடத்தை யெவனுமே யறிந்தால் கரவா ததையே தமக்குரைக் கவுசை கடினவுதி தரவிட டிருந்தார்.

127. செபதேயு மக்களின் பேராவல்.

மதி. 20 : 20 - 28; மாற். 10 : 35 - 45.

9. ஆவலாய்ப் பரனே நடக்கஅம் பதிக்கே யண்டினர் செபதெயு குமரர் தரவிலந் தன்றே தமதுதா யொடுமே யாக்கபு மருள்ளு மிருவர் மவியே யவரின் திருவடி பணிந்தோர் வேண்டுதல் செயவிரும் புகிழுமே தாவியை மதுமேல் தயயபுரிந் ததனை தள்ளா தருஞு மென்றனரே.
10. வேண்டுத லெனவோ உமக்கியான் செயவே விரும்புமேஅக் காரியம் விளம்பும் வேண்டுவ திதேநீ ருமதுராச் சியத்தில் மகிழ்ந்து வீற்றறுள் பொழுதில் ஆண்டவா தயவா யெமக்கரு ஞவீரே வலதிடப் பாகமே யமர ஆண்டவா யெமது மேலுள அருளை யல்விதம் விளக்குவீரி எனவே

11. அறிந்திலீ ரிருவர் அவாவோ டிமேந்தீ யாதெனக் கேட்குமில் விடயம் அறியதா மட்டயப் பாக்கியமொன் நினையே யாவலாபக் கேட்கிறீ ருமக்கே பருகவா குமோதாம் உங்களா விகையே யான்பரு குபாத்திரத் தினிலே பெறவுமா குமோதாம் உங்களா விகையே யான்பெறும் பானமென் ரண்டே.
12. பருகவும் பெறவுங் கூடிய தெமக்கீ பாத்திரம் பானமா மவற்றில் பருகுவீ ரெனது பாத்திரத் தினிலே பண்பொடென் பானமும் பெறுவீர் இருக்கவ வதிடப் பாரிசுங் களிலீ யதுவா யத்தமோ எவர்க்கோ ஆகுட்பிதா கரத்தி ஆள்ளத்துவ விடயம் ஈய்கிற தென்பொறுப் பலவே
13. அருட்கு தமக்கு அவ்விரு வருக்கும் நடந்தவில் விடயமே யறிந்தோ இருவறு வருக்குள் இவ்விரு வருமே யேற்றமாக இடமீம் விருமிப் பிருசிசி யரின்மற் சொன்டன ரெரிக்சல் எண்ய சிடராம் பதிங்மர் குரபர னழுத்தே தம்மிட மவரை கூறின நன்னாக் கிதுவே.
14. புறசா தியர்க்குள் ளதிபரா னவரோ தீங்குமீ புரிகிறு ரவர்க்குள் கூறநெறி யகன்றே அந்தசா தியர்மீ ஓள்கிறு ரிதுமாப் பொடுமே பெரியவ ரவர்க்குள் மாபெந மைடோபீட யாள்கிறுர் கடினமா யெனவே அறிந்திருக் கிறீர யாயினு முமக்குள் ஸப்படி யிருப்பபீதா நலமில்.
15. எவனுமீ யுமக்குள் ளேர்பெரி யலனை யிருக்கவே விரும்பினு னெனிலோ அவனுமீ யுமக்குள் தாழ்ஷமை யணிந்தீ யவனெனு ருழ்யனை குவனே எவனுமீ யுமக்குள் மேண்ஷமை யடைந்து யிருக்கவே விரும்பினு னெனிலோ அவன்தசமுந் துமக்குள் உம்பணை வருக்கும் பணியர் ளாகுக நலமாய்.
16. ஊழியங் கொள்ளே யாவலா யுலகீ மனுமக னிறங்கிவந் தன்ரோ ஊழியங் கொள்வோ அஸ்ஸவே யலவே உலகினுக் கூழியந் செயவே பாழிலே யழியும் பாவமா னுடராம் அனேக்கர மீட்கிற பொருளாய் நாளிதிற் நமது சீலை யநுள நலமொடும் வந்தனர் நிசமே,
128. குருடனுக்குப்பார்வையளித்தல். ஹாக். 18 : 35 - 43.
17. திருக்கு நடந்தார் திநுப்பதி முடியால் தொடர்ந்தானர் சீடருஞ் சனமும் அருட்குரு சராலுக் கவர்செயி செடுத்தே மாங்கியினுற் செந்தார் சனமே நெருங்கினர் பரானை நெடுவழி நடக்கி நீண்டநாட் பட்டண மெரிகோ குருடனு கொருவன் வழியநு நெந்தாம் யாசகங் தொள்வது விருந்தான்.

18. வசமொடு அனமே வருந்தொனி யறிந்தே யெள்ளவன் றவன்வின் வீணை நசரயன் இபீசு குருபரன் நடந்தே செல்கிற ரெனநவின் றனனே இசாவே லரசே தவீதுட குமரா யேகவே யிரங்குமென் றிறைந்தான் அசடுமே செயாதே அபயமு மிடாய்ந் யெற்றதட் டினரிமுன் செலுபீவார்
19. இாங்குவி ரெணக்கே கலீதுமைந் தனேநீர் என்றிறைந் தனனவ னதிகம் பரன்குரு தரித்தே பகரந்தனர் பரிவாய்த் தம்மிட மவனையே கொணர கரத்தைப் பிடித்தே கடிதினிற் கொணர்ந்தார் காருணி யனிடமந் தகணை இரங்கினை னிதுபோ துனக்கென செய்யான் வேள்ளிய தெண்மிழைத் தலையே.
20. பார்வையே பிழந்தேன் பரிதபிதி தெனின்மேல் பார்வையே யளியுமென் றனனே பார்வையே யடைந்தாய் உனிஸ்விச வசமே பண்பொடுமே ரட்சைசெய் ததுணை பார்வையே யடைந்தான் பரமனைத் துதித்தானி ஆர்வமாய்ப் பரணையே தொடந்தான் பார்த்தணைவரு மேஙு கதிசய மடைந்தார் பார்த்திபன் கடவுளைப் புகழ்ந்தே.

129. சகேயு தரிசனம் பெறல். லாக. 19 : 1 - 10

21. திருக்குரு நடந்தே பின்செலத் திரள்பேர் ஏரிகோ நகருளே செலவே தெருவழி யினிலை சீடருஞ் சனமுங் கூடியே பவனிசென் றனரே அருட்பரன் குருவைப் பார்க்கலே விரும்பி யந்நகர் சனங்குமு மின்சே பரன்குட் குருவைப் பார்க்கவே விரும்பி யோர்வழி தெரிந்தன ஞெருவன்.
22. பரிசயர் குழுவார் இழிந்தாய் மதித்த ஆயமே கொளும்பா வியருள் பெரியதோர் மனுடன் தனத்திலும் பெரியோன் ஆயமே கொளுபவரீ தலைவன் சிறியதோ ருநுவான் சகேயுவென் குறியன் காணுதல் அச்சனத் திரளுள் அரிதென அறிந்தே திரள்சனம் விலகி யாவலா யோடினன் திரள்முன்.
23. நாட்டமா யவனே பார்க்கநா தனையே நலமொடு மல்வழி யருகுள் காட்டத் தியின்மே லேறியே கடிதில் இருந்தனன் காணவே யவறை கூட்டமுள் நடந்த தற்பர னகணே குளிர்மரத் தண்டை வந்துமே நாட்டமாய்த் தழையே நோக்கியே யிருக்கும் மனுடனை நோக்கினு ருயர்

24. காத்திருந் தவணுங் கண்டுமீ களித்தான் கலியெலா மகற்றவந் தவரை பார்த்திப னவன்மே வண்புகார்ந் தனரே பரிவொடுஞ் சுகேயுவை நோக்கியே ஆத்திர மொடுமே யத்தரு விருந்தே யிறங்கிவ ருவாயென திடமே நேர்த்தியா யிதுநாள் நின்னகதி தினிலே தங்குவே னெனவுரைத் தனரே.
25. குள்ளனு மவனே குந்தியே யிருந்த கிளையினின் றிறங்கியே குதித்தான் உள்ளுமை மகிழ் அப்புமை பெருக உயர்குரு பரஜையே வணங்கி தள்ளியே வெறுக்காத் தற்பரங் குருவைத் தணதக மழுத்தே கினனே உள்ளவா வொடுமே சந்குரு பரனுக் கொருபெரும் விருந்துசெய் தனனே.
26. பார்த்தவரி பல்பீர் ஆண்டவரி பகர்ந்த நடந்வா மிகவகளைப் பழித்தே சாத்திர மொடுமே சாற்றினர் பவியின் அத்தினி லிறங்கினார் எனவே பாத்திரன் சுகேயு பார்த்திப ணிடமே பகர்ந்தனன் தமியனென் னுடைய ஆத்தியி ஸளிப்பேன் பாதியாண் டவரே யன்பொடிட யெளியவர் கஞ்சகே.
27. எலனிட மிருத்தும் வாங்கியே யிருந்தால் அநீதிமா யவன்பொரு எனதையும் அவனுக் கதையே யீரிரு மடங்காய்ச் செலுத்துவேன் திரும்பியென் றறைந்தான் எவனையும் புரக்க இவ்வுஸ குதித்த இறைவனின் எழில்திரு அநுளால் அவன்மனந் திரும்பி யேசுவி னடியை யடையலா யினனிது விதமே.
28. அன்பொடு பரனே யவன்முகந் திரும்பி யறைத்தன ரன்புள வசனம் இன்பொடிவ் வகதிதுக் கித்தினதி தினிலை யமர்ந்ததே ரட்சையென் றனரே இன்பொடு மயிராந் தனயனு யினனே யிழந்ததைத் தேடரட் சைசெய அன்பொடித் தலமா மவனியி ஹுதித்தார் அருள்மனு மைந்த னெண்றனரே

130. பத்துராத்தலுவமை. அக். 19 : 11 - 28.

29. எருசலம் நகராந் திருப்பதிக் கதிகச் சமீபமாய் வந்திருப் பதனை திருப்பரன் கடவுள் சிறந்தாச் சியமாம் எழில்மிகு பரமராச் சியமே திருப்பதி வரலே வெளிப்படு மெனவே திடமொடு சனம்நினைத் தசங்குல் அருட்பர னிவற்றை யுரைத்ததின் பிறகே யறைந்தனர் பிறிதொரு வுவமை.

30. பிரதுவா மொருவ னுயின்ஸ் பயணம் தூரமாம் பிறதலஞ் செலவே பிரபல மூளதாம் ராசசம் பனஞ்சு ராச்சிய மடைந்துமே திரும்ப புறப்படும் பொழுதில் பதின்மரு ழிபர்க்கே பத்துராத் தலேபொருள் கொடுத்தே தீரவிப மிதனுஸ் வர்த்தகம் நடத்தும் யான்வரு மளவுமென் றணனே.
31. அவனதார் சனமேரா அவனைப் பகைத்தே யனுப்பினர் பிரதிநி திகள்பின் இவனை யெமின்மே லரசனாக் குவதே மனமிலை யெமக்கெனச் சொலவே அவன்தன தரசே யடைந்துவந் தனனே யழைந்தனன் தீரவிய மடைந்தோர் அவரவர் வணிகஞ் செய்துதே டியதே யெவளவெ எவவரை வினவ.
32. ஒருமக னுகரத்தாஸ் உமதுராத் தலினுஸ் ஊதியம் பத்துராத் தல்கள் தருப்பன செசமான் அடைந்தனன் மகிழ்வே சாற்றினன் உதிதம ஊழியா சிறுபொரு ளௌனினுஞ் சிறியதா மிதிலே சிறந்தயுண் மையே யுள்ளுய் இருப்பாய் சிறப்பாய் அதிபனுய் நிசமே நகர்களீ றைந்துமேற் ருமே.
33. இரண்டா முழியன் வந்திவ ணிடமே ஆண்டவா எனதுவ ணிகத்தில் ஒருராத் தலினு லாயின தெனக்கை ஊதிய மைந்துராத் தலுமீ இருந்தனை யிதுவே காரியத் தினிலை யுண்வை யுள்ளுய் நிசமே இருப்பாய் சிறப்பா யாதிப ணிவையே யைந்தே நகர்க்கெஸ் றனனே.
34. வந்தன ஞெருவன் வகையொடு கொணர்ந்தான் வரங்கிய ஒருராத் தலையே இந்தோ எசமான் உமதுட பொருளே வாங்குவீ ரிதனையே திரும்ப அந்தோ அறிவிவன் அந்தமே புரிவீர் நீர்விலை யாவிட மறுப்பீர் எந்தலி தமுமே தெரிந்துமே யெடுப்பீர் வையாப் பொருள்கை எவனும்.
35. மனதினிற் கடின மூளவோர் மனுடன் எனஅறி வேனுமை யதனுஸ் மனப்பய மடைந்தேன் மறைத்துவைத் திருந்தேன் இதையொரு துணியில் முடிந்தே ஜினமொடு மிதனை யெடுத்தருள் புரிவீர் எளக்குப காரமென் றனனே கன்சா எவங்மேற் கடுஞ்சின மடைந்தான் கடினமாந் தீர்ப்புயிட்டனனே.
36. உன்னுரைப் படியே யிடுந்தீர்ப் புனக்கே மாகெடு ஊழியஇப் பொழுதில் என்னதல் லததாம் பெரும்பொரு ளெடுப்பேன் யான்வையா இடத்தினி விருந்தும் என்னில் மலதாம் பிறநிலத் தினிலை வினையா தறுப்பவ ணெனவும் என்னை யறிந்தாய் இரச்சமற் றவனுங் கடினமா மனுடனே யெனவும்.

37. ஏன்விட விலைநீ என்னுட பொருளைக் காட்டுங் கண்டயிலிட் டிருந்தால் நான்வரும் பொழுதில் வட்டியோ டதனைப் பற்றுவேன் திரும்பவும் நிசமாய்
நானிவற் கெதுவும் நன்மை செயவே பாதிதிர னிலனை நிசமாய்
ஏனிவற் கிதுலே ராத்தலை யெடுந்தே பத்துராத் தலுளனுக் களிப்பீர்.
38. அவனிட முளதே பத்துராத் தலைதான் எனவறைந் தனரும் யருமே
எவனுமீ யுள்ளே கொடுபடு மவனுக் கினுமதி கமாய்நன் மைகஞும்
எவனுமீ யில்லை இழந்துமே குறைவான் இருப்பதும் எடுபடும் நிசமே.
எவனுமீ தனக்கே யுள்ளல் மெதுவோ விருத்திசெய் வடேயவன் கடமை.
39. என்னைப் பகைத்தே ராசனு யெண்யே யேற்கவே மனமற் றவராய்
என்பதை குறையே கொண்றுமில் விடமே யென்முனுஸ் வெட்டுமென்
இன்னவை யுரைத்தே யிறைவனுங் குருவே யந்தகரி தங்கியவ் விரவில்
மன்னவன் மறுநான் எருசலேம் நகர்க்கே யங்கிருந் தெழுந்தனர் பயணம்.

131. பார்த்தியேயு பார்வையடைதல். மத. 20:29-34; மாற். 10:46-52 வேறு

40. எரிகோ நகரைவிட் டருட்குருவே எருசலேம் பதியினுக் கெழுந்தனரே
திரண்டவோர் கூட்டமாய் சனங்கஞுமே திரண்டுபின் சென்றனர்
கிசியரோடே
இரக்கமோ குருவெனு மெழில்குருவே யிதுவழி வருவரென் றறிந்தவராய்
எரிகோ நகரின் வெளிப்புறமே யெளியரா மிருவரே மிருந்தனரே.
41. இருவரி கொருவனே முங்கினமே யிறைவனுற் குருநீங் கினமனுடன்
குருடன யிருந்ததை நீயறிவாய் குருடுமே யகன்றுகண் ணடைந்தவன்யான்
உருக்கமார் திருக்குரு யேசுபரன் உனக்குமே சுகவிழி யருள்வரென
குருடனு மற்றுக் குருவனையே கொணர்ந்துமே வழியரு கிருந்தனரே.
42. யேசுவே யவ்வழி வருந்தொனியே யிருவரின் செவிகளிற் புகாவரே
யேசுவே தவீதுட திருமகனே யிரங்குவி ரெமக்கென் றிறைந்தனரே
பேசியே யதட்டினர் சனங்கஞுமே யினும்பெருங் குரலா யிறைந்தனரே
யேசுவோ தரித்தன ரதுசணமே யிரக்கம், யழைத்துமே யவர்களைச் செய்,

43. உமக்கியான் எசெய வேண்டியதென் ரூரப்பி ரேவன் வினவின்றே எமக்கொரே காரிய மேயலத்தில் இரங்கிய ஸிப்பிர் நயனமென உமதுட வேண்டலுக் கேயிரங்கி யுமக்கியான் பார்வை யருளினேனே உமதவா வையேயான் பூர்த்திசெய்தேன் என்றவன் கண்களைத் தொட்டனரே.

வேறு

44. தொட்டவுட னேதிறந்த இனையிமமே துரிதமாய்த்தெ விந்தனவே சோடிவிழி இட்டமுடன் பார்க்கவுமே யானவயுமீம் எழிஸ்விழியே யுற்றினவே கண்களுமே வட்டமிடுக் கூட்டமேவி யப்புறவே வளமிகவே தோத்திரித்தாரி வான்பரகை இட்டமொடே யேசுபரன் சீரடிமுக் னிருவருமே வீழ்ந்தவரைத் தோத்திரித்தாரி.

45. காணுதே யந்தகராய்க் கத்தியுற்றீரும் கட்டமுறு சீவியமே செய்துளேமே வானுளே வீணிலீலமாம் போக்கிடுமே பாதைவழி யண்ணடநின்றே பிச்சைசேட்டே நானுதே பாதைநடு வேநடப்போம் நான்குபேரம் திக்கவுமே வாழ்ந்திருப்போம் காணுதாங் காட்சியேகன் டேமகிழ்வோம் கர்த்தனையே யெத்தினமும் போற்றுவோமே.

46. எளிதிலெவர் தீங்கெலாமே நீங்கிவிட உலகிதிலே வந்துதித்த மேசியாநீர் இழிந்ததொரு சீவியத்திற் கத்தியுறு மெளியவரின் துன்பமேதீர் மேசியாநீர் இழிந்தசாப முற்றுதொரு இப்புவியில் இறந்தவரை யெயெழுப்பு மேசியாநீர் எளியவரு மிழிந்தவரு மாமெக்கே மனமிரங்கியே கலிதீர்க்கும் மேசியாநீர்.

47. இனியாங்க ஸிய்மட்டுஞ் செய்துவரும் இழிந்ததொரு சீவியமே நாடுவதில் இனியாங்க ளெந்தனின் வந்துறினும் எழிலுயர்வாஞ் சீவியமே செய்குவோமே இனியாங்க ஞம்முடைய தொண்டரானேம் எதுதினமு மும்மையாம் பின்தொடரிவோம் இனியும்மால் வாழ்வதைய வேபலபேர் எவ்வரயுமே யும்மிடங்கொன் டேவருவோம்.

48. இந்தவித மிஸ்விருவ ரேற்றிபவிஸ் யேசுவையே பின்தொடர்ந்தார்
 நீங்காடே
 வந்தடருங் கூட்டமாஞ்ச ணதிதிரளே வல்லபர ணைத்துதித்தே
 தோதித்தரித்தார்
 இந்தவிதங் கண்ணிலார்க்கே கண்ணிலிப்போர் யாமெதிர்பார்க்
 கின்றவரா மேசியாவோ
 தந்தையராந் தாவிதுட கமந்தனேதாம் தண்ணிலியார் நம்மர்சோ
 என்றனரே.

49. எரிகோவி ஜெல்லைகடந் தேகினரே யேசுவையெல் லோருமேதொ
 டர்ந்தனரே
 பரிவொடுமே யேசுபரன் தம்மையொரே பலியாய்க்கொ டுக்கவேவி
 ரைந்தனரே
 ஏருசலைமில் ராசனுகத் தோன்றுவரென் றெண்ணிணரே சீட்ரொடே
 மற்றவரும்
 அருள்சொறியும் யேசுபரன் சீட்ரொடும் அண்டினரே பெத்தனியாச்
 சிமனகம்.

132. பெத்தனி மரியாள் அபிடேகித்தல்.

மத் 26:6-13; மாற். 14:3-9; யோ. 12:2-12.

50. பரிவொடுமே யேற்றனனே திருப்பரனை பண்பொடுமே சொத்தமானே
 ணண்டவரால்
 குருமாயு யிர்வதைக்குங் குட்டமெனுங் கொடுநோயாற் றுண்படைந்தோன்
 சைமனேதான்
 அருள்ளுவாங் குருபரனே யண்பொடுமே வந்தனரே யேழைபெறும்
 பேறடைந்தே
 அருமையாயு பசிரிப்பேன் என்றவனே யண்பருக்கோர் நல்லிருந்தே
 செய்தனனே.

51. அந்திகடந் தேயிரவில் நேரம்வர அமரிந்தனர்வி ருந்தினராய்ப் பலமனுடர்
 பந்தியில்மு தல்வரான யேசுபரன் பதினிருவ ரோடமர்ந்தா ரத்தருணம்
 வந்தவர்வி ருந்தினருள் முக்கியத்தன் மரணத்தி னின்றெழுந்த லாசருவே
 பந்திபரி மாறின்மார்த் தாவணங்கே யடைத்தனனே பலவிதமாம்
 பட்சணங்கள்.

52. அந்நேரந் தோன்றீனளோர் கண்ணியரே யங்கரத்திற் ரேஞ்சுறியதே நற்றிலம் முன்னேர்நாள் யேசுபரன் பாதமண்டை முன்னிருந்த வர்வசனங்கள் சேட்டவளே சின்னுள்முன் வீய்ந்தவருஞ் சோதரனைத் தான்திரும்பப் பெற்றிருந்த நன்றியினால் இந்நாள்க னஞ்செயவே யேசுவையே யிங்கபிடே கித்தாள் வர்சிரசில.
53. இவ்விதமாய் மாதுமரி செய்யவுமே யிச்செலவு வீணைவே சீடர்சொல் இவ்விதவி ஸரித்தமாகு தல்சரியோ வீதினைமுந் ரூறுபணத் துக்குவிழ்தே இவ்வளவு காசினுலே யெதித்தனையோ ஏழைகள்வி ஷழக்கவேகோ குக்கலாகும் அவ்விதஞ்செய் யாதிவிதஞ் செய்ததுவோ அனுவசிக மென்றென்டு தாசரைத்தான்.
54. இம்மாதை விட்டுவிடு என்னிடத்திற் செய்தனனே மாசிறபபாம நற்கிரியை உம்மோடு யேழகளெப் போதுமளர் உம்மிடம்யா னெப்பொழுது மேயிரேன் இப்மாதின் செய்கையிதோ என்னடக்கத் துக்குரிய தாங்கிரியை யாயினதே இம்மாநற் றைஸத்தை யிம்மட்டும் என்னடக்க நாட்செகனவே வைத்திருந்தாள்..
55. இந்தநறு தைலத்தின் வாசகையே யிவ்வீட்டி லெங்குமைப ரம்பினபோல் இந்தநல்வி சேடஞ்செலு மெங்கெவனும் இவ்விடய முஞ்செலுமே யங்கெவனும் இந்தநல்ல செய்கையுமே கேட்குமிட மெங்குமிவன் கீர்த்தியிர பல்லியமாம் இந்தவிதம் பண்ணிருவர் சீடருக்கே யின்னுபதே சம்புரிந்தார் யேசுபரன்.
56. பெத்தனியா லாசருயிர் பெற்றதாலும் பின்னுமிரு அந்தகார்கண் பெற்றதாலும் அத்தனது கீர்த்தியெங்கு மேபரவ அந்தமாசெ ருசையின் வீதிகளில் பெத்தரிக்க முற்றவராம் பேர்க்குருக்கள் லாசரையுங் கொன்றுவிட என்னின்றே அத்தனையும் லாசரையும் பாரிப்பதற்கே யாவலொடு வந்தனர்யூ தர்திரள்பௌ.

133. இயோ பவனிசெல்லாம்.

மத. 21:1-17; மாற. 11:1-11; ஊத. 19:29-45; சூர. 12:12-19.

60. பெத்தனியா ஊரையே விட்டெடினரே பெத்பகேயுக் கேசமீப மாகவந்தே அத்தனிரு சிடறைத்தம் மண்ணையழைத் தங்கெதிரே தோன்றுகிற ஊர்செலுவீர் இத்தனைநா விண்ணுவரை யாரெவரு மேறியிராக் கத்தபமே காண்பீரா அத்தையிலவன் கொண்டுவாரும் யார்தடுத்தால் வேண்டுமதே யான்டவருக் கென்றுஞரயும்.

61. சித்தமேபோ ஸண்னவர்போய்க் கண்டனரே யீர்வழிசேர் சந்தியிலோர் வாசலன்னைட் அத்தனுட சொற்படிய விழுத்தனரே ஏனாவிழுக்கின் றீராதுயென் ரூர்விலபேர் அத்தனுக்கு வேண்டுபடுதே யென்றுறைத்தார் செய்யாதாட் சேபமேவி டுத்தனரே, கத்தபத்தைத் தாயொடுங்கா ஊர்ந்தத்தன்மேல் வத்திரப்பி ரிக்கவேறுச் சென்றங்களே,

62. சாந்தமுறங் சத்தபத்தின் குட்டியில்மேல் சாரிவரு வோரிவருன் ராசனுவரி சாந்தகுண முற்றுமீவந் தூரெனவே சாற்றுவீரசி யோன்குாரிக்கீக யெனவேதான் முந்தியோரு தீர்க்கிணையு ஏரத்தபடி முன்னவனே சென்றனரே கத்தபம்மேல் வந்தகூழாம் மாமகிழ்வா யாரிப்பரிதார் வத்திரம் ரக்கிளைப் பரப்பினரே.
63. ஓசியன்னு பாடுகின்ற கூட்டமிடே மாவொலிவச் சாரணைநெருங் கினரே ஓசியன்னுப் பாடியினர் ஓலைகொண்டே மாவொலிவக் நின்றிறங்குங் கூட்டமொடும் “ ஓசியன்னு ஏன்னதத்தி லோகியன்னு ஒசனுதா வீதுமைந்தா ஓசியன்னு ஓசியன்னு யூதவேந்தே யோசியன்னு ஓசியன்னு வென்றுதுதி பாடுனுரை
64. இந்தவிதம் யேசுபரன் செல்லவுமே மாவெழிலுள் வேந்தனேபோற் கத்தபமேல் வந்தனரே மேசியாவே வேந்தனுக் வந்தனரே ராச்சியம்தா பிக்கவுமே இந்தநமிழ நீசநிலை நீங்கவுமே இசரவேலின் மீட்புமின்றே தோன்றியதே வந்தனரே நமையாள மேசியாவே வாழ்த்துவீரே வாழ்த்துவீரன் ரூர்த்தனரே.
65. வருகிறுரே சாலேவுமே யுனினரசன் உண்சமாதா னமவளரும் இன்றுமுதல் வருகிறுர்சி யோன்குமாரி யுனினரசன் உண்மிகிமை யேவளரும் வானளாங் வருகிறுரே தாவிதுட மைந்தனுமே வாழ்க்குவ ராட்சியுமே யென்றுமென்றும் வருகிறுரே யுங்களது ராசனிவர் வாழ்த்துவீரே யும் முடைய ராசனையே.
66. பாடினர்ப ஸிந்தனர்தோத் தரித்தனரே உயர்கிறித்தென் ரேபரனைப் போற்றினரே ஓடினரே சாடினரே முன்னின்றூர் உன்னதரைப் பல்விதயாய்த் தோத்திரித்தார் நாடினர்க ஸித்தனர்ந கைத்தனரே நடந்துமனிப் பாதையினிற் சென்றனரே நாடுபிலை வந்தவராஞ் யேசுபரன் நலமொடுமே யுச்சிமலை சேர்ந்தனரே.
67. இத்துதியின் சப்தக்ஞக் கேட்டசிலர் ஈனமனங் கொண்டபரி சேயரானேர் இத்துதியை கிட்தத்துக் கேற்றதுவே இத்துதியா காதெனவ தட்டுமென இத்துதியென் சிட்தத்துக் கேற்றதுவே இத்துதியென் கீட்ரேபா டாவிஷ்லோ எத்தனையோ சற்சனிதொ காண்கிறீரே இத்தனையு மென்துதியே பாடுமென்றார்.

68. மகைச்சிகரம் நின்றிறக்கிப் போம்பொழுதில் மாட்சியுறுங் காட்சியாயே
தோன்றியதே
தலைநகரே சாலநக ராம்பதியே தாண்மகிழை கொண்டிலங்கு மாட்சியாயே
தலைமுடிபோ வங்கிலங்கித தாண்றுவதே புண்யதலம் உமாரியாவாங்
குஷ்ணின்மேல்
கலைபலவெகான் டேடெயாளிரு மாதவங்போற் கண்ணடுத்துப் பாரிகவேலா
வாலயமே.
69. மகிளமயுறு காட்சியினதுக் கண்டவரோ மனதினிலை பல்விதமா யெண்ணினரே
மகிளமயுறு மிந்நகரில் மேசியாவே மகிளமயைடே யாள்வரென
ஆர்த்தனரே
மகிளமயித மாபரணத் தோத்திரித்தார் மகிள்த்திரையைட் அல்லவுயா
பாடினரே
மகிளமயாடு செல்பவரா மேசியவோ மனங்கலங்கிக் கண்பெருக்கிச்
செப்பினரே. -
70. சமமிலாத பதியாஞ்சா வெம்நகரே சமையமுனக் கித்தினமென்
நேயறியாய்
சமையமிதை யறிந்திருந்தா வேயுனக்கே யளித்தருஞும் பூரணச மாதானமே
சமையமிதை யறியாதே போனதினால் நெருக்கியேந கக்குவருன்
சத்துருக்கள்
சமதளமா வாயுனது மக்களுமே சர்வதாச மாகுமாதுன் ஞானவருமே.
71. உன்தனது மேசியாவாய் வந்துளைனே யுன்தனது கண்களுமே முடின்தே
உன்தனையான் சேர்த்தனைக்க வாஞ்சலையே உன்பணபோ மாகடின
மாணதையோ
என்தனது செட்டைக்கீழ் மர்ந்திருந்தால் எந்தகலிகதி தீங்குமுனை யண்டுவதில்
உன்தனுட அந்தமுமே மாகொடிதாம் உன்னழிவோ மாகுரும் நிச்சயந்தான்.
- வேறு**
72. திருஅவ தாரன் புலம்பினரே சேர்ந்துள திரள்சனங் களித்தனரே
அருளுரு வாம்பரன் திருக்குருவே மாவழ சியலெயரு சலீம்புதுந்தார்
தெருவிலுள் வைரிவ ராரெனவே தீர்க்கஞும் நசரேத் பகியியேசே
அருளுமா விரக்கமுன் சுரந்தவராய்ச் சேர்த்தன ரழகிய வாலயமே.

73. வந்தவரி திரள்சனம் லீதிவழி வாழ்த்தியே யார்த்தனர் பின்டொடர்ந்தே அந்தமா நகருள பாலகரும் சேர்ந்தவ ரோடே யாரிப்பரித்தார் இந்தநற் பாலகர் வாயினின்றே இன்பசங் கிதமே யோங்கியதே அந்தநற் பாலகர் கைகளிலே யாடிய தேக்குருத் தோலைகளே.
74. ஆலய மெங்குமே யார்ந்தசதுவை யன்னவ ரோசனங் கிதத்தால் ஆலயத் தினிலே வந்தனரே அங்கமற் கூருபல ரந்தகரும் ஆலயத் தினிலே வந்தவர்க்கை யீய்ந்தன ரங்கமுங் கண்களுமே ஆலயத் தரிச்சகர் மற்றவரும் அண்பரின் பேரந்தின் மாயின்றே
75. கேட்கிறீ ரோடுவர் வார்த்தைகளை கேட்டுமே கவனியா திருப்படேதெனு கேட்கிறே னிவர்துதி கிதமெஸ்லாங் கேட்டதை யுவப்பொடு மேற்கிறேனே கேட்டதும் பார்த்தது மில்லையோநீர் கேண்மின் சுருதியின் வர்க்கிதையே கேட்குமே தோத்திர துத்தியமே கேண்மை யார்பாலகர் வாயினின்றே.
76. அங்குளே யெங்கனும் பார்த்தனரே யாலயதி துள்ளவை யாவையுமே எங்குமே வந்தவர் துஷபங்ந்தோர் எவர்க்குமே நஞ்சை புரிபவராய் அங்குள யெவையும் பார்த்தபினால் அந்தியே கடந்துரா நெருங்கியதால் அங்கிருந் தகன்றே பெத்தனியில் லாசரு அகமே யடைந்தனரே.

இறுதி வார ஊழியர்

திங்கள்

134. கனியிஸ்லா அத்தி. மத. 21 : 18 & 19; மாற. 11 : 12 - 14.

77. எல்லையில் லாதவேர் காருணியன் காலையி லெமூந்தே திருப்பினரே பல்லாயிரம் பேர்பசி தீர்த்தோராம் தற்பரன் மிகப்பசி யடைந்தனரே தொல்லைநீக் குகற்சே வகைதெட யூதரின் சபைபோற் கூறுநியதே பல்லாயிர மாமிலை யுளதாய் ஒங்கியே பரந்தவோ ரத்திமரம்.
78. நாடியே வந்தார் கனியதிலே மாயமல் லாதெதுங் கனியிலையே தேடியே பார்த்தார் திரிவநுடம் தெய்வப யமந்தோ சிறிதுமில்லை ஒடியே வந்தார் தருவிடமே யாதொரு கனியோ அதிலில்லையே ஆடியே மொலித்தவா மிலையிலாதே ஆடதோ அவர்பசிக் கிருந்ததில்லை

79. தனித்தே நிச்சயனை கணிக்கும் தனித்தே வானல் பனுபசித்தாய் கணியே தேடுவோ ரெவரவர்க்கும் கடுகள் வீதை யிட்டு கூழிந்தாய் கணியே தேடியுன் னிடம்லருவொன் கணிவெது முன்திட மதுந்துவந்தில் கணியுன் திடமினி யிருப்பதில்லை கடினமாம் வார்த்தை வுரைத்தானே.
80. கடினமாம் வார்த்தை கூறவுமே கணியிலா மரமே வாடியதே கடிதினில் வாடிய மரத்தினையே கண்டராஞ் சிசியர் வியப்படைந்தரே விடிந்தே வருமக் காலையிலே விமலனே நீங்கினு ரங்கிருந்தே கடிதினிற் சேர்ந்தா ரம்பதியே புகுந்தன ராலயங் காலையிலே.

135. ஆலய சுத்தி போதனை.

மதி. 24:12; 13; மாற். 11:15-19; ஹக். 19:45, 46.

81. அப்பொழு தலரவன் பொருள்கூமந்தே யவ்வழி வருபவ கரக்கடிந்தார் விற்பவர் கொள்கவ ரணைரையும் வெளிக்ய துரத்திபு ரூக்கினையே விற்பவ ராசனங் காசமாறும் பலகை விரைவாய்க் கவிழ்த்தனரே எப்படி யாய்பொருள் வர்த்தகமோ இவ்விட மிருந்தெடு மெனவிலக்கி.
82. எம்முட வீடிதோ செபவீடாம் எனவரைந் துளதை யறிந்திலீரோ அம்மக மாமிதைத் திருடருட அருளிவாக் குகையே யாக்கினீரே எம்முட வீடிதே திருத்தலத்தை யிதன்பின் னசசிசெய் யாதிருமின் எம்முட வீட்டை வைத்திருப்பீர் எப்பொழு துமேமா தூய்மையாய்.
83. திமையே யிலாதோர் மிகத்திடமாய்த் தியரா னவணக் கடிந்தனரே தூய்மையே நிறைந்தோர் இருதயமே தூய்மை யாமா ஸயமெமக்கே வாய்ஷமயி னுருவவர் உளமிகவே வறியவ ரானவர்க் கருள்சொறிந்தார் திமையே யகண்றுமா நவைபெருக திருவுப தேசமே பகர்ந்தனரே.
84. கோபம டைந்தனர் வேதியரே குறைவறஶ் சுருதியே கற்றவரே சாபமே யடைந்தே தாழையச் சதிமிகு ஹோசனை செய்தனரே பாபமிற் சற்குரு யேசுவையே பரங்திரு மைந்தனைக் கொண்றழிக்க கோபமே கொண்டும மர்ந்தனரே குழுமிய சணங்களுக் கருசியதால்.

85. தற்பரன் திருவா வயதினிலே தந்திரு வினகளிற் றளர்விலாதே பொற்புறு பரநலம் பலபெருகும் புண்யபோ தகமீ புகன்றனரே அப்பகல் முழுவது மங்குளராம் யாவரும் நன்மை யடைந்தனரே பிற்பகல் கடந்துபின் னிரவுவர பெத்தனிப் பதிசேர்ந் தமர்ந்தனரே.

செவ்வாய்

136 (1) அத்தியின் போதனை. மத. 21:20-22; மாற். 11:20-26.

86. பின்னு ளெமுந்தே விடிந்தவுடன் பயணமா யினுரே பேரருளார் முன்னுட் சபித்தவத் தருவேதான் முழுவதும் பட்டிருப் பதையறிந்தார் என்னு இதுபே ரதிசெயமே எனவியந் தார்சிசி யரேசிமோன் மன்னு சபித்தீர் மரமிதுவே முழுவதும் பட்டதே யெனவுறரத்தான்.
- 87 விசுவச முடையார்க் கிதுபெரிதோ வேறெற்றும் பெருஞ்செய வியற்றுவரே விசுவச முளராய்ச் சொலும்பொழுதில் வீழுமிம் மலையே கடவினுளே விசுவச முளராய் நீர்செபித்தால் வேண்டிய வளைத்தும் பெறுவிரே விசுவசப் பீரடை வோமென்கிவ வேண்டுதல் செயும்போ தெப்பொழுதும்
88. மன்னிப் பரஞ்சுமா அரியகுணம் மாபெரு நயங்கள் பயக்குமங்கே மன்னிப் பருளிச் செயுஞ்செபமும் மாபெநு வலமை யுமேயுளதே மன்னிப் பருள்வீ ருமக்கதேபோல் மன்னிப் பருள்வார் பரமபிதா மன்னிக் கவுமீ மணமிலையோ மன்னிப் பருளார் பிதாவுமக்கே,

136. (2) அதிகாரம் எங்கிருந்து.

மத. 21:23-27; மாற். 11:27-31; லாக். 20:1-8.

89. செவ்வையாய்ப் புகன்றுப் தேசமிதை யடைந்தனர் யெருசலே மாலயமே சூவ்விட மடைந்தனர் பாரகரும் பெரியவர்ச் சாரும் மூப்பருசீம எவ்வித காரத் தாவிலவையே யியற்றுகின் நீரோ யில்விதமே இவ்வதி காரமு மக்களித்தோ ரெவரென வீளம்பும் என்றனரே.
90. தீட்கையே கொடுத்தான் ஸ்நானகடீன தீரனு முனிவ ஏருளனுமே தீட்கையே கொடுக்கவே யதிகாரம் ஆனதோ கடவுளால் மனுடனுலே சாட்சியா யுரைப்பீ ருத்தரவே தப்பிலா மறுமொழி மொழிவிரே தாட்சியில் லாப்பதி வீங்குவேண யும்வினு வனுக்கே தக்கவினை.

91. விண்பர னுவிதே யானதெனில் விசுவசி யாததேன் அவனென்பார் மண்ணவ ராலிதே யானதெனில் வதைப்பரே கல்லெறி வாரிசனமே திண்ணமா யாமறியே மென்றுரி திடமொடு செப்பினர் பெரும்புகழர் அண்ணலா ரவர்க்கொரு மறுமொழியாய் அறிவியேம் யாழுமக் கென்றனரே.

136. (3) கீழ்ப்படித்தலுள்ள குமாரன். மத. 21:28-32.

வேறு

92. குருபரனுஞ் யேசிவர்க்கு ரைத்தனரே கூறுவிரே நேர்மையாயே தோன்றுவதை ஒருபெரியோ னுக்கிருந்தா ரீர்குமாரர் ஒருமகனே சட்டெனவே பேசுபவன் ஒருமகனே மாலிதமாய்ப் பேசுபவன்பேச் சொங்கிறதான் வேறுவித மேந்தக்கை இருவரையுந் தனித்தன்யாய்ப் போகங்கள் தன்திராட்சைத் தோட்டத்தினில் வேலைசெய்ய.
93. ஜயரமாட் டேனென்றான் முதிதமகன் அப்புறமோ போயினனே மாறிமனம் ஜயாபோ வெனென்றான் சின்னமகன் அப்புறமோ செய்யவில்லை சொன்னபடி மெய்யாயே சொல்லுவிரே டரிவரிக்குள் மெய்ப்பொடுமே நந்தையுரை செய்தவனே பொய்யாது ரைத்தனரே யன்னவரே பூரணமாய்ச் செய்தவனே முதிதமகன்.
94. ஆயமேகொள் வோர்களுமே வேசிகளும் அற்பரென அவமதிக்கப் பட்டவரும் நெயமெரடே செல்லுகின்ற ரும்முனுலே நிதிதியராங் கடவுள்து ராச்சியத்துள் ஞாயமிகு மர்க்கமாக வந்திருந்தும் நம்பவில்லை யருளனை ரேற்கவில்லை ஆயமேகொள் வோர்களுமே வேசிகளும் விசுவசித்தே யேற்றனரே யன்னவைச்.
95. வந்தழழத்தான் பாவியசை யேயருளன் மனந்திரும்பி வான்ராச்சியஞ் சேர்ந்துயவே வந்தனரே பாவியரே ராச்சியத்துள் மனந்திரும்பி தியவழி விட்டகங்கே வந்தவரிகள் சேரிந்ததைதநீர் கண்டிருந்தும் வகையொடுமே நல்வழியே கேட்டிருந்தும் விந்தைதா னுப்மனமோ மாறங்கிலை விசுவசமு மற்றவரா யேயிருந்தீர்.

136. (4) துரோகிகளாந் தோட்டக்காரர்.

மதி 21:33-46; மாறி. 12: 1-12; ஹக். 20: 9-19.

96. இன்னுமுமக் கோருவமை சொல்லுகிறேன் இதமொடுமே கேட்டதையு
னர்ந்துகொளும்
பன்னருகா வூண்டொருவன் வீட்டெசமான் முதலுளோன்கா னிழியியும்ப
கடத்தோனே
நன்னயமா யுள்ளாநிலந் தேர்ந்தெடுத்தான் நலமிகுந்தி ராட்சைவன
மாக்குதற்கே
இந்நிலத்து நாற்புறமும் வேவிகொண்டே இதனையர னுள்ள பதாரு
தோட்டமாயே.
97. இதனுளேயே யாலிரசத் தொட்டியமைத் தெழுமயியவோர் கொபுரமுங்
கட்டினனே
இதனையேவே எாளரான பண்ணையாட்கட் கேற்றவோர்தொ
கைக்கடைதான் குதிதகவாய்
இதமொடுமே காலத்திற் குத்தகையே யெளிதிலிவி ரீய்வரென நம்பியுமே
இதரபுறத் தேசத்திற் கேகியவன் எதுகவலு யின்றவனே
வரழ்ந்திருந்தான்.
98. கனிகாலமே வந்துறவ னுப்பினனே கனியிலேபா கம்பெறவேர ருதியனை
கனியிலேபா கங்கொடுக்க வேமணமிற் காதகர டிதிவலை யோட்டினரே
கனிபெறவெவ் வேறுபல ரங்குவர கல்லெலறிந்த டிதிதுமேகான் ரூரவரை
கனிதருவார் தன்மகனைக் காணிலவர் நம்பியேய னுப்பினன்தன்
ஞோமகனை.
99. இட்டமக ஜன்றவனே யோசியாதே யேகசத னுமவனை யேயனுப்ப
துட்டராமத் துரோகிகளே பண்ணையாட்கள் தூரமேச தந்தரனைக்
கண்டவுடன்
இட்டமாஞ்ச தந்தரனே யிம்மகனே மாண்டுபோயி ஜனமமதேச தந்தரமே
இட்டமாமிம மைந்தனையாங் கொண்றிவனின் சொத்தையேயாம
பற்றுவோமே யென்றுரைத்தே.
100. அப்படிப்பி டிதிவலைக் கைப்பிடியாய் அம்மகனைத் தாமடித்தே
கொண்றனரே
அப்படியதி தோட்டத்திற் கப்புறத்தி லம்மகனைபி ரேதத்தை
யேயெறிந்தார
இப்படியித் தோசிகளே செய்திடினுஞ் சொத்துமேயி வர்க்கங்க்கே
சேர்ந்துபோமோ
எப்படிந டக்குமெச மாண்வருநாள் என்னசெய்வா ஜன்றுரைப்பீர்
ஏன்றனரே.

101. இட்டமேபோ லேந்தத்து வானவரை தண்டனைசெய் வானிரக்கங் காட்டாதே துட்டராமத் தோசியரைப் பண்ணையாரிக் குருமாகக் கொன்றழிப்பார் ஆலாரோ இட்டமாயே தட்டிலாதே காலத்திற் பாகத்தை யிவற்குக்கொ டுப்பவரிக்கே திட்டமாய டைப்பானே தோட்டத்தை யென்றவர்கள் செப்பினுரே மாறுமொழி.
102. வேலையிலா காதெனவே கட்டுவோரால் வெளியிலெறி யுண்டதனான் கல்லதுவே மூலையின்த லீக்கங்லா யாயினதே முதல்வரான் கர்த்தராலே யாயினதே சாலதுதே நம்முடைய கணக்குஞ்குஞ் சகலருக்கு மாச்சரிய மாயினதென் னேலமாயே வேதமுமே கூறுவதை யொருபொழுதும் நீர்படிக்க விலையாமோ.
103. எடுபடுமே தெய்வமுட ராச்சியமே யிணக்கமிலா சாதியும்மி டத்திருந்தே கொடுபடுமே யேற்றதான் நற்கனிகள் கொடுப்பவாம் நற்குணமுள் சாதயிடம் தடுக்கியுமே யிக்கண்மேல் வீழ்வனெவன் தலிகுபொடி யாய்நெராறுங்கிப் போய்விடுவான் தடுமெனவே வன்தலைமெல் வீழ்யித் திண்ணமேந சுங்கியுமே போயொழிவான்.
104. அவரிசொலிய வுவகமக்ளைக் கேட்டிருந்தோர் அருளிலாப்பே ராச்சகரும் பரிசயரும் அவரிசொலியே வந்தவுப மானமிலவ யனைத்துமேதம் மைக்குறி க்க தென்றறிந்தே அவரையேபி டிக்கவகை கேட்டினுமே யவையனைத்துங் கேட்டிருந்த மற்றசனம் அவரொருதிர்க் கதித்ரிசி யேன்றெனவே யவர்களுக்கே யஞ்சியேய கண்றனரோ.
136. (5) கலியாண விருந்து. மத 22:1-14.
105. இன்னுமுப மானத்தாற் பேசினரே யினையிலாத சற்குருவாம் யேசுபரன் உண்ணதவான் ராச்சியப் பார்த்ததொரு அரசனுட மைந்தனின்கல் மாணத்தை மன்னைன்தன் மங்களாவி ருந்தினுக்கே வரவழைத்தான் பல்பெயராம் விருந்தினரை அண்வர்கல் யாணத்துக் கேட்கில்லை யூமிதித்தே ராசனைய சடைசெயவே.

106. அனுப்பினன மூத்துவர ஒழியரை யழைத்திருந்த விருந்தினரே யானவரை அனுப்பினரே ஓழியரை யேதிருப்பி யவரீகளேவந் தாரிலைவி ரூந்தருந்த அனுப்பினனே வேறுசில ஒழியரை யருமையாய் ஆழைத்தன்றன் டாந்தரமும் அனுப்பியதன் னாழியரின் மூலமாயே யருமையா வொர்த்தை களைச் சொலவே.
107. விருந்தனைத்து மாயத்தமே யாயினதே விருந்தருந்த வேறுதடை யாதுமிக்கை எருதுகள்கொ முத்தவையாஞ் செந்துகளே யினிதுறவே பாகமாயிற் கேறயனைத்தும் வருகநீவிர் என்னுடம் ணத்தினுக்கே வருகநீர் ருந்திநல் மாமனைத்தும் திருப்தியாய னாபவித்தே மாமகிழ்வாய்த் திரும்புவீரே யென்றுசொல் வேயனுப்ப.
108. குறுமதியா ரேயழைக்கப் பட்டவரோ குணமிகும ஷழப்பையே புறக்கணித்தார் ஒருவனின்பின் ஞாலொருவன் போக்குவரத்தே ஒருவனும்வ ராதுமேதன் பணிசென்றுஞ் ஒருவனேஞ்சை நன்செய்ப்பார்க் காவிடலோ ஒழிந்தபோகு மென்பயிரென் கேளினனே ஒருவனேயாஞ் வர்த்தகம்பார்க் காவிடலோ ஒழிந்தபோகு மென்றுசொலி யேகினனே.
109. பாதகத்து ரோகிளர் மற்றவரோ பழிக்குமேயாஞ் சாதவராம் மாகொடியோர் ஏதெனுமே குற்றமிலா ஒழியரை எவனெனினுந் தப்பாகே கொன்றனரே பாதகரின் மேற்சின்து ராஜனுமே சேவகர்ப் படையனுப்பித் தோகிகள்மேல் பாதகரைச் சங்கரித்தே சுட்டெடரித்தாஞ் அவர்களுட பட்டணத்தைப் பட்பமாயே.
110. இராயனைதன் னாழியரைத் தானழைத்தே ரம்யியமாய்க் கட்டளையிட்ட டானவர்க்கே ஆயத்தமா னதேவிருந்துமே அதற்கழைக்கப் பட்டவர பாத்திரரே யானுரே போயிந்நகர் வீதிகளில் சந்துகளில் புகுந்தவனீர் கண்டவரை யேயழழப்பீர் போயவரே யப்படியே நல்லவரை பொல்லவரெல் லோரையும் ஷழத்தனரே.

111. கலியாண வுடை களேய ணிந்தவரசம் வந்துநிறைந் தாரிவிருந்து சாலையிலே கலியாண விருந்தினரைப் பாரிப்பதற்காய்ச் சாலையினுட் செல்லகன ராயனுமே கலியாண வுடையெதுமி லாதொருவன் கண்ணியமாய் வந்தவரோ கலியாண வுடையெய்யனி யாததேதேனே காரணங்கொல் வென்றனனே ராயனுமே.
112. அரசனுரைக் கேற்றபதிற் சொல்லவொன்னு தவண்மவுன மாயெதுபே சாதிருந்தான் அரசனேனுற் பிதிதனன்தன் னாழியரிக்கே பிடித்தவண்க ரம்பதங்கள் கட்டியுமே புறம்பரமி ருட்டினிலே போட்டுவிடும் புலம்பலங்கே பற்கடிப்புமுள் எதன்றுனே திரமொடும ஒழுப்புமேபெற் ரேர்ப்பலபேர் தெரிந்துகொள்ளப் பட்டவரோ கொஞ்சமென்றா.

137. பல கேள்விகள்.

113. பல்விதமாங் கேள்விகளே கேட்டதினால் பாங்காடுமே கேள்விதன மென்னுமிந்தான் பலவகுப்பார் பல்விதமாங் கேள்விகளாற் பல்விதமாய்ச் சோதனைசெய் தர்ப்பரை பல்விதமாய்ச் சோதனைசெய் கேள்விகளாற் ரும்பதரு தேபதிலே சொல்லவீவர் பல்விதமாய்ச் சோதனைசெய் பலவகுப்பார் தாம்பதறி யேதவறிப் போயினரே.
114. முதற்சொலுமோர் சாட்சிமுதற் கல்லெறிவான் முதல்வினுவை முவகுப்பார் கேட்டனரே அதன்பின்னாற் சரிசயரே ரோதியரும் அடுத்தவொரு கேள்வியாற்கொ தித்தனரே அதன்பின்னாற் சாதுசேயர் சாதிதிரியும் அடுத்தவிரு கேள்விகளாற் சோதித்தனர் முதல்வனவர்க் கேற்றவிடை யேயளித்தே முடிவிலொரு கேள்விகேட்ட டக்கினரே.

138. (1) இராயனுக்கு வரிசெலுத்தலாமா ?
மத. 22:15-22; மாற. 12:15-17; ஹக. 20: 20-26.
115. பரிசயின் சீடருமே ரோதியரும் தற்பரனு மன்புநிறை புண்யரிடம் பரிவுளொற்போர் காட்டியேபா சாங்கொடுப்பா ராட்டுமிகு வார்த்தைகளா லேபசப்பி கரிசனையாய் வாய்ச் சொலிலே குற்றமெதுங் கண்டுபிடித் தேயதியனி முன்னிருத்த விரிவுளதாங் கண்யமுறும் வார்த்தைகளால் வீணமுகமன் பாடியேவி ஞவினாரே.
- 116 சத்தியமே யுன்ளவர்நீர் இன்னுமுகத் தாட்சனிய மற்றவரே யாரெனினும் சத்தியமு மக்கெவரிக்கு மில்லைக்கவை சத்தியமாந் தெய்வமுட மாரிக்கத்தை சத்தியமாய்ப் போதனையே செய்கிறீர கித்திவரி தூரணிபர்க் கேசலுத்தல் நித்தியரின் மக்களுக்கே நியாயமாமோ செய்வோமோ நிறுத்தவோமோ சாற்றுவிரே.
117. அவருடைய வஞ்சமறிந் தண்ணலாரோ மாயரேயேக் கோதனையே செய்கின்றீர் இவண்கொணர்வீர் ஓர்காசே என்னிடமே காட்டுவிரே ணக்காசை யென்றனரே இவரிடமே கொண்டுவந்தார் காசென்றை யச்சக்ருபம் மேலெழுத்தும் யார தெண்ரூப் அவர்சொலவே ராயனதே அவர்க்கதையே சேர்த்துவிடு மம்பரனுக் கவரதையே.
118. ஒருபிடியாய் யுதரின்பிர மாணத்தை யுறுதியாயே முத்தெழுதிதாய்க் கொண்டவரும் இருமனதாய் யூதமுறை யஞ்ஞானம் இருமுறையுஞ் சேர்த்தனுச ஸ்திதவரும் திருத்தமொடு யேசுவரத்த வாக்கறிந்தே சுவரிலெறி பந்தேபோற் பின்திரும்ப விருத்தமொடு வந்தனர்சோ திக்கவுமே விசுவசமே மற்றவராஞ் சாதுசேயர்.

138 (2) உயிர்த்தெழுதல் உள்தோ?

மதி. 22:23-33; மாற். 12:18-37; லூக். 20:27-40.

119. சந்தான மின்றேம ரித்தவன்ச சோதரர்ம ணந்தவன்வி தந்துவைவிய சந்தான முண்டுபண்ண வேண்டுமவன் சோதரனுக கென்றுவிதித் தார்மோசே. சந்தான மின்றிமரிதி தானுரூவன் ஆறுபேர்ச கோதரரி வற்கிருந்தார் சந்தான முண்டுபண்ண வேயிவன்ச கோதரன்ம ணந்தனனே யல்விதமே.
120. இவ்விதமே செய்திருந்து மில்கைபயன் அவனுமேம ரித்தனன்சந் தானமின்றி அவ்விதம டுத்தவனுஞ் செய்தனனே யவனுமேம ரித்தனன்சந் தானமின்றி இவ்விதமே யேசையோர்ந டந்திருந்தும எவனுமேம ரித்தனன்சந் தானமின்றி இல்லிதமா யேழுபேர்ம ஸைவியானுர் எவன்மைனவி யாகுவரஞ் சிரித்தெழுப்பில்.
121. எத்தனையோ காலசெயங் கொண்டவினு இவரையும யக்குமென நம்பினுரை அத்தனவர் பெத்தரிக்க மோய்ந்தொழிய இன்னவரீம னஞ்சிதறி மாறவுமே வித்தகன்மோ சேயைமதித் தாரதனுல அன்னவை யாக்கினவே தாகமத்தில் உத்தமதிர்ட் டாந்தமெடுத் தனினவர்க்கே ஒதுபேயவி டையளித்தா ரட்சணமே.
122. அறிந்தில்ரோ வேதஸருள் வாக்கை-யுமே ஆவியாமோர் தெய்வமுட எல்லமையும் பிறிதுமேநீர் தட்பெண்ணங் கொண்டதினுற் பேதகார மேநினந்தே பேசுகின்றீர் பிறிதுலகின் பிள்ளைகளோ பெண்கொடுத்தும் பெண்ணெடுத்தும் வாழ்கிறரே யில்வுலகில் மரித்தவரு யிரித்தெழுப்பு மாமகினம யம்மையினிற் கொள்வினைகொ ருப்பணையில்.

123. மறுமைக்கும் யிர்த்தலுக்கும் பாத்திரரோ மறுதரமும் மரணமேயை
டைவதில்லை மறுமையிலு யிர்த்தெழுதல் மக்களேதாம் மகிழ்ச்சியாந்தா தர்க்கொப்ப
மறுமையிலு யிர்த்தவரோ கர்த்தருட மகிழ்ச்சியிறு மக்களாக
வாழ்ந்திருப்பார் மறுமையிலே மாமகிமை வாழ்வட்டந்தோர் மறுதரமிலி வரகந்திலை
யேயடையார்.
124. வாசிக்கவு மிலையோவ ரைந்துளதை மாண்டவரு யிர்த்தெழுவா
ஏஞ்சப்பதையே வாசியுமே முட்செடியின் வாசகத்தில் தெய்வமேமோ சேக்குறைத்த
வாக்கையுமே பேசினாரே யாப்ரகாமி சாக்குயாக்கப் பெச்பவரின் தெய்வமாக
வுள்ளனரித்தய வாசியாகுந் தெய்வமாயி ருக்கினை யென்றுவகை யாய்விரிவாய்ச்
சொல்லுகிறூர்.
125. அவரேவர்க்குத் தெய்வமாயி ருப்பவரென் றகமதியரக கேந்தானிக்
தேசொலுவீர் அவரிமரண மானவரின் தெய்வமாமோ அல்லதுயி ருள்ளவரின்
தெய்வமாமோ அவர்கடவு ளாகாரே மாண்டவர்க்கீ அவர்கடவு ளாவார்சி வனுளார்க்கீ
அவர்க்கெனப்பி ஒழுத்திருக்கின் ரூரெலோரும் என்றுவரைக்க ஆச்சரிய
மாயினார்.
126. சத்தியுமோ சர்க்களேவிச் வாசமிலார் சனம்பலரை மதிமயங்கச்
செய்தவரே சதுசேயப் பேர்வழியே சேர்ந்தவரே சலித்தவராய் மனமடிந்து
நிங்கினரே அதூரியே பேசுவனங் கோரிமனுடன் அதுவிதமே சொல்லுமென்றார்
பாரக்கரும் இதழுடிய இன்னென்றுவ னங்குவந்தே யினமொடுமே வினவினானே
சாதத்தியே.
128. (3) பிரதான கற்பனை எது. மதி. 22:34-40; மாற். 12: 28-34.
127. ஞாயசாத்திரி சேட்டதொரு கேள்வியிதே ஞாயப்ர மாண்திதைப் பற்றியதே
ஞாயப்ர மாணத்தில் கற்பனைக்குள் நன்றுமௌங் கற்பனையோ; யாதெனவே
ஞாயயாயே சொல்வதெனிற் கற்பனைக்குள் நன்றுகூலேர கீழூவென்
பெதமில்லை ஞாயப்ர மாணத்தில் கற்பனைக்குள் நன்றுமௌங் கற்பனையே
சொல்லுகிறேன்.

128. என்சனமா மிசரவேலெஸ் கோத்திரமீ யிதமொடுமீ கேட்பாயே
யில்வுக்கரயை
எங்கடவு ளானவரே கர்த்தரேதாம் இவரொருவ ரேநமது சர்த்தராவார்
உங்கடவுள் கர்த்தரிட மன்புகூர்வ ய் உனதுமுழு ஆண்மொரும்
உள்ளமொடும்
உன்முழுப்ப லத்தொடுமுன் னிதயமொடும் உனக்கிதுவே முக்கியமாங்
கற்பணியாம்
129. இதற்கிணையா முக்கியமாங் கற்பணியே யேதெனவே செப்புகிக்கே
னெயினிதாய்
இதரஞன வுன்பிறனி லண்புகூர்வாய் இன்தொடுநீ யுன்னிலன்பு
கூர்வதுபோல்
இதுரண்டின் மேற்சிறந்த கற்பணியில் எழிலுயர்ஞா யப்ரமாணந்
திரிசனமும்
இதுரண்டி லேயடங்கி யுள்ளதென்றார் இனியெவருங் கேள்விகேட்க
வந்ததில்லை.
130. சரியிதுவே போதகரே சொன்னதேநீர் சுட் தியமொன் ரேகடவு ளேயலாதே
மறுகடவு ளாருமில்லை யவசரமிழுச் சிந்தைமுழு வன்மைமுழு ஆண்மைமுழு
இருதயமோ டன்புமேதான் கூர்வதலால் தன்பிறனைத் தன்னையேபோல்
நேசிப்பதும்
சருவதக எப்பவியோ யாறிலுமே சாலமேன்மை யானதென்றான்
பாரகனே.
131. பாரகனே யிவ்விதப்பி வேகமொடே பக்ரந்ததொரு சத்தியத்தைக்
கேட்கவுமே
தூரமானே னல்லனேநீ மாகடவுள் தூயராச்சி யத்தினுக்கே
யென்றுரைத்தார்
தூரமாக வேவிலக வஞ்சகரே ஜாந்தரவே செப்யவேது னின்திலராய்
பார்த்தவனே நின்றபரி சேயரையே பாத்தவரே கேட்டனரோ
கேள்வியிதே.

138. (4) கிறிஸ்து யாருடைய குமாரன்,

மத. 22: 41 - 46; மாற். 12: 35 - 37.

132. எவ்விதப்பி னைக்கிறீர்கி றித்துவவயே எவர்குமார னுவரீவர் என்றிசைக்க
இவ்விதமநி னைக்கிறேங்கி றித்துவவயே எமதினுறவன் தாவீதின்
பைந்தனென்றார்
அவ்விதமநீர் சொல்ல தற்கே நியாயமென்ன அறிந்தில்லோ
சொல்லியதாம் வாக்கவனே
இவ்விதமி சைத்தனனே யாவியினால் என்னுடையன் டாரெணவே
கித்தினில்

133. உம்முக்கடய சத்துருக்கள் யாவறையும் உம்முக்கடய பாதபடி யாக்குமட்டும் எம்முக்கடய வல்லபாகம் வீற்றிருமென் நேயுறைத்தார் கார்த்தரேயென் னைஷ்டவர்க்கே எம்பிதாதா வீதவறை யாண்டவரென் நேயுறைக்க எப்படிக்கு மரானுவார் எம்பிரானிக் கேள்வியையே கேட்கவுமே யாருமேயி தற்கெதுமோர் வாக்குரையார்.
134. விலகினரே பரிசயாரே சாதுசேயரி சாத்திரியி வேதபர்ரர் யாவங்குமே அலகையிட னலிழுக்கப் பட்டவரே கோபமோ டாங்கரித்தே நீங்கின்றே விலகாதே நின்றிருந்தார் மற்றவரோ வேதத்துருவேர் அவர்க்குஞ் சிடருக்கும் பலவகையாய்ப் போதனைசெய் தேகடிந்தார் பரிசயரின் பாரகரின் மாயத்தை.
138. மாய்மாலர். மத. 23; மாற். 12 : 38 - 40; ஹக் 20 : 45 - 47.
135. வேதபார கரிகஞம்பரி சேயருமே வீற்றிருக்கி ஒருர்மைசே யாசனத்தில் ஆதலினுற் போதனையே கேட்குமலாற் கொண்டதனைச் சாதனைசெய் வீரவரின் சாதனையே போலாட வரதிருமின் போதனையுஞ் சாதனையு மொவ்வதவில் போதனையோ ஓர்புறமே மாபுனிதம் புலவியரின் சாதனையோ மோசமேயாம்.
136. சுமத்துவரே மற்றவரின் தோள்களின்மேல் சுரக்க அரி தாம்பெரிய சுமைகளையே சமர்த்தொடுமே யச்சுமைக ளோஅவர்கள் தொடுவதில்லை தம்விரலாற் சந்தெனுமே சுமப்பவரே கட்டமேய டைந்திடனும் உதவியாதுஞ் செய்யார்க் மப்பவர்க்கே சுமர்ந்துமேநின் றந்நியர்பு கழ்பெறவே அவரறிய வேண்டுமென்றே க்ரியைசெய்வார்.
137. விரும்புவரே தம்பெருமை மேன்மையுமே விளங்குவரே நீண்டாங்கி தாம்தரித்தே விரும்புவர்நா டாக்களையே மாவகலம் விரும்புவரே நீளமான தொங்கலுமே விரும்புவர்முன் தானத்தை யேவிருந்தில் விரும்புவரே முன்னிடந்க ளாலயத்தில் விரும்புவரே சந்தைகளில் வந்தனங்கள் விரும்புவர்ர பீரபீவென் நேயஸழக்க.

138. பார்ப்பவர்பு கழுவதற்கே நீண்டசெயம் பகல்முழுது மேசெபிப்பார் வீதிகளில் பார்ப்பவர்ப ழிக்கவுமை மாதுணிலாய்ப் பட்சிப்பார் விதலவகளின் வீடுகளை ஏற்பிரேதாம் இத்தமாயக் காராத்தீச மறுபையினி விணையிலாத வாக்கினையே பார்த்துமேயின் ஞேறுடைய மயத்தைப் பயந்தேநீர் விலகுவீரிய மாயங்களேய.
139. அழைக்கவேவேன் டாமுமைர பீக எள்ள அண்ணலார்கி றித்துஷீயுா போதகரே அழைப்பீரே சோதரரேன் ரேனையகர யாவரும்நீர் மக்களாவி ரோர்தாய்க்கே அழையாதீரி தந்தையென யாதையுமை அன்புளபி தாஒருவ ரேபரத்தில் அழைக்கவேவேன் டாமுமைக்கு ருக்கங்ளன அண்ணலார்கி றிக்கொருவ ருங்குருங்வ.
140. எவ்னேறுவ னுங்களுக்குள் ளேட்ரி கீயான் எல்லவர்க்கு முழியனே யாகஅவண் எவ்னேறுவன் தண்ணீயயு யர்த்தினுலோ ஏனையருள் ளேக்கடையாய்த் தாழ்வடையான் எவ்னேறுவன் தண்ணீயதான் ஓழ்த்துவானே ஏனையருள் மேக்கமையுள னுயயர்வான் எவ்னுமேயு னர்ந்திதனை யிவ்வுலகில் இசைந்தொமுக என்று ஸபாதுத் தாரிப்பரனே.
141. ஜீயாவு மக்குவைத பாரகரே ஜீயாபரி சேயரேயு மக்குமையோ ஜீயோநீர் வானராச்சி யத்தைப்பாய டைக்கிறீரே யாருமுட்செல் லாதபடி ஜீயோநீரேயதனுட் செல்வ துண்டோ அப்படியே செப்வதில்லை திண்ணமேதான் ஜீயோநீர் ருட்செவவி ருட்டவோரைத் தடுக்கிறீரே யுன்ளேசெல் லாதபடி
142. உங்களுக்கே ஜயயோ மகைடிய ராயமுற்ற பாசகரே பரிசயரே உங்களது பார்க்கமாக்க ஓர்வணைய பூமியுஞ்ச முத்திரமுஞ் சுற்றுகின்றீர் உங்களது மார்க்கமவன் சேர்ந்தத்தன்பீன் உங்களது சாதனையின் காரணமாய் உங்களிலும் ரண்டுபங்கா புயநாக்கீஸ் ஓர்மகனு யாக்குகின்றீ ரேயவனை.

143. குருட்டுவழி காட்டிகளே யானவரே குறுமதியா ரேயுமக்ஞை ஜயமயோ ஒருவனு தெய் வாலயமே லாணையிட அதனுலை யொன்றுமில்லை யாலயத்தின் பொருளாகும் பொன்னிங்மே லாணையிட பொறுப்புளக வந்தென்வே சொல்லுகிறீர் குருட்டுப்பெயே தோவிசேடம் பொன்னுமோ குணமொட்டதைச் சுத்தமேசெய் யாலயமோ.
144. ஒருவன்பலி பீடமேலே யாணையிட ஒன்றுமில்லை யேயதனந்த பீடமேலே இருக்குங்கா ணிக்கூகமேலே யாணையிட ஆவன்கட ஞானியெனக் கூறுகின்றீர் குருட்டரோ ணிக்கூகயோ அ தைக்குணமாய்ச் சுத்தமேசெய் பீடமோதான் முக்யமெதோ குறுமதியா ரேயிதைய றிந்திலீரோ குருக்க வளன சனங்களையே மாற்றுகின்றீர்
145. சத்தியமே சொல்லுகிறே னுங்களுக்கே நீர்ச்சரியாய்க் கேட்டதனை யேயுணர்வீர். சத்தியஞ்செய் தாலொருவன் பீடமேலே சத்தியஞ்செய் கிள்றனன்கா ணிக்கூகயின்மேல் சத்தியஞ்செய் தாலொருவன் ஆலயமேல் சத்தியஞ்செய் கிள்றனனே தெய்வமேலே சத்தியஞ்செய் தாலொருவன் வானமேல் சத்தியஞ்செய் கிள்றனுச ஞுதிபர்மேல்.
146. கைக்கொள்கிறீர் மாய்மாலக் காரரேநீர் தசம்பாக மேசய்கிறீர் கண்டிப்பாய கைக்கிடைக்கு மற்பயாகுல் ஓற்தலாயில் கடுகணை வெந்தயத்தில் சீரகத்தில் கைக்கொள்ளதே போகிறீரே விசுவசமும் கனமிகவாம் பக்திநீதி யோடிரக்கம். கைக்கொள்வே வேண்டியதி வற்றையுமே கைஷிடவே கூடாத வற்றையுமே
147. குருட்டுவழி காட்டிகளே யானவர்நீர் கோணலரன மாய்மாலக் காரரேநீர் கிறுபெராநோ அற்பமோஷ தைமதிப்பீர் சீடென்று கழ்ச்சிசெய்வீர் மேன்பொருளை சிறுவுயிரே கொக்கைவடி கட்குவீரே சியென்வெ ருத்ததனைத் தள்ளியென்றீர் பெறுமிருகம் ஒட்டகையோ நீர்முழுதும் மாபெருமை யாயதைவி முங்குவீரே.

148. பார்க்கவேப கட்டெனந டிப்பரைஞ் சாதுசேயர் பரிசயரா மாயரேநீர் பாரிக்கவேது வக்குலீர்பிர காசம:யே பாத்திரவெ ஸிப்புறத்தை யேபிறீரை பாரிக்காத வுட்புறமோ மாவசுத்தாக் கொள்ளோபாழ் நீசமாய்நி றைந்துள்ளே பாரிக்கவேயே லாக்குருடாம் பாரிசயன். பாரிவைபே யகையவேவிருப் பமின்மையால்.
149. அறிந்துகொள்வாய் பாத்திரவெ ஸிப்புறமோ அல்லவெனி ஹட்புறமோ முக்யமேதா அறிந்தினதவெ ஸிப்புறஞ்சுத் தம்பெறவே யுட்புறத்தை முன்னதாய்ச்சுத் தஞ்செயுவாய் தெரிகிறதே யும்மகத்வம் பிரத்தியட்சம் தீமைநிறை பாரகரே பரிசயரே தெரிகிறதே யுங்களாலங் காரமோதான் தீட்டுநிறை கல்லறைவெ ஸிப்புறமே.
150. சிறப்புளதே கல்லறைவெ ஸிப்புறமே தீட்டியதோர் வெள்ளோயின்வி சேடத்தால் சிறந்தவரின் எண்புகழும் ரோமமெலாம் இன்னுமேய சுத்தமேதா ஹட்புறத்தில் சிறப்பொடுமே தோன்றுகிறீர் வெளியழகாய் நீதிமான்க ணென்றுசீராய மானுடர்க்கே திறந்துமது உள்ளத்தை நோக்கதுவன் மாதிரனே யக்கிரமு மாயமுமே.
151. ஐயோபரி சேயர்களே பாரகரே ஐயோமாய் மாலரான உங்களுக்கே செய்குலீரே கல்லறைகள் சிர்சிறப்பாய் சீரியடே தர்சியரா முட்முனேர்க்கே மெய்யிதுவே நேர்த்தியாய லங்கரிப்பீர் மேஜ்மைநீ திமான்களின்ச மாதிகளை ஐயோபி தாக்களின்நாள் யாமிருந்தால் அணவரிப ழிக்குடன்ப டோயென்கிறீர்.
152. சாட்சிகளே யுங்களுக்கு நீங்களேதான் தரிசியரைக் கொண்றுவரின் மக்களொன சாட்சியாயுந் தந்தைகளி னக்கிரம அளவுசரி யாகவில்லை நீர்நிரப்பும் சூழ்சியுறு சர்ப்பங்களே துர்விரியங் விடமுள உங் குட்டிகளே தீநரகின் காட்சியையும் மாகொடிய ஆக்கினையும் கடத்துமேநீர் தப்புவதுங் கூடியதோ.

153. சென்றநாட்கொ டுரமேயி தாக்களொடே தீர்ந்துமேமு டிந்ததெண் ரெண் ஞைதிருயின் இன்றுமீந் ருங்களின்வி தாக்களையே யின்பொடுமே பின்பற்றுவீர் மாகொடிதாய் நன்றுறவே தர்சியரை ஞானியரை யனுப்புகிறே உ நல்லவேக பாரகரை நஸ்ரிகெட்டார் மாதுரோக முள்ளவரே நல்மணதொ டேற்பதுமுண் டோஅவரை.
154. சிலரையோநீர் சொல்லுவீர்கி னந்ததமுந்தே நீசமாங்குரு சேற்றியுமே கொல்லுவீரே சிலரையோநீர் வாரினாலே யேயடிப்பீர் சீறியேசெ பாலவங்க என்கெவணும் சிலரையோநீர் துண்புறுத்திச் சீறியுமே சீயென்றேது ரத்துவீரே யூறுராய் பலருடரத் தப்பழிக்கா ஓரம்படிக்கே பாடுபடச் செய்குவீரென் ஊரழியரை.
155. பத்தனுள் நீதிமானு பேலெனுமோர் பாக்கியனின் சிந்துண்டதாம் ரத்தமுதல் அத்தனுட ஆலயமும் பீடமுரா மிவ்விரண்டின் மத்தியில்நீர் சிந்தியதாம் சித்தனுளன் பரகியாவின் மைந்தனுள சீரிசுரி யாவினது ரத்தம்வரை எத்தண்ணீயா சிந்தியரத் தப்பழிகள் யாவுமேயும் மேல்வரச் செய் வீரிவையே.
156. யெய்மெயாயே யானுமக்குச் சொல்லுகிறேன் நீங்காதே வந்துறுமிவ் வாக்கினைகள் பொய்யாகும் மாயத்தைச் செய்பவராம் பொய்யரான மரய்மரலக் காரரின்மேல் மெய்யாகும் வேதவாக்கை யேபுசட்டி யுள்ளமும்பு றம்புமேவே ரூணவரை பொய்யாத கந்தையரா மிக்கொடியோர் பொன்றியேபொம் வண்ணமாயே வந்துறுமே.
157. எருசலேமே பாதகவை ருசலேமே யெத்தினமுந் தீர்க்கரையே கொல்பவளே எருசலேமே யுன்தனிடம் யானுப்பு மூழியரைக் கல்லெறிந்து கொல்பவளே எருசலேமே யுஸ்மகரைச் சேரித்தணைக்க எவ்வளவோ ஆவாவற்றேஷ் கோழியேபோல் எருசலேமின் மக்களான நீவீரோ என்னிடமே சேரமன மற்றிரே.

158. உங்களுட வீடாமிப் பூநகரீ யுங்ஞுக்கில் லாதுபோரோம் பாழுமேயாம் எங்கடவுள் நாமத்து லேவருபீயார் எம்மரசன் தோத்திரிகைப் பட்டரென உங்களுட நாவினுலே சொல்லுவறை உங்களுலே காணமாட மே ரெவ் ஷையன்டே அங்குமைப் பேச்சையே நிறுத்தியப்பால் அங்கிருந்தே நீங்கவேயா யத்தமானார்.

139. விதவையின் இரு காசு. மாற். 12:41-44; ஹக். 21:1-4.

159. காணிக்கை போடுமிடம் ஏந்தனரே காணிக்கைப் பெட்டியெதி ரேயமர்ந்தார் காணிக்கைப் பெட்டியுளை பற்பலைபர் காணிக்கைகள் போடுவதைப் பார்த்திருந்தார் காணிக்கை போட்டனரே ஐசுவரியர் ஓனமிக வேயதிகங் காசுகளே காணிக்கை போட்டனளே யோர்விதனவ கட்டமொடே சேர்த்துஇரு காக்களே
160. கண்டனரே காணிக்கை ஏபாடுவதை சீடரை மூத்தவர்க்கே மாகனிவாய் விண்டனரே யிவ்வசனம் இவ்விதனவ மற்றவர்க்கு ஸ்மலதிகம் போட்டனளே பண்டமேது மற்றவளே யேழையிவள் பண்பொடுமி ருந்தவெல்லாம் போட்டனளே பண்டநிறை ஐசுவரிய ராமிவர்தம் பரிபூரணத் தேயிருந்தே போட்டவரே.

140. கிரேக்கர் தரிசனம் பெறல். யோ. 12:20-36.

161. பண்டிகைகொண் டாடவும் வந்தவருள் பண்பொடிருந் தார்சிலிகி ரேக்கருமே அண்டினர்கி ரேக்கரேபி லிட்புவையே பெதிசயிதா ஊரவனு மன்பணியே கண்டுகொள் ஆணையுளேம் பேசுக்கையே காருணிய னுக்கறிவிப் பீற்றனர் விண்டனளே யிக்கதயந்தறே யாவினுக்கே விண்டனரே பேசுவிட மில்விருவர்.
162. விருப்பினவர் யேசுவையே கண்டுகொண்டார் உள்ளமுமே பூர்த்தியுறக் கண்டனரே திருக்குருவைக் கண்டவர்ம கிழ்ந்தனரே திருவுளரகூட் டேக்கலியுந் தீர்ந்தனரே அருளுருவா னேயவர்க்க ருள்புரிந்தார் அருமையுள வார்த்தைகள் மொழிந்தனரே குருபரனே கூறியதாம் வாக்கையுமை கல்லமொடு கூர்ந்துமேகேட் டாரவரே.

163. கேள்விகொன்று முங்களுக்குச் சொல்வதையே கேட்பிரே சத்தியமீடு சத்தியமிடே வீழ்ந்துமேநி லத்தினிற்சா காதிருந்தால் வீணைப்பத்த னித்திருக்குங் கோதுமையே வீழ்ந்துமேநி லத்தினிலே செத்ததெனில் மிக்கபல ணீய்ந்தருங்கும் மாநலமாய் ஆழ்ந்துகவ னிக்கிலவ மாகுமலோ தாண்ணசீ விப்பவனின் சீவியமே.
164. எவனுமேதன் சீவனைநே சிப்பனெனில் சீவனையி ழந்துவிடு வான்முடிவில் எவனுரூவ னிம்மையிலி ருக்க்கயில்தன் சீவனைவெ ருத்தமீசீ விப்பனெனில் அவன்தனது சீவனையே காத்தருள்வான் அந்தமிலா நிதியசீல காலமாடுய எவனுமெனக் கூழியஞ்செய் கிணறனனே என்னையேபின் பற்றிவர என்றனரே
165. என்னுரூழியன் நானெவணி ருக்கிறேனே அங்குமேமெய் யாயிருப்பான் நிச்சயமே என்தந்த யேகனஞ்செய் வார்நிசமே ஊழியமெ னெக்கவனுஞ் செய்வனெனில் என்னுஙி கலங்குகிற திந்தவேளை யென்சொலுவே னிந்தவேளை நின்றெறையே என்தந்தாய் ரட்சியுமே யென்பேனே வந்தனனிதற் கென்வில் கேளையினுள்.
166. மகினமசெய் வீருமது நாமமேதான் மகினமயார் திருப்பிதாவே யென்றுரைக்க மகினமசெய் தேனின்னும் செய்வேண்மகி மையெனும்வாக கெழுந்ததுவே வானின்றே மகினமமிகு மிச்சப்பதங் கேட்கவுமே யிகையறிந்தே ‘வானியிடியின் சப்தமென்றுர் “பகிரங்க மாயுகரத்தான் தூது” னெனப் பகர்ந்தனரே யங்குநின்ற வேறுகிலர்.
167. இந்தவித மங்கிருந்தோர் பேசவுமே யேகபரன் செப்பினரே யங்குளோர்க்கே இந்தவாக்கோ என்னியித்த மானதில்லை உம்நியித்த பேயிதுவண் டாயின்துவே இந்தவுல கத்தினுக்கே யிச்சணமே யேற்றுதொரு தீர்ப்புமேயுண் டாயின்தே இந்தவுல காதிபனே யரனவனும் இச்சணத்தள் எப்படுகின் ருஸ்புறம்பே.

168. மன்னிருந்தே யானுயர்த்தப் பட்டிருக்கும் பொழுதிதுவே மாட்சியாய்ந் டக்குமான்றே மனினவரைல் லோரையுமே யென்னிடமே வகையொடுமி முத்தருள்ளேன் என்றனரே இன்னவித மாமரணந் தமிமதென்றும் இம்மரணத் தாலுகின் மானுடர்க்கே என்னவித நன்மையேயுண் டாமெனவும் உனர்த்தவுமே இதுசொன்னார் யேசுபரன்.
169. என்றுமேயி ருப்பக்ரே மேசியாவே யென்றுவேதஞ் சாற்றுவதைக் கெட்டுளேமே இன்றுநீவிர் சொல்லுகிறீர் மனுமைந்தன் ஏற்றியுயர்த் தப்படவே வேண்டுபென நன்றிதோநீர் சொல்கிறதோ விந்தையே நாங்களிகத நம்புவதுங் கூடியதோ பொன்றுமிந்த மனுகுமார ஞாரணவே நன்றுபுகல் வீரமக்கே யென்றுரைக்க
170. ஒளியிருக்குங் காலமோதான் மாசகுக்கப் ஒளியிலாவி ருட்டினில் கப்படாதே ஒளியும்மோ உள்ளபொழு தேநடப்பீர் ஒளியில்லா தேகடப்போன் நெறிகாணுங் ஒளியிருக்கும் போதொளியின் பிள்ளைகளா யொளியினிடம் விசுவசமே வைத்திருமின் ஒளியானு ரேயவர்கட் கிவைசொல்லி ஒதுங்கியேம ரைந்தனரே யத்தருணம்.
141. யூதராற் புறக்கணிக்கப்படன். யோ. 1:5, 9-11; 12:37-50.
171. இருணிறைந்த இப்புவியா காசமுற இன்னுயிரா மொளியார்வந் தாருவகில் இருளோஅச் சீவாளி பற்றவில்லை இவ்வகோர ஒளியையே யறித்தில்லை இருளகற்றி சீவனேகொ டுக்கவந்தார் ஜன ஞாளியார் தமதுசொந்த மானுதிலே இருள்மதியாற் றமதுசொந்த மாமொள்யை யேற்காத கற்றினதே தானுகெட்டவே.
172. அவரிசனுக்கே யெத்தனையோ அற்புதங்கள் அங்பொடுமே செய்துதமைக் காட்டியுமே அவர்மனமோ கல்லேபோ லானதையோ விசுவசியா தேயிருந்தார் அங்பரையே எவரிவிச வாசித்தரோ ஆண்டவாளம் மூலமாயே கேள்வியான தாமைதையும் எவரிக்கு வெளிப்பட்டது வோகர்த்தா வல்லபுயம் என்றெசாயா சொல்லியபோல்.

173. கண்களாற்கா னுதவரே தமிழுளத்தாற் கனிந்துணரா திருக்கவேகு ணப்படாதே எண்ணமேயான் கொண்டுகுண மாக்குதற்கே சிறிதெனுமி டங்கொடாட்ட தாங்கெடவே கண்களுமே முடினரா யேயிதயங் கடினமேகாள் ஓவிடுத்தார் என்றுரைத்தான் எண்ணமிலா ராயிடறி னேரிவரே விசுவசமே யில்லராய்க் கேட்டைந்தார்.
174. அவர்மேலே விசுவசமே வைத்தவாய் அதிபரான் ஆட்களோபல் பேரிருந்தார் அவர்களேதம் விசுவசம்வெ ளிப்படவோ அறிக்கையிட வோமனமில் லாதிருந்தார் அவர்மயோ தம்மைப்பரி சேயரானே ராலயத்துக் கப்புறஞ்செய் வாரெண்பதே அவர்விருப்ப மோனுட ராற்புகழே யலட்சியமே கரித்தராலுண் டாமகிளம்.
175. என்னிடம்விச வாசமுளோன் என்னிடமில் இங்கெணைய னுப்பினேர விசுவதிப்போன் எங்கையெவன் காண்கிறுனே அம்மனுடன் இங்கெணைய னுப்பினேரக் காண்கிறுனே எங்கைவிசவா சிப்பவனி ருட்டினுள்ளி ராதபடி யேயொளியா யிங்குற்றேறன் என்வசனம் கேட்குமேவிச வாசியாதோன் என்னுலை நிபாயத்தீர்ப் பேயடையான்
176. தீர்ப்பிடயான் வந்ததில்லை யிவ்வுலகை திட்டமாய கைரட்சிக்க வந்துளோனே தீர்ப்பிடுவ தொன்றுளதே திட்டமாயே யென்கையுமென் வாக்கையுமே தல்ளினுளை தீர்ப்பிடுமே யானுரைத்த தாம்வசனம் திட்டமாயே யம்மகனை யக்கடைநாள் தீர்ப்பிடயான் வந்ததில்லை யென்றறியும் ஆகலினாற் றேடுமுமின் ரட்சிப்பை
177. எங்கயமா யொன்றையுமே பேசினதில் சொல்வதும் போதிப்பதுவ மின்னதெள நன்னயமா யிங்கெணைய னுப்பியவென் நற்பிதாவெ னக்களித்த கட்டளையே நன்னயமா யிட்டஅவர் கட்டளைகள் நரங்றிவேல் நிதித்தியமாஞ் ஜீவனென நன்னயமா யானுரைக்கும் யாவுமவரி சொல்வதேபோல் நானுக்கரக்கின் றேனென்றார்.

142. தெய்வாலய அழகும் அழிவும்.

மத. 24:1, 2; மரற. 13:1, 2; ஹக் 21:5, 6.

178. பெருமையிலான் பெத்தரிக்கம் விட்டவரே யாலாமி ருந்துபிரிந்
தார்முடிவாய்
பெருமையாடு காட்டின்றை சீடரோதாம் பேரழகா மாலயமும் மாட்சியுமே
பெருங்கற்கள் வெண்சலவைக் கற்ளினுல் மாவுயர் ராயெழும் தன்மதிலை
அரும்பொருளாம் பொன்னினுலே மாவழகா யந்தமிகப் பெற்றிலங்கு
முப்பரிக்கை
179. வருந்தியேயே ரோதனுமா மன்னவனுல் மாவனப்பா யேயெழும்பு
மாலயமே
பொருந்தியவாம் பேரழகே கொண்டெவரும் போற்றுவேயை
பூல்வனப்பாய்த் தோன்றுதென்றார்
திருந்தியவாங் கற்களையி டித்தெற்றிவர் தின்னமொன்றின் மேவாற்றி
ராதபடி
இருந்தவிட யெதெரியா தேயழியும் மெய்மெயேந டக்குமிகவ
யென்றனரே
180. எத்தனையோ போதனைகள் கேட்டிருந்தார் எத்தனையோ நன்மைகளும்
பெற்றிருந்தார்
எத்தனையோ ஆவலாய மூத்திருந்தார் எத்தனையோ கண்டனமா
யேயுணர்த்தி
ஏத்தனையு மேயவமாய்ப் போனதையோ அன்னவர்தம் மனங்கடின
மானதந்தோ
இத்தனையு மானவிஸ்தம் மூறியமே யித்துடன்மு டந்ததென நீங்கினரே.
181. அந்தனுமே நீங்கவுமே யந்நகரை நீங்கியதே யந்நகரின் திவ்யவருள்
பெத்தரிக்க மாய்விளங்கு மிந்நகரே பேரழிவுக் காயின்றை தின்னமாயே
அந்தனுமே துக்கமிகக் கொண்டவராய் ஆறிருவர் சீடரோடே யேகின கூர
பொத்ததயொலி வேயடைந்தே யுச்சியிலே புண்யராவ யததெதிருட்
கார்ந்தனரே.

II. 5. கடைசிப் பட்காவாரம் பரிவாஸ் மூற்றிற்று.

II. உத்தியோக காண்டம்

6. பன்னரிருவருக்கும் பிசிவூவுரை பரிவார்

143. உலக முடிவு — எருசலேமின் அழிவு — கிறித் துவின் வருகை.
மதி. 24:3-44; மாற். 13:3-33; லாக். 21:7-36.

1. அந்திரேயா பேதுருயாக் கோபொடுமெ ஸ்பஞ்சமோ வானுமாக நால்வருமே வந்தனரே போதகராஞ் யேசுவிடம் மாவின்ய மாகவேவி ஞாவினரே இந்தவிசே டங்களையே கூறின்றே எச்சமைய மோநடக்கு மென்றியம்பும் இந்தவிசே டங்களின்றை வெறுதாருக் கென்னஅடை யாளமெனக் கூறுவிரே
2. ஒருவனுமே யுங்களையே மாற்றுதற்கே யோர்பொழுது மேயிடங்கொ டாதிருமில் வருவரேயென் மைமேத ரித்தநேகர் வஞ்சமாய்ம் யக்குவர நேங்கரையே திரிவரேகி றித்துவேயா மென்றியம்பி செப்புவரே நாட்சமீப மான்வதன் ஒருபொழுது மேயவர்க்கி ணங்கவேண்டாம் உங்களைக்கெ டுக்கவேமுயற் சிசெய்வார்.
3. மணங்கலங்க வேண்டியதி லெச்சரிக்கை மாயுத்தங் கள்நடக்கக் கேள்வியுற்றீர மனங்கலங்கி யஞ்சாதீர் யுதிதத்தின் மாகொடிய செய்திகளே கேட்கவுமே இனமொடுமே மாகொடிய யுத்தமெலா மிப்புவியி லேநடக்க வேண்டியதே கனமிக்கே தமிழுறந டந்தபோதும் வந்துருதே கடைமுடிவே யட்சனமே.
4. சனமெழும்புஞ் சனத்தினுக்கு மேவிரோதம் சாதியொன்றுக் கேவிரோதம் சாதியுமே சனத்தினிவே யெழும்புமொரு ராச்சியமே தன்னையேய டுத்ததோரு ராச்சியமேல் கனசேதம் விளைவிக்கும் பஞ்சமுமே கொள்ளோய்கள் பூவதிர்ச்சி தானுமுண்டே கனத்திலா மட்டயாளம் வானிலுண்டாம் காணவிவை வேதனைகட் காரம்பமாம்

5. உங்களுக்குச் சொல்லுகிறே வெச்சரிக்கை நிச்சயமா யுங்களுக்குத் துங்பமுண்டே உங்களை ரத்துவரே சங்கமுனுல் உங்களைய டிப்பரேசெ பாலயத்தில் உங்களைய டைத்துசிறைச் சாலையிலே யும்மையுல காதிபரிமுன் நிற்கவைப்பாரி உங்களையே கொல்லுவார்கு குரமாயே யுங்களுக்கே யீதெலாமே சாட்சியோம்.
6. காட்டுவரே தம்மகரைப் பெற்றவரே காட்டுவார்ச் கோதரரிச் கோதரரை காட்டுவரே பந்துகளைப் பந்துகளே காட்டுவார்சி நேகிதரிசி நேகரையே காட்டுவரே வக்கொலையுஞ் செய்குவரே கண்ணியதம் பெற்றவரைப் பிள்ளைகளே காட்டின்டு வாரநேகர் தாழிடறிப் போயொருவ கரெயாருவர் காட்டுவாரே
7. உங்களைப்ப கைப்பாரே யாவருமே யுபத்திரவதி துக்குமேயொப் புக்கொடுப்பார் உங்களையே கொல்லுவகே யீதனைத்தும் உயிரருளௌ னுமமாநி யித்தமாயே உங்களிக்கி ரத்திலுள ரோமமெதும் ஒருபொழுது மேயுதிர்ந்து போவதின்கை உங்களுட ஆங்மமதை யும்பொறையால் உறுதியாயே காத்தருஞ் மெச்சரிக்கை
8. வஞ்சகத்த ரீசியரெ மும்புவரே வஞ்சகமாலிப் பேசவரென் அுமமதால் வஞ்சகம் தாலநேகம் பேரீகளுமே வாடியுமே சோரிந்துவிழு வாரிந்துமே மின்சியுமே போவதினு லக்கிரமம் அங்குமேயெயால் மங்குமேயை நேகருக்குள் அஞ்சதே யந்தமட்டும் யாதுவந்தும் ஆண்மையொடு நிற்பவன்ரட் சிப்படைவான்.
9. எதிரிகளே யுங்களைப்பி டித்திமுத்தெ நிற்கவைப்பா ரேயதிபரி முன்னிலையில் எது சொல்வோ மென்னைப்பதிற் சொல்வோமென் ரேதுகவக் யோசனையும் வேண்டியதில் எதிரிசொல்வெ தீரிநிற்கவே லாவுகரையும் ஒப்பிலாத ஞானமுமே நீரெபறுவீர் யதிற்சொல்வோர் யாவுரைனில் நீவிரல்ல பேசவார் மெயப்பரிசுத் தானியரே

10. சாட்சியொம் ராச்சியகளி சேடுமேதான் தீர்க்கத்திலுள் கரிவசன சாதியரிக்கே சாட்சியாயே கூறியறி விக்கப்படும் சகலசன சாதிபாடைக் காரருக்கும் சாட்சியாயே கூறியறி வித்தபிக்னல் சகலசாதி கேட்டபினால் நீதியேதான் ஆட்சிசெய்மு ராச்சியமே வந்துறவே அதிகடைசி யந்தமுமே வந்துறுமே.
11. தீர்க்கனுன் தானியேலாந் தரசியுமே திட்டமாக முன்னமேதான் கூறினுணே தீர்க்கமாய்வா சிப்பவனே யாரெனினும் தீர்க்கமிகச் சிந்தனைசெய் யக்கடவனே பாரிக்குமிடோ தூயதல மாமங்கே பாழ்செயும் ருவருப்பே நிற்கவுமே மூர்க்கமொடே யாரையுமீ வென்றழிக்கும் மூரகக்ஸனை குழ்ந்துநிற்கப்பார்க்கையிலே.
12. ஒடியேபோம் பூதநாட்டி லுள்ளவரே யோடிமறைந் தேயிருக்கப் பர்வதத்தில் நாடிவர வேண்டியதில் விந்றகர்க்கே நாட்டினிலை தங்கியேயி ருப்பவரே வீட்டின்மே வேயிருக்கும் எம்மகனே வீட்டினுள்ளி நங்கேலை தும்மெடுக்க நாடியகஞ் செல்லேலு டுப்பெடுக்க நங்கெயிலி ருந்தபடி யோடுவாய்ந்.
13. கட்டமுமே மாகொடிதே யத்தினங்கள் கர்ப்பவதி பால்கொடுக்கும் மாதருக்கே கட்டமாரி யோய்தினம்வ ராதிருக்க மாகனிவாய் வேண்டுலிரே வான்பரஸை திட்டமாயே முன்னமேவ ரெந்ததேபோல் தீங்கெவாமே வந்துறுமிச் சந்ததிமேல் இட்டமேபோற் செய்தஇவர் தீமைகட்டே மீதுசரிக் கட்டுமோர்நா ஸிவர்க்கே.
14. செகதலத்தி வேற்படுமாந் தீங்கைத்தும் இடுக்கனுமு பத்ரவமும் மாகொடிதே அகங்கரித்த வஞ்சராயிச் சாதியர்மே வருமாங்கோ பாக்கிக்கையோ சொல்வொண்ணு இகம்படைத்த நான்முதலா யிங்றுவரை யினிமேலும் பூவுலகி னந்தமட்டும் செகயிதிலே வந்திராத தீமைகளே கொடுறமாயே நேரிடுமே யத்தினத்தில்

15. அத்தினத்திற் பட்டயத்தி னல்மடிவார் அவர்சிறைக ளாவர்புற சாதியர்கே அத்தினங்கள் லக்கங்குறை யாதிருந்தால் அவர்களுக்குள் தப்புவனே யாருமுண்டோ அத்தினங்கள் லக்கமோகு றைக்கலாகும் அருளோர்தெ ரிந்தெதுக்கப் பட்டவர்க்காய இத்தலமி திப்பரிபுற சாதியரே இன்னவரின் நாள்நிறைவே ரும்வரைக்கும்.
16. இங்கிருக்கின் ரூரிகிறித்தென் ரேசொலுவார் அங்கிருக்கின் ரூரெனவுஞ் சொல்லுவரே இங்கிருக்கின் ரூரிகிறித்தே யங்கெனவும், யார்சொலியு மிவ்வரையை நம்பாதீர் இங்கெழும்பு வாரிதிருட்டுத் தீர்க்கரும்ம யிங்கெழும்பு வாரிதிருட்டு மேசியாக்கள் அங்குதெரிந் துள்ளவரு மேமயங்க வஞ்சிப்பார் அற்புதமடை யாளத்தால்.
17. இந்தோமுன் னலறிவிக் கிங்ரேனே யெச்சரிக்கை யாயிருமி வெத்தினமும் அந்தோவ ணத்திலிருக் கிங்ரூரெனில் நீர்புறப்பட் டங்கெபோ காதிருயின் இந்தோஇ ருக்கிருர றைவிட்டுள் ளெங்றுவெசாவின் நம்பியுமே போகாதீர் அந்தோமின் கீழ்த்திசையிற் ரேண்றுவுமே காண்கிறீர்பிர காசமேதன் நேர்திசையில்.
18. அந்தவித மேமனுமைந் தன் வருகை யகிலமெலா மேதெரிப வந்துறுமே அந்தநாளு பத்திரவ மேமுடிய அடையாளந் தோன்றுமூபர் வாஜத்தில் ஆந்தகார மாகுமெழில் சூரியனும் அழகுசந்திர னும்மொளிகொ டாதிருக்கும் அந்தரத்தி வேயுடுக்கள் வீழுமஸ்ரே அந்தரவான் சதிதுவமெல் லாமசையும்.
19. பூலோக சாதிகளோ தத்தளிப்பார் மாபொல்லா ஆபத்தெத்திர் நோக்கியுமே பூலோக மானுடரி னுள்ளமுமே சோரிந்துபோகுந் தீங்கையெதீர் நோக்கியுமே மேலோக ராச்சைனு சைந்தனுட மேங்கையடை யாளமேவான் தோன்றுமேமெய மேலான மாவலமை மாட்சியொடே மேகத்தின் மேசிவரவே காண்பரவர்

20. புலப்புவரே பூவுலகின் கோதிதிரங்கள் மனுமகனைக் கண்டுமேக மேஷ்வரவே கலங்காதே நோக்குவிரே நீர்நிமிர்ந்தே களிப்பொடுமு யர்த்துவிரே யுஞ்சிசைசை இலங்கவுமே யும்முகங்கள் கண்களுமே இனிதுறவே நோக்குவிரும் ரட்சிப்பை விலகாதே மாசமீப மானதினால் வியர்த்தமாகப் போகாதும் நம்பகமே.
21. அவர்தமது தூதரைய னுப்புவரே யதிவலுவாய்த் தொனிக்குமாமெக் காளமொடு அவர்செலுவாரி பூவுலகில் வானத்தி நெருமுனைதொ டங்கிமறு முனைவரைக்கும் அவர்தெரிந்து கொண்டவராம் யாவரையும் அவனியிலே யெவ்விடமிருந்திட்டனும் அவர்களுக்குள் யாருந்தவ ருதிருக்க அவர்களைக்கூட்ட டிச்சேரிப்பாரப்பொழுதே.
22. உவமையிடை கற்றறிந்து கொள்ளுமுயரி அத்திமரம் மற்றமர மாயிவற்றால் அவற்றினிலி ளங்கிளைது ஸிர்விடவே வந்ததேவ சந்தகால மெஜ்றறிவீரி இணவயெலாமே நேரிவதெநீர் காணவுமே ராச்சியமி தேசமீப மானதெல்லும் அவராசனுய வாசலண்டை நிற்கிறுரே யென்றுமேய றிந்துகொள்ளும்.
23. மெய்மெயாயே யுங்கருக்குச் சொல்லுகிறேன் இவையின்றே மீட்பிணியச் சந்ததிக்கே ஜய்யைய்யோ ஈதெலாம் டைகுவரே அதன்முன்னி வர்முடிவே வந்துறுதே மெய்ப்பொருஞ்சே போற்காண்ப வாண்புவியும் மெய்யலவே மாறிடேவி முந்துவிடும் பொய்யாமோ யான்சொலுமிவ வார்த்தைகளே பொன்றுவதில் வெண்றுமேயொ முந்துவிழா.
24. அறிபவனுரி வேளையிதை யிப்புவியில் அந்தரவா னத்திலுமே யாருமில்லை அறிபவரோ என்பிதாவா மங்கொருவர் அந்தவொரு நாழிகையும் நாளையுமே அறிந்திலரே யம்பரத்தி லுண்ணத்தரத் தாம்பணியு மம்பரராந் தூதருமே அறிந்திலரே யொன்றுமோர் மைத்தனுமே யானகயினு செச்சரிக்கை யாயிருமின்.

25. நோவாவின் காலமேந டந்ததுபோல் நுட்பமாயே நடக்குமென்று மெந்தனினுள் மேவாது மேநடந்தார் இட்டமேபோல் வேண்டுமென்றாட கூடசெய்தா ரெச்சரிப்பை மூலாதே நோவைகு டும்பமொடே முஷ்புசெய்த பேழையினுட் செல்லுமட்டும் சாவாதி ருப்பமென எண்ணியேசம் சாரமென்று சாகரத்தி வாழ்ந்திருந்தார்.
26. கொடுத்தனரே கொண்டனரே பெண்களையே குடித்தனரிபு சித்தனரிலே ரித்தனரே கெடுத்தனரே கேளிக்கையுல் வாசத்தில் செடுதிவரு மென்றென்று கூடாயே அடித்ததுவே மாரிபிர சண்டமாயே யணைவரையும் வாரியேய மித்ததுவே அடுத்துமேந டக்குமிகவ யப்படியே மனுமசனுர் வருமந்த நாளினிலே.
27. இருமனுடர் நன்செய்யி லிருப்பாரே ஈரவராயி ருந்தாலு மங்கவரே ஒருவனுங்கி டப்படுவான் மற்றிருக்குவன் நிச்சயமேற் கப்படுவா னத்தினத்தில் இருமாத ரேந்திரம றைத்திருக்க ஓர்மகளைற் கப்படுவாள் நிச்சயமாய் மறுமாதோ விட்டுமேவி டப்படுவாள் நன்செயினின் ரேள்கதியே போலவேதான்,
28. எந்தேரங் கள்ளனவரு வாசைனவை வீட்டெட்சமானி தாண்றிந்திரு ப்பப்பெண்ணில் அந்தேரங் காத்திருப்பா னேவிழித்தே வீட்டையவன் கண்ணமிட வேவிடானே எந்தேர மோவருவா ருட்மெசமானி எண்றநியீ ராதவினுல் நீவிநுமே எந்தேர மும்விழித்தி ருப்பிரே யும்மெசமா னேவரவே காத்திருமின்.
29. பெருந்தீனி பூகவலை யால்வெறியால் பெரும்பாரங் கொள்ளாதே யுட்மிதயம் பெருந்தீமை யாமணைத்தும் நீக்கிவிடும் போவாவோ டேவிமுத்துக் காத்திருமின் வருந்தாதீர நாள்வருமே நீநினையா நாழினையி லப்படியை மனுமகனும் வருவாரே நீர்நினையா நேரத்தில் வருந்துவார்வி மித்திராதார் காத்திராதோர்.

30 அந்நானு மேவருமோர் கண்ணிட்டபோல் புவியிலுளொ ரணவரின்மேற் றப்பாதே பின்னாலில் முன்சொட்டாங் தீங்கெலாமே பிசகாதே நேரிடுமே தப்புவிடே அந்நாளில் தெய்வசுதனை முன்னிற்க அதிபாதர் ரெஞ்சுமேநி ரெண்ணப்பட என்னுளென் நேரமும்வி ஸித்திருமின் இடைவிடாதே வேண்டுதலுஞ் செய்திருமின்.

144. உண்மையுள்ள ஊழியன். மத. 24:45-51; மாற். 13:34-37

31. நாட்டையேவிட் டோரெசமான் வேற்றிடமே நாடியேபு றப்படநி ணந்தனனே வீட்டையேவிட் டம்மகான்பு றப்படுமுன் வேலையாட்க ஞக்கதிதான் வீட்டினிலே யொவ்வொருவர்க் கேட்டிய வேலையை யொழுங்காயே பார்த்துவர வீட்டையேகாக் கிண்றவனு முழியனே தான்விழித்துக் காக்கவேகற் பிப்பானே.
32. வருவதுமெந் நேரமென் ஆரறிஓர் வருந்தருண மாண்டவனுக் கேதெரியும் வருந்தருணம் மாலைநடு ராத்திரியோ வளர்சேவல் கூவுகின்ற நேரமோ தான் வருந்தருணங் காலையாவி ஸித்திருமின் பிடியாதே நித்திரையில் வந்துமையே ஒருதரமோ பல்தரமே சொல்லுகிறேன் உமக்குமீயா வர்க்குமேவி ஸித்திருமின்.
33. ஏற்றதொரு வேளையிற்றன் ஊழியர்க்கே யிதமொடுமே யுணவுகூடித் தாதரித்தே போற்றுதற்கு ரித்துளவி வேகமுள்ள புனிதனுமுன் மையளனு முழியன்யார் ஏற்றபடி யவ்விதமே செய்பவனுய்த் தனதெசமான் வரும்பொழுதிற் காண்பல்ளனில் போற்றுவதற் கேட்டிய அவ்வுழியன் புசழ்பெறுவா னண்டவனும் பாககியவான்.

34. அந்தலுழி யண்பெறுவா னண்டவனு வவண்செல்வங் கட்கு?மல்வி சார்கீணயே தந்தவணை யேயுயர்த்து ஓரெனசமான் தவறியேயவ் ஒழியின் கெட்டானெனிலோ தந்திரமா யேநடந்தோ னீதுவரை நடப்பானே தாறுமாருய்த் தப்பிழைத்தே பிந்துமேயான் டால் வருமோர் நாளெனவே பிதற்றியுமே தன்மனதைத் தேற்றுவனே.

35. அடிப்பானே தன்னுடைய வட்னாழ்யர் அரவணையா தேயசற்றித்
துஷ்புருத்தி குடிக்கவும்பு சிக்கவந்த லைப்படுவான் குடியரான புள்ளியசி நேகரோடே
திடுமென்மே யரண்டவனு மங்குவந்தால் அறியாத வோர்தின்மோ
நாளிகையோ கடினமிக வேயடைவா ஞக்கிணையே இதுவலாதே காரியமும் வேறுள்ளீதா.
36. ஐயோஇன் ஞேஷ்முடிவோ மாகொடிதே ஐயோபோ கிள்றவிடங் காரிருளே
ஐயோஇன் ஞேஷ்நிலைமை நிரப்பந்தமே ஐயோஇன் ஞேஷ்கதிய தோகதியே
ஐயோஇன் ஞேஷன்டையும் பங்குமேதான் அதிகெடுமாய் மாலராங்கெட்
டோரொடுமே. ஐயோஇப் பங்கினனு போகமுமே வழுகைமொடு பற்கடிப்பு மாவேதையே.
145. பத்துக்கண்ணியச். மதி. 25 : 1 - 13.
37. ஒத்துளதே ராச்சியமே கண்ணியரிக்கே யொருமணவா எர்கெதிர்கொண்
டேகிணர்க்கே பச்சதுபேர் கண்ணியரே முர்த்தகரே பரிவொடுமை ஞளனரச்சற் திக்கவுமே
புத்தியுளோ சேயிவரி லைந்தேபேர் புதிதாக எண்ணென்றுமே
கொண்டுபோனார் புத்தியிலா ரானவராம் மற்றவரோ புதிதாக எண்ணெயெடுத் தேகவல்லை.
38. மணவாளி பிந்திவர நித்திதிரயின் மயக்கத்தால் யாவருமே தூங்கினரே
மணவாள ஸ்திவந்தார் வாருமென் மகிழ்ச்சியாஞ்சப் தந்தொனிக்க
நள்ளிரவில் கணமுடிதி தூங்கினராங் கண்ணியரே கடிதிலெழுந் தாயதீகம் செய்தனரே
சணமதிலே யேனினரே புத்தியுளோர் தடையிலாதி ருந்தனுவே
யெண்ணென்றுமே.
39. புத்தியிலா தோருடதி வர்த்திகளோ புகைந்தனவே மங்கியேய ணைந்தனவே
புத்தியிலா தீபமணைந் தேயிருள புதியதாக எண்ணெயேயி லாததினால்
புத்தியுளோர் கொண்டதாந்தி வர்த்திகளோ புகையாதெ ரிந்தனபிர
காசமாயே
புத்தியுளோர் கொண்டபாத்தி ரங்களிலே புதியதான எண்ணெயேயி
ரூந்தத்தனால்

40. எமதுடைய தீபமினை கிணறனவே எண்ணெயேயில் லாததொரு குற்றத்தால் எமக்குதவுங் கொஞ்சமும் தெண்ணெயிலே யெறிரந்தா ரேமதியில் லாதவரே உமக்கதிலே யாங்கொஞ்ச மேகொடுத்தா ஹங்களுக்கு மெங்களுக்கும் போதியதில் உமக்கெனவே கொள்ளுவிரே போய்க்கடையில் என்றுறைத்தார் புத்தியுளோ ரேயவர்க்கே.
41. சென்றனரே யெண்ணெய்கொளப் புத்தியிலாரி வந்தனரிசி ராகமண வாளனுமே சென்றனரா யத்தமாயி ருந்தவர்சேர்ந் தாரவரோ டேமணவிடே கண்டக்கே சென்றவரோ வந்துமண வீட்டாருகே சேமக்கபா டந்திறக்கத் தட்டினரே நின்றவனே கெஞ்சியதற் கோர்பதிலோ நீவிராரோ யாமறியே முழுமையே.
42. மனுகுமாரன் வரும்பொழுதை நீரறியீரி மற்றுயேயந் நாழிகையு மேயறியீரி மனுகுமாரன் வருந்தினம்வி மித்திசாதும் வரும்பொழுதே அறியாதும் நீரிருக்க மனுகுமாரன் வரவுமேயன் ஞோர்முன்னுலி மதியிலராங் கண்ணியரிபோல் நிற்பிரே மனுகுமாரன் வரும்பொழுது நீரிருமின் மதியுளராங் கண்ணியரே போல்விழிததே

146. தாலந்துகள் உவமை. மதி. 25 : 14-30.

43. பரவோக ராச்சியமொப் பானதுவே பரதேசப் பிரயாணஞ்ச சென்றனுக்கே பிரயாணம் போருமூன்ள மேதனக்குப் பிரியமாய்ந் டந்தவரா மூழியரை வரவழைத்தவ் ஒழியரை நம்பியவன் அவர்வசமா யொப்புவித்தான் தன்பொருளை திறமைக்கே தக்கதாயே யன்னவரீக்கே திரவியங்கொ டுத்துமீபு றப்பட்டான்.
44. ஒருழியன் வந்தனனே வந்தனனே யோரைந்தே தாலந்தே பெற்றனனே ஒருழியன் வந்தனனே வந்தவனும் ஓரிருதா லந்துகளே பெற்றனனே ஒருழியன் வந்தனனே வந்தவனும் பெற்றனனே யொன்றேயோர் தாலந்தே ஒரொருவ ராயவரே தம்வழியே போயுலகில் பல்முயற்சி செய்தனரே.

45. ஒருவளைந்து தாலந்தே பெற்றவனே ஓரைந்து பிறிதுமேசம் பாதித்தான் இருதாலந் தேயடைந்த மூழியனே இன்னுமிரு தாலந்துசம் பாதித்தான் ஒருதாலந் தேயடைந்த மூழியனே ஓரீமுயற்சி யுஞ்செயாத சோமபனேதான் ஒருவருக்கு மேதெரியா வேர்விடத்தி வேலெயாழிந்தே பூமியிர்பு தைத்தனனே.
46. திரும்பியெச மாண்வரப்பன் ஞட்கழிந்தே திரவியமே பெற்றவரைத் தண்ணிடமே வருத்தியேபன் ஞேருடக ணக்குங்கொ வகையொடுவி சாரணையே செய்தனனே ஒருவளைந்து தாலந்தே பெற்றவனே யொரேமனதாய் வர்த்தகமே செய்தவனே பிறிதைந்து தாலந்துங் கொண்டுவந்தான் பிரியமாயுத் தாரமுமே செப்பினனே.
47. தந்ததாந்தா லைந்துகளே யைந்ததனால் ஆயினனே தனவந்தான் வர்த்தகத்தில் இந்தோஇல் கவந்துமேயான் தேடியதே யென்னுடதா வந்துகளா மைந்தாலே இந்தவிதஞ் செய்தவனு மூழியன்மேல் ஆண்டவன்சந் தோடமடைந் தாளினிதாய் உன்தனுட நன்முயற்சி மாநலமே யுண்மையுள உதிதமனு மூழியனே.
48. இருந்தனையே கொஞ்சத்தி ஹுண்மையாயே யிருத்துவேன நேகமேலே யாதிபனுப் திருத்தமொடே யுந்தனெச மாண்ணது மகத்துவசந் தோடமுளே செல்வாயே வருத்தமேது மில்கையெயு ணக்கினிமேல் மகிமையோடு வாழ்ந்திருப்பாய் என்றனனே இருதாலந் தேயடைந்த மற்றவனும் அண்டியெச மாணிடஞ்சந் தோடமாயே
49. இருதாலந் தேயடைந்தே அண்டவனே பிறித்திருதா வந்துசம்பா தித்தேனே பொறுந்தினதுண் புத்தியமு யற்சியுமே புனிதமான உண்மையுள்ள ஊழியனே இருந்தனையே கொஞ்சத்திலுண் மையாயே யிருத்துவேன நேகமேலே யாதிபனுப் திருத்தமொடு முன்தனெச மாண்ணது மகத்துவசந் தோடமுளே செல்வாயே,

50. வந்தனரே தாலந்தே பெற்றவனும் வணக்கமிலாதி தீயவனே மூழியனே இந்தோவோர் தாலந்தே யும்மதுவே யினைதெய்டுத்துக் கொள்ளிரே தந்ததேபோன் அந்தோவி கைக்காநி லத்தினில்நீர் அறுப்பங்குதெ விக்காத வோரிடத்தில் எந்தவித முஞ்சேர்க்கும் பாகடின இருதயாயுள் ளோரெனவே யானறிவேன்.
51. பயந்தேயித் தாலந்தை யாஸ்தொடவே பயனிலாவிந் யோகமேசெய் வேணனவே அயலகனு மாருமகதக் கண்ணமிடா ததைப்புதைத்தே வைத்திருந்தேன் பத்திரமாய் பயமகன்குற யிச்சமமயங் கொங்குவந்தேதன் இதண்கணக்கைப் பாரித்துமையொப் புக்கொஞ்சிர் தியங்காதே யானுயவே விட்டுவிடும் இதுபொழுதே தீர்ந்ததெனின் பாராமென்றான்.
52. சொன்னதொரு உத்தரவோ ஆண்டவனுற் சுட்டெடுவே யூழியனின் நெஞ்சத்தை என்னசொனுய் தீயவனே மூழியனே யெப்பொழுதுஞ் சோம்பனையி ருந்தவனே என்னயேசான் னய்விதைவி டாத்தான் ஏதிடமு மேயறுப்பே ஜென்றறிந்தாய் பின்னுமேதெ விக்காவி டத்தினிலே மாபிரியத் தோடுசேர்ப்பே ஜென்றறிந்தாய்.
53. பொட்டெணவே வட்டிபெற எங்பணத்தைப் போட்டிருப்பின் காக்கலைக் காரரிடம் வட்டியொடும் பற்றுவேனே யட்டியின்றி வந்தவுடன் என்னுடைப ணத்தையுமே நட்டமுமே செய்தனுமித் துட்டனுக்கே நான்கொடுத்த தாலந்தை யேயெடுத்தே எட்டியேகொ டுப்பீரே நீவிரதைப் பத்துத்தா லந்துள்ள மாந்தனிடம்.
54. உள்ளவனுக் கிண்ணுமேகொ டுக்கப்படும் உண்மைபரி பூரணமு மேயக்டவான் உள்ளதுமெ டுக்கப்படும் உண்மையிடே யில்லதோனி டத்திருக்கும் யாவுமேதான் என்னளவு உமபயனு மற்றவனே போடுவீர்பு றப்பிருளி விம்மகணை கள்ளமல்ல ஆங்குளதாங் கல்திதேபதான் மாகடினம் பற்கடிப்ப முககயேதான்.

147. பலனடைத்தன், நியாயத்தீர்ப்பு. மத. 25 : 31-46.

55. உருவகமாய்ச் செப்பினரிதம் வருகையினி லுண்மையாய்ந் டப்பவையே சிடருக்கே வருவரேமா மனுமகன்தம் மகிளமையாடே வன்மையுள் தூயவராந் தூதரொடே இருப்பரேதம் மகிமையிரு மாசனமேல் வீற்றிருப்பார் மாட்சியிரு வெந்தனவர் வருவரிதோ அவர்சமுகம் மாந்தரெலாம் வந்தவரே தம்பலன்க ணே பெறவே.
56. நிறுத்துவரே யாசனமுன் ஞாலவரை நிறுத்துவரே வலப்புறமி டப்புறமாய் பிரிப்பரவர் ஆடுகளை பேய்ப்பனுமே பிரிப்பதுபோல் மறிகளைவென் ளாட்டினிங்ரே நிறுத்துவரே செம்மறிக்கொப் பானவரை நிரைநிரையாய் வலப்பாகம் வாழ்வடைய நிறுத்துவரிவென் ளாடுகளை போன்றவரை நிரைநிரையாயிடப்பாகந் தாழ்வடைய
57. பாரிப்பரேமா ராசனவர் அன்பொடுமே பாக்கியராய் வல்லபாகம் நிற்பவரை ஆரிப்பரிப்பாய்ச் சொல்லுவரே ராசனவர் பிதாவினுலா சீர்வதிக்கப் பட்டவரே கேட்பீரும் வாழ்விழையே சொல் லுகிதேன் கீழுலகே தோன்றியதாரம் நாள்முதலே ஏற்படுத்தப் பட்டுமேயா யத்தமான மேலெழில்ராச் யத்தையேயச் தந்தரிப்பீர்.
58. இருந்தேனு ணவிலாதே மாபசியாய் எனக்குணவே யிய்ந்தீரே யிண்பமொடே வருந்தினேனே மாகொடிய தாகத்தால் எனதுடதா கந்தீர்த்தீர் தீர்வாரி தீதே திரிந்தேனே யாருநாடா அந்தீ னுய் அரவணத்தீர் சேர்த்தெணையே யன்பொடுமே இருந்தேனே யாடையில்நிர் வாணியாயே யிருக்கமொடு முடின்றே யாடைதந்தே.
59. வருந்தினேன நோயினுற்ப உக்கையினில் தேடிவந்து மேவிசாரித் தீரெண்யே இருந்தேனோர் கைதியாகக் காகலிலே வந்தெண்டீர் தேற்றினிரி ரக்கமொடே அருந்தவமா யிவ்வளவுஞ் செம்தெண்கே யாற்றின்றே நல்லதொண்டே யென்பரவர் அறிந்திலேமே யாதுமிவை செய்ததாயே யீதலாமே யல்லவென்பார் நீதிமான்கள்.

60. பார்த்துளேமெப் போதுமைப் பசித்தவராய் தீர்த்துளேமோ வும்பசியா
காரமீய்ந்தே
தீர்த்துளேமெப் போதுமது தாகத்தை தீட்திதழுமக் கேகொடுத்தோ
மெப்பொழுதோ
சேர்த்தரவ ரணைத்துளேமெப் போதுமையே திக்கிலாவோ ரந்தியனுய்ச்
காண்டதுண்டோ
போர்த்ததுமெப் போதுமையே யாஸ்டயினுல் மேற்புடவை யில்லராய்திதி
நித்ததுண்டோ?
61. அறிந்துமெப் போதுமைப்ப டுக்கையினில் நோயராயுங் காவலிலை
கைதியுமாய்
திரிந்துதேடி வந்ததுண்டோ உம்மையுமே திட்டமாய றிந்திலேமென்
பாரிவரே
சிறியவரென் சோதரரில் யாவனுக்குஞ் செய்தநஷ்டை யாதெனினு
மேயதையே
பெரியதாக என்தனுக்கே செய்ததென மாபெரிதாய்ச் சொல்லுகிறேன்
என்றுகரப்பார்.
62. நோங்குவரி டப்பாகமே நிற்பவரை நோக்கியேசொல் வாரசபிக்கப்
பட்டவரே
நீங்களோரு நண்மையுமே செய்தறியீர் நீங்குவிழே யிங்கிருந்தே
யென்முனின்றே
ஆங்கொடிய பேய்க்குமவன் துச்சருக்கு மாரயத்துமே யானநிதய அக்கிளியுள்
போங்களும்பங் கிடையேநீர் தேர்ந்துகொண்டார் பூவுலகில் நீரிநுக்குஞ்
காலத்தில்
63. இருந்தேனு ணவிலாதே மாபசியாய் போசனந்தந் தென்பசியே
தீர்த்ததுண்டோ?
இருந்தேனே மாகொடிய தாகமாயே வார்த்துவலந் தீர்த்ததுண்டோ
என்தாகம
திரிந்தேனே யாருமண்டா அந்தியனுய்ச் சேரித்தாவ ணைத்ததுண்டோ
அன்பொடுமே
இருந்தேனே யாஸ்டயில்நிர் வாணியாயே முடினீரா ஆட்டயா
விரக்கமொடே.
64. வருந்தினேனே நோயினுற்ப டுக்கையிலே தேடிவந்து மேவிசாரித்
தீராநீர்
இருந்தேனே கைதியாயே காவலிலை வந்தெனையி ரக்கமொடே
தேற்றினீரா
அறிவீரி வற்றிலேது மேசெயாட்த நீரசட்டை யாயிருந்தீரி எஸ்பரவரி
அறிந்திலேமே யாண்டவனே யாதெனினும் யாமசட்டை யாயிரீராம
நிந்திருந்தால்.

65. எப்பொழுது கண்டுளேம்ப சித்தவராய் எப்பொழுதோ கண்டுளேந்த வித்தவராய் எப்பொழுது கண்டுளேமோ ரந்தியராய் எப்பொழுது கண்டோமோ உடையில்றி எப்பொழுது கண்டுளேமோ நோயராயே யெப்பொழுது கண்டுளேமே காவலிலை இப்படியிருக்கவேயொத் தாசையுமக் கெப்பொழுது செய்யாதே போனமென்பார்.
66. எப்படிநீர் தள்ளியேயிச் சின்னவரி வெவற்குமேநீர் செயவிலையோ யேதெனினும் அப்படியே தள்ளியேந் ரெண்ணியுமே யெனக்கதையே செய்யவில்லை நீவிரென்பார் இப்படியே யீசுகயிலாத் தீயரிவர் இழிநிதிய ஆக்கிணையை யேடைவார் அப்படியே யங்குளராம் நீதிமான்கள் ஆழிவிலாசி வண்பெறவும் செல்வரென்றார்.
67. வினவியதஞ் சீடரேய றிந்துகொள விதவிதவு தாரணங்க ளொப்பணையால் இனமொடுமே தாம்வருநாட் டோற்றுத்தை யெருசலேமி னந்தநாட்கு றிப்புகளை மனதினிலே தாமிருத்தித் தங்களையே வருந்தினத்திற் காப்பதற்காய்ச் செப்பினரே இனிச்சமீப நாளினிலே நேரிவதையும் இதமொடுமே சீடருக்கே செப்பினரே.
148. மரணத்தைப் பற்றிய கடைசியறிவிப்பு, மத. 26:1, 2
68. காடுசெல்போக் காடுபட்கா வரமறிகள் காரியமாம் பூபவமே தீர்ப்பவரே ஆடென்தைம் மைப்பலியா யேபடைக்கும் அந்நானும் நெருங்குவத றிந்தவரே சீடருக்குச் செப்பினரி ரண்டுதாட்பின் திவ்யபட்காப் பண்டிகையா பண்றுதெய்வ ஆடெனுக்கு ருகில்மனு மைந்தனுமே மாளியுத ரொப்புவிப்பா ரெண்றறைந்தார்.
- செவ்வாயிரவு புதன் வியாழன்
149. பெத்தனி
வேறு
69. திருப்பலி மறியாங் குருபரன்தந் திருவப தேசமே முடிவடைய இருவறு சிசியரோ டெமுந்திருந்தே யேழிக்கெபறு மொலிவமா மலையினில்றே அருகுபெத் தனிப்பதி யடைந்தணரே யருளொடு நண்பரி ஞகமடைந்தே மருங்கு மனத்தினர் இரவினில்நிம் மதியொடு சக்கமுறக் கழித்தனரே.

70. மறுதின முதிததோர் தினத்திலுமே மரியாள் மார்த்தாள் லாசரோடும் இருவரும் வருடனால் இருநினங் கழித்தன ரமைதியாயே எருசலைம் பதியினுக் கூலாதும் பிறிதெதும் புரியா தமரிந்தனரே எருசலைம் பதியினி வழைதியில்லை ஏதிரிகள் மனமுமே யமர்ந்ததில்

150. எருசலைம் சதியோசனை துரோகி.

மத. 26:3-5; மாற். 14:1, 2, 10, 11, ஹக். 22:1-6.

71. கூடினர் சனத்தினி மூப்பருமே கொடுமணக் காய்பா அரண்மனையில் நாடினர் பெரியவாச் சாரியரும் நூட்டிலை நீங்குபா ரகரெல்லாம் கூடின ரவர்பெருஞ் சங்கமாயே கொலைசெயத் தற்பரனி திருமகளை தேடினர் பலவகை மாரிக்கமுமே திடமொடும் யோசனை யினிலாழ்ந்தார்.
72. எண்டிசை யிருந்துங் குழுமியராம் இத்திரன் சனங்களே யடர்ந்துளதாம் பண்டிகை யிதிலே பிடிப்பதினுற் பதற்றியே கலகழும் புரிவிவர் கண்டமே வருமெனத் தெரிந்தவரே கவலை கொண்டவரா யிருக்கையிலே அண்டிவந் தனஞோர் கெடுதுரோகி யவரிடந் தனிமையாய் யூதாசே
73. பணப்பையே சுமந்தவன் பணக்கணக்கே கவனமாய் விசாரணை நடத்துவோனே பணத்தினில் நிதமுமே பழகியதால் பணப்பே யாலே யலைக்குமின்தோன் குணமுமே யறிந்தவன் கெடுதுரோகி குடியைச் செடுக்கவே துணிந்தவனே தனக்குமெப் பொழுதுமே நலம்புரிந்த தனதுட குருவினுக் கேதுரோகி.
74. கணமிதி லேரயுமே யுங்கவலை கவலையே தீர்க்கவே வந்துளேனே சணத்தினிற் காட்டியே கொடுப்பேன் உமதுட சத்துரு யேசுவையே பணமேரா பாதலம் மட்டும்செலும் பணமே பெண்ணுட வாஞ்சையுமே பணமெனக் கெவ்வள வளிப்பீரோ யகருவீர் என்றனன் தோசியவன்.
75. காட்டுவே னெண்றனை யுறுதியாமோ கபடுமோ யாதுமே யிதிலிலையே தாட்டிக மாகந டத்துவலயோ தடையெது மேயிலை காசதர கூட்டமில் லாததோர் தருணத்திற் குணமொடு காட்டிக் கொடுப்பவையோ வாட்டமில் லாதே தருவோமே வகையொடு காசமுப் படேதயென்றுரீ.
76. இப்படி யிசைக்கவே யிவர்களுமே சென்றன னினங்கியே தோசியிவன் எப்படி யிதையான் முடிப்பேனை எப்பொழு தகட்டகுவே னிப்பணமே தப்பியே போகா திப்பொருளை தக்கவோர் முயற்சியே செய்குவேனே எப்போ சமையுமே கிடைக்குமென ஏங்கியே யிருந்தான் தோசியிவன்.

வியாழனிரவு

- 151.** பட்கா. மதி. 26:17-20; மாறி. 14:12-17; லூக். 22:7-18.
17. வந்ததே பட்காத் தினமாம்நாள் வந்தனர் சிசியரே யவரிடமே இந்தநாட் பட்காப் பலியேயா மெவ்விட மொழுங்கே செயவென்றார் இந்தநீ ரிருவரும் நடந்துசெலும் பேதுரு அருளனு மிருவருமே உந்தியே நகருளை செஸ்வீரே உம்மெதிரி வருவா ஞாருமனுடன்.
18. தண்சலக் குடமே சமப்பவனே தங்கெச மாணகஞ் செஸ்பவனே பிண்செலு மவண்செலும் எழியாயே பிறிதொரு வழியே யோதீர் தின்னமா யவுண்புகு மகமடைந்தே தீர்க்கமாய்ச் செஸ்வீர் வீட்டினுளே கண்ணிய ஏகத்தின் தலைவனிடம் காரியங் கருத்தொடு சொல்வீரே.
19. எனதுட வேளையே வெகுசமிபம் இத்தினத் தினிலிப் பட்காவே எனதுட சிசியரும் பானுமொன்றார் இனமொடு தனித்தே புசிப்பதற்காய் உனதுட வகத்தினிற் ராகுந்தவிடம் எவனுணு தெனவுமை வினவவுமே இனமொடு மெமதுட ரபியெண்மையே யிவனுமே யனுப்பினு ரெண்சிசால்வீர்.
20. வீட்டினி லுளதோரி மேலறையே யதிமிகு வசதியா மறையினிலே போட்டிருக் குமேயதிற் கம்பளங்கள் புசிப்பதற் குகந்ததா யிடமொன்றே காட்டுவா ஏறையில் நீரொழுங்கை கடிதினில் நடத்துமென் றஹுப்பினரே வீட்டினுட்பு குந்துகண் டாரதேபோல் பலிவிருந் தைத்தயார்ப் படுத்தினரே.
21. நெருங்கின தவருட சருணமுமே யிந்தில் லோகமே விட்டகல் நெருங்கின தவருட தருணமுமே நேசபி தாவிடஞ் செங்றமர நெருங்கின தவரது சமையமுமே நித்தியர் சித்தமும் பூர்த்தியுற நெருங்கின தவரது சமையமுமே மெய்யொரே பட்கா ஆசவுமே
22. நெருங்கிய வந்தத றிந்தனரே நீசனுந் துரோகியின் வேளையுமே அறிந்துமே யிருந்தனர் யாவையுமே யவரிருந் தனரா யத்தமாயே தெரிந்துமே பட்காப் பலியிதையே சீட்ரோ டேபுசித் தேமுடிக்க தெரிந்துகொண் டவராஞ் சிசியரோடே செங்றவர் பந்தயி வேயமர்ந்தார்.
23. புசித்தனர் தமதுட சிசியரோடே பொருந்திய பட்காப் போசனமே புசிக்குமத் தருணஞ் செப்பினரே அருமையாம் பொன்னிலும் மேல்வுசனம் புசிக்கவே யுமதொடு மிப்பட்காப் பொருந்திய வாஞ்சலை ளக்கதிகம் புசிக்குமென்க கடைப்பட் காலிதுவே மிகுபொலாப் பாடுகள் யான்படுமுன்.

84. இட்டமா யுமக்கியா னுரைக்கிறேன யிங்கினிப் புசிப்பதில் யான்தையே திட்டமாய்ப் பரமராச் சியத்தினிலே செவ்விதா யிதுநிறை வேறும்வரை இட்டமா யெடுத்தனர் பாத்திரமே யின்பொடு தோத்திர மேசலுத்தி எட்டியே கொடுத்தனர் சீடருக்கே யெடுமிதைப் பகிர்ந்த பருகுமென்றார்.

152. எவன் பெரியவன்? கால்களைக் கழுவதல்.

லாக். 22 : 24-30; யோ. 13 : 2-17.

85. பந்திலி லமர்கிற வேளையிலே பன்னிரு சிடரோ டெபரனே முந்தியே யமர்ந்தான் சானெண்போன முன்னவன் மார்பினிற சாய்ந்தனனே முந்துவோ ணெதனிலும் பேதுருவோ என்னதே முதலிடம் என்றனனே முந்தியே வந்தவன் யானலவோ யான்முதல் என்றான் அந்திரோயா
86. இந்தவி தமேசாலப் பிறசிசியர் இசவினர் பதறியே பேசினரே முந்திய விடமென தென்தெனவே முனிந்தே தாக்கமே புரிந்தனரே சநிக்க மணிந்தவரி மணவமைதி யுலகினிற செனித்தவர் தாழ்மையாயே பந்தியில் விருந்தே யெழுந்தனரே தரித்தனர் பணிவிடை வேடமுமே
87. பழந்துணி தமதரை தரித்தனரே பாத்திர சலங்கர மெடுத்தனரே பழமை யுணரா மதியிலரை பன்னிரு வரையே யனுகினரே மழந்தாள் முடக்கிப் பணிவொடுமே முட்டினி விருந்தே யடிவரைக்கும் களங்கமே சிறிதுமில் லாவிதமாய் கால்பதங் கழுவிய துடைத்தனரே.
88. வந்தனர் பேதுரு விருக்குமிடம் வகையொடு பதங்கால் கழுவவுமே அந்தவி தமேயென் புதங்கால்நீர் கழுவத மூக்கா காதெனவே இந்தவி தமேயவன் மொழியவுமே யிசைத்தா ரிதனுட ரகசியமே அந்தமா யிதுபொழு திதையறியாய் அறிகுவை யதையே யிதன்பினன்றார்.
89. கழுவலே கூடா தோர்பொழுதும் எனதுட கால்களை யென்றனனே கழுவவு மிலையோ யானுகையே யெனதிடங் காணுய் பங்குனக்கே கழுவதல் போதா தாண்டவரே யெனதுட கால்களை மாத்திரமே கழுவவீ ராண்டவா என்கிரமும் கழுவுமென் கைகளும் என்றனனே.

90. முழுகின ஞமொரு மனுடனுமே முழுவதனு சுசியே யடைந்தவனே கழுவத வாசியங் காலகளையே கரந்தலை கழுவத வாசியமில் முழுவதனு சுசியே யடைந்தவர்நீர் முழுவது மலந் ரணவருமே பழுதுள ஞாருவனங் கிருந்ததினால் பகரந்தன ரணவரு மிகவெனவே.
91. முடித்தனர் கழுவியே காலகளையே முடிய பழந்துணி களைந்தனரே எடுத்தனர் தரித்தனர் தமதுடையே தம்முட இடத்தினி லமரிந்தனரே கொடுத்தனர் தமதுட போதனையே தூயமா திரியன ஒழுகுவிரே படியுமே யெனதுட தாழ்மையே பற்றுவீ ரெனதுமுன் மாதிரியே.
92. ஆண்டவன் மாரெனு மரசர்களே பறசனதி தவரையாள் பவநளரே ஆண்டவன் மாரதி பதிசஞுமே யாட்சியா மதிகா ரம்முளோரோ ஆண்டுமே மாகொடு கடினமாயே யவநுப காரிக ளனப்படுவாரி வேண்டிய திலீயே யதுவுமக்குள் வெறுப்பி ராகா தலையுமக்கே
93. இருப்பா ஞகவோர் பெரியவனே எளியதோர் சிறியவ ஞகவுமே இருப்பா ஞகவோர் தலைவனுமே எளியதோர் பணிவிடை யாளனவே பெரியவன் பந்தியி விருப்பவனே பெரியவன் பணிவிடை செய்பவனே பெரியவன் பந்தியி விருப்பவனே பெரியவ ருமக்கே யான்திசமே.
94. மெய்யோ எமான் தண்ணிவிட மேலோன் பணிவிடை செய்பவனே மெய்யோ அனுப்பினன் தண்ணிவிட மேலோன் அனுப்பப் பட்டவனே மெய்யே யுமக்கியா ஞாந்டவரே மெய்யே பணிவிடை செய்தேன மெய்யினக யறிந்தே செய்குவிரே மெய்யே யிதுசெயில் பாக்கியரே.
95. எனக்கே வந்துள சோதனைகள் எவற்றிலும் நிலைத்தவர் நீவிரே எனக்கோர் ராச்சியம் என்பிதாவே யினிதொடு மேற்படுத் தியதேபோல் உமக்கோர் ராச்சிய மேற்படுத்தி யுவப்பொடு மருள்வேன நிசமுமக்கே சமதுட ராச்சியப் பந்தியிலே யெனதொடும் போசன மருந்துவீரே.
96. அந்தமா ராச்சியம் வரும்பொழுதில் அடைகுவீ ரதிமிகு மேன்மையுமே அந்தமாய்த் தோன்றுவீ ரசராயே யமநுவீர சிமமா சனங்களிலே சொந்தமா மிசரேல் சனத்தவரை துவாதசக் கோத்திரத் தார்களையிய அந்தமாய் நீதியே செய்வதந்தக யமருவீர ஞாயமே தீர்ப்பவராய்.

153. காட்டிக் கொடுப்பவன்.

மத. 26:21-25; மாற். 14:18-21; ஹக். 22:21-23; யோ. 13:18-30.

97. உமதனை வரையுமே சூறித்தியானே யுரைத்தே யிலையிதே வசனமேதான் உமதுளே யான்தெரிந் துள்ளவற்றை யறுதியா யறிந்திருக் கிடேறனிசமாய் உமதுளே யொருவனே குருவென்யே யறுதியாய்க் காட்டுவான் சத்தியமே எமதொடு மமர்ந்துமே யந்தியிலே யிருக்கிற னிதுநிசம் அம்மனுடன்.
98. என்தனே டப்பம் புசிப்பவனே யெனதுமேற் குதிகா வெடுப்பனை முந்தியே மாமறை வசனமே தான் உறுதியாய் மொழிவது மறிவீரே இந்தவு கொப்படி யெனக்குமிதே யிரவினில் நடக்குமே நிசநிசமே முந்தியே சொல்கிறேன் நடக்குமுனே முடிவினில் யானவ ரெனஅறிய.
99. என்தனி ஹாழ்யனை யேற்பவனே எண்ணைபே யேற்பவ ஞகுவானே என்தனை யேற்பவ ஞரெனினும் ஏற்பவ னெண்ணைய னுப்பிக்குறை என்தனி ஞாங்க வங்குகிப்போ ஏங்குதே யென்மன மென்னுள்ளொ என்தனை யுங்களி லேராமனுடன் காட்டியே கொடுப்பா னிவ்விரவில்.
100. ஆவ்வித மஸர்க்கவரி சொல்லவுமே யடைந்தன ரவரிகளே மிகுதுயரம் ஒவ்வொரு மனுடனுங் கேட்டனனே உண்மையோ யானே யானேதான் இவ்விட மிருப்பவன் தாலத்தில் என்னெடுங் கரம்கிடு பவனேதான் இவ்விதம் மனுமகன் போகிறுரே வெறுதிய படிதிரு மறையினிலே.
101. எந்தமா னுடன்மனு மைந்தனைபே யிதுவிதங் காட்டியே
கொடுப்பனைனில் அந்தவோரி மனுடனுக் கைய்யைய்யோ அவன்பிற வாவிடில் நலமென்றார் அந்தவி தமேயு தாசவனும் யானே ஆண்டவர என்றனனே தொந்தமா யவரையே கேட்கவேந் சொல்லிய படியே யென்றனரே.
102. இப்படிக் காரியம் நடைபெறும்போ தெண்ணமிட் டனரே பன்னிருவர் ஒப்புமோ ஸதுசெய் பவனைவனே என்றெரு வரையொரு வரேநோக்கி அப்பொழு தன்பனே யவருடைய மரசிபினிற் சாய்ந்திருப் பதையறிந்தே அப்பொழு தன்பனை வினவவுமே பிற்றரன் பரிடமே சிமிட்டினுடே.

103. ஆண்டவ ராகுமாரி மேற்சாய்ந்தே யருளனு மவரை விணவினனே ஆண்டவா அவனெவனி என்றுரைக்க அருளொடு மருளனுக் கறைந்தனரே எண்டிதே துணிக்கையை யான்கொடுக்கப் பெறுபவ னெவனீ
அவன்றிவாய்
ஆண்டவரி துணிக்கையைத் தோய்த்தனரே கொடுத்தன ரதையு
தாசிடமே.
104. துணிக்கைப் பெறவே யண்ணவனுள் துரிதமாய்ப் புகுந்தான் சாத்தானே துணிவொடு செய்வாய் செய்வதையே துரிதமாய் நீங்கியே யென்றனரே துணிக்கை பெற்றம் யூதாசோ சுருக்காய்ப் பந்திநின் நெழுந்தனனே துணிந்துமே சென்றன ஏச்சனமே குணமில் வரிச்சக ரிடமேதான்.
105. விண்டவ ருரைத்ததின் விவரமுமே யறிந்திலர் பந்தியி விருந்தவரே பண்டிகைக் கவசியப் பொருளெனதுவும் பரிவொடு வாங்கவே
பகரிந்தனரோ
அண்டையிலு ளரெவரி தரித்திரருக்கே அவசிய நன்மை செய்வெனவோ
ஆண்டையி விருந்தவர் சிலர்நினைந்தார் ஆகன்றனன் யூதாச்
அவனிருந்தே.

154. திருவிருந்து நியமனம்.

மதி. 26 : 26-29; மாற். 14 : 22-25; லூக். 22 : 17-20.

106. அப்பமே யெடுத்தாரி தங்கரத்து லாகியே செய்ததைப் பிட்டனரே செப்பியே யவரிது வசனமேதான் கொடுத்தார் பதினேரு சீட்ருக்கீ தப்பிலா துமக்காய்ப் பிடப்படுமென் சரீரமா யிருக்கிற தேயிதுவே இப்பொழு திகைப்பெறு மிதைப்புசியும் எனைநினைப் பதற்கா யிலைதுசெய்யும்.
107. பாத்திர மெடுத்தன ரப்படியே பரவச மொடுபுசித் தானவுடன் தோத்திரஞ் செய்துது தித்தனரே கசியறக் கொடுத்தனர் சீட்ருக்கே போற்றியே பருகுவீ ரெனதுடைய புதுவுடன் படிக்கையின் ரத்தமிதே ஆத்திர மொடுமுமக் காய்ப்பலர்க்காய் யருள்மளிப் புறும்படி சிந்தியதே.
108. இதிலே பானமே செய்குவிழீ எனதுட வசனஞ் செவிகொடுமில் இதிலே பானமே செய்யும்பொழுதே எனைநினைந்தினை நடத்துவீரே புதியபெயன் தந்தையின் ராச்சியத்தில் புதிதாம் ரசம்யான் பருகும்வரை இதையா னினிப்பரு குவதிலையே யெனவுறைக் கிழேனுமக் குழுதியாயே.

155. சீடர் இடறல் — பேதுரு மறுதலிப்பு முன் கூறல்.

மத. 26:31-35; மாற். 14:27-31; ஹக். 22:31-38; யோ. 13:31-38.

109. மகிழ்மையே யடைகிறு ரிதுதருணம் மனுமக ஞமவ ரிதுமுதலே மகிழ்மையே யடைகுவ ரவர்மூலம் மகிழ்மை வான்பரன் கடவுளுமே மகிழ்மையே யடைகிலோ கடவுளுமே மகிழ்மைசெய் குவர்தந் திருமக்ஞை மகிழ்மைசெய் குவரவர் துரிதமென அகமகிழ்ந்து ரெத்தனர் குருபரனே.
110. இன்னுமே சொற்பக் காலமேதான் இருப்பதும் மோடியான் பிள்ளைகளே என்னியே தேடுவீர் ஆயினும்யான் செலுமிடம் வரமுடி யாதுமாலே முன்னெரு காற்சொனை நூத்ருக்கே முடிவிலு மறுதர மிதுவசனம் சொன்னென் யானுமக் கிப்பொழுதும் இருப்பீரி திடமொடுஞ் சோர்விலாதே.
111. ஒருவரி லொருவரன் பாயிருமின் உமில்யா ணிபுகரிந் ததேபோலே ஒருவரி லொருவரன் பாயிருமென் கிருபுதுக் கற்பனை பீய்கிறேனே ஒருவரி லொருவரன் பாயிருந்தால் உலகினுக் கேயருஞ் சாட்சிகளே அறிவுரே யனைவரும் நீவிரெலாம் அருமை யாமென் னுட்சிடரே.
112. எங்குபோ கிறீரோ ஆண்டவரே யென்றுமே கேட்டனன் பேதுருவே அங்கிப் பொழுதென் சின்வரவே கூடா தப்பாற் பின்வருவாய் அங்கிது பொழுதே யான்வரவே யாகாக் காரண மாணதென்னே இங்கிதோ எனதுட சிவணையும் ஈப்ந்தருள் வேணுமக் கிதுதருணம்.
113. கொடுத்திருள் வாயோ வனதுயினரக் குருபர ஞமெனக் கிதுதருணம் தொடுத்ததோரி திருமறை யெழுத்தேபோற் கேடுவேன் மேய்யப்பன் வெட்டுவேனே எடுக்குமே யோட்டமச் சணமறிகள் இவணவ ணைவனுமே யோடிவிடும் நடக்குமே யதுவிதம் நழுவுவிரே யிடறிதேய யிவ்விரா என்னிமித்தம்.
114. உமக்குமுன் செல்கிறேன் கலிவிநாடே யிரித்தெழுந் ததன்பினுல் என்றனரே உமதுட நிமித்தமா யனைவருமே யிடறிதேய யொருமித் தோடினுமே உமதுட நிமித்தமா யெதுவரினும் ஒருபொழு துமேயிட நேரென்றான் எமதுட நிமித்தமா யிடறுதேய இனுமுனக் குரைப்பதைக் கேள்கவனம்.

- 113.** வேண்டியுள் சத்துரு எனைவிர்பி யுங்களைப் புடிடக்கூவ வொகுபலமாவ் ஆண்டுள் வீண்பத ரசற்றவுமே சீகாதுகைம் மணிக்ளைப் போல்ராத்தம் வேண்டியே னேபரிந் துங்காயே யுங்விசு வசபை யொழியாகித மீண்டுசோ தரரைத் திடப்படுத்து நீயனந் திரும்பியே யதன்பினுவே.
- 116.** காவலோ சாவுமோ எதுவரினும் மாகடுஞ் சோதனை வந்துறினும் ஆவலாய்ச் செலவே யுமதுபிச்ன யத்தமே யானெனப் பேதுநாவே சேவலே கூவுமுன் னிருதரமே திட்டா யானறி யேவென்னவே மேவிமுந் நேரமே மறுதவிப்பாய் மெய்மெயே யில்விரா என்றனரே.
- 117.** மறுதவி யேனுமை யாண்டவரே மாட்சியார் கடவுளின் திருச்சகனே வெறுப்பதி வென்னுட போதகரே மேன்மை நிக்றந்த குருபரனே மறுதவி யேனுமை யோர்பொழுதும் மாறேந் சொல்கிறேன் எனவரைத்தான் மறுதவி யேழுமை யாண்டவரே என்றுரைத் தார்மறு சிசியருமே.
- 118.** பணஞ்சா மான்யை பாதரட்சை பிறிதொரு பொருளுமே யெதுமிலராய் சணப்பொழு தேனுமே தாமதியா தவசர மொநிக்நீர் போமெனவே அனுப்பிய காலையி ஒங்கஞுக்கே அனுவள யெனுங்குறை யிருந்ததுண்டோ அனுவள கெனுங்குறை யாதுமில்லை யைவரு முரரத்தா ருறுதியாயே
- 119.** உள்ளவன் யாதுமே பைகளைப் பெய்தே யுவப்பாய்ச் செலுமிப்போ இவ்லதோன் ஏதொரு பட்டயமே சிருக்கிற வத்திரம் விற்றதனால் கொள்ளுக யாதொரு பட்டயமே கொடியதோர் காலை வரும்ஸிசமே சொல்லிய வாக்குமே யெனக்குறித்தே நிறைவுறப் போகிற தேசிக்கிரம்.
- 120.** இவருமே யக்ரமக் காரருளே யொருவரென் நெணப்படு வார்எனவே அவமதிப் பொடுசொலும் வசனமெனில் அவசியம் நிறைவுற வேண்டியதே இவணுமே குருபரன் பகரவுமே இருக்கிற திவகனாகு பட்டயமென் றவர்களு முரரக்கவே மறுமொழியாய் அமல்லே பகர்ந்தனர் போதுமென.

**156. இறுதி உறையாடல். யோ. 14-16. முடிய
1. தேற்றரவாளன். யோ. 14.**

- 121.** இன்னுமே தொடுத்தனர் குருபரனே யினியதாம் வசனமே சிசியருக்கே கன்னியே யுமதுட இருதயமே கலங்கவேன் டியதில் சீசனமாயே மன்னுமா மகிபராங் கடவுளின்மேல் வையுமெப் பொழுதும் விசவாசம் என்னுட பேரிலு மதுவிதமே வையுமெப் பொழுதும் விசவாசம்.

122. அறியுமென் தந்தையர் வீட்டினிலே யிரைக்வர சங்டம் முண்டனவே தெரியவே செய்திருப் பேனுமக்கே திட்டமா யப்படி யில்லையெனில் தனித்திருங் கொஞ்சநா விவ்வுவகில் தாண்டியே செல்கிறே எவ்விடமே அரியதா மாட்சியுள் ளோதலமா யத்தமே செய்யயான் போகிறேன்.
123. நான்சென் றுமக்கொரு தலத்திணையே நலமா யத்தமே செய்தபினுல் நானிருக் கிறதொரு தலத்தினிலே நலமாய் நீவிரு மேயிருக்க நான்வின்ன மறுதரம் வருகிறேன் நலமுறச் சேரிக்கவே யுமையெனிடம் நான்செலு மிடத்தை யறிந்துள்ளே நலமொடும் மாரிக்கழு மறந்துள்ளே.
124. அறிந்திலேம் நீர்செலு மிடத்திணையே யறிவது மெப்படி யதன்வழியே அறியுமோர் சாதியு மிகூயெமக்கென் றறைந்தனன் தோமா சிசியனுமே அறிந்துகொள் விகைவழி யேயான் அழர்வமாஞ் சத்தியஞ் சிவனுமே அறிவீர் யாருமில் யென்யலாதே யருள்மிகு தந்தை யரிடம்வர.
125. அறிந்திருங் திரெனில் என்கணையே யறிந்திருப் பிரென் தந்தையரை அறிந்துமே கண்டே யிருக்கிறேரே யிதுமுந வவரையே யென்றனரே அறிவீர் காட்டுவீர் தந்தையரை யருளொடு மெமக்கே யிப்பொழுதே அறிவோ மதுவே போதுமென அறைந்தனன் பிலிப்பெனுஞ் சிடனுமே.
126. இன்னுமே யெனைந் யறிந்திலையோ எக்கெனுடு மித்தணை நாளிருந்தும் என்னையே கண்டவ னெவகெனுருவன் என்தன் தந்தையைக் கண்டவலனே எக்கே இப்படிக் கேட்டாய்ந் எனக்குக் காட்டுவீர் தந்தையென என்னிற் றந்தையு மவரிலுப்யான் இருப்பதை விசுவசிக் கிறதிலையோ?
127. சொன்ன வசனம் உமகொடும்யான் என்கப் மாண்தாம் வசனமல்ல என்னில் வசிக்குந் தந்தையரே பிக்கிரி யைகளே நடத்துகின்றாரி என்னிற் றந்தையு மவரிலுப்யா னிருப்பதை நம்புமி னில்லையெனில் எக்குடு கிரியை நிமித்தமாயே யெனைநம் புவீரே எனவுரைத்தார்.
128. சொல்லுகி றேனிதை யுங்கருக்கே சொல்லுகி றேனிதே மெய்மெயாயே செல்லுகி றேனெனின் தந்தையிடம் செல்வதி னுலென் நம்புவோனே. அவ்வில்ல வாதுமே செய்குவனீ யான்செயு மாவருங் காரியங்கள் எவ்வியில் வாதிதிற் பெரியவுயாம் மேலாங் காரியஞ் செய்குவனே.

129. எதனையுங் கேட்கிலென் நாமமதில் என்பிது சுகளைனில் மசிளைப்பட அதனையே செய்குவே னுங்களுக்கீ ஆட்மிகத் திட்டமாய்ச் செய்குவனே எதனையுங் கேட்கிலென் நாமமதில் நீங்களே யட்டவீரி இதுவெய்யீய அதனையான் செய்வே னுங்களுக்கே யட்டியில் வாதுமே தடையிலாதும்.
130. என்னிடம் நீவிரன் பாயிருந்தால் எனதுகற் பண்ணொக் கைக்கொளுமிக் கூட்டுரை நீதையை வேண்டுவேனே யினைந்தே யுமதுமே வண்புகூராந்தே இன்றுமென் ரென்றுமே யும்மொருமே யிருக்கவே சத்திய ஆவியராம இன்னென்று தெற்றர வாளனையே யிருக்கியே யருள்வா ருங்களுக்கே.
131. அந்தமா சத்திய ஆவியரை கானு தறியா திருப்பதனுல் இந்தவு வகமவ் வாவியரை யென்றுமே யடையா திருக்குமெயாய் வந்தவு ரும்மொடு தங்கியுமே யுமதுளே தரித்தே யிருப்பதினால் எந்தவு தமுமே நீரவரை யினிதா யறிந்துகொள் வீர்நலமாய்.
132. இன்னுமே யானுமை யில்வுலகில் திக்கிலா கவராய் விடுவதில்கை பின்னும் யான்வரு வேனுமிடம் பேணியே யுங்களை விழும்பியுமே இன்னுமோர் கொஞ்சக் காலத்திற் என்னையே காண்பதில் வில்வுலகே என்னைநீரி காண்பீர் நீர்பிழைப்பீர் ஏனைனில் யான்பிழைக் கிறபதியால்.
133. என்பிதா வினில்யா னிருப்பதையும் நலமிக எனில்நீ ரிருப்பதையும் இன்னுமு மிலேயா னிருப்பதையும் இன்தொடு மதுக்கி மறிந்து காள்வீர என்னுட சிறந்தகற் பண்ணொடிய யெவ்வென்று வனுங்கைக் கொள்வனைனில் என்னையே யவனிபின் பற்றுபவன் என்திட மசிபுகூராந் திருப்பவனே.
134. எனதுமே வண்புகூர் வோனைவனே எனதுட அல்லினுக் குரியவனே எனதுட நந்தையி னன்பினுக்கும் இசைந்தவோர் பாத்திர னுவவனே எனதுட அங்பவன் மமலிருக்கும் இருப்பே ஸெயவன் கூடுபவயான் எனையுமே யவனுக் கண்பொடுத்து யினிதொடுங் காட்டுவேக என்றுவரத்தார்.
135. இந்தவோர் கேள்வியே கேட்டனவே டிடா சிதானும் யுதாசே இந்தவு வகினுக் குமமைசீயநீர் வெளிப்படுத் தாதவேரர் காரணமென்கி என்னகா ரணமோ வுமமையெக்கே வெளிப்படுத் துவகே யென்றனவே இன்னவி தமுறைத் தாஷவனுக் கெதிருமொழி பாகவே யேகபரன்.

136. எனதிட மண்புகூரிந் தாலிலாருவன் எனதுட வசனஸ் கைக்கொள்வான் எனதுட தந்தையு மவனிடமே யினிதொடு மண்புகூர் வாராருளாய் எனதொட தந்தைய ரொடுவருவேஷ இருவரு மவனேடே வசிப்போம் எனதுமே வண்பிலா தவனெவனே எனதுட வசனமீம் கைக்கொளானே.
137. வசனமே யுரைக்கச் செவிகொடுத்தீர் வசனமோ எனதுட சுயமலவே வசனமே எண்ணிவ ணனுப்பியரா மெனதுட தந்தையரி வசனமேதான் வசனமா மிவைகளை யுரைத்துமக்கே வசித்திருக் கிறபொழு துமதொடுமே வசனமு ரெத்துமை யுணர்த்துவரே வருகிற தேற்றர வாளனுமே.
138. அவரிபரி சுத்தரா மாவியரே யவரிமெய்த் தேற்றர வாளனுவாரி அவரைய னுப்புவர் தந்தையரே யனுப்புவார ரவனரயென் னுமமதால் அவர்வரும் போதவ ரும்யிடமே யனைத்தையும் போதிப் பாருமக்கே அவர்நினைப் பூட்டுவாரி நீரறிய உமக்கியான் சொல்லிய வாமைத்தும்.
139. விடுத்துமே செல்கிறே னுங்களுக்கே யினையிலா எனதுட நிம்மதியே கொடுக்கிறேன் யானுமக் கிப்பொழுதே குணமுறு எனதுட நிம்மதியே கொடுக்கிற தேயிலை யானுமக்கே யுலகமே கொடுக்கிற பான்மையாய் நடுக்கமோ கலக்கமோ வேண்டியதில் இருமின் நலமுறு நிம்மதியே.
140. செல்கிறேன் பிதாவிட மேயெனவும் திரும்பியே வருகிறேன் பின்னெனவும் சொல்லவே கேட்டிருந் தீர்நலமாய் துயருற அவசிய மினைநிசமே சொல்லுகி ரேணினு முங்களுக்கே யிருமெனிற் றாயமெய் யண்புளராய் செல்கிறேன் பிதாவிட மென்றதனால் பெரிதுமே யடைவீரி சீர்மகிழ்வே.
141. என்னிலும் பெரியவரி நந்தையரே யெனையனுப் பின்றே நிசநிசமாய் பிவனிது நடைபெறும் போதிவையே பெரியவிச வாசமே கொனும்படிந்றி இந்நில மியம்புகி ரேனுமக்கே மிவைகளி லெதும்நடை பெறுமுணமே இன்னுமே யிதனிலு மேலதிகம் இசைப்பக்கில் விதுபொழு தும்பிடமே.

142. அருட்போல விடமன் புளைனெனவும் அவருறரப் படிசெய் கிழேனெனவும் அறிந்துகொள் வதற்கென இதுவுலகம் அவைநடை பெறும்நிச மிதுவிதமே வருகிற னுலகதி பதியேயாம் வரளன் கீடுமெது மவனுக்கிலை வருவி ரெழுந்திருந்து திவணிருந்தே நம்வழி செலுவோ மெனவுரைத்தார்.

156. (2) திராட்சைச் செடி. யோ. 15 : 1-8.

143. மெய்யாந் திராட்சைச் செடியானே தோட்டக் காரரென் தந்தையர் செய்யமுந் திரியா மதிலிணைந்தே சீர்களி கொடுக்காக் கொடியெதுவும் மெய்யே நலமிலாக் கொடியினதேயே வெட்டியே யெறுந்தே தள்ளுகிறூர் வெய்யோன் கதிரதை யுலரத்திலிடும் வெம்மை யக்கினி யாலெரிப்பார்.
144. என்னில் நிலைத்தள கொடியெதுவோ இனியநற் கனியருள் கொடியதுவே என்னில் நிலைத்திருந் தெப்பொழுதும் இன்னிலு மதிக்க கனிகொடுக்க பின்னியே வளர்வீண் தவரிக்கொயே பெரிதாய்ப் பலனைக் கெடுக்காதே. சின்னத் தளிரிற் கலோந்தவற்றைச் சுத்தஞ் செய்கிறூர் கொடியிகையை.
145. இப்பொழு தேநீர் சுத்தமாயே யிருக்கிறீ ரேநிசம் யானுமக்கே செப்பிவந் துளவா மென்னுடைய திருவுப் தேசமா முரரயினுலே எப்பொழு துமேயிரு மெனில்நிலைத்தே யிருப்பே ஞெயுமில் நிலைத்தேயான் அப்படி யிருந்தாற் பாக்கியரே யதிகமே நற்கனி பீயந்தருள்வீர்.
146. நாடுஞரு திராட்சைச் செடிமெய்யாய் நலமுறு கொடிகள் நீவிழுதாம் நானுமே யெவ்வெஞா மனுடனிலே நலமொடும் நிலைத்திருப் பேணெனிலோ தானுமே நிலைத்திருந் தானென்னிலும் தவறு தீயகுவன் நற்கனியே ஏன்னிற் ரணித்தே யெனையலால்நீர் எதையுமே யியற்றக் கூடியதில்.
147. எவனுமே யென்னிலு மேயினைந்தும் என்னிலே நிலைத்துமே யிரானென்னிலோ அவன்புறம் பேயிருப் பான்நிசமே யப்பா லெற்றந்தவோர் கொடியேபோல் அவன்புறம் பேயெறி யப்படுவான் அக்கொடி நிகருவாந் தேபோவான் அவுக்களைச் சேர்த்துமே யக்கினியிற் போடுவா ரவையெரிந் தேயொழியும்
148. நீங்களு மப்படி யென்னிலுமே யென்னுரை யினிலு மேற்கொடுத்தால் நீங்களே கேட்பதே யாதனிலும் நிச்சய மேயுமக் காம்நிசமே நீங்களே மிக்கக்கனி கொடுப்பதீனுஸ் நேச பிதாமகி ஸயப்படுவார் நீங்களு மப்பொழு தென்னுடைய நேசமார் சீடரு மாகுவீரே.

156. (3) அண்பு — பகை. யோ. 15 : 9-25.

வேறு

149. என்பிதாவே யென்னில்லெபு கூரிந்ததேதேபோல் யானிருக்கி ஹெனுமிலே யன்டுபோனானுய் என்தன்னில் நீவிருமே யவ்விதமாய் நின்றிருமின் என்றுமேத ஸித்திரதே என்பிதாவின் கற்பணிகள் கொண்டுமேயான் என்றுமவ ரன்பிள்ளிலை கொண்டதேபோல் என்னுடைய கற்பணிகள் கொள்ளுவிரேல் என்தன்னில் நீவிரும்நி ஸித்திருப்பீர்.
150. என்னுடைசந் தேட்டமுமே யுங்களிலே யென்றுமேநி ஸித்ததே நீங்காதிருக்க பொன்றுதும் மிண்மகிழ்வே யுங்களிலே பூரணம டைந்துநிறை வரவதற்கும் என்னுடைய வாக்கிதையே யுங்களுக்கே யிப்பொழுதே சொல்லுகிறே னன்பொடுமே என்னுடைய மகிகளையி வற்றையெல்லாம் என்றுமற வாதுமக்குள் வைத்திருமின்.
151. அண்புகொண்டே னேயுமது மேலுதேபோல் அண்புகொஞ் வீரராவுவரி மேலொருவரி என்பதுவே யானுமக்குத் தந்தருளும் என்னுடைய மேன்மையிகு தன்சிநேகர்க் காய்த்தனது சீவனையே தானுமனப் பூர்வமாயே யீய்வதிலும் உண்தமர மன்பெதுவு மிவ்வுலகில் உள்ளதுவோ மானுடரிக்குள் சொல்லுவிரே.
152. உந்தமக்கே யானுரைக்கும் யாலவயுமீ யுண்மையொடு செய்துவரு வீரெனிலோ என்தனக்கே நேசராயி ரூப்பீரன இன்பொடுமே சொல்லுகிறே நூங்களுக்கே என்தனுட ஊழியர்க ளென்றுமேயான் சொல்வதில்லை செப்பினேனென்ன சினேகரன தன்னெசமான் செய்வதெது மூழியனை சந்தெனும றிந்துகொளான் நிச்சயமே.

153. என்தனுட தந்தைசொலக் கேட்டதெல்லாம் இன்பொடறி வித்தீனே யுங்கருக்கே என்தனேசரி என்றிசைப்பே னுகவினு “ என்தனுட ஊழியரெனச் சொல்ல கில்லை என்தனையோ நீர்தெரிந்து கொண்டதில்லை யென்றறிந்து கொள்ளுங்கோ நிச்சயமாய் என்தனுலே யானதன்கூரு யானுமமயே யென்தனுக்கென் நேரதெரிந்துகொண் டுளேனே
154. என்னுடநோக் கம்புவியி ஹங்களையை யேற்படுத்திக் கொள்ளுதற்கோ யாதெனிலே என்னுடநா மம்மதில்நீர் தந்தையிடம் ஏதெனிலு மாவலொடை கேட்பதுவோ என்னுடைய தந்தைமன மேயுவந்தே யீங்ந்தருள உங்களுக்கே யங்புடனே உண்ணியேநீர் போய்க்கனிகொ டுப்பதற்கும் உங்களுக்கும் யென்றுமைன மில்லைய.
155. உமக்கிவையே யாவுமேபோ திப்பதற்கே யுள்ளதொரு நோக்கமுமே யாதெனிலோ உமக்குளேநீர் நிட்க்களங்க மாயொருவரி மேலொருவ ரஸ்புகர வேண்டுமென்றே உமதுபேரி லங்புளதோ இவ்வுலகே யும்மைவிரோ தித்துமேதன பஞ்செயுமீ உமதுடுஅனி பில்நிலைத்தே நீவரிரும் உம்மைவிரோ தித்துலகே துப்புசெய்தும்.
156. அருளிலாத இவ்வுலகே சீறியெழுந் தந்தமாயே யுங்களைப்ப கைத்ததெனில் அறித்துகொளு முங்கைப்ப கைப்பதின்முனி னருணிறைந்த என்னையும்ப கைத்ததென அருளிலாத தாவிருண்ட பாரிதில்நீர் அருளிலுல கத்தவரா யேயிருந்கால அருளிலாத இப்புவிக்கே நீருரியர் உலகிதுவோ தண்ணைதநே சித்திருக்கும்.
157. உலகிதுவோ உங்களைப்ப கைக்கிறதே யுலகினராய் நீரிரிரா தாண்தினுல் உலகிதுவே யென்னையும்ப கைக்கிறதே யெதற்கெனிலோ யானுலகத் தாண்திலே உலகுமைப்ப கைக்கிறதே யேனெனிலோ உலகினின்றே யானுமைத்தூ நிந்தித்து அல் உலகுமைப்ப கைக்குமேமய் யெய்பொழுதும் உலகினின்றே நீர்பின்நுதோ ராண்தினுல்

158. என்னுரையை யுசிமுளத்தில் வைத்திருமின் ஆண்டவனி ஹழியனு யர்ந்தவுடே என்கிண்யுமே யிம்சைசெய் தாரெனிலோ இம்சைசெய் வாருமையு மென்றனரே என்னுரைகைக் கொண்டிருந்தா ரேயெனிலோ உம்முரையு மின்பொடுமே கைக்கொள்வார் என்னுடநா மம்நிமித்தம் செய்வாரிவை தாமறியா ரேயெனிய னுப்பினோரை.
159. அவரிடமே வந்துமேயான் பேசியதால் அவர்பவம்வெ ஸிப்படவே யாயின்தே அவரிடமே வந்தியான்பே சாதிருந்தால் அவரிகளுக்குப் பாவமேயி ருந்திராதே அவர்களிப்போ போக்குவரக்க இல்லையிடம் அவருடபா வங்களுக்கு றித்துமேதான் எவ்வளருவன் என்னியேப கைக்கிருகே அவன்பகைக்கின் ருசெனது நாதையை.
160. இவர்களுக்குள் யான்செய்யா திருந்திடிலோ வேறெலனுஞ் செய்திராக்கி ரீக்யைகளை இவர்களுக்குப் பாவமேயி ராதுநிசம் என்றுமக்குச் சொல்லுகிறேன் நிச்சயமே இவர்களிப்போ என்தனையே கண்டதினு வென்தனின்பி தாவையுமே கண்டனரே இவர்களெனினக் கண்டுமேப கைத்தனரே யென்யிதாவைக் கண்டுமேப கைத்தனரே
161. காரணமில் லாதிருந்து மென்தனையே காய்மகார மாய்ப்பகைத்தா ரேயெனவே ஆரணமா மன்னேரின் வேதத்திற் ரூனமைந்த வாக்குநிறை வேறவுமே ஆரணமா அவர்களிட மேயிருந்தும் அப்படிந டக்கமன மற்றவராம் பாரகரும் பரிசயரு மாம்பெரியோர் காய்ந்துபகைத் திவ்விதஞ்செய் தாரவரிக்கே.

156. (4) தேற்றவாளன். யோ. 15 : 26-16.

162. தந்தையிடம் நின்றுமக்கே யானுவந்த னுப்புமொரு சதியதிரு ஆவியானோர் தந்தையிடம் நின்றுமேபு றப்படுவோர் சம்பூரண தேற்றவ ஸிப்பவரே வந்துசேரும் போதவரென் ணைக்குறித்தே மாட்சியிகு சாட்சியேகொ டுப்பரேமெய் எந்தனேடி ருந்ததினு லாதிமுதல் நீவிருமென் சாட்சிகளே யாயிருப்பீர்.

163. சொன்னேளே யிலவயாவு முங்களுக்கே நீரிடறிச் சோரிந்துமேபோ
காதிருக்க
அன்னவரே யுங்களைச்செ பாலயத்துக் கப்புறப்ப டுதுவரிபு றம்பாக்கி
பின்னுமேயான் சொல்லுகிறேன் யாதொருவன் உம்கமயேபி
டிட்டுக்கொலை செய்கையிலை
மன்னுமகா தெய்வத்துக் கேற்றதொண்டை செய்கிறேனென்
ஏன்னுமொரு கால்வரும்.
164. அறிந்திலாரே தந்தத்தையு மெண்ணெயே யாதலினுற் செய்குவாரு
மக்கிலவயே
அறிந்திருமு மக்கிலவயே சொல்லுகிறேன் ஏன்னவிலக் காலயிலவ
நேரிடுங்கால்
தெரிவதற்காய் முங்குரைத்தே என்றுமேறி ரேதெனிந்து ணர்ந்திலவநி
ணக்கவுமே
அறிவிக்க வில்லையுறக் காதியிலே ஆதிமுதல் யானிருந்த தாலுமோடே
165. செல்லுகிறே னிப்பொழுதோ இச்சிருந்தே யெண்ணெயிங்க னுப்பினேரி
நந்திரும்பி
செல்லுகிறீ செங்கென்வை கேட்கவில்லை சீலமொடே யுங்களிலை யாவனுமே
சொல்லுவதி ஞவிசற்றற யுங்களுக்கே சோர்ந்துமனந் துக்கமடைந்
திருமக்குள்
சொல்லுகிறேன் யானுமக்கே யுண்கையை சொல்கிறேன்யான்
சொல்லுவதும் நன்மையே.
166. நான்செலாதி ருப்பேபனெனி விங்குவரார் நங்குறவே தேற்றுபவ ருமிடமே
நான்பிரிந்தே சென்றுலை உம்மிடமே நன்றுறவ னுப்புவனே யாவியரை
காண்பீர வரிவருவார் இல்லுவதைத் தாங்கடிந்து ணர்த்துவாரே
தின்னைமதான்
காண்பீரே நீதிநடுத் தீர்ப்பையே தாங்கடிந்து ணர்த்துவதை நேராயே.
167. உணர்த்துவரே பாவத்தை யேகுறிக்கே யுங்கமையாய் நம்பாததி
ஞவெலக்கீன
உணர்த்துவரே நீதியையு மேகுறிக்கே யுப்பிழியா வெண்ணீர் கானுதபாடு
கண்நுதிக்குந் தெய்வமாமென் தந்தத்திடம் யான்கடிதிலை யெழுந்தே
ஷேர்வதினால்
உணர்த்துவரே நீதியாயத் தீர்வையே யில்லுகி னுதிபன்தீரப்
உபபெற்றதால்.

168. உங்களுக்கே யின்னும்பல காரியங்கள் யானுக்கரக்க வேண்டியது

பேயவத்தியம்

உங்களாலே தாங்கமுடி யாதிதுவோ உம்மிடம்வ ருஞ்சதிய ஆவியானேர்
உங்களையே சர்வசத்தி யத்துஞமே யுண்ணையாய் நடத்துவாரே நலமாயே
உங்களுக்கு ரைப்பாரே யாயினுமே ஒன்றுமேயு ரைப்பதில்லை
தஞ்சுசயமாய்.

169. அறிவிப்பார் தாங்கேட்ட யாவையுமே யேதுமதி வேதவரூ

தேசொலுவார்

அறிவிப்பா ருங்களுக்கே யீதெலாமே யின்னுமறி சிப்பரீவருங்
காரியங்கள்
அறிவிப்பா ரெண்ணதிலி ருந்தெடுத்தே யானதாற்செய் வார்மகிழமை
யென்னீதிதான்
அறிவிப்பா ரெண்டிலிருந் தென்றுரைத்தேன் தந்தையான் யாவுனன
தான்தினால்

156. (ர) சீடரைப் பீரிதல்.

170. சிறிதுகாலம் பின்பெணைநீர் காண்பதில்லை செப்புகிறேன் தந்தையிடஞ்சு
செல்வதால்யான்
சிறிதுகால மேயத்திலின் மாறியென்னைக் காண்பீரே செப்புகிறேன்
என்றனரே
சிறிதுகாலம் பின்பெணைநீர் காண்பதில்லை பின் சிறிது காலமேகான்
பீறென்றனர்
சிறிதுகால வென்றதனு லர்த்தமெதோ யாதுமேதெ விவில்லியென்
ரூர்சிசியர்.

171. அறிந்தனர வர்மனதை யேசுபரன் அதுகுறித்தே தம்மிடத்திற்

கேட்டதற்காய்

சிறிதுகாலம் பின்பினைநீர் காண்பதில்லை பின்சிறிதே காலத்திற்
காண்பீரென
தெரிவீக்க யானதையே யுங்களுக்குள் தெரியவேவி சாரணையே
செய்கிறோரை
தெரிவிக்கின் ரேனுமக்கே செய்செயாயே திட்டமாய்ந டக்குமதே
மெய்மெயாயே.

172. அழுகையுப்பு லம்பலுமே யுங்களுக்கோ ஆனந்தந் தானுள்ளேத் யிப்புவிக்கே அழுகையிக்கீ துக்கமுமே யுண்டெனினும் மாறுமதே யிஸ்பாராக வங்களுக்கே அழுகிறுளை பேறுகால பேவரவே அச்சமையம் வேதனியோ மாகொடிதே அழுகவுண்டோ ஓர்மசன்செ வித்தபோதில் ஆனந்தமே யோரிமகன்செ வித்தனென.
173. இப்பொழுதோ துக்கமடைந் தீர்மிகவே யின்னுமே திரும்யியுமைக் கானுவேனே அப்பொழுதோ உங்களுட உள்ளமோதா ஞன்றத்த தானிறறந்தே வாழுவிரே எப்பொழுது மும்முடசந் தோடத்தை யாருமெயை உத்துவிடக் கூடிவதில் எப்பொழுது மத்தினத்தி வென்னிடமே யேதையுமே கேட்பதில்லை நிச்சயமே.
174. நீங்களேய றிந்துகொள்ளத் திட்டமாயே மெய்மெயாயு ரைக்கிறேன் யுங்களுக்கே நீங்களைக் கி தாவிடமென் ஞமமதாற் கேட்பதேதும் நிச்சயமாய்த் தந்தருள்வார் நீங்களிது நாள்வரையென் ஞமமதால் நேரிலேதுங் கேட்டதில்லை தந்தையிடம் நீங்களோ இப் போதுகேண்டின் நிச்சயமாய் நீரிபெறுவீர் பூர்த்தியிற வங்களிப்பே
175. உவமைகளி ஞவிலவயெ யும்மிடமே பேசகிறேன் இப்பொழுதில் நாள்வருமே உவமைகளா லேயதுநா ஞம்மொடுமே யொன்றையுமே பேசுவதில் லைமறவாய் எவையுமேவ விப்படையா யும்மொடுமே வென்பிதாலவப் பற்றியறி விப்பேனே எவைகளைந் ரத்தினதில் வேண்டுவிரோ யண்தனினு மம்மதாற்பி தாவிடமே.
176. நீங்கள்பெற வேபிதாவவ வேண்டுவேன னிறுங்களுக்கு யானுரைக்க வேண்டியதில் நீங்களைக்கை நேசித்தே யானெனது நேசபிதா விடமிருந்தே வந்தேனென நீங்கள்விக் வாசமுளோ ராணதினுல் உங்களைநே சிக்கிறுரென் தந்தையர்தாங் ஈங்குவந்தேன் தந்தையிட பேயிருந்தே யிங்கிருந்தே செல்லுகிறேன் தந்தையிடப்,

177. இப்படியே யேசுபரன் சிடருக்கி சைக்கவுமே சிடருமே யேசுவிடம் இப்பொழுதா நீருவமை யாயெயிடம் பேசாதி சைக்கிற்கெல் ஸிப்படையாய் எப்பொழுதும் யாவுமேய றித்தவரே எவருமேவி னுவுமை வேண்டியதில் இப்பொழுத றிந்துவிசுவா சிக்கிறேமே வானுலகி னின்றுமேவந் தீரெனவே.
178. யேசுவோவு ரெற்தனரிமா றுத்தரவே யிப்பொழுதோ எண்ணிவிசுவா சிக்கின்றீர் நேசமுளோர் நீவிரோடு வீர்கிதறி நீர்நினையீர் விட்டெண்ணத்தன் தண்ணிடமே யோசனையொன் றஞ்செயாதென் னைத்தனியே யுத்தியிலா ராகவிட்டே யோடுவிரே. பேசுமிந்தக் காலமுமே வந்துளதே பின்னிடாதே யிப்பொழுதே வந்துவிடும்.
179. எப்பொழுதே னுந்தனித்தே யானிரேனே யென்றுமேயென் ஞேடிருக்கின் ஓரிப்பிதாவே இப்பொழுது றைக்கிறேனு மக்கிவையே யென்னிடமுண் டாகவுமக் கேநிமதி எப்பொழுது மிவ்வுலகி ஹங்களுக்கோ துண்பமுண்டே நிசமென்று நாமமதால் இப்பொழுது திடன்கொள்வீர் ஏனெனிலோ யான்செயித்தே ஞேயுலகை யென்றனரே.
180. குருபரனு ரீவையெலாஞ் சொல்லியபின் குணமருள்தங் கண்களைவா னேறெறுத்தே திருவருவான் திருவுளமும் வாக்குமொன்றுய்த் திருப்பிதாவின் சமுகமதி ஹாக்கமொடே அருள்சரந்துள் ளம்முருகி யன்பொடுமே துயருறுமச் சிடரைப்பின் சேரிபவரை அருட்பிதாவே திருவுளங்கொண் டன்பொடுமே யநவணத்தே காத்தருள வேண்டினரே.

157. பரிந்துமன்றுட்டு. யோ. 17.

181. வந்ததே வேளை யப்பா வானவரி தொழுங்கோ மானே வந்ததுஞ் சித்தந் தானே பூரித்தியாம் நாஞ்ச் தானே வந்ததே பாருக் கெண்ண வான்பலி செலுத்தும் வேளை வந்ததே யெனக்கே நீரே மாட்சிமை யருளும் வேளை.

182. மகிழமையே செய்தற் காயே யுலூமத்திரு மகனே தந்தாய் மகிழமைசெய் வீரே தந்தாய் உமதுட மைந்தன் தம்மை மகிழ்மயாம் யாவுந் தாமே வகையொடு கீஜாந்தீத வங்தாரி மகிழமயா ருஞ்சித் தந்தான் மகிழம் நிறைவே றற்காய்.
183. உந்தமின் திருமைந் தற்கே உவந்தளித் திருந்தோ ராமே மைந்தரா மனுடர் கட்கே மறைந்தழி யாதாஞ் சீவன் மைந்தனே யருளத் தாமே மனுடரா மணவர் மேலும் மைந்தனுக் கதிகா ரந்தான் மகிழ்ந்துமே யளித்தீர் மெய்யே.
184. ஒன்று மெய்திதெய் வந்தாம் ஓர்பிதா உமையே தானே பொன்றுமில் வலகந் தானே புதிதுயி ரஸ்டதற் காயே நன்றுநீ ரனுப்பி ஞேராம் நற்கிறித தியேசை யுந்தான் நன்றுய அறிவ வேதான் நித்திய சீவன் நன்றே.
185. நலமொடு மிவனே செய்ய நலமுறங் கிரியை தந்தீர் நலமிக முடித்தே யும்மை மகிழமை செய்தேன் யானே உலகமே யுதிக்கும் முகனே உமதிட மெணக்குண் டான் நலமிகு மகிழமை யாலே மகிழை செய்வி ரையே.
186. எடுத்திவர் மனுடர் தமிழ யிதுவுல கிருந்தே நீர்தாம் கொடுத்தவ ரிவர்க்கும் நாமம் குணமுறைத் தெரிவித் தேனே அடுத்தவ ரிவருஞ் சொந்தம் அவரை யெனக்கீய்ந் தீரே எடுத்துமே யவர்கைக் கொண்டார் இனங்கியும் வசனத் தைத்தான்.
187. உவந்தெனக் களித்த யாவும் ஆயின தும்மா வெங்கே தவறிலர தறிவா ரிப்போ தட்டிலா தீயந்தே னிப்போ உவந்துநீ ரெணக்குந் தந்த உம்முரை யேயன் ஞேரிக்கே அவர்களம் வசனத் தைத்தா மேற்றன ரேயன் போடே.
188. அறிந்துளார் மெய்மெய் யாடை யுமதிடம் நின்றே யப்பா இறங்கியே மனமு வந்தே யிப்புவி வந்தே னெண்டே திருமொடு மறிந்த யல்லால் திடமொடே விசுவசித் தாரே அறம்வளர்ந் துயரு மாடை யனுப்பின் ரிங்கே யென்றே.

189. வேண்டுகின் றென் வர்க்காய் உலகிதற் காய்வேண் டேனே. வேண்டுகின் றெனிப் போதே விரும்பித் தீய்ந்தோரிக் காயே ஈண்டிவ ருஞ்சொந் தந்தான் எனதெது முபதே யாவும் ஆண்டும் தான் தேதும் அவையெலா மெனதே தானே.
190. இருக்கிறேன் மகிழைப் பட்டே யிவரிகளி லிப்போ தானே இருப்பதோ இலையே யானே யினியிது லோகிற் ரூனே இருப்பரே யிவரிகள் தாமே யிதுபுவி யினிலே தானே வருகிறே னிவனே நின்றே வருகிறே னும்மண் கடக்கே.
191. பரிசுத் தாவேன் தந்தாய் துயராம் பரனே வேந்தே ஒருமிதி தென்றும் யாடுமே ஒன்று விருப்பான் போலே ஒருமிதி திங்கே யீவர் ஒன்று விருக்கத் தானே திருவுயர் உம்நா மத்தால் திடப்படுத் திக்காய் பீரே.
192. பார்த்துவந் தேனே யானே பாரினி விருக்கும் போதே காதிதுவந் தேனே யுந்தங் கண்யமா ருயர்நா ஷத்தால் காத்துவந் தேனிக் மட்டும் நீர்க்கனிந் தளித்தோர் தம்மை போற்றவே யின்னேர் தாமே புண்ணிய வுமது நாமம்.
193. கெட்டவ ஞேங்றே மாந்தனி இவருளே யவனே கெட்டான் திட்டமாய் வேத வாக்கே திடமொடே நிறைவே றற்கே கெட்டன றில்லை மற்றோர் கெடவிலை யெலனுந் தானே கெட்டுமே போகா வண்ணம் கெடியொடே யவரைக் காத்தேன்.
194. உம்மிடம் வருகின் றேனே உலகினி விருந்திப் போதே என்னுட சந்தோ டத்தை யிவர்பெற நிறைவாய்த் தானே இம்மையி விருக்கும் போதே இவைகளை யுறைக்கின் றேனே உம்முட வசனந் தன்னை உவந்தவரிக் களித்தேன் நன்றே.
195. உலகின ரல்லா ரீவரி உலகினன் யானல் லேண்போல் உலகின ரல்லா லஃதால் பகைத்ததே யுலகின் ஞேரை உலகினின் றேயிகை ஞேரை யெடுக்கவே வேண்டிட னுப்பமை விலக்கலே வேண்டு கிண்றேன் வினைநிறை திமை நிழறே.

196. சத்திலா உலகி தற்கே சுற்றிரனு முரியே னல்லேன்
சத்திலா உலகுக் கெள்போற் சுற்றிரனு முரியோ ரன்றே
சத்தியத் தாவின் ஞோரை சத்தியர் நிட்டை செய்யும்
சத்திய மஃதோ வுந்தஞ் சத்திய வசனந் தானே.
197. அனுப்பினீ ரெண்ப்பு லோகில் அதுவிதம் யான்ன ஞோரை
அனுப்பியே யிருக்கின் ரேனே அதுபு லோகிற் ருனே
இனிதுற இவர்க்கா யென்னை பரிசுத் தஞ்செய் கிள்ரேன்
இனியிவரி சத்தியத் தாலே யின்பிர திட்டை யாக.
198. இவரது நிமித்தந் தானே வேண்டுவ தவ்வா லின்னும்
இவரது வசனத் தைத்தான் இனிதொடு மேற்றுக் கொண்டே
இவரொடு திடமா யென்னை விக்வசிக்கின்றேர் யாரோ
அவருட நிமித்த மாயும் வேண்டுகின் ரேனன் யாயே.
199. ஈண்டிவரி இப்பு லோகில் பொருந்தியே யொன்றுய் நிற்க
பூண்டுநீ ரெனில்யா னும்யிற் பொருந்தியே யிருப்பான் போலே
ஸண்டிவரி கரும்நம் மோடே யினைந்திருப் பதனைக் கண்டே
ஸண்டனுப் பின்றே யென்றிவ வலகுவிஸ் வசித்தல் வேண்டும்.
200. ஒன்றியா யிருப்பான் போலே யிருக்கவி வருமே யொன்றுய்
நன்றுநீ ரெனக்குதி தந்த மகிமை யிவர்க்கியின் தேனே
என்றுமே யொருமைப் பாட்டில் வளர்ந்திவரி வரவே தேறி
இன்றுமைப் பிராந்ததிக் கிண்றேன் இரங்குவி ரென்தன் தந்தாய்.
201. எனையனுப் பின்றே யென்றும் நீரெனை நெசித் தாற்போல்
இனும்நீர் இவரை யின்பாய் நெசிக் கிண்றீ ரெஞ்றும்
மனுவுல கறிதந் காயே யிருக்கவே நானின் ஞோரில்
எனிலுநீ ரிருக்க வேதான் வேண்டுகின் ரேனெனை தந்தாய்.
202. எஞ்சனின் மகிமை யேதான் நீரெனக் கீய்ந்த தன்றே
அந்திரு மகிமை யோதான் அகிலமே தோன்று முன்னே
தந்ததே நீரை யக்கால் அங்கெபனிற் கொண்ட ரஃதால்
அந்திரு மகிமை தன்னை யறியவேண் டும்நீ ரீய்ந்தோர்.

203. ஆதவி னெனக்கே நீரே யக்பொடு மீய்ந்தோ ரீவர் ஞாதியற் ரேர்போன் ரேராய் நாளிலத் திருப்பா ரங்கே ஆதியே யெவண்யான் தங்குத் தையை வெண்ணே டேதான் காதலோ டிருக்கத் தானே கனிந்துமே விருப்பங் கொண்டேன்.
204. நீதியுள் ளென்தன் தந்தாய் நிலவுல கறியா தும்மை ஆதியே யும்மை யானே அனுதியா யறிந்துள் ளேனே நீதியே நீரே யென்னை யனுப்பினீர் நிசமே யென்றே கோதிலா தெயின் ஞேரே குறைவிலா தறிந்துள் ளாரே.
205. என்னிடம் நீரே கொண்டே அண்பிவர் மேலுந் தங்க இன்னும் வர்க்குள் யானு மிருக்கவே யென்றுந் தானே மஸ்னுமும் நரமந் தண்ணை மகிழம் யாய்த்தெரி வித்தேன் இன்னும் வர்க்கே யானே யினிதுறத் தெரிவிப் பேனே.
206. திருவரு வாமாச் சாரியன் திருப்பரன் சமுகந் தனினில் இருக்குமோர் பதினேர் ஊர்க்காய் இணிவருஞ் சிசியரிக் காழும் திருவள மார்ந்தே செய்த செபழுமே முடித்த பின்னர் திருத்துதிப் பாட்டுப் பாடிச் சிசியரோ டெமுந்தே சென்றூர்.

விரிவுவுரையி - பாரிவும் முற்றிற்று,

உத்தியோக காண்டம் முற்றிற்று,

III. ಶಯ ಕಾಣ್ಟಮ್.

1. சாதித்தானை வெள்ளு யிவாம்.

திருக்குருவாய்த் தெய்வசதன் முவருட ஹழியமே
 செய்துநிறை வேற்றியுமே
 அருளுருவாய்த் துன்பமுற்ற மானுடருக் கற்புதமாய்
 நன்மைசுக மேயருளி
 வறுமையுறும் பாவியரே வான்வரங்கள் மாவளமா
 யுள்புறம்பும் பெற்றுய்யவை
 பொருதுமேகா விற்குருசில் வெற்றிபெறப் போகிறதோர்
 புண்யணி போற்றுவோமே,

158. കെത്തച്ചെല്ലാം.

மத. 26:36-46; மாற. 14:32-42; வாக். 22:39-46; சூடு. 18:1

- மருவிலா ஆடாய் மீட்பரி மாபவந் தீர்க்கத் தாமே திருப்பவி யாகு முன்னர் தமையா யத்துஞ் செய்ய மறுவியே கானிற் சென்றே நற்பெலன் பெறுதற் காடே எருசலேம் நகரே நீங்கி யேகினு ரொவிவத் தோப்பே.
 - ஒவிவமா மலையைச் சார்ந்தே ஒவிவார் தோப்பே யார்ந்தே நலமொடே நிமதி கொண்டே நலமுறுங் காஸே சேர மலையினின் றிறங்கி யங்கே மலையிடைத் தானி னாடை சலசலப் பொடுபாய்ந் தோடுஞ் சிறுநதி தாண்டிச் சென்றூர்.
 - முன்னாரு நாட்தா வீதெண் மாவெழில் முடிவேந் தேதான் தண்மக ணப்சா வோமே தண்ணுட சத்ரே யாக தண்கரி சாலை மென்னுஞ் சிர்பதி தண்ணே நீங்கி இன்னல ணடந்தோ அக இறநதி தாண்டி னாற்போகு.

4. இந்நாள் தாலி தின்மைந் தாவெனும் நாமங் கொண்டோய் உன்னதர் தந்தை சித்தம் உறுதியாய் முடித்தற் காயோ உடனுட ஆக்மந் தண்ணில் ஒப்பிலா வேநை யோடே இன்னலே கொள்தற் காக இன்னதி தாண்டி னுயோ.
5. அந்நாள் தணிலல் வேந்தே யளவிலா வேநை யோடே பின்னாற் சனைம் யேக பெருந்துய ருற்றே ருயே முன்னுல் நடந்தே யண்ணுஸ் தண்முகம் முடி யேதான் தண்ணடி ரட்சை யின்றே தயங்கியே சென்று என்றே.
6. இந்நாள் சேசென் வேந்தா எதிரெதுக் வந்தா லுந்தான் பிள்ளிகை யாதே யஃ்தை பெருமித மாயே யெற்றே இன்னலோ ஏதென் றுஹும் இறக்கவுந் துணிந்தா யண்றே மன்னவா மன்னர் மன்னு மனுடரி லங்பே கூர்ந்தே.
7. முன்னுள் முன்மா தேவை முறணியே கனியே இன்றே அந்நாள் ஆண்டார் தாமே யமைத்ததோர் விதியே மீறி சின்ன பின்னாஞ் செய்தே சிதறியே யிடறிப் பின்னும் இந்நா ஸிலுமைந் தர்க்கே யிழழுத்தண்ண் கொடுமா தீங்கே.
8. இந்நாள் மனிசியின் வித்தாம் இணையிலா ஆஃபின் வேந்தா இந்நீள் வோகத் துள்ளோர் எவையின் மக்கன் தாமே பன்னு ஸேயு முன்றே படுப்பலதி தீங்கே நீக்க இன்னு வடைதற் கென்றே ஏகுகிள் ருய்வி ரெந்தே.
9. முன்முதல் மாந்தன் தானே முதற்பிர மாண்டு மீறி வன்னம் லரிக்கா தண்ணில் வழுவியே வீழ்ந்தே யல்லால் பின்வரு வோர்வைந் தர்க்கே பெருந்துய ரின்னு வெல்லாம் இன்னுமே சாவுந் தானே எளிதினிற் சேர்த்தே வைத்தான்.
10. இந்நாள் யேக நாதா இரண்டா மாதாம் பேரர் மன்னு நின்சா வாலே மரணவெங் கூரோ டித்தே மன்னும் வோகிற் ருனே மரணத் தாலுண் டாகும். இன்னு வலநீக் கற்கோ ஏழுகிறுய் காவை நோக்கி.

11. சீர்மிகு மேதேன் காவில் மீறவே செய்பா வத்தால் சீர்மகர் கெட்டே போகச் செய்தவல் சரிப்பத் தோடே பேரிப்பெறுங் கெத்சே மேனே பேர்குரு சினிலுந் தானே போர்பொரு தேமேற் கொள்ளப் போகிறு யோவேந் தேநீ.
12. மனதினால் வார்த்தை யாலே வளர்சீ ரதிகா வுந்தன் மனதுமே புண்ணைய் நோக கொடியமா பாவஞ் செய்தே எனதுட சிவன் மாய இழிகதி யுற்றே னுக்காய் உனதுட சிவன் தந்தே யுயரித்தவே போகின் ருபோ.
13. உண்ணதக் கடவுள் மைந்தா ஒப்பிலா அஸ்பிஸ் வேந்தா உண்ணனில் ஐக்யங் போக்கி யுனது சமுகம் நீங்கி அஸ்னபேரி வாணத யேயாம் அழங்க நர குய்யா வள்ளனம் என்னனின் பவமே யெல்லாம் இறக்கினே னுண்ணன் பாதம்.
14. தீரோன் ஆறே தாண்டிக் செழுமலர்க் காவே யாகும் சிதள கெதிசே மேனே சிசியரோ டடசேர்ந் தாரே குதுநி றைந்தோன் தீயோன் தூயரை வீழச் செய்தோன் சாதனை கொண்டோன் சாத்தான் காத்திருந் தானே யங்கே.
15. பாவஉற் பதிதிதி தானம் பாவமே யூறும் னாற்றீற பாவவி டத்தா வந்தோ பார்கெடச் செய்தோன் சாத்தான் பாவமே தீர்ப்பானி வந்த பாவமில் லானைக கிட்டி பாவஅ சுத்தங் காட்டி மாபல மாய்ச்சோ தித்தான்.
16. பாவமே விரும்பா தொரிந்ர பாவமே யண்டா மாந்தா பாவமே யில்லா மைந்தா பாருட கொடும்பா ரந்தான் பாவமாங் குன்றும் மேலே பாற்குமை யாதற் காயே காவினிற் காத்தே நிற்கத் காவுளேன் செல்கினி றிரோ.
17. பாவமா அருவ ருப்பே பாவமென் னிடமொ இல்லை பாவமா கொடுமை யாலே பாரிபடுந் தீதை நீக்க பாவமே சமந்தே தீர்க்க பாவந்தீர் பலியே யாகி பாவமே யொழித்தல் நீக்கி பாரினில் வழிவே றுண்டோ?

18. பார்ப்பதில் பாரே வீய பதைப்பேன் பவியர்க் காயே
சேர்த்திதோ அண்ணோ பாவம் தீர்ப்பே னதையேற் சேயாகி
பார்த்திபன் தந்தை சித்தம் பண்பொடு முடிப்பேன் யானே
நேர்த்தியர் யான்ச மப்பேன் நீயகல் வாய்ப் பாலே.
19. சென்றஸர் காவுக் குள்ளே பதினினாறு சிட ரோடே
நில்றன ரங்கீ ரிடமே நிறுத்தின ரெட்டுப் பேரை
சென்றவன் ஜெபித்தே யானே திரும்பியே வருமட் டும்நீ
நில்றிரு மிவனே யென்றே விலகினார் மூப் ரோடே.
20. மூவரும் பிஸ்செனி ரூரே முதல்வனே முன்னுற் போக
காவினுட் செல்லும் போதே கணதுயரி கொண்டே நாதன்
மேலிய வியாகு லத்தாற் பதறின் தட்டே? மெய்யே
சாவுறச் செய்யுந் துக்கம் சார்ந்ததெனி னுஷ்மம் என்றார்.
21. பங்கமாஞ் சோத ஸைக்குள் பட்டிட ரூதை நீவிர
இங்கிருந் கேஜெ பிப்பீர் விழித்தென் னேடே நீவிர
அங்குஜெ பிப்பேன் என்றே யகஞ்சுகல் ஹரியும் தூரம்
அங்கமே நடுங்கத் தாமே யவனுமே முட்டிற் ரூத்தார்
22. துக்கமா யவரே தம்மின் தூயபீ தாவை நோக்கி
உக்கிர ஏக்கத் தோடே உருகியே வேண்டல் செய்தார்
துக்கமே தாங்கா ராயே துடித்தவர் மண்மேல் வீழ்த்தாரே
அக்கணர் தூதன் தோன்றி யவனரை யாதரித் தான்நன்றே.
23. இவ்வுல கெல்லோர் பாவம் மாவரு வருப்பை யீதோ
இவ்வசுத் தம்மெல் வாமே யெப்படிச் சகிப்பேன் யானே
இவ்வித முத்தா ரிக்க பதறுதே யெந்தன் நெஞ்சே
எவ்வித தும்மித் தீங்கே யகற்றுவீ ரெண்டை விட்டே.
24. ஆப்பா பிதாவே யுந்த மருணிறை வதனந் தானே
இப்போ கானு வண்ணம் என்க்கிதோ மறைந்தே போமே
இப்படி யானு ஸையே எதுவிடஞ் சகிப்பேன் யானே
ஆப்பா இரங்கும் நீவிர் அகற்றுமிக் கொடிய பாதரம்.

25. அப்பா பிதாவே யும்மா வெதுவுமே யாகா தாமோ அப்பா கசப்பி தென்னே அருவருக் கிறதென் அன்மம் இப்பாத் ரம்மென் ஸ்ரீவிட் டெளிதினில் நீக்குக் தந்தாய் அப்பா அன்றிறகு சித்தம் ஆகவுஞ் சித்தங் தானே
26. இப்படி வொப்பு வித்தும் எழில்பரன் சித்தத் துக்கே அப்படித் தாதன் தோறி ஆதரித் தாணென் ரூலும் இப்புவிப் பாவப் பாரம் இணையிலா வேதை யோட்ட மெய்ப்பதைக் கச்செய் தந்தோ வியரிவை யுங்குரு திஆக்சே.
27. பேதுரு வேயாக் கோபே பேரங் பாயோ வானே ஆதர வற்றேர் போலே ஆண்டவர் தனித்தே தானுய புதல மேலே வீழ்ந்தே புலம்புமோர் நேரத் தில்நீர் காதலே யற்றேர் போலே கண்துயி வேங்கொண் மரோ.
28. காவலோ சாவுற் ரூலும் காதலாயப் பிக்கெல் வேணன் ரூவலாய்க் கொண்ணும் நீயை யவ்வுகர மறந்தா யக்கே மேவுசே தணைக்குள் வீழ்ந்தே யிட்டு திருக்கும் வண்ணம் காவலாய் விழித்தே நீவிர் காத்துஜே பிக்கச் சொன்னார்.
29. எச்சரிப் கைபளி ணைக்கி எனிதினில் மறந்தே போன்றீ அச்சனே யும்க்குச் சொன்ன அணைத்துமீம் யவஞ்செய் திரே பசைமும் பறந்தே போச்சே படுத்துறக் கங்கொண் மரே அச்சமை யந்தான் நீவிர் அயர்ந்துமே தூக்கங் கொண்மார்.
30. செபத்தை முடித்தே நாதன் தெற்றர வடைந்தோ ராக தபத்தினின் மெழுந்தே நாதன் தாண்டிவந் தன்ரே யிங்கே ஆபத்துக் குதவா தாராய் அங்கெபது மில்லர் போலே சொபமாய் மறந்தே மெய்யே தூங்கவே கண்டா ரங்கே.
31. என்னுட சீடர் நீவிர் என்னெடு மிருந்தோர் நீவிர் என்னுட வாக்கை நீவிர் எத்தின் முங்கேட் டோரே என்னெடுஞ் சேர்ந்தே யேனே ஓரிமணி நேரந் தானே இந்தே ராத்தில் நீவிர் விழித்திருக் கக்க டாதோ?

32. சாவலாய் விழித்தே நீவிர கனிந்துமே வேண்டல் செய்வீர் மேவுசோ தணிக்குள் நீவிர விழ்ந்துமே போகா வண்ணம் ஆவிக் குண்டுற் சாகம் ஆயினும் மாம்சந் தானே பாவமே பிழிந்தே சக்தி மாபல வீனம் என்றார்.
33. இப்படிச் சொல்லிப் பின்னு மிங்கிருந் தங்கே செக்கே இப்பாதி ரத்தை யெந்திப் பானமே செய்யா தல்லால் இப்பாதி ரம்தீங் காதே யெல்பதுஞ் சித்தம் என்றால் அப்பா உந்தஞ் சித்தம் ஆகவேன் குரே நாதன்.
34. வற்தார் சிடர் பக்கம் வருதவ ணுறங்கக் கண்டார் மந்தமே யும்ரே தூக்க மயக்கமா யிருந்தா ரக்தால் எந்தமா றத்தா ரந்தாம் இக்கப்பதென் றறியா ரீவரி வந்தவர் மாறிப் போயே மறுதரம் வேண்டல் செய்தார்.
35. அந்தவோர் வாரித்தை பேதான் அவரிமறு தரமுஞ் சோலி நொந்தனம் மனமும் ரண்டும் நொறுங்கியே ஜெபித்தா ரக்கே வந்தனர் சிடர் பக்கம் வகையொடு மிகசுத்தா ரீதே இந்தோ நிதரை செய்மின் இளைப்பா ருவிரே நன்றார்.
36. வந்ததே வேளை யிருதை மறுமகன் வேளை தானே வந்ததே தீயோ ரண்டை மைந்தனை யொப்பிக் கத்தாகி வந்தன வீதோ என்கினக் காட்டுவொன் வகையாய்ந் தானே இந்தவி டத்தை நீங்கி யேகுவோ மெழும்பும் என்றார்.

159. யூதான் காட்டிக் கொடுத்தன்.

மத. 26:47-56; மாற். 14:43-52; ஓர. 22:47-54; யோ. 14:2-12.

37. சுதிவர் சொல்லும் போதே யிங்கெதி ரேவந் தானே பாதக அம்யூ தாஸே பன்னிரு பேரிக்குள் ளோரிவசி மாதுரோ கஞ்செய் தற்காய் வந்தனை கூட்டத் தோடே பாதகர் வீரரி வந்தார் வான்தடி பந்தங் கொண்டே.
38. எவ்வையான் முத்தஞ் செய்வேன் இனமவன் என்றே கொன்சீர் அவனைநீர் பிடித்துக் கட்டி யவசர மாய்க்கொண் டேயேருக் கூனுமை மயக்கித் தானே யகன்றுமே போகா வண்ணம் எவனுமெச் சரிப்பே யாக எனுங்குதி சொல்கேஷன் தானே.

39. முன்னதாய் நடந்தே தானே வழிகாட் டிள்ளை மோசம் பிங்னால் மற்றொர் வந்தார் பேஸிமுன் யூத ஸ் வந்தான் முன்னவ ஜேகேட் டாரே யன்னவர் முன்னால் வந்தே என்னை ரிக்கே வந்தீர் தேடுவ தெவரை யென்றே
40. நசரய அுகுஞ் ஜேசை நாந்தே டுகி ரூம் என்றூர் நசரய அுகுஞ் ஜேசோ நாணெனச் சொன்னார் நாதன் இசைக்கவே யீதே வாரித்தை யிடியாற் ருக்குண் டார்போல் விசையாய்ப் பிள்ளை சாய்ந்தே விழுந்தனர் பாரின் மீதே.
41. எழுந்தனர் வீழ்ந்தோ ரக்ரூர் எழுந்துவி பிதிதே நின்றூர் எழுந்துநின் ரேரூரைக் கேட்டார் தேடுவ தெவரை யோந்த் தெளிந்துப் திற்சொன் னாரே தேடுகின் ரூம் யீவன் நலிந்துமே யாதிரத் தோடே நசரயன் ஜேஷதி தானே.
42. தேடின தெண்ண யானுற் திடமொடு மிவர்கள் தாமே நாடிய இடமே யேக நலமொடும் விடும்னன் ரூரை நாடிந் ரீய்ந்தோ ருக்குள் எவ்வினு ந வகையும் நானே வாடியி மந்தே வில்லை யெனுமுரை நிறைவே றற்றே.
43. ஓடியே வந்தான் யூதாஸ் உத்தமர் நாதன் பக்கம் நாடியே. கிட்டிச் சோந்தான் நடித்தேங் நண்பன் போலே வாடுமு கத்தோ னுக “ரபீரபீ வாழ்வீர்” என்றே மோடியா யவர்கள் எதிதில் வருஞ்சக முத்தந் தந்தான்.
44. நெஞ்சிவே “கேடுற் ரேஷன் “நேசனே” யென்றே நாதன் கொஞ்சமுங் கோப மில்லாத் தண்முகங் கொண்டே சொன்னு? என்சிவே கம்பெற் ரேஷன் யேனிவன் வந்தாய் யூதாஸ் வருஞ்சக முத்தத் தாலோ மைந்தனைக் காட்டு கின்றுய்.
45. திடவடைந் தோராம் வீரர் சேரிந்தவர் மேற்போட் டார்கை உடனுள் சீடர் கேட்டார் வெட்டுக்கலா மோகை யோங்கி திடமொடு சீமோன் பேதுரு தீர்க்கமாய் காளை யோங்கி அடவாடே வெட்டிப் போட்டான் அற்றிட மல்கூஸ் காதே.

46. பேதுரு வாற்கா தற்றோன் பெரியவரிச் சகனும் யாதான் ஆநா ஸ்யுங் கர்த்தன் அதையிதஞ் செய்தார் தொட்டே போதுமே நிறுத்துஞ் வாணி உரையினுட் போடென் ரூரே பேதுரு வைப்பார்த் தின்னும் பேணியே சொன்னார் நாதன்.
47. பட்டய மெடுப்போர் தாமே பட்டயதி தால்மாள் வாரே திட்டமாய்ப் பிதாவே யீய்ந்த தீயபாத் திரத்தில் யானே திட்டமாய்ப் பானஞ் செய்தே தீரவே வேண்டு மன்றே இட்டமாய்க் கேட்டாற் றந்தை யென்ஜெபங் கேளா ரோசொல்.
48. பண்ணிரு லை யோனிற் பண்மடங் காந்தா தாட்கள் என்னிட மனுப்பா ரெண்றே நீந்னைக் கிண்று யோசொல் இன்னவி தஞ்செய் தாலோ இவ்வித மாமென் ரேர்காற் முன்சொன் வாக்கெல் லாமே முற்றிலும் நிறைவே ருதே.
49. ஒருவனே யென்னைப் பற்ற திரளவே வேண்டா முரே திருட்டணைப் போலே பற்ற திரண்டுமே வந்தீர் நீவிர் உருவுபட் டயமே யேனே ஏந்தடி யுடைவா ஞந்தான் திருட்டனே பகற்கா வத்தில் திருவா லயஞ்செல் வெனே
50. அனுதன முங்கட் ஞன்ளே ஆலயத் தினிலுட் கார்ந்தே தினந்தன முமக்கே யானே திருவுப் தேசஞ்செய்தேன் எலுதொடு மிருந்தி ரேநீர் பிடிக்கவே யப்போ என்னை மணத்துணி வற்றே போச்சே மறந்துமே போன் ரோவீர்.
51. இதேயா யிற்றும் வேண யிருள்மக் களேகேட் பிரே அப்தயது தானே யந்த காரத் ததிகா ரந்தான் எதுந்தீர்க் கர்வாக் கேபோல் இயங்கவே வேண்டு மன்றே அதுவாய் உள்ளேன் யானே யென்றெழுப் புவித்தார் தம்மை.
52. பிடித்தனர் பரனாஞ் ஜேஸகக் கட்டினர் பிக்கட் டாயே அடித்தனர் ஆண்டார் தம்மை செய்தலங் கோலற் தானே துடுக்கோ டிமுத்தே செண்றார் தூயஸரத் துட்டா தாமே எடுத்தன ரோட்டஞ் சீடர் ஏகமாய் விட்டே ஜேஸ.

53. ஒருவனே தொடரிந்தான் பின்னால் பொரித்தொகை ஏற்றுப் பட்டி சுருக்கமாய்ப் பிடித்தா அத்த வாயிப ணைத்துட்டரங்கள் அருமையா யவன்தன் ஜீவன் அக்கரை யாயே காக்க ஒருதுணி தானே விட்டே யோடினு ஞடை யில்ரே.

160. அன்னுவின் விசாரணை. யேர. 18: 13-24.

54. திருவரு வானூர் ஜேசை திருடனே போற்கொண் டேக இருபேர் தொடரிந்தா ரங்கே யிவர்பின் அற்று ரத்தில் ஒருவனே சிமோன் கேபா ஒருவனே ஆச்சார் யற்கே அறிமுக ஞடை ஞமே யருளனு மன்பன் தானே.

55. இருவரு மொருமித் தங்கே யேசுபோக் பாதை சென்றார், மருவிலா மறியா ஞாரே மாதய ரூஞ்ரு ரிப்போ நெருங்கியே கொடியோ ராவோர் நிந்தைப ரீகா சங்கள் பெரிதுமே சொரிந்தா ரங்று செய்தனர் பேர்துஞ் பேதான்.

56. காலவ விட்டப் பாலே குண்றுகா அறுந் தாண்டி மேவியே சாலேம் நீண்ட வீதியுந் தாண்டிப் பின்னர் பாவியர் தூயர் ஜேசைப் பரபரப் பாயே யீழ்த்தே ஆவலாய்க் காத்தே நிக்கேரேன் அர்ச்சகன் விடே சேர்ந்தார்.

57. அரமணை பெரியோ ரான் அர்ச்சகர் வாசஸ் தானம் பெரியவர்ச் சகலவ் வாண்டிற் காய்பா வெண்பேர் கொண்டேசன் ஒருவனே யொருவன் சாகல் உற்றதஞ் ஜனத்துக் காக பெரிதுமே நலமா மென்றே பேணியே சொன்னேஞ் தானே.

58. அரமணை சேர்ந்தா ரப்போ யாவரு முட்சென் றுரே அரமணைக் குட்சென் றுனே யர்ச்சச ஞடை னுக்கீக அறிமுக மானே னேதான் அருளனு மன்பன் தானே பிரவே சித்தா னில்லை பேதுரோ வெளியே நின்றுள்.

59. அறிமுக மானே னேதான் அருளனு அங்கே வந்தே தெருக்கபர டங்காப் போரை திட்டொடுங் கண்டே பேசி மறுதர முட்சென் றுனே மயங்குபே துருவைச் சேர்ந்தே இருவருஞ் சேர்ந்தே சென்றார் இனும்நேர் வதையே பார்க்க.

60. அல்லை விள்ளும் விட்டார் அண்ணைக் கொண்டே போகூரி. அங்கே காப்பா மாமன் அரிச்சக னிவனுங் கேழுண் முக்குள்ள முன்னால் நிற்க முன்பினுங் கேள்வி கேட்டான் மன்னுபோ தகமே பற்றி மற்றவர் சீடர் பற்றி.
61. அந்தாங் கத்தில் யாதும் பேசினே ஞேவ ரைக்குள் இந்தலோ கத்தோ டேயான் பேசினே ஸெவரோ உந்தாங் அந்தமா வயத்திற் ரூனே அடர்திராள் யூதரிக் குள்ளே எந்துவோர் சூரை கோவில் எவனுமே போதித் தேனே.
62. என்னைவி சாரித் தற்கே யவகிய மிகுடைய யானே சொன்னவை கேட்டோர் தம்மை சுயவிசா ராண்டைய செய்யின் அண்வ ரேயான் சொன்ன அண்திதும றிந்தோர் என்றார் முன்னவ என்றே சொல்ல முளிந்தான் வீரன் ஒருவன்.
63. கண்ணத் தினிலே யோச்சி காதக ஞாவல் ஹுழியன் என்னவத் தாரங்க் சொன்னும் ஏற்றுகே யுனக்கீக யீதை மன்னுமாச் சார்யன் தாமே மற்றவர்க் குமீபோர் மாமன் என்னது விந்தே சொன்னும் ஏற்றுதொ ஈதென் ரூனே.
64. எங்களை யடிக்க நீடியே யுனக்கெதும் உஸ்டோ ஞாயக் எந்தவி தத்திற் ரப்போ ஒப்புவிப் பாயென் சொல்லில் எங்களின் கொற்கள் யாவும் ஏற்றவை யாகும் நக்குங் உந்தனின் செய்க்க யந்தோ ஒப்பவை யாகா தென்றார்.
65. சேட்டவை யுன்டே யின்னும் கேட்டுமே பதிலே யில்லை வாட்டமுற் குரோம் நாதன் மெளனமே கொண்டா ரங்கே சேட்டைப் ரீகா சங்கள் சேவகரி மிக்கசெய் தாரே தாட்டிக மாயெல் லாமே தாங்கினார் தயங்கா தேதாம்.
66. பார்த்தன வியல்பே யீதை பணி வொடும் முன்னிற் போர்மேல் ஆத்திர மாயே சீறி அவர்மேற் கோபங் கொண்டான் சாத்திரம் போலன் ஞேரர விசாரிக் குத்தண் டிக்க சாத்திரக் காப்பா முன்னே யனுப்பினன் ஜல்தி யாயே.

161. பேதுரு மறுதலித்தன்.

- மத. 26:69-75; மாற. 14:66-72; ஹக. 22:55-62; ஓயர. 18:17, 18; 25-27.
67. தொடர்ந்தனர் ரண்டே பேரே தொடர்ந்தவ ரிருவரிக் குள்ளே திடமுள யோவா னென்போன் சேர்ந்தனள் சங்கத் தண்டை அடர்ந்தவன் நின்றே ரோடே யதர்மமாம் விசாரிப் பைத்தானி நடந்தவி டத்தே நின்றே நடப்பவை கவனித் தானே.
- 68 பேதுரே சிமோ எப்பா பெருமன துள்ளோன் நீயே ஏதுமே வந்துற ரூலும் பிரிவதில் வென்றே சொன்னும் ஏதுமே யுண்டோ நியாயம் இறைவனே டேசெஸ் லாதே பேதமில் யோவா ணைத்தான் பிரிந்துமே தயக்கங் கொண்டாய்.
69. வாசலுட் சென்று யன்றே தொடரவே யேனே வாட்டம் பாசமே ழண்டாற் போலே தளர்வதே னுக்கதன் பாதம் நேசராம் நாதன் கூட நெருங்கியே சென்று யானுல் வரசவின் மாதுகி கஞ்சி வகைக்கடு வாயோ சொல்வாய்.
70. காவினில் வீரங் கொண்டாய் கணதிட முங்கொண் டாயே காவல ஞோடே நின்றுய வெட்டினுப் கணநே ரததில் ஆவலா யுங்கே தானே அறைந்தவெச் சரிப்பைத் தானே பாவமே மறந்தே போனுப் பயந்தாய் திடமற் றுயே.
71. காவலன் தம்மை விட்டோன் கடுங்குளிர் நீக்கத் தானே சேவக ரோடே சேர்ந்தான் சென்றுநெ ருப்போ ரத்தில் போவதற் குள்ளோர் மாதே புலியனப் பாய்ந்தே வந்தான் மேவிநே ருப்போ ரத்தே நடுக்குறச் சொன்னுள் மெய்யை.
- 72 நீயிவனை வந்துற ரூயோ நீயுமே யவணைச் சேர்த்தோன் நீயுமகி கால் வெயகி நேசரி லோர்வன் மெய்யே நீயுமற் நசரேத் தா னும் ஜூகவோ முழந்தீ ருயே நீயவன் சீடர்க் குள்ளே நிச்சய மோரிவன் என்றான்.
73. வாசவின் மாதில் வண்ணம் வகையொடு சொன்னு லப்போ தாசனும் பேதுரு தானே தயங்கியே தளரிந்தா னந்தோ மோகமாய் மறுத்தே சொன்னுக் குழுவது மறியை னேயான் நீசொலும் யாதொன் றேனும் ஆவணையுங் நிசமே என்றே.

74. மறுசலித் தானே கேபா மனினிற் பயமே கொண்டே
கரிநெருப் போரம் விட்டே கடிதினில் விலகிச் சென்றுள்
அருகுமண் டபமே நோக்கி யவசர மாய்ச்சேர்ந் தானே
தெருவினி ஹுளதோர் சேவல் சிறகடித் தேக விற்றே.
75. மண்டபஞ் சேர்ந்தா ஸப்போ பிறிதொரு மாதுங் கண்டே
அண்டையில் வந்தே நின்றே யவணையே யற்றுப் பார்ந்தாள்
ஆண்டையுள் ளோரைக் கூவி யழைத்துமே சுட்டிக் காட்டி
விண்டனள் இன்னோடு பாரும் இபேசவைச் சேர்ந்தோன் மெய்யே.
76. ஈண்டிவ வில்வன் ணந்தா னிசைக்கவே கேபா தானே
மீண்டுமே மறுத்தா ணந்தோ பதறியே யுள்ளும் மெய்யும்
காண்டிலேண் யாரோ இவ்வாள் கணவிலு மறியே னெயான்
ஈண்டிதே சதியற் தானே யெனவிசைத் தானை யிட்டான்.
77. ஈண்டிவை நிகழும் நேரம் இழிதுணச் சங்கதி தாரமுன்
ஆண்டவ ரங்குள் ளோரால் அவமரி யாதை யற்றுரி
ஆண்டவ ரங்கிப் பாடே யனுபவிக் கும்மவ் வேளை
ஈண்டிதே சிடன் சிமோன் இனுமித் தீங்குள் ளானு ஸ்.
78. ஆண்டுநின் ரேர்க்குட் பல்பேரி அவளை யேயுற் றுப்பார்த்தார்
ஆங்குநின் ரேர்க்குள் ளோர்வனி அவர்களி ளோர்வனி என்றுளை
ஈங்கிவன் காலி யேயனி இல்லை யோர்சந் தேகழும்
ஈங்கிவன் பேச்சே தானே காட்டுகின் றுதெயிவ னேயே.
79. காதறுந் தோன்மஸ் கூசக் கண்டிலே னேரிவன் கண்டானி
ஆகர வற்றே ஞச ஆங்குத னிற்கே நிற்கும்
பேதுரைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேதமிக் விவணி ஞேனே
காதல ரோடும் நின்றுள் காவினிற் கண்டே னென்றுள்.
80. மறுதலித் தானே கேபா மறுதரம் மூன்றும் வேளை
அறிந்திலை னுண்தன் பேச்சை யாங்குள மாந்தன் தன்னை
சரியிதை யானே சொல்தல சபித்துமே யாளை யிட்டான்
அறியவே கூவிற் றப்போ அவளெழுநு சேவற் றுனே.

81. அறிவும் ருண்டோச் சீட்டு மறுக்கவே யந்தே ரத்தில் அருள்ளு வானோர் தாமே யவ்வையே உட்கித தற்கால் உருகியே மனமு வந்தே யுருக்கமாம் பார்வை யாயே திருமபியே பாரித்தன் கேள்ளுமே சிதறச் செய்தார்.
82. பொங்கின கிதயந் தானே புழுங்கின தன்னே னுள்ளம் தண்கதிர் விழியை தன்மேற் றயவெரடும் படங்க தான் அங்கிருந் தெழுந்தே சென்றுள் ஆகங்றவ் விடமே விட்டே பொங்கிய மனதுள் கோனுய் மனைய விட்டே போன்று.
83. இருமுறை சேவற் கூறுன் இரண்டல முஸ்ரே நேரம் மருவிலாத் தம்முத் தானே மறுதலிப் பாயென் ரூரே அருளெளாடெச் சரிப்பே கந்தார் மறுத்தே னறியில் வைதே திருவுளம் நோகச் செய்தேன் திருக்குநத் துரோகஞ் செய்த்தன்.
84. எனைநிக ரண்டன் யாரும் இலணைப் பெருமிற் கேளே எனைநிக ரறிஞுன் யாரும் இலணைக் கர்வங் கொண்டேன் எனைநிகர் பெரிதோர் முடன் இதுவுல கெவனுங் காணீர் எனைநிகர் பெரிதோர் துரோகி யிதுவுல கெவனுங் காணீர்.
85. இனியதென் ஸமுதந் தந்தோர் எனின்குரு மறுத்தேன் துரோகி எனின்திருப் பழனின மைநதன் துணையே மறுத்தேன் தோகி இனியநல் லுபிர்வாக் கெள்று முடையவர் மறுத்தேன் பாவி இனியென் செய்தே னேயான் இனியெனின் கதியும் யாதோ?
86. ஆர்வமும் மழுங்கிப் போச்சேர சுகமுடைந் தமுதா ண்க்ரே மார்பினி லடித்துக் கொண்டால் மணங்கந் தமுா வைக்கரு நேர்தன் திடமே சௌந்தான் மனமிலா துவடை நிறக யாரிருந் தும்யார் வந்தும் யாரகன் றும்மென் ஜெவருன்.
87. வெட்கி சிரமே தொங்க வெறுத்தனன் தன்னை யேதான் துக்கசா கரத்திற் ரூழ்ந்தான் நினைத்தே தல்துரோ கதனை அக்கம் பக்கஞ் செல்லா தமங்கதோரு இடத்திற் ரூனை அக்கஞ் சொழுமான டாரே யாதநந் தருமட்ட முத்தான்.

88. திருவுரூபானாதர் நாதர் திருச்சுதா வஞ்சி டரிக்குள் ஓடினுட்டு வாணைக் காட்ட ஒமானு ரெங்கமர் விட்டோ திருவரோ தொடர்ந்தா தேவருல் திளைஞ்ஞனை நின்று வண்ணாரே ஒருவனானு தீர்க்கங் கொண்டோன் ஒருவனும் மறுத்தே வீழ்ந்தான்.
89. மருவிலா ஆடாம் நாதர் மாசிலாக் கடவுள் மைந்தா குருபரா வலந்தே நீடிய குருவா தேசஞ்ச செய்தும் மருவுறும் மைந்தர் கோடி மானுடர் யாபை ருள்ளும் ஒருவனு மேநிற் பானே உனதா வியறே யின்றேல்.

162. காய்பா சனதரிம் சங்கம்.

மதி. 26:57, 59-68; மாற்ற. 14:53-65; அரசி. 23:54, 63-71; யோ. 18:24.

90. சங்கமா யெயுட் கார்ந்தே யவர்ச்சி செய்படி முன்பே அங்கமர் வீரர் யாரும் அரமணை யூழியர் தாழும் சிங்கமாக் நாதன் ஜேசை யுமிழ்ந்துமை சிறுவாம் செய்தாரி பங்கமும் பரிகா சஞ்செய் தடித்தனர் பரனை யன்னே?
91. கூடின ரேசங் கத்தார் குருபீர காட்சி சாரிபரி கூடினர் மூப்பர் தாழும் குழுமியர் காரர் காழும் நாடினர் சங்கம் ரேசங்கெ கெரிசைய நாதரா ஜேசை தடினர் பஸ்பேர் சாட்சி திரங்குமை சேகவப்பொய்ச் சாட்சி.
92. சாட்சிய நேசம் பேர்பொய்ச் சாட்சியஞ்சு சொல்லு ரானுச் சாட்சியர் சொல்லும் வாக்கோ ஒவ்வொல் சற்றை னுந்தான் மாட்சியர் யிருந்தோர் வீற்றே நன்மறை யாளர் சேர்ந்தார் சாட்சியர் யீரவர் வந்தார் சாட்சியஞ்சு சொல்லு ரீதே.
93. ரூலமொடே பேரோ தேந்தல் வருடமே நாற்பதி தாருய் திளைமாய்ப் பாரி தற்கை திருப்பரன் தொழுகைக் கென்றே இலங்குமா விகையா யீதை யெழில்மிக அமைத்தே வைத்த இலங்குமா லயமே யீதை யெளித்தனி விடித்துப் போட்டே.
94. இலங்குமா மகிளை யாவே யிலங்குமா லயம்வே ரெஞ்சே இலங்கலே தினங்கள் முன்றில் எழுப்புவேன் மாலே சாவே உலங்கன மாயின் ஞேனே யுரைக்கவே கேட்டோம் மெய்யே களங்கமே யிலையே யீதில் ஈருத்தொடு சொக்கின் ரேமே.

95. இருவருந் தனித்தே தானே யினைத்தவர் பொய்யே சேரிக்க ஒருவனீங் வாக்கோ மற்றிருஞ் வாக்குக் கொவ்வா தாச்சே ஒருவனுக் குப்பின் பல்பொய் உரைத்துமொவ் வினதே யில்லை திருவுரு வானே ரோதாம் திறந்ததே யில்லை தம்வாய்
96. அக்கிரா சனனே யானேங் அர்ச்சகன் எழுந்தே நிக்கே உக்கிர பார்வை யோடே உருக்கியே கேட்டா ணங்கிரு அக்கரை யேயில் லையோ கேட்டுமே யன்வர் சட்சி அக்கரை யில்லார் போலே யவரெதுஞ் சொன்னு ரில்லை.
97. கேள்விகேட் டனங்கேர் கேள்வி கேட்டனங் சங்கம் பேரால் கேள்வியோர் முக்கிய கேள்வி நீகிறில் தோன்ற ருனே கேள்விக் கேதுஞ் சொன்னால் கேட்டுநய புவிரா அஃது கேள்வியான் கேட்டா உலதும் நீர்பதி லேதுஞ் சொல்வீர்.
98. தெய்வது தாட்கள் போற்றும் திருத்துதி கட்கே பாதிரர் தெய்வகு மாரண் ஆனால் திருக்கிறில் தாவா யோந் தெய்வமாம் நிதயர் மேலே நிடமொடே யிட்டே ணின் மெய்யுள வாக்கே யாகுக் விடைதரு வாயே யென்றான்.
99. இப்படி யிட்டே யானை கேட்கவி ணுவே யீதை ஆப்படிச் சொன்னீ ரங்கிரே அதுசரி யவரே யானே இப்பொழு தேசொல் கிண்றேன் இனக்கமாய் கேண்மிங் நீவிர் இப்புறம் நிசமூம் காரியம் எடுத்தியான் சொல்வே னிப்போ.
100. மனுமகன் சரிவ வல்லோரி வலதுபா கம்வீற் றுன்வாரி மனுமகன் வருவா ரங்கிரே உாஸ்கீம் கங்கள் மேலே மனுமகன் மகிழம யப்போ வளமிக்க காண்பீ ரேந்ரீ மனுமக னிவ்வாக் கோடே மெளனமே சாதித் தாரே.
101. கேட்டிதை யாச்சார் யன்தான் கிழித் தனன் தனவஸ் திரங்கள் கேட்டோ மின்னேங் வாக்கே தெய்வது ணன்மீம் பகட்டூர் கேட்கவேண் டியதோ இன்னும் கேட்டசாட் சிகள்போ தாதோ வெட்கயல் லோதாம யாதும விமோசனஞ்சு செய்யா விட்டால்.

107. செவ்வது டண்ணிசொன் ஞின யிப்பொழு தேவிகட் மரே இல்லாரைக் கெதுவுஞ் செய்ய ஏற்றதோர் தீர்ப்பே கூறும் இவன்பாதி திரனே சாக எனவுரைத் தாரிசங் கத்தாரி இவரிதே தீர்ப்புக் கூற எழுந்தன ருழியர் வீரர்.
108. கோரமுன் செய்தோ ரீவரி குறைமுடிப் பதற்கீ வந்தாரி காரணன் தனையிம் சிக்கக் காரண மேதி வர்க்கெக் அரண் நாதன் தம்மை யவமா ணஞ்செய் தாரே தோரணம் போலே நிந்தத் துஷ்ணாந் தொடுத்தா ராக்னே?
104. கட்டியே மறைத்தார் கண்கள் அடிக்கண ரவரிகளை எதிதில் சூட்டமயே சிரசிளி மேலே குட்டின் தாரென் ரூபே திட்டியா லுஷப்பா யெங்கிறே தூயரைக் கீயர் கேட்டார் எட்டியே முகத்திற் ருப்பி யீணமாய்த் துஷ்வித் தாரே.
105. கொடுத்தேனி முதுகை யானே கொடியவ ரடிக்கற் காயே கொடுத்தேனி தாடை ரோமா விசாடிதாய் பின்சிக் தானே கொடுத்தேனி முகம் மிழ்நீரிக் கொடுவாவ மானத் துக்கே கடுத்தமாகி கிணை்மு கத்தை கடினமாங் கற்பாரி போலே.
106. எதிரிக்கவு மிலையே யானே திருப்பவு மிலையே யானே குதியென தாண்டாரி தாமே கனிந்து காங் குகிரு ரெண்ஸை அதினிமித் தப் பெட்ட கேளே யதனை யறிந்தேன் என்றே விதியென முன்னே சொன்ன உறுதிமெய் வாக்கே போலே.
107. சங்கமே கூறுஞ் தீர்ப்பைத் தாம்நிறை வேற்றாக் கானே தங்களுக் குரிமை யின்றை தங்களா லாகா தென்றே அங்கவ ரறிந்தே யின்னும் ஆங்கமர்ந் தாலோ சிந்தாரி பங்கமாய்க் குருசிற் கொல்வோம் என்றுப் பர்ந்தா ரண்னேரி.
108. அரசெனு முரிமை போயே அரசுகொள் ரோமர் தம்மின் அடிசாலின் குடிசன் தானை யவனநாட் சிக்குட் பட்டோர் அரசனின் துரோகி யென்றே யசிபவின் தீர்ப்புக் கென்றே அரசுநுக் கரசன் தம்மை யவனி ஞ சேர்க்கத் தீர்த்தாரி.

109. சங்கமு யிந்தீத போக சபையுளே ரெழுந்தே சௌரூரி அங்கபர் பேராச் சாரியன் பிறிதம ராச்சார் யரிதாம சங்கையோர் பாரர் தாழும் ஜனங்களின் மூப்பர் தாழும் பின்கையாய்க் கட்டித் தாமே பிலாத்திடங் கொண்டே போனு!

163. முதலின் முடிவு. மத. 27:3-10.

110. காத்திருந் தானே யூதரஸ் கவலையோ டோரிபக் கற்தான் ஆத்திர மாய்நின் ரூனே அவர்மறைந் தகல்வா ரென்றே காத்திருந் தானே யந்தோ கருணையான் மறைந்தா ரில்லை ஓத்திரச் சங்கத் தாரின் சதிமிதுந் தீர்ப்பைக் கேட்டான்.
111. மரணமாந் தீர்ப்பைக் கேட்டே காட்டினேன் மயக்கங் கொண்டான் திரணமா யெண்ணிச் செய்த தீங்கினால் மனநெராந் தானே சரணமே செய்தாச் சாரியர் சாஸ்த்திரியோ ரிடமே வந்தே சரணமுன் வைத்தா ஸந்த முப்பதே சதிக்கா சைத்தான்.
112. குற்றமில் லாரதி தத்தை காட்டியே கொடியேன் விற்றீன் குற்றமே செய்தே ஸந்தே கொடுந்துரோ கஞ்செய் தேனே குற்றமே செய்ய ஏவுங் கொடுங்கா சீதோ வைக்கிதேன் சுற்றுந்திர் கண்கொண் டென்மேல் எடுந்தய வாயே என்றான்.
113. அப்படி யானு லென்னே அதுவோ எமக்கே யென்னே எப்படி நிலிற் ரூபேர ஏதுமே யுன்பா டென்றூரி மூப்பது வெள்ளிக் காசை முனிந்துமே தள்ளிப் போட்டார் அப்படி யேசென் ரூல யத்திலை றிந்தே காசை;
114. அப்புற மகன்றே சென்றான் ஆங்கொரு மறைவே தேடி கொப்பிலோர் கயிறே மாட்டி தற்கொலை புரிந்தா ஸந்தோ! அப்புறம் முடிவே தென்றூல் அதிமிகப் பரிதா பந்தான் குப்புற விழுந்தா ஸந்தோ குடல்சரிந்-தழிந்தா னஜரே!
115. பவந்தீர் பலியே யாக பாதகன் விற்று அந்தான் பவம்போக் காட்டை யேதான் பாதகன் கானேன் மெய்யாய் பவந்தீர் மார்க்க மோதான் பாரித்தத்தில் துரோக மெண்ணும் பவமுமே தலைகை கொல்லும் பாவமுஞ் செய்தா ஸந்தோ!

116. மறுகியே யழுதா ஞோ மனமோ மாறி காணுவே
உருகியே சுவல்சொன் ஞனே உணரிந்தில னுண்மை யாயே
இருவரும் நடந்த மாரிக்கம் இவனுமே சென்று எந்தோ
வெறுமனக் கசப்பே யல்ல மெய்மன மாறல் வேண்டும்.
117. முப்பது வெள்ளிக் காசே முப்பரீ கண்டா ரங்கே
இப்படி வந்த காசோ இரத்தக் காசே யக்ரே
எப்படி யிதைக்கா னிக்கை யோடுமே சேர்க்க வாகும்
தப்பித மாங்கா சிதே தள்ளுவோ மீத யெற்றுர்.
118. இக்கா செய்வேண் செய்வோம் எனஅஸரி யோசித் தாரே
அக்கா அசக்கொண் டக்கினூரி குயவனின் நிலங்கிணன் டாரே
அக்கா ஸந்யர் தம்மை யடக்குமே செய்தற் காயே
அக்கெல் தாமா வெங்பேரி அதன்பொருள் ரத்தப் பூயி.
119. மதித்தன ரிஸரா வேவின் மகிபனும் மேசை யாவை
விதித்தனர் முப்பத் தென்றே அவரிவிழைக் கிரையத் தைத்தான்
கொடுத்தன ஏந்தக் காசை குயவனின் நிலத்துக் கெங்றே
தொடுத்தவே தத்தின் வாக்கே தொடர்ந்தே நிறைவே றிற்றே.

164. பிலாத்துவின் விசாரணை.

மதி. 27:2; 11-14; மாற். 1:5; ஊக். 23:1-7; யோ. 18:28-38.

120. கொண்டுபோ ஞாரச் சாரியர் குழுமியே யதிபங் வீடே
அண்டிவந் திருத்து மங்கோரி அரமணை வெளியே நின்றுர்
பண்டிகைப் பலிபட் காவைப் புசிக்கவே தீட்டிடல் காடே
கண்டனை பிலாத்திக் கூட்டம் கடிதினில் வெளியே வந்தான்.
121. வந்தகா ரணமே யாதோ வந்ததைச் சொல்லு வீரே
இந்தவோரி மனுடன் யாவன் ஏன்கொணர்ந் தீரே கட்டி
அந்தமா னுடனோர் குற்ற வாளியோ அதுசங் தேகம்
என்தனுக் கறிவிப் பீரே என்பிகழ செய்தான் எக்கே.
122. இவனப் ராதி யிக்கேல் ஒப்புவி யோமே யிங்கே
இவனப் ராதி தானே ஒப்புவித் தோமே யிங்கே
இவனப் ராதி யானால் இவனைவி சாரித் தேநீர்
அவனப் ராத்த துக்காய் ஆக்கினை செய்மின் தீரே.

123. கெய்வமைந்த காலங்களில் கொட்டுதான் ஷணைம் சொல்லுங் தெய்வதூ ஷணஞ்சொல் வோரிக்கே தெண்டம் மரணந் தானே தெய்வகற் பனியே போலே தண்டனை செயவெங் கட்கே எவ்வித அதிகா ரந்தான் இலையே யிக்கா வத்தில்.
124. ஆதலா விவணை நீரே அட்டியே செய்யா தேதும் போதலே விசாரிப் பிரே புணியமு மக்குண் டாமே சதுமே ருக்கவென் ருலும் கொடுப்போ மிப்போ தேயாம் ஆதலாற் பிலாத்தென் போனே யாசனத் தேயுட் காரித்தான்.
125. அதிபனின் மன்றை நிற்க அதிபனி சாட்டிச் சொல்லுர் அதிபனாங் கிறிஸ்கே யென்னு மாசனை ஏரினாக் கூனே அதிபராம் ராயர்க் கேதும் வரியுமே செலுக்கா தீரே அதிகா ரியேயா வெண்ணாங் அதிகல கஞ்செய் தானே.
126. பதியுரை மாந்தர்க் குள்ளோ படுகல காங்கெயி தானே சதியிக வுள்ளோ னீவுச் சத்துரு ராயர்க் கே காங் அதிபனின் முன்னில் வண்ணம் அதிகொடுங் குற்றங் சாட்ட எதிர்மொழி யாதுஞ் சொல்லா திறைவனே மெளனங் கொண்டாரி.
127. விசாரணை செய்தான் ஜேஸ வேந்தனை நீயென் கூனே விசாரணை ரோசெய் தானே வெதிபர் மற்றுள் னோரை விசாரணை யேதென் ருலும் வீணேண கற்நிதா வீவுன் விசாரணை யாவுஞ் செய்ய யாது மீ விகற்பாக் காணுவி.
128. எத்தனை யோகுற் றங்கர் விவருகாக் கிள்ள ருண்மேல் அத்தனை யும்மென் ணுதே யமைதியா யேனிற் கிள்ளுப் புத்தர வென்றுஞ் சொல்லா திருக்கிற யூத யாயே அஃதவர் சொக்கின் ரூப்போல் அரசனை வெண்டே கேட்டான்.
129. எல்லையே குறித்தே நீராய் இப்பாடுச் சொக்கின் றிரோ என்னைய குறித்தே மற்றீர் எல்லிக பேசொன் ணுரோ எவ்னாழ யூதன் மானை என்னிடங் கொண்டே வந்தார் உன்னுஞ் ஜனுத்தார் தாசம உழுமூர் ஆக்கா யர்தாம்.

130. செப்புவா யெனக்கே நீயே செய்ததே யாதென் ருளை இப்புவிக் குரித்தே யல்ல என்னுட ராஜியந் தானே இப்புவிக் குரித்தே யாயின் யூதரி டத்தில் யானே ஒப்புவிக் கப்ப டாதே என்னுட வூழ்யர் தாமே.
131. தப்பிலா திண்ணே ரோடே போர்செய் திருப்பார் மெய்யே அப்படி யிலையே பாரும் அவ்விதம் நினையா திரே இப்புவிக் குரித்தே யல்ல என்னுட ராஜியம் என்றார் அப்படி யானால் நீயோர் அரசனே என்றே கேட்டான்.
132. சத்திய மேசொன் ளீர் யானேரு ராஜன் தானே சத்தியதி கைப்பற் றித்தான் ஜெனித்தேன் சாட்சி சொல்ல இத்தரை வந்தேன் மெய்யே யிந்தமா நேரக்கந் தானே சத்யவா ஜெவனே என்தன் சப்தமே கேட்கின் ருனே.
133. சத்யம் என்றே சொன்னுப் சத்தியம் என்னே என்றுன் உத்தரஞ் சொல்முன் னீலை உள்ளிருந் தேவந் தானே அத்திரு வாயங் குற்றூர் அரச்சகர்க் குராத்தா ளீதே இத்தகை மனுடன் மேலே யேதுமே குற்றங் கானேன்.
134. திடுமென எஃசொல் கிள்றீர் தீயவ ஜெவனே யென்றே கடுமப ராதி யீவன் காலில் திசையெல் லாமே நடுத்திசை கடந்தே யூதா நாடுதி லெவனுந் தானே தடபுட லாய்ப்போ தித்தான் ஜாதியே கலங்கச் செய்தான்.
135. கலில் யெனும்பேர் தானே காதினில் விழுவே யன்னேன் கலில் யதிபஸ் நாட்டின் கலிலைய ஜெவனே கண்டே எழில்பதி யெருசா லெமில் இறங்கிய ஏரோ தென்னும் கலில் யரசன் முன்னு வனுப்பினன் கட்திற் ருனே.

165. ஏரோதுவின் விசாரணை, லாக. 23:8-12.

136. இயேகவைக் குறித்தே ரோதே கேட்டிருந் தானே மிகக இயேகசெய் யடையா எங்கள் இனிதுகா னுவதற் காயே பேசியே வெசுநா ஓயே பேரவா கொண்டே தானே இயேகவைப் பலநாட் காண இனிதவாக் கொண்டா என்றே !

137. கண்டது மேரோ தேந்தல் கணமகிழ் வேகெரன் டானே
விண்டுவி னவினு னப்போ பல்விட யங்கள் பற்றி
ஆண்டவர் மாறுத் தாரம் அருளவே யிலூபே டாதும்
ஆண்டுள ஆச்சார் யரிதாம் அதிகமே குற்றஞ் சொன்னுர்
138. பாரித்தன ஷேரோ தேந்தல் பாரித்தியன் மெளனத் தைத்தான்
போர்த்தனென் மினுக்கா மாடை போவிரா ஜன்போற் செய்தே
பாரித்திபன் தமைநிந் தித்தான் மிகப்பரி காசஞ் செய்தான்
ஆத்ரமா யமலன் ஜேஸ யனுப்பினேன் பிலாத்தன் டெக்டே
139. கொற்றவன் வீரர் கையில் குரங்குஞக மாலை யானுர்
அற்றதைப் பியத்துப் பின்னு மலங்கோ லஞ்செய் தாற்போல்
கொற்றவ கீஸ்குழுந் தாரே குடுமியை யிழுத்தார் பியத்தார்
மற்றுமே கோரங் கள்தாம் தம்மனம் போற்செய் தாரே.
140. இதுவரை படைஞ ராயே யிநுந்தபி லாத்தெ ரோடை
இதுமுத லானூர் ஸ்ரீநகர் அதிசய சாமோ ஈதே
புதுமையோ புசியிங் கேடேயே புரியிலே பொல்லாப் பேதும்
குதாகலமோ டேதான் யீவர் குழைந்துமே சேர்வா ரங்கேரு

166. பிலாத்துவின் மறு விசாரணை.

மதி. 27 : 15-31; மாற். 15 : 6-20; ஹுக். 23 : 13-15; மோ. 18 : 39; 19 : 16.

வேறு

141. கூடிவரச் செய்தனன்பி லாத்தத்திப்பி கூடியுள அரிச்சகர்ஸுப் பர்சனலீம்
நாடியிந்த மானுடனைக் கொன்டுவந்தீர் நாடெவனு மீகலகஞ்
செய்வனென
தேடிவிஶா ரிக்கவுமே காரியத்தை குற்றமேதெ ரிந்ததில்லை யின்னனிடம்
சாடியேயே ரோதிடம் னுப்பவுமே சந்தெனுமே குற்றமேதுங் கண்டிலரே.
142. மரணமதற் கானதொரு குற்றமுமே யெவ்வகையிற் கண்டதில்லிம்
மானுடன்மேல்
தருணமாமிப் பண்டிகையிற் நப்பாதோர் குற்றவாளி யேவிடும்வ
முக்கமுண்டே
தருணமிதிற் றண்டனையே செய்திவணைத் தப்பவுமே ஸிட்டுவிடு வேண்ணவே
பரபரப்பாய் கூக்குரலிட் டார்பரபா ஸெஸ்பவணை விட்டிவணைக்
கொல்லுமென.

143. பரபாலோ கள்ளங்கல கீகாரன் படுகொண்டியுஞ் செய்தகொடுதி தோறியேதான் கரங்காலிற் பூண்டுதலை நாவலிலே கடுந்தண்டலை யேயடையக் காத்திருந்தோன் சிரமயிலா தேயிவட்டு சிக்கிரமாய்ச் சிறையின்றை நீங்கண்டற் றக்கதுவோ பரங்மகனுர் நிர்மலங்குஞ் ஜேசுபரன் படுமரண மேசகிக்க வேண்டியதோ.
144. கூப்பாடே போட்டனர்தி ரள்ளுனமே கொல்லுவீரே குருசினிலே யென்றிஹந்தார் ஆர்ப்பாட்டந் தாங்காதே யுட்சென்றுன் அஞ்சினன்றி யாயமான தீரிப்பிடவே பாற்பட்ட நெஞ்சனையே கட்டியுமே வாரினால் டித்தனனே மாபழிப்பாய் போர்த்தாரே செவ்வடுப்பே சேவகரே சூட்டினரே பொன்சிரிசில் முள்முடியே.
145. தாழ்த்தினர வர்முனுலை தப்முழந்தாள் தண்டனிட்டார் செய்துபரி காசமுமே வாழ்த்தினரே யூதரது ராஜனீநீர் வாழ்கவுபர் க்ருசினிலே யேன்றவரை தீழ்ப்புமிகச் செய்துபரி காசமுமே தீயபல் நிந்தனையாம் வார்த்தைகளால் ஆழ்த்தினரே மிக்கஆவ மாணத்தில் அடித்தனர கங்கரத்தால் நிர்மலனை.
146. வெளிப்புறம்வந் தான்திருப்பப் பிலாத்ததிபஸ் விவரமாக அங்குளோர்க்குச் செப்பினனே வெளிப்படையாய்க் குற்றமேகா ணேனெனயே வெளியரங்க மாயறிப் பீவிருமே வெளிப்புறமே யும்மிடமிற் மானுடனை விழாந்துமீயான் கொல்லுவந்தேன் என்றனனே வெளிப்புறம்வந் தார்பரணன் ஞேர்முனுலை விளங்கியவோர் முண்முடிசெவ் வங்கியெடு.
147. இவரிவிதக் கோலமாய்வெ விப்படவே பாருமிதோ இம்மஹுடன் என்றனனே சிகப்பங்கி முண்முடியே பாரித்தவரே செந்துனிகாண் மாடுபோலை சிறினரே இலணிச்சு கற்றுவீரே யப்புறமே யேற்றுவீரே குருசினிலே யேற்றுமென்றுர் ஆவர்கந்திக் கூக்குரலு மிட்டனரே யம்மணியி டிந்துவிழு மென்றெண்ண.

148. கொண்டுபோவீர் குருசினிலே நீரறைவீர் குற்றமெதும் யானிவங்மேற் கண்டதில்லை உண்டெடக்கே யோர்பிரமாண மென்றுமக்கே யாழுரைத்தோ பேற்கனவே நீரறிய கண்டதாப்பிர மாணமதே சொல்வதேபோற் கடுமரணத் தீர்ப்படைந்தே சாகவேண்டும் விண்டங்களே தெய்வசுதன் தானெனவே விட்டுவிடல் ஞாயமல்ல என்றனரே.
149. பயந்தன்பி வாத்திதனைக் கேட்டவுடன் பரபரப்பா யுட்புகுந்தான் ஓங்கவாடே நயமொடுமே ஜேசுவலயே நோக்கியிவன் நவின்றனனை வந்ததுநீ யெங்கிருந்தோ பயமிலாத ஜேசுபரன் வேள்வியிதற் கோர்பதிலுஞ் சொல்லாதே மெளனமானார் பயமுறுத்த என்னமுமே கொண்டவனுய்ப் பசர்ந்தனனே தன்னதிகா ரத்ததயுமே,
150. பதலேதுஞ் சொல்லாயோ இப்பொழுதில் பார்ப்பாயே யென்னுடைய வல்லமையே அதிகார மேதுமிலை யோவெனக்கே யுண்ணேயை நைவதற்கே குருசினிலை அதிகார மில்லையென வெள்ளிகையோ அப்படிச்செய் யாதுவிட வுன்தனையை மதியிக்கயோ ஈதெலாம் றிற்திலையோ மென்மேனே என்றனபி வாத்துவுமே,
151. அதிகார முன்டுமக்கோ என்தனினேல் அம்பரத்தி னின்றுமேபெ ருவிடிலோ அதிபாவ முள்ளவனே யம்பனுடன் என்தனையநி யாயமாயே யொப்புவித்தோன் பதிலாகச் சொல்வதவ ரிவ்வனவே பின்னெனதும்ப கர்ந்ததில்லை தற்பரனே அதின்பின்னால் விட்டுவிட வேயவரா செய்தனன்பி வாத்ததிக மாழுயந்தி
152. இதுதெரிந்தே கொக்கரித்தார் யூதருமே யெரிச்சலோடே பேசினார்பி வாத்துவலயே இதுவுமது ராஜவிச வாசமாமோ விடுதலையே செய்வதெனில் நீரிவினை புதுமையிதே ராயனது நேசக்கேந்தீர் அதுவிதம்பு கந்றீரேவு பொய்யாமே எதிரியாயே தக்கையர் செஸ்பவனே இவனிவிரோதி ராயர்க்கே யென்றறியும்.

153. தளர்ந்தனவீம னத்திடமு மோழிந்தே கதரியமே விட்டவனை நீங்கியதே இழந்தனன்றி தானமான யுத்தியிலே யிங்கிதமாய் நீதிசெய்ம ஒன்றிலையும் எழுந்தனனே யுள்ளறைவிட் போவளியே யேசுவையுங் கொண்டுவந்தே தன்னெலுடுமே தளவரிசை மேடைகபத் தாவினிலே யேறியமர்ந் தானவனே யாசனத்தில்.
154. பாரித்தனபை ரீக்கித்தான் யூகரையே பாருமிதோ உங்களுட ராஜுவினன்றே ஆரித்தனரே யாவரும் சற்றுமேயை சற்றுவீர்கு ரூசினில் றறகுவிரே வராரித்தனன்றா ராசமேய வர்செவியில் வகுகுருசி வேற்றலாமோ உம்மரசை தீர்த்துவேமே ராய்ணலால் வேறெறவனும் திட்டமாயே யெம்மரச அவதில்கூ.
155. இந்நியிடம் வந்தனன்க் கோர்மனுடன் இணவனின் தேவியுட ஊழியனே அணவனே சொல்லினனே யோர்ரகவியம் தேவியவள் சொல்லியதாஞ் செய்தியையே முனிதோநிற் கும்பெரியார் நீதிப்பரன் திதெததுமு னிந்தவர்க்குச் செய்யாதீர் இணவரிக்கா யின்றிரவிற் பர்குமிக வற்றதெனக் கென்றவனுற் சொல்.
156. குருராமாச் சாரியரும் மூப்பருமே சற்குருவைக் கொன்றுவிடக் கேட்கவுமே திருடனையே விட்டுவிடக் கேட்டவுமே தீயராஞ்ஜ னத்திரளை யேவினரே இருவரிலு மக்கெவனை விட்டுவிட யேசுவையோ திருடனையோ என்றுரைக்க திருடனேதான் யாக்குறிக்கு பானுடனுந் தீர்த்தவனை விட்டுவிடும் என்றனரே.
157. எண்ணய்நிறை வேருவி கற்பமாகும் இம்மொழியைக் கேட்கமனஞ் சோரிந்தனனே எண்ணியேநீர் சொல்லுவீர்கி றிஸ்தெனுமில் யேசுவையான் என்செய்வோ என்றனனே திண்ணமேகு ரூசினிலே யேற்றுமென தீங்கெனசெய் தானெனவே சாற்றுமென எண்ணமேசெய் யாதுகுரு சேற்றுவீரே யேற்றுவீர்குரு சினிவின்னே கையெல்லாரி.

158. சூக்குரவிட் டாரவரே கொல்லுவென கொக்கிரித்தா ரேயவரீகள் பிதிதரேபோல் பார்க்கவேறு மாரிக்கமில்லை டென்றறிந்தான் வீணைதை விக்கவில்லை யென்றறிந்தான். நோக்கினுன்கு முப்பயிக வொங்கவுமே நுட்பமான வேறுவழி தோன்றவில்லை ஏற்கனவே யங்கிருந்த தண்ணீரை யேயெடுத்த வப்பினான் தனிகரங்கள்.
159. இவ்வெறுமா நீதிபரன் குற்றமிலேஸ் இன்னவன்றத் தப்பழிக்கா எல்லனேயான் இவ்வதுரத் தப்பழியை யேற்றருஞ் சன்னிவிட்டும் மேல்வரவே யென்றனனே இவ்வதுரத் தப்பெழியை மேலுமெங்கள் மக்களின்மே ஒம்வருக என்றனரே இவர்மதியோ யாண்நிகரி துண்மதியே தஞ்சிரங்கள் மேலவறிந்தாரி கேட்டனுமன்.
160. திருடனா பரமாஸேஷ் பாதகண் சிறையினின்றே விட்டுவிடத் தீர்த்தனனே திருமசனுஞ் சற்குருவே ஜேசுவவேயோ சிறுவஸயினிற் கொன்றுவிடத் தீர்த்தனனே அருகுளரா மர்ச்சகரா வந்தராக அனைவருங்கெம் பிரமாக ஆர்ப்பரிக்க திருகுமனங் கொண்டவன்பி வாத்ததிப்பன் திடுமெனவுட் சென்றவனே கள்ளனேபோல்.
161. குற்றமற்றை னென்றுமேந் சொல்லுமே குறுவிழியோ குள்ளறையை செல்லுவதேன் குற்றமற்றை னென்றனையே யுண்மனமே குறைவிலாதே யப்படிபே சொல்கிறதோ குற்றமேது மில்கையெனச் சொல்லியும்நீக் குரமாயே குருசறையத் தீர்த்தனையே குற்றமற்ற யோபழியுன் மேலிலையோ பழிவிடாதே யென்றுமுனைக குற்றமுமே.
162. நீதிமான்போல் நின்றனையே பேசினையே நீசனைப்போ லேவகைத்திதல் நீதியோசொல் நீதிபரன் குற்றமிலான் என்றனையே நீயுறைத்த தோர்தாமூர பல்துமே நீதிபரன் விட்டுவிடு வேளன்றனை நீதிவாதே யென்பொடிந்தை நீதிபரன் மானவேகு ருசினிலை தீர்த்தத்தாரு தீர்ப்பேமா நீதியோசொல்.

163. நேர்மையான மரிக்கமனச் சாட்சிசொல் நீங்கியுமே நேர்வழிவிட் டெவிமுந்தாய் நேரிமைகு முண்மளையா ளைச்சரித்தும் நீதியிலாதி தீர்ப்பேந் கூறினையே ஓர்மையே யிலாமனவிதாய் உண்தனுட உட்திடமி முந்துமீநீ கோளையானுய் பார்தனிலே பாதக்ஞென் போபடைத்தாய் பாரிதிற்பெற் ரூயழியாப் பேரிவசையே.
164. பயந்தனைகு முப்பழேசெய் வாரெனவே பயந்தனையே பாரிதனிற் பேரிவசையே பயந்தனையே மேஜ்மைபொருள் போமெனவே பயந்தனையே பாரிதனிற் பேரிழிவே பயந்தனையே யுதிதியோகம் போமெனவே பயந்தனைய நீதியேகு ரூசினிலே பயந்தனையே ராயன்தனைய போமெனவே பயந்தனைப ரண்கொலையாந் தோழுமேதான்.
165. கூட்டியேயுட் செங்றனர ரண்மணையுள் கொலு மண்டபந் தாவிருந்தே ஜெசுவஸிய கூட்டினரே சேவகரின் கூட்டமெல்லாம் பரிகரிக்கக் கொற்றவனைக் குருமாயே காட்டினரே யாசனமோன் ஹேற்றினரே சுரத்தினிலே சேரித்தனரோர் கோளையுமே கூட்டமாயெல் லோருக்மேப ணிந்தனரே குண்ந்தமுழந் தாள்முடக்கினிற் கூத்தசெய்தாரீ.
166. மன்னவனே வாழ்க்கூத ராஜ்ஞேந் மாமகத்வ யூதரின்ம கத்துவமே மன்னவாவுன் ராஜ்யமே யெங்குளதோ மன்னவனே யுள்கிரீடம் முன்முடியோ மன்னவாஇக் கோலுனது செங்கோலே மன்னவனே குருசேயுன் அசனமாம் மன்னவனுக் கீதுமரியா நையேயென் ஹேர்ச்சினார ஸ்ரிரமேற் கோலினாலே.
167. முகத்தின்மேல் ரத்தமேக சிந்தொமுக முகமேலே சியெனவு மிழ்ந்தனரே அகத்தினிலே யீரமிலாதி துட்டரிவர் அவமானம் நிந்தையுமே செய்துபினுல் மகத்துவமா மங்கியைக்க முற்றியேயின் ணனிந்தனரே மன்னனுக்கே தம் முடையை ஜெகத்தின்பா வச்சுமையை யேற்றினர்போல் சிலுவைமரந் தோவினுமே லேற்றினரே.

167. சிலுவைப் பாதை.

- மத. 27 : 32; மாற். 15 : 20, 21; ஹக். 23 : 26-32; யோ. 19 : 16, 17.
168. போர்வீரர் முன்பினுமாய்ச் சென்றனரே போகவிரு பக்குமே சென்றனரே
பாரியிடக வந்தவர்த ஸரிந்துநடை பாருமாங்கு சுசெடுத்தே சென்றனரே
ஆர்த்தாரே பின்தொடர்ந்தே மண்ணவனை யங்குளோராந் தீயவரு மீண்றுமே
கார்மேக மூடியதோ ராதவன்போல் காவலனே தாண்டினரே யம்பதியை
169. கூடினர்கு ணம்மிலாத பேதையரே கொற்றவனின் வரதைகண்டே தாமிகழ
சாடினுரவை ராக்கியரா மானுடரே சந்புருட எந்தியங்கன் டேயகிழ
பாடினுரவு சைக்கவியே யீணஜூஸம் மாபரம சாதவரிமேல் நிற்தனையாய்
நாடியேகண் ணீரொடுமே பின்தொடர்ந்தார் மாவெழில்சா லெம்நகரின் மாதருமே.
170. சின்னுள்முன் சென்றவரைப் பின்தொடர்ந்தோர் சீர்மிகப்பு கழ்ந்தவரைப் போற்றினுரே
அந்நாளில் தாவிதிள்ளமைந் தாவெணவே யூதருட வெந்தனேநீர் வாழ்கவென்றே
மன்னுவோ சன்னுவென் ஹற்றினேரே மாபரனுக் கோசன்னு பாடினுரே
இந்நாளி லோவியில்வாய்ந் தூஷனைசெய் தெங்கள்குல ராஜைநீதீ யெற்றனரே.
171. விண்ணவரின் வெந்தனுங்கி றிஸ்துவையே ணீணயறுக்குமோரி பலியாகக் கொண்டுபோனு
மண்ணவர்க்கும் மண்ணவனுஞ் ஜேசுவையே மறைவிதிக்கும் யக்கியமாய்க் கொண்டுபோனு
மண்ணவரின் மண்ணவரிம காதிபனை வளர்க்குருசி லேவதைக்கக் கொண்டுபோனு
மண்ணவருக் கோரிக்கியாய் வந்தவரோ வாண்பவியே யாவதற்காய்க் கெங்கிருரே.
172. பாவியருக் கேய்க்கூடியா ளம்பரபால் பாவியரின் போக்காடாம் போகிருரே
காவதாங்கெத் கேமெனேயில் ஆண்மமதில் தாக்குகள் துக்கத்தால் வீழ்ந்தனையே
மேவியக பத்தாவில் மேனியுற்ற வேதனையை யெவ்விதமாய்த் தாங்கினையோ
காவலனே கொஉக்கொதாவுக் கீகும்வழி கடுங்குருசைத் தாங்காது வீழ்ந்தனையோ.

173. பார்புரக்க வந்தவரா மனினவனுர் பாரக்குஞ் சேந்தியேப உந்துயரம் பார்த்தறிவாய் பாவியுனின் மாபலமாம் பாரச்சுமை யேயதுவே பாழ்க்குருஶாம் பார்ப்பவர்ம ணங்கலங்க மனினவனுர் பாரின்மேற் றள்ளாடி வீழ்வதையே பார்த்துமேசெல் தோவியராம் பாதகரோ பார்த்துமேமி கப்பரிகா சஞ்செய்தார்.
174. பாரித்தனரே வீழ்ந்தெழுவே சேவகரே பாரத்தால் மாறிமாறி வீழ்வதையே பார்த்திபண்பொன் மேனியனே தாஸ்தனியாய்ப் பாரமேந்திச் செல்லுதலே லரணதுவே பாரித்தவராஞ் சேவகரென் செய்வதென யோசனையே செய்யதுதோ பார்த்தனரே ஓர்புருடன் சைமனெனும் பேருளனும் இம்மகற்கள் ஞெனுகவி யென்றனரே.
175. ஓடியேபி டித்தவணைக் கொண்டுவந்தார் ஓர்வனுகப் பாதையிலே சென்றவனை நீடியகு ருசினுட பாரத்தை நிர்மலனுக் காதரவாய்த் தாங்கவுமே வாடிமனு மெந்தனெதாம் முன்கூமக்க வண்குருசின் பின்னடியை யேற்றினரே கூடியவன் முன்னவனின் பின்கூமக்க கொற்றவனுக் கேயுதவி யாசிபெற்றுன.
176. திரள்ஜூத்தி ஞெலெமும்புஞ் சந்தடியுந் தியவரிசொற் றாஷ்னையின் சந்தடியும் பிரளயத்தி ரைச்சலென வோங்கிடினும் பின்வருவோரி மாதரமுஞ் சிற்குரலோ அறனுருவா னின்செவியி லேபுகுந்தே யன்னவர்க்க ருள்புரிய ஏவினதே மறந்தீர்க்க வந்தவராம் கண்ணிமகன் மரந்தாகிகிச் சென்றபொழு தினிலேயாம்.
177. எருசலேங்கு மாரியரே நீரெனக்காம் இரங்கியழ வேண்டியதில் ஹங்கஞ்சு அருமையிகு மக்களுக்காய் உங்களுக்காய் அழுதுமேபு ஸ்புவீரிகண் ஸீர்விடுமே வருமேயோர் காலமேயக் காலத்தில் வருகநீவி பாக்கியரே யானவரென றருங்குழவி பெற்றெட்டாத பெண்டிரையும் அழுகழந்தை யேயிலாத தாயரையும்.

178. வகுபியஞ்செய் யாதுவரு மிந்நாளில் வக்கெனவெம் மேல்விழுவீர் கண்மலைகான் குச்செனவே குச்சறுகள்ம் றறப்பிரெனக் கூவியேபு ஸ்பியெழு உரந்நாள் வச்சைமர மாயினேனே சத்துள்ளேனே பட்டமர மானவர்நீர் சத்திலாரே பச்சைமரத் துக்கிவையே செய்வரெனில் பட்டமரத் துக்கென்செய்வா ரென்றனரே.
179. கொற்றவனை யேகொணர்ந்தா ரக்கொடியோர் கொல்கொதாவி லேகுருசிற் கொல்லவுமே கொற்றவனே டேதிருடர் ஈர்வனரைய கொண்டுவந்தார் குருக்களி லேயறைய பற்றிலார்ப ரீக்கிப்போர் பாதகரோ பலவகுப்பார் பலஜனம்பல் வாயிரம்பேர் பற்றுபரி தாபமுளோர் சிற்சிலரே பாங்கொடுமே கூடினரே யக்குன்றில்

168. கொங்கொதா.

மத. 27 : 33-56; மாற். 15 : 22-41; ஹாக். 23, 33-49; யோ. 19 : 18-30.

180. மேனின்ற குருக்கையை யிறக்கியெபின் மன்னவனை மெல்லியனை நேர்நிறுத்தி காணின்ற மானுடரீநி வாணியருக் காட்டயணிந் தேமகிமை செய்தவரை மேனின்ற வஸ்திரமெல் லாங்களைந்தே நிர்மலைன் யேயவமா ஞஞ்செய்தார் வாணின்பிற வந்தவராம் லல்லபரன் மெளனமாய்ச்ச கித்தனரே நிந்ததயை.
181. பாவத்தால் நிர்வாணப் பாவியீர பரத்திலேநீர் மகிமையுளோ ராவதற்கெ மேவியுமே நீரனிய நீதியெனும் வெள்ளுடையே யுங்கருக்கே தந்தருள்வே பாவமிலார் தெய்வக்கதன் தூயரவர் பாதகராம் பாவியரின் கண்முனைலே மேவியதோர் நிந்ததமிகு சோலத்தை நீர்நினைந்துள் எம்நொறுங்கி மாறுவீரே.
182. குருசிலறை யுண்டவருக் குள்ளதொரு கொடியவேதை யேயுணரா தேயிருக்க எருசலைமின் மாதரின்க ருப்புரசம் இவர்பநுகி யேசுகிப்பார் மதிமயங்கி குருபரனுக் கிக்காடி யேகொடுக்க சிறிதெனுமே குச்சுதே பூரணமாய் குருமிகும் வேதையைச் சுகிப்பதற்காய் மறுத்தனர தைப்பநுக கொற்றவனே.

183. குருசினையே புவிமேலே நீட்டியதிற் குருபரனைக் குற்றமேபோக் கரடவரை மருவிலாத மறியவரை யேசுவையே மலர்முக்கம் ஞேக்கியேம வரி திதியுமே இருபுறமா யிருகரங்கள் நீட்டியுமே யிருப்புமுட்க டாவினரை ரங்களிலே திருமலரா மடிரண்டுஞ் சேர்த்தவற்றைச் சிலுவையரக் கீழ்முணையி லேயறைந்தார்.
184. இருப்புமுட்கள் கால்கரங்க ஞூருவ இழைத்தனவே தாங்கவேலா வேதனையே பொருப்பரோமற் றுருமேயல் வேதனையே பொருத்துமேப ரிந்தவரிக்காய் வேண்டினரே பொருத்தருள்ளீர் மண்ணியுமீ வர்பிழைபை பொறுமையிகுந் தந்தையேயிய ரங்குவீரே நெறுப்பென அ றிந்திலாரிதஞ் செய்கையென நிர்மலன்ஜெ பித்தனரிப் பாவியற்காய்.
185. தூக்கினரே நீள்குருசை யண்ணலொடுந் தொப்பெனப்போட் டார்முனினரே தாக்கவேகு ருசினடி கல்லையுமே சட்டெனவ திர்ந்ததேச டங்குலுங்கவே தூக்கியதாந் தேசத்தை யாணிகளிற் ரூங்கவைத்தே கொற்றவனுட் நிர்மலர்க்கீ ஆக்கியவோர் வேததயேபொ றுக்கவுமே எண்ணவுமோ சொல்லவுமோ கூடியதில்.
186. திருடரான இருவரையு மேபிடத்தே சிறியவையா மிருகுகுசி லேயறைந்தே இருபுறமா யிருவரையுந் தொங்கவைக்க இவர்நடுவே திருமகனுந் தொங்கினுரே குருபரனார் பெரும்பிழையீ ஷைத்தாரேன குறைவிலாதி யறையுலகி தேமதிக்க ஒருவராவா ரக்கிரமக் காரருளே எனமதிப்பார் எனுமுறையே பூர்த்தியுற
187. காட்டினனே யாக்கினையின் காரணமே காண்பவரெல் லோருமேய றிந்துகொள் தீட்டினண்பி லாத்துமேயோர் வாசகமே தீர்க்கமாயீப் ருகிரீக்லத் தீண்மொழியில் நாட்டினன வர்சிரமே லவ்வசனம் நாசரேத்தான் யசிவனே யூதரின்கோண் நாட்டியமே யாடினரிகண் டரிச்சகரே நாமித்தனைச் சீக்கிரமே மாற்றுவேண்டும்.

188. அவசரமாய் வந்தனரே யர்ச்சகரே ஆசிபண்டி லாத்துவையே
வேண்டினால் கவனமொடுங் கேண்மினெயின் சொல்லிதையே காரணமென்றே
தேவெமக்கே யூதராஜ என்றவனைச் சொல்வதினால்
அவமான மாக்குகின்ற தேவெமக்கே யூதராஜ என்றவனைச் சொல்வதினால்
அவன்சொலின் யூதரின்கோன் தானெனவே யெற்றதனை மாற்றுமென
வேண்டினாலே.
189. அவன்சொலின் ஜென்பதுமீரா குற்றமாமோ அதற்குரிய ஆக்கினையோ
குருசைற்றல் அவன்ரசன் ராயருக்குச் சதித்துருவென் றவற்களித்தே ஆக்கினையாந்
தீர்ப்பித்தை அவமான மாகிலுமக் கெனக்கெனவோ மாற்றுவதில் தீட்டியதோ
தீட்டியதே இவனேநீர் நிற்பதினு லில்லைபயன் ஏகுவிரே யென்றனுப்பி ஞங்கரை.
190. பங்குவைத்தா ரேயவரின் வஸ்திரங்கள் பங்கேநான் காக்கினர்நாற்
சேவகர்க்கே அங்கியையெடுத்தனரே பங்குவைக்க அங்கிகையை விள்லாத அங்கியாமே
பங்கெவருக் காகுமென் வேயறிய டாங்கொடுசிட் டங்கியின்மேற்
போட்டனரே பங்குவைத்தென் வஸ்திரமு டுப்புக்கீழே சீட்டிடுவார் என்றுபகரி
வாக்கேபோல்.
191. மரமிருந்தே வீழ்ந்தனைமிதி ப்படுத்தோல் பகைத்தனரே நிற்றைத்துறு
வாரித்தைகளால் மரத்தின்மேற் ரெங்குகிற வானவர்கோன் சடலமுறு வாதைபோ
தாதென்கே சிரமேலே மாட்டியதாம் வாசகத்தாற் பரிகசித்தான் தீயவன்பி
லாத்ததிபன் மறவரான ஏனையராம் பல்வகுப்பார் பரீசகித்தார் மண்ணவனைப் பல்விதமாய்.
192. துலுக்கினரீகு லுக்கினாரே தஞ்சிரங்கள் தூவென்றார் அவ்வழியே
போஞ்ஜனங்கள் பிலுக்கியேயு ரெத்தனையி டித்துமேயிப் பேர்பெற்றதாம் சிரியதெய்
வாலயத்தை அலுப்பிலாதே முத்தினத்தெ முப்புவெனே ரேயறைந்தாய் ரட்சைசெய்
யுன்தனையே சிலுப்பிலாதீப் போதிறங்கு குருசினின்றே தெய்வதிரு மைந்தனேதான்
நீயெனிலோ.

193. பரிகசித்தா ரங்களுதி காரிகனும் பாரகரு முப்பருமாச் சாரியரும் தெரிகிறதே மற்றவரை ரட்சித்தான் தலைவரரட்சிக் கத்திறமே சந்தேநுமில் சரியிவனே யிஸரவேவின் ராஜங்களில் ஜல்தியாயி றங்குக்கு ருசினில்லேற பிரியமாயேற் றுக்கொஞ்சவோ மேயிவனே நம்பெரியோ ணக்கிறவனே விஸ்வசிப்போம்.
194. தெய்வதிரு மைந்தனெனச் சொன்னவனே தெய்வத்தை நமிபியுமே யிருந்தவனே தெய்வமிவன் மேற்பிரிய மாயிருந்தால் சேய்தனையே ரட்சியாரோ இப்பொழுதில் யெய்யிதுவே யாமிவனை விஸ்வசிப்போம் மெய்யாயே யவ்வீதம்ந டக்குமெனில் பொய்யன்றே இம்மனுடன் வார்த்தையுமே பொய்ப்பிரட்டே பிரதிதியட்ச மாயினதே
195. போர்வீரர் சேர்ந்தனர்மற் றேரொடுமே புண்ணியனைப் பரிகசித்தே பேசின்றே நேரவந்தே மீட்பரின்முன் நின்றனரே நீட்டியேகொ டுத்தனரே காடியையே பார்வேந்தே நீயெனிலோ யூதருக்கை பண்பொடுமே ரட்சிப்பா யுங்தனையே நேர்வார்த்தை யொன்றுமேசால் லாமோவென் றேயுரைத்தார் சேர்ந்தனரே கள்ளருமே.
196. பார்த்திதையே தொங்கினேன மோர்த்திருடன் புண்ணியனை யேபரிநா சித்தனை பார்க்கலாமே யுங்கிறமை கிறீஸ்தெனிலோ பார்த்தெமையு முங்தனையும் ரட்சைசெய் நோக்கிமறு கள்ளனுமே யத்திகையாய் மோசமேயுன் புதிதியேயு ணரவிழையோ ஆக்கினக்குட் பட்டிருந்தும் புதிதியில்லை யஞ்சவாயே தெய்வப்பய மேயிலையோ.
197. தண்டனைநி யாயமேதான் நம்மிடத்தே தண்டனைநி யாயமோஅன் கேளிடத்தே தண்டனைய ணடந்துள்ளே செய்தவையாஞ் தப்புகளே யாம்புரிந்த வைக்கேற்க தண்டனைநி யாயமாய டைவதற்காந் தப்புகளோ யாதுமவர் செய்ததில்லை தண்டனைக்குட் பட்டவராம் பாவியர்யாம் தாழ்ந்துமன மாறுதலே மாநலமாம்.

198. பாவமேயில் லாதவரே பாவியர்யாம் தாழ்ந்துமன மாறுதலே மாநலசரம் பாவத்தி லேயுதித்த பாவியர்யாம் பாவத்தை நந்தொழிலாய்க் கொண்டவரே பாவத்தின் தீயபல னிக்குருசிற் பாடுபட்டு நெகிழேமே மென்றுரைத்தே பரவம்போய் மெய்ப்பதமே தான்டைய மாபணிவாய் வேண்டினே மிட்பரயே
199. இதுவரைக்கும் மாஸ்மிவாய்ப் பேசியே நங்குவவயே ரட்சியினை யென்றங்கே மதுவறியாற் றம்மதியே போக்கினரா மானுடர்போல் மூர்க்கவெறி கொண்டவரே எதுவெனினும் வல்லமையற் றேரெனவும் ரட்சிக்கச் சக்தியேயில் வாரேனவும் பொதுஜனமே மாறவேசெய் தோனெனவும் புண்ணியினை விஸ்வசியாக் கண்மனத்தோர்.
200. திருடனிவன் புத்தியிலான் தீயவனே தீமையிகச் செய்திடவே துணிந்தவனே திருக்குமதி யுள்ளவனுப் மாறிவனே பேர்பெறும்வில் வாதியெனத் தெறினுனே பெருமபிழையே செய்தவர்போற் றெங்குபவர் பேர்ரட்சை யாதிபனென் குறந்தனுனே பெருமிதமாய் வேண்டினேன் அவரிடமே மாவரிதாம் நன்மையே பெறவிரும்பி
201. ஆண்டவரே யென்றங்கி ரபிவனங்கி யமலைனவ ணங்கினனதன் னுள்ளதிதில் வேண்டியவாம் நன்மையெலரம் எண்ணியபோல் மிகவருஞும் வள்ளலென் ஆண்டருள ராஜியமு முண்டவரிக்கே யரசுசெய்வா ரேகமாயே யென்றுணர்ந்தான் ஆண்டவரே நீர்வசவும் ராஜியத்தில் அடியணையே நினைந்தருள்வர் என்றனனே.
202. இதுவரைக்கும் மிகவசையே யார்சொரிந்தும் எதுவெனும்பே சாதவரிதாம் வாய்மலரிந்தே புதுப்பக்தன் முதிர்ந்தவிச் வாசியிவன் புலனெனுடிங்கு மித்தருணம் மாநலமே இதுவிதமாய்த் தம்மிடமே வேண்டவுமே யிரக்கமுள தெய்வக்கதன் ஜீசபரன் இதுதினமே எனதொடுமே நீயிருப்பாய் இணையில்பர தீசினிலே யென்றுரைத்தார்.

திருத்தாய் -- அன்பார் சீடன்.

203. உறவுமும் திதயமொரு வாளெனவே உத்தமஞாஞ் சைமனேமுன் சொன்னதேபோல் இருதயமும் நொறுங்கின்றா யின்னலுற கன்னமிரு பக்கமுங்கன் ஸீரிபெருக திருஅனையு மவரதுச கோதரியாஞ் சீர்கிலேயோப் பாமரியம் மாளோடுமே அருள்ளடந்த மக்தலேனு மேரியுமே யங்கமரிந்தே குருசருகே நின்றனரே.
204. கண்டனரே தெய்வசுதங் ஜேசுபரஸ் கலிவுறுதா யன்புளானாஞ் சீடனையும் கண்டனரே தாயருகே நிற்கஅவன் கனிந்துமேத யங்குநின்ற தாயிடமே விண்டனர தோவுமது மைந்தனென அவனையும்வி ஸிதிதுனது தாயென்றனர கண்டவரைச் சீடனேயந் நேரமுதற் கரிசனையாய்ச் சேர்த்தனனே தன்னகத்தே
205. வன்கொலைஞர்க் காய்ப்பழனே வேண்டினரே தந்துவரம் வேண்டினேனுங் கள்ளனுக்கே தன்மதிப்பின் தாயருக்கா தாரமிய்ந்தே தாயளித்தே நேசனுன் சீடனுக்கே துண்பமாரிபூ லோகவுற வந்தமுற துர்ருலசோர் பேரிலன்பே மாய்ந்துபோமே துண்பமெனுந் தீச்சுடரெ மும்பியுமே குழ்ந்துமேத கித்ததுவே மும்மணியாய்.

முன்று மணி நேரம்.

206. முன்றும் னிச்சமையம் முரிக்கருமே முன்னவனைக் குருசினிலே யேற்றினரே முன்றுமணி நேரமாக முன்னவனை யாவிமண் தேகமும்வ தைத்தனரே முன்றுமணி யாகவுமே காரிருளே முடவுமே பேச்சிழந்தாரி முரிக்கருமே முன்றுமணி நேரந்தான் முன்னவனும் முதுசர்ப்பத் சத்துமொடே போர்முனைந்தாரி.

207. திருவருவான் கொற்றவனைச் சோதித்தனர் தீயவரோ சினேகிதரோ
காலமெல்லாம்
உருக்கமிகுஞ் சோதனையே பேதருவால் உமக்கிதாகா பாடுகளே
மேசியாநீர்
திருக்குளதாஞ் சோதனையே சத்துருவால் திருமகனு ரெஷ்றுணர்த்து
வீர்குறுக்காய்
குரூமிகுஞ் சோதனையே மூர்க்கரினுல் குருசினிக்கிறி றங்குவாயி றங்குவாயே.
208. நேர்நிகிறே சோதித்தனன் தீயவைன் நெடுஞ்சிரைகர் சோதரராற்
சோதித்தனன்
பார்முப்ப ராரியராற் சோதித்தனன் பதற்நெஞ்ச ண்சிபறைற்
சோதித்தான்
யோர்வீரர் பொதுஜனத்தாற் பொய்யராலே யிழிமுடர் மூர்க்கராலுஞ்
சோதித்தான்
நேர்குருசினி மேலிப்போ தொங்குசின்ற நியலனேஞ்சு வஞ்சகப்போர்
செய்கிறுவே.
209. அம்மைவலப் பாகனுன மாசிலனே யம்பரர்கோண் அண்டமெலா
மாட்டுவோனே
மெய்மையுறு அண்புருவான் தெய்வசதனி மெய்யவதா ரப்புருடன்
மேன்மையுளோன்
இம்மையுறு மகிகள்முது சரிப்பத்தா விழிதசிறை நீக்கவேதா
மேற்றதொரு
வண்மையுறு வெங்குருசில் சரிப்பத்தினி வஞ்சகப்போர் வென்றதொரு
மாட்சிகேண்மின்.

வேறு

210. சதெல்லாம் நேர்வதுண்டோ என்வாரிதைத் கேட்பீரேல்
வாதைபரி காசமுமோ வண்கொண்டியோ — ஏதுமக்கே
சதெல்லா முதிதரிக்க இங்குற்றீரும் சாத்தானே
காதகரைக் காப்பதற் காய்.
211. இறங்குவீர தெய்வசதன் என்பா ரிவரே
இறங்கினு விஸ்ரவேஸ் ராஜா — இறங்கினுல்
உன்னேக்க மாகும் உலகமோ பாழாகும்
என்னேக்க முஞ்சிதறி யே.

212. நன்றியற் கேருவரே நாளிலூ மப்படியே
நன்றியற் கேருவரிக்காய்த் துண்புறுதல் -- நன்றங்கே
நன்றியற் கேருவரை நன்றியோ ராக்குதற்கே
நன்றியற்று கிண்றேனே நான்.
213. பாவம்வெ ருப்பிகையோ பாவம்பொ ருந்துமோநீர்
பாவமுஞ் சாபமு மானீரே — பாவம்
பாவப்ப வியாகப் பாவஞ்சா பம்மானேஞ்
பாவந்தொ கீப்பதற்கே பார்
214. பிதாவைப்பி ரியாதே பேணியி ருந்திரே
பிதாவின்மு கச்மகறையப் பின்பெண்ண — பிதற்றுவீர
பேரன்போ மாருதே பேரிமல்மு டந்தவுட்டி
மாறித்தெ ரிந்துவிடு மால்.
215. அக்காலை யாதாமை யாட்டிவைத் தாயலவோ
இக்காலை யாகாதுண் வருஞ்சந்தான் — இக்காலை
அப்பாற்போ சாத்தானை யாரிப்பா டஞ்செய்யாதே
இப்பாலு னக்கொண்று மில்.
216. விமலனையே வெஸ்லுவேன் என்றுனே சாத்தானி
அமலோ வெஸ்றவனை யாரித்தாரி — சமலன்
பதறியே யோடியே பாய்ந்தானே சாத்தானி
ஏதரெனை வேபறந்தப் பால்.

பாடுகள் முடிவு.

வேறு

217. ஒன்பதெனு முன்றுமனி யாகவுமே உவமையிலாச் சதிதுருவை
வென்றவரே
தன்னுடைய பாடுசோத ணமுடியுஞ் சமையமேநெ ருங்குவதை
யேயறிந்தே
தன்பிதாவை நோக்கி “ஏவி ஏவிலாமா சபக்தானி” யென்றுரத்துக்
கூவினரே
என்கடவு ளென்கடவு ளேயெனையேஞ் கைவிட்டீர் என்பதாம்
தன்பொருளே.

218. “எலியாவைக் கூப்பிடுகின் ருனுதவ்” என்றாருகே நின்றசிலர் கூவினரே பலியதுமு டிற்ததுவே தீர்ந்ததெனப் பார்த்தவருஞ் சீரிமறையின் வாக்குமேதான் பலிதமாகத் “தாகமானேன்” என்றுரூரைக்கப் பக்கமேநின் ரேனேனுவன் காடியிலே மெலியகடற் பஞ்சசத்தோய்த் தேபருக நீட்டினனே கோலொன்றிற் மாட்டியதை.
219. பொறுத்திருபாரீப் போமெனச்சொன் ஞாரிசிலர்பேர் புல்லியரே செய்துபரி காசமுடிய வருகிறுனே எலியாவே யித்தருணம் வந்துக்கு சேயிருந்தி றக்கவுமே பருகினுரே காடியையே யட்டியின்றி பார்த்தனரே யாவுமேமு டிந்ததென் பெருங்குரலாயக் கூவினாரி “மு டிந்த”தென போரினிலே பேர்ஜெயமே பெற்றவரே.
220. எடுக்கவுமே கூடியதோ யாவனுலும் ஈசனை நித்தியரின் ஜீவணையே கொடுக்கவுமெய் குக்கவுமே தமிழியர குன்றுவா திக்கமேதாம் பெற்றவரே “கொடுக்கிறேன்பி தாவேயென் னுவினையும் கைகளி” வென் ஹெய்ரத்த சப்தமாயே விடுத்தனரே தமிழியரத் தஞ்சயமாய் விடுத்துகிறஞ் சாய்த்தனரே நித்தியரே.
221. ஆறுமணி நேரத்திற் குள்ளவரி னுவியேயி ரித்ததுமோ ராச்சரியம் பாருமவர் ஆவியையே விட்டவுடன் பாரிலெநி கழ்ந்தனவே யற்புதங்கள் மாறுதலில் லாதவனுந் தன்னெனுளிம் றைத்துமேழு லோகிருனச் செய்தனனே பாரிடிந்தே கல்லறைத் தக்கவுமே பார்ந்டுங்கிற் ரூலயத்து ரைகிழிந்தே.
222. பூதலமேல் மாகொடுங்கு ரூசினிலே புணினியன்தம் மாவிப்பிரிதி தேமரிக்க ஆதவன்ம றைத்தொளியு குக்களோடே அந்தரவா காயத்தி ருண்டதேனே பாதகர்செய் பாதகங்கொ டுங்கிரியை பார்த்துமனம் நொந்தவனே வெட்கின்னே போல் பாதலமுஞ் செல்கிரண யாயிறழும் பாரின்மேற் செல்லவிடா தேமறைத்தான்.

223. ஆதவனும் வெட்கியொளி யேமறைக்க அண்ணவண்செய் தோஷமென்ன சொல்லுவிரே பாதகரே யும்பலமாங் காரணமாய்ப் பாதகர்யூ தர்கொண்செய் பாதகமே காதகரே யும்பவுமே நீங்குதற்காய் கரித்தனது மாகருணை தேடியேந்ற மாதவனின் புண்ணியமே பெற்றுயவும் மாபவமு ணரிந்துளமே நொந்துருகும்.
224. பாரிதனிலே சொல்லவானு வேததயோடே தற்பரஞரா விபிரித் தேமரிக்க பாரிந்துங்கக் கண்மலைகள் பாறைகளு மேதிறக்க ஆனதொரு காரணமென பாரிதேதன் மீதுளரா மாகொடிய பாதகர்செய் மாகுருப் பாதகத்தால் பாராகுந் தானமிலே ணன்றஞ்சியே பாறைகள்தி றக்கவேந உங்கியதே.
225. பாதகரே பாரிந்துங்கப் பாரிதிறக்க பார்த்தவரே பாடத்தை யேபடிப்பீர் பாதகமா மும்பவுமே மாகொடிதே பாதலத்தி ஸெயமுதிதிக் கொல்லுமண்டிரே பாதகப்பா வந்தொலைந்தே மீட்படைந்தே வாண்பதமே நீரகைந்தே வாழ்வுயவே மாதவன்பா தம்பணிந்தும் பாவமுனர்ந் தும்முளம்நொ றுங்கிமனம் மாறுவிரே.
226. மரணமிலான் ஜீவனுறை ஜீவாதிபன் மரணத்தி னுதிபன்பி சாக்ஷவெல்ல மரணத்தை யேற்றுமேலீ வண்விடவே மரணத்தின் சிறைகளேவெ ளிப்படவே மரணதல மாங்கொடிய கல்லறைகள் மகத்துவரின் வன்மையாற் றிறந்தனவே மரணமீய டைந்தபரி சுத்தர்பலர் மரணத்தை வென்றவரோ டேயெமுந்தார்.
227. மரணமேதான் பாவத்தின் சம்பளமாம் மரணபயத் துக்குரியோர் பாவியரே மரணத்துக் கேயுரியோர் நீர்பவத்தால் மரணநின்றே மும்புவகை யேயறியின் மரணத்தை வென்றதிரு மெந்தனேடே மரிப்பீர்நீ ருங்கொடும்பா வங்களுக்கீக மரணநின்று மேயெழும்பி யம்மையிலே மரணமிலா ஜீவனுமெய் யேபெறுவீர்.

228. திருமகனிதன் சடலமாகு மென்திரையைச் சிலுவையிற்கி ழித்துயிரை நீக்கிளிட திருச்சமுக வழிமறித்தே தொங்கியதா திரையேரண் டேபிரிவா யிற்றதென்னாலு திருமகனி'னருள்ளைடந்த பாவியர்தாந் திருத்துதார் தாம்பனியும் திருச்சமுகம் திருமுகமொடு தயிரியமாய்ச் சேர்வதற்காய்த் திடமொடுமே நின்றதடை போனதென்றே
229. இக்காட்சி யற்புதங்கள் கண்டவானும் இனம்ரோமன் நூறுவருக் காதிச்னும் இக்காட்சி கண்டவரான் சேவகரும் “நீதிபரன் தெய்வமைந்தன்” என்றனரே இக்காட்சி கண்டவராந் தமிழனமோ இவர்தமிழே சையாவென் ரேயறியார் இக்காட்சி சிந்தனைசெய் பாவியரே இப்பொழுது முள்ளநிலை யென்னவென்பீர்.
230. பார்த்துமேநின் ரேரிபலபேர் துண்படைந்தே படரிந்தனரே தம்மார்பி வேயடித்தே காத்தருகே நின்றகலி வேயரானேர் கவலொடுமே நின்றமுத மாதருமே மூர்த்தியிவரிக் கேநிகழ்வ யாவையுமே முழுவதுமே பார்க்கமணங் கொண்டவராய் காத்தவனே நின்றனரே கல்லறையுள் எவ்வராடுமே செல்லமண முள்ளவர்போல்.

169. அந்தரங்க சீடர். அடக்கம்.

- மதி. 27: 57-66; மாற். 15: 42-57; லாக். 23: 50-56; யோ. 19: 31-42.
231. வெளியரங்க சீடரோடிப் போயினரே நிர்மலைனை யேபிடிக்க ஈர்வலல்லால் வெளியரங்க மாகவந்தார் வேறிருவர் வீரரேபோ வந்தரங்க சீடரிவரி ஒளியானேர் ஜேசுபரன் ஜீவன்விட ஒருசிறிய நேடினான்பி லாத்திடமே பொழிவோடும் போயினனே பற்றவனே போய்மாஞ்ச கந்தவரிக்கம் வாங்கவுமே.
232. அரிமதியா வெனுமிபதியான் கண்ணியவா லோசனைச்சங் கத்தினன்யோ செப்பென்போன் பரிவொடுமே கடவுளது ராஜியமே வருவதற்காய்ப் பண்பொடுமே காத்திருந்தோன் பெரியதொரு தனமுளோனே புண்ணியவான் பிலாத்திடம் னாமதியே கேட்கவேதான் பரன்குருவின் சடலத்தைத் தன்னிடமாய்த் தந்தருள மாபரிவாய் வேவந்தினனே.

233. அதிபதியோ அதிசயித்தான் கேட்டினதயே யல்விதமாய்ச் சாவதுண்டோ சிக்கிரமாய் அதிபனைய மூத்துமேவி வைகினுனே தான்றியச் சாவுமேமைய் யோவெனவே விதித்தன்னியோ சேப்புடைய வேஷ்டலேபோல் விடைகொடுத்தான் தேகத்தை யேகொடுக்க அதிசிரவாய்த் துப்பட்டிகொண் டாண்கடையில் அவசரமாய் வந்தனனே யோசேப்பே.
234. இதமொடுமே யோரிரவு வந்தவனே எழில்மிகவாம் போதனையே கேட்டவனே பதமுளவோர் போதகண்றிக் கோதெழுவே பரபரப்பா யோடினன்க ணடத்தித்தருவே விதமிரண்டே போளமுமே கொண்டவனும் விரைந்துசத ராத்தலுமே கொண்டுவந்தான் இதனிடையே யூதரேயோ சித்தனரே யிரக்கவேயு டல்களீக்கு ருசினின்றே.
235. அந்தநாளோ ஆயத்த நாளாகும் அடுத்ததின மாகுமோய்வு நாளுக்கே எந்தவித முங்குருசி லத்தினமே யிருக்கவேக டாதெனுமோர் பாண்மையினால் வந்தனரே யூகருப்பி லாத்தினிடம் வணக்கமொடே யுத்தரவே கேட்டனரே இந்தவுடல் முன்றையு மிறக்கிவிட இவர்களுடைய காலெலும்பை யேமுறிக்க.
236. வந்தனரே யுத்தரவு பெற்றவரே யவருராடுமை குருசினிலே தொங்கினருள் முந்தினவன் காலெலுக்கபொ டித்தனரே முறித்தனரே மற்றவனின் காலெலும்பும் உந்தியுமே வந்தனரே ஜேசுவின்முன் உயிரகண்றே தொங்குவதைக் கண்டனரே பின்திருப்பி யேதிகைத்தார் காலெலும்பைத் தொடமயங்கிப் பின்னிடைந்தே நின்றனரே.
237. நாட்டியதோர் வாக்குநிறை வேறிபதே நல்லவரென் பேழுறிப்ப டுவதில்லை நீட்டினானேர் சேவகன்தனி ஸ்ட்டியையே நிர்மலன்வி லாவினிலே குத்தினனே மாட்டியவி டந்திருந்தே வந்தனவே வகையொடுரத் தஞ்ஜவூம் மாயிரண்டும் நாட்டியதா மோரிவசனம் வேறுளதே நலமுறப்பாரிப் பாரவரைக் குத்தினானேர்.

238. அந்தரங்க சீடரான அவ்விருவர் அவரவர்தம் நோக்கமுழு டித்தரூய் வந்தவர்கு ரூசதியிற் பத்திரமாய் மரமிருந்தே கீழிறக்கி னீசடலம் நின்தைத்தனை தீக்கியதைச் சீர்ப்படுத்தி விமரிசையாய் யூதரின்வ முக்கம்போல் பந்தனஞ்செய் தாரதையோர் சீணியினுற் பொதிந்தனரே பண்பொடுசூ கந்தமொடே.
239. அருகிருந்த தோட்டமதி வேயுளதாம் அகத்தினிலே தூய்மையொரு கல்லறையில் பெரியபாரில் வெட்டியதாங் கல்லறையே பிறர்க்கல்ல தனக்கெனவே யோசேப்பே அருமையாயே யாயத்தஞ் செய்ததுவே யதுவரையும் யாரையும் டக்கினதில் நெருங்கியதா லோய்வுதினஞ் சிக்கிரமாய் நிமலனையே யடக்கினாரக் கல்லறையில்
240. அடக்கியொரு கல்லினுலே முடியதை யகன்றனரே யங்கிருந்தே யல்விருவர் இடமதையே நீங்கமன மற்றிருந்தார் இருமாதரி ராவரைக்கும் கல்லறைமுன் நடந்தவையாம் யானவயுமே பார்த்தனரே நலமொடைய டக்கியத லத்தையுமே திடமிகவாம் பாசபேசினித் தவர்போல்தியங் கியேதரித்தன ரவர்தாமே ராவரைக்கும்.
241. திரும்பினரே தூயமன மாதருமே யோய்வுதின மேதுவக்கு முன்னரேதான் திருக்குருவுக் கந்தியத்திற் செய்கடமை தீர்ந்ததில்லை துக்கமிகக் கொண்டவராய் திருத்தினத்துக் காயத்தமே யானவராய்த் திட்டமாயே யோய்வுதின மோய்ந்திடராய் திருத்தினவோய் வேழுடிய வாசமுறுந் திரவியச கந்தமுமே சேகரித்தார் சுகந்தமிடவே.
242. ஆதவனு மஸ்தமன மாகவுமே யாயத்தநா ளாந்தினமு டிந்துவிட பாதகராச் சாரியர்பரி சேயருமே மாபணிவாய் வந்தனரிபி லாதிதிடமே மேதகரே யாமறிவே மெத்தனின்சொல் மெய்யாவை முடிபுவேனே முதாளிக் குதராம வன்சிவியர் ராத்திரி யே குதொடவ ணங்கமெடுத் தேகுவரே.

243. திருடுவது மேயலாதே தீயரவர் திடமொடும்பொய் சொல்லுவாரு
யிர்த்தவேன
இருள்மதியாரி பொதுஜனம் யங்குவாரே யிப்புஞ்சோ முன்புஞ்சில்
மாகொடிதாம்
ஒருபொழுது மிதுநடலா தேயிருக்க யூகமொடே பதித்திரமாய் ராப்பகலாய்
திர்திணமே கல்லறைக்கே காவலிட திட்டமாயோர் கட்டளையே
யிட்டருள்வீர.
244. காவலாரும் வேலையே யாருமீமீநீர் காவலிடச் சேவகுரு முன்னுமகிகே
ஆவலாகச் சென்றுமேயக் கல்லறையைப் பத்திரமாய்க் காவலேசைய்
விரெண்றுண்
மேவியகர் சென்றனரே கல்லறைக்கே மேலமைந்த கல்லையுமே
முத்திரித்தாரி
காவலுமே வைத்தனரே கல்லறைக்கே காத்தனரே கல்லறையைப்
பத்திரமாய்.
245. ஓய்வுதினத் திட்டெய்யே யோய்ந்திடினும் ஓய்வுமெய்யா யார்க்கெனினு
மேயுளதோ
ஓய்வுளதோ ஆசிபண்டி லாத்துவுக்கே யுண்டுநிசம் வேதமனச்
சாட்சியிலை
ஓய்வுளதோ அர்ச்சகரீக்குஞ் சார்ந்தவரிக்குந் தோன்றுவாரு
யிர்த்தெழுவா ரெண்றையமே
ஓய்வில்லையே சீடருக்கும் நம்பகமே யற்றெழுழிந்து சஞ்சலமுற் றுரவரே.

170. ஞாயிறு காலை.

மத். 28 : 1; மாற். 16 : 1-4; அக். 24 : 1; யோ. 20 : 1.

246. ஓய்ந்ததேயே மாவதுநர் வின்பகலே ஓய்வுதின மாஞ்சனிநா
கோப்ந்ததுவே
ஓய்ந்ததுவே மாரணமென் நித்திரையே ஓய்வுதின ஆண்டவராம்
நாதனுக்கே
ஓய்ந்து மர ணப்பயமே தீர்ந்ததிப்போ உண்மையாய் ரட்சகரை
யண்டினரிக்கே
ஓப்ந்ததுவே கல்லறையின் காவலுமீம் ஓய்ந்ததுவே காவலாளர் வேலையுமே.

247. முடிகிறதே வாரமுதல் நாளிரவே விடுகிறதே வாரமுதல் நாட்பகலே அடிவாசிலே ஞாத்தவரு முன்னரேதான் அதிகாலை யாதிவனே தோன்றுமுனே துடியாயெ டுத்தனரே கந்தவரிக்கம் தூயமன துள்ளவரா மாதருமே கடிதினிலே சென்றவரே கல்லறைக்கே கணஞ்செயவே காவலனின் சடலமனத.
248. வந்தனரே மக்தலீனர் யோவனானும் மற்றமரி பம்மான்சா லோமியுமே அந்தமுறுங் கல்லறையை முடியகல் மாவதிகப் பாரமுள கல்லேயாம் எந்தவிதந் தள்ளுவொமோ இக்கல்லை யாரெமக்கே வந்துதவு வாரென்றார் வந்தவரே கல்லறையை யண்டிவர மாட்சியிகு ஈம்பவத்தி அலதிர்ந்தார்.

III. 1. ஜெய காண்டம். சாத்தானை வென்ற பரிவர் முற்றிற்று.

III. 2. ஜெய காண்டம்.

மாரணம் வென்ற பரிவர்

மரணமுண்டே மறம்பயனும் மாண்டுபோகு மானுபர்
மரணமில்லா ஜீவனுய்ய மாண்டழிந்த தேகமே
திரண்டைந்தே மரணத்தின்றே சீர்மகிழம யோடேழ
மரணமுண்டே மரணவென்ற மன்னைவ ணங்குவோம்.

171. வானவர் கொண்டாட்டம்.

1. மண்ணவாக் கெனவுயி ரீய்ந்தவரை மரணமே தடைசெயக் கூடியதோ அண்ணலர் ருட்டையே கல்லறையுள் ஸடக்கிவைதி திருப்பதுங் கூடியதோ கண்ணயர் கிறிஸ்துவே யெழும்புவகைத் தடைசெய முடியுமோ கல்லினுடைல விண்ணவர் மகிப்பேன யுயிர்ததெழுந்தார் வெளிப்படு மொருஜெய வேந்தனே.
2. மண்ணிதில் பழுமக னுயிர்ததெழுவே மரணமு மலகையும் வென்றவராய் விண்ணிலே யமரரா மலைவருமே வியந்தன ரெழுந்தெயாரித் தனரேயிக பண்ணினுக் கிசைவாய் நடித்தனரே பலவித மாய்மகிழ் கொண்டனரே பண்ணேடு துதித்தனர் பரமணையே புழுந்தன பரவச மாயினரே.

3. எங்கோன் பரம்பொருள் நித்தியரே யெழில்விகு உன்னத ராமெகோவா உங்கோல் செலுவிட மெங்கெவன்றும் உமதுவர் மாட்சிமை யோங்கமிக எங்குமே யுமதுட நாமமுமே எழில்பரி சுத்தமே யாகவுமே எங்களின் சத்துரு அரசிந்தே உமதெழில் ராஜ்ஜிப மோங்கமிக.
4. சிங்கமா முமதுட திருமகனூர் சென்றுமே ஜெனித்தனர் புவியினிலே துங்கனு மனுமகன் ஜேசுபரன் துர்மஸப் பேபோடு பொருதனரே பங்கமே செய்தன ரலகையையே பாரினிற் ஜெயித்தார் சிலுவையிலே மங்கா மகிழ்ச்சையோ டெமுந்தனரே மாரண யிருந்தே யிதுதினமே.
5. எல்லையில் வல்லவர் ஜேசுபரன் இழிந்தவோர் சிறையினில் விழுந்தவரை தொல்லையே கொண்டதுரிப் பாக்கியரை விடுத்தன ரெந்ததுதித் தார் திதனரே எல்லையில் லாதம கிழ்ச்சியொடை யெழுந்தவர் நடித்தே பாடினரே எல்லையில் லின்பயர் செய்தியிதை யெளியரு மறியவி ருப்பினரே.

172. கல்லறைச் சம்பவம்.

மத். 28 : 2-8; மாற். 16 : 4-8; ஹுக். 24 : 2-9; யோ. 20 : 1-4.

6. கல்லறை மூடுகல் விலகவில்லை முத்தினர கலையவு மிகையதன்மேல் கல்லறை காத்தவரி விலகவில்லை காவலர் லிழிப்புமோ தளரவில்லை கல்லறை நிச்சய மேவெறுமை காவல ஜெழுந்தனர் நிச்சநிசமே தொல்லுல கோருமே யிதையறிய ககனமே தோன்றின ஞெந்துதான்.
7. விண்ணினி வெழுகிற ஆதவன்போல் விண்ணினி வெழுந்தனன் ஜோதியென விண்ணினி வூருவுமோர் மின்னலேபோல் விண்ணினினை றிறங்கின்ன மன்னிதன்மேல் விண்மினை நிகர்த்தவோர் மேனியுளோன் வெண்ணுறை மழுநிற வாடையுளோன் கண்ணையே பறிக்குமோர் காந்தியொடை கல்லறை சேரிந்தனவி கணத்தினிலே.
8. பூவுல கேயதிர்ந் தேநடுங்க பூவையர் மனமுங் கலங்கியதே காவலர் தைரிய மேயிழந்தார் பினம்நிகரா யினரே கலங்கியுமே மேவிய தூதனு மேமெதுவாய் மேலமை கல்லையே தொடவுட்டன பூவினிற் கல்லுமே சாய்ந்துவிழ மேலமர்ந் தனசே புனிதனுமே,

- தெரிகவை ராணுவ நோக்கியவன் செய்னி ஒன்று கல் பயப்படாது அறிந்துள்ள விதிகளை கேட்கின்றீர் அதில் ஒறுஞ்சு மேஜாவையே அறிந்துகொள் வீரவர் நின்கிலையே தமதுசூழப் படியவு பெழுந்தனரே பரிவேஷத் தொழில்களை அவனர் வைத்ததா மிடமிதுவே.
 - தூக்கோ இவ்விதங்கு சொல்லியபின் புதியகல் வறையுட் புகுந்தனனே ஆகரங் கொண்டதுப் பூண்டையரே யனுகியே யறிந்தனர் இல்லையென மாதரே கல்லறையுட் செலும்போ தக்கறன்கள் மகதலீன் மரியாடோர் பேதுரு ஜானனானாகுஞ் கீடருக்கும் பிறங்குமே யுரைக்கவே வேடாடினனே.
 - ஓடிடன் மகதலீன் உத்தமியே சிவியா மிருவரைப் பாரித்தனனே நாடியே கல்லறைக் கேள்வினேலை நமதருட் பரனையோ கண்டதில்லை நாடியை யெலுஞ்சு கல்லஸாயை நகர்த்திவிட்ட டன்னநம் ஜீசுக்கவுடே தேடியுங் கண்டிலை மெச்சுறரத்தேத் திரும்பின்விரைந்துமே சீடரைவுட.
 - உள்ளே செல்லாத் தெரிகவையை உட்கூபோ அவனுட் காணவில்லை உள்ளே கண்டன ரித்புருடர் ஓளியுடை யணிந்திருந் தாராவரே கல்லமே யறியா மனதுளோரே கங்கிகை பயந்தே தலைஞித்தார் வெள்ளுடை யணிந்தவ ரிருவருடே விளங்கினர் “கலங்கா தீ” ரெண்மே
 - அறிந்துளோம் நீவீர் தேடுகின்றீர் கிலுக்கையி வறைந்துள நசராயனை அறிந்தில் சேராஅவர் ஜீவனுளோர் ஆவர்மரித் தவரிட மிருப்பதில்லை. அறிந்தில் ரவரைத் தேடுகின்றீர் அவருமிரித் தெழுந்தே யகன்றனரே. தெரிந்துகொள் வீரவர் வாரித்தை யவருட சொல்லியும் விசுவசிப்பீர்.
 - மனுமகன் பவியராம் மனுடரிடம் கொடுப்பு வரேமிக வஞ்சகமாய் சினந்துமே யவரையே சிலுவையிலை யறைவரீ கொடுவதை செய்குவரே தினமாந் திரிதினம் மரணவெங்கே சிறப்பொடு முயிர்த்தெழு வாரவரே இனமொடு நிறைவுற வலுகியமென் றவர்முனை யிசுத்ததை நீரறிவீர்.
 - செல்லுவீர் துரிதமா யிவணிருந்தே பேதுரு விடம்பிற கீடரிடம் சொல்லுவீ ரவரிக்கொலாம் மரணவேறா ந ஜோதியர் யுமிர்த்தெழுமுந் தாடுவைபை செல்லுகின் ரூரவு குமத்துமுட்டனே செப்பிய படிகவி லீநாடே சொல்லிய படிதரி சனம்பெறுவீர் தூயரைக் கவிலெயா நாட்டினிலே.

16. நவக்கழக விதிலும் கைத்துவராய் குளமுள் எவரால் மாதரிவரி திருச்சுறு உண்மொடு திருப்பிழோரே தீவிர மொதிரெனி வந்தனரே நிருக்கலே யிருந்தும் மனவினிலே மாநல மகிழ்வே பொங்கியதே துடுக்காய் நடந்தார் துரிதமாயே போடின நிதசௌல சீடருக்கே.
17. நாடிலாந் தனரே பேதுகுவும் நலமொடும் யோவான் மக்தலினும் ஓடிவாந் தனரே மாஷினரவாய் ஓடாக மாகவே கல்லறைக்கீ ஓடிவாந் தருளன் யாவநாக்கும் முசினதாய் வந்தே சேர்ந்தனனே நாடிலாந் தவனும் பேதுருவோ முதுமையாற் பிந்தியே வந்தனனே.
18. உந்திமுன் ஞாகாந் தானெனினும் உட்செல விலைப் பல்வருளன் அந்தவி டங்குளிந் துண்ணேலூக்கிக் கண்டன னானுளே துணிகிடக்க வந்துளன் பிந்தியவாச் கல்லறையுட் சென்றுகண் உள்வகை யாயவனே அந்தமாய்ச் சீலைகள் வைத்திருக்க சுற்றிய தலைத்துணி யவன்களியாய்
19. முந்திலாந் தவனு மற்றாலும் முசினல ஏதுளே பெற்றவனே பிந்திலாந் தவனும் பேதுகுவின் பிக்குலமைக் தானே கல்லறையுள் சிந்தனை செய்தன னுள்ளநிலை தீர்க்கவில் வாசகே கொண்டனனே முந்திலே சொன்னதார் வாக்கறியார் முசினவ னுயிர்த்தெழு வாரெனவே.
20. இருபகும் வெளியே வந்தனரே இறைவனே அவனுளில் வாதத்தினும் திருப்பினர் மிகவாச் சரியனோடே யுள்திதினிற் சிந்தனை செய்தவரே அருங்குளின் நளள்பக டலீஸ் மரியான் அகஸ்ருசெல் வதற்கீ மனமிலாதே அருகமயாங் குறுஅவ னில்லையதால் அழுதுகொண் டவன்மிக வீசனமொடே.

173. மகதலீஸ் மரியாஞ்சுக்குக் காட்சி. மாற். 16:9; போ. 20:11-18.

21. அழுதுகொண் டவன்குளிந் தாளவ னை ஆவலாய்க் கவலையாய்க் கல்லறையை தொழுகக் குரியார் படுத்துவிட்டு தூநரா மிருவகாப் பாரித்தனனே ஜானுப்புகை யனிந்தவ ரிருதூதரி வீற்றிருந் தனர்தலைப் பக்கப்பக்கம் “அழுகிற தேவன வுரை” யெனவே யண்பொடு வினவின ரிருவருமே
22. எவரோ எனதுட ஆண்டலரை யெடுத்தெவ னகன்றுர் ரகசியமாய் அவரை வைத்துள் இடமோ யறிந்தில்லை எவுறைத் தனள்மரியாள் இவற்றையே பகந்துபின் திருப்பவழே யியேசநிற் சிறங்குக் கண்டனளே அவரையோ அருட்பர னியேகவென அறியா திருந்தன எதிதருணம்.

23. மரித்துயிர்த் தெழுந்தவரி கேட்டனரே மலுஷியே யழுகிற காாண்மென் பரிவொடு தெடுவ தெவரையோநீ பண்பொடு பகர்வாய் என்றனரே மரியணங் கறிந்தில் ளேயினுமே யெண்ணின் எதுவனக் காரணவை அறிவியு மெங்குநீரி வைத்தவிடம் அவரையே யெடுத்தெவன் கைத்திருந்தால்
24. தெரிவியு மவரையே வைத்தவிடம் அவண்டைந் தெடுப்பேண் யானவரை மரியை யேயரு ளொடுநோக்கி “மரியா ளே” யென விளித்தனரே அறிந்தனள் திருப்பியே பார்த்தவரை யழைத்தன எவரையே “ரட்சனி” யெண் பரிவொடு மவரிதிருப் பாதமல் தழுவியே தொழுவே பணிந்தனளே.
25. மன்னுமா கிறிஸ்துவேர் தடுத்தவளை “மரியா ளே” தொடா தெண்டியே இன்னுமே யெனதுட தந்தையிடம் ஏறிப் போகவே யில்லை” யென்றே பிண்ணுமே யுரைத்தார் ஜேசுபராக் பிறிதொரு செய்தியே சிவியருக்கே எண்சகோ தரரிடஞ் செல்லுவாயே யறிவியிக் செய்தியே யவர்களுக்கே.
26. எனதுட தந்தை யரானவரே யிக்னுமுந் தந்தை யரானவரே எனதுட தெய்வமே யானவரே யின்னுமுந் தெய்வமே யானவரே எனதுட தெய்வமென் தந்தையிடம் ஏறியான் செல்கிறேன் சிக்கிரமாயே எனதுட செய்தியே யிதையவர்க்கே யேகியே சொல்வாய் என்றனரே.

174. மற்ற மாதருக்குக் காட்சி. மத. 28 : 9, 10.

27. மரியணங் கினுக்கிது காட்சியையே மாவுவப் பொடுமவ ரளித்ததன்பின் துரிதமாய்ச் செலுமறு மாதருக்கும் தோண்றின ரவர்செலும் வழியினிலே பரிவொடு முரைத்தே “வாழ்க்” வென பண்பொடு மவர்களை வாழ்த்தினரே பரிவொடு தழுவியே யவரிபதங்கள் தெண்டனிட் டவரையே பணிந்தனரே.
28. காவல னவர்களைத் தேற்றினரே “கலங்கியஞ் சாதிரும்” என்றுகரத்தே ஆவலாய்ச் செலுமின் சிக்கிரமாய் எனதுச கோதர ரண்பரானேர் மேவியே கலிவியா நாட்டினுக்கே விரைந்துமே செல்லேவ சொல்லுவிரே ஆவலா யவரே. செல்லுவர்க் காண்பார் என்றனரே.

29. மரியாள் மகதலீஸ் சேர்ந்தனவே மற்றவர் மாதருஞ் சேர்ந்தனரே தெரிவவை யணவரு மேமகிழ்வாய்ச் சேர்ந்தனர் சீடரி டத்தினிலே தரிசனந் தமக்கவர் தந்தகையும் தம்மிடஞ் சொன்னதாஞ் செய்தியையும் அறியவே சிறியருக் குரைத்தனரே யண்ணவ ரோஅதை நம்பவில்லை.

175. காவற் சேவகரின் பொய்ப்பிரஸ்தாபம். மத. 28:11-25.

30. கடிதினில் வந்தனர் காவற் சேவகர் துடியொடும் மாதீரே தொல்நகர் சேர்முனே நொடியினி லர்ச்சகர் மூப்பறைக் கண்டனர் நெடிதுமே சாற்றினர் நேர்ந்தவை யாவுமே.

31. கொடியரா மரிச்சகர் கூட்டினர் மூப்பறை இடிவுறு மனதினர் எண்ணினர் என்செய கடிதினிற் கரப்பதே காரிய மாமென நொடியினில் முடித்தனர் நுண்ணறி வுள்ளவர்

32. வஞ்சக மனதினர் வகையென வென்றென் வஞ்சமே நலமென வகுவினிற் றீர்த்தனர் நஞ்சக மூளே நவின்றன ரிப்படி கொஞ்சம் பொருள்தரும் இதுவிதங் கூறுவீர்.

33. கடினமாம் விழிப்பொடு காவலே காத்தனம் நொடிப்பொழு தயர்ந்தனம் நுண்துயில் கொண்டனம் கொடியஅவ் விரவினில் கூடியச் சீடரே கடிதினிற் சடலமே களவுடுத் தாரின,

34. அதிபதி யிதனையே யறிந்துகொள் வாரெனில் மதியொடு முரைத்தே மனிக்கவே செய்குவோம் சதிமிக இதுவிதம் அவரிக்கிவை சாற்றியே நிதிமிக வளித்தனர் அவர்களும் நீங்கினர்.

35. வஞ்சமே பெற்றவர் வஜ்ஜையிற் சேவகர் நஞ்சக மூற்றவர் நவின்றஅச் சொற்படி கொஞ்சமும் வெட்கினர் எவர்க்குமே கூறினர் வஞ்சகச் சொல்லிதே வளர்ந்ததே யெங்கனும்.

36. முன்னர யாண்டுகள் முனிந்தனர் தள்ளினர் வேண்டாய்க் குருசினில் விழைக்கடை கண்டனர் காணவே காவலன் கடக்கவே கல்வறை நாணமில் பொய்யிதால் மறைக்கமு யண்றனர்.
37. தீயவர் தீப்பகை யிதுவரை தீர்ந்ததில் மாயவே யிலையே மரத்தினில் மாண்புமே காயமாய் நின்றதே கடந்துமே கல்லறை மாயமா யோங்கியே மலர்ந்ததே வண்பொயாய்.
176. உயிர்த்தெழுந்த கச்த்தர் காட்சியளித்தல். அப். 1:3; தொரி. 15:5-7.
38. சத்தியம் மாயுமோ சத்துரு மூலமாய் சத்திய மாண்டோ சதியல்ல வணையாம் சத்தியம் வென்றதே சாவலயும் வென்றதென்ற ருத்தம் சீடருக் குண்மையாய்க் காட்டினார்.
39. தரிசனந் தந்தனர் தம்மவர் காணவே மரியாள் கண்டனள் மாதருங் கண்டனர் பெரியவன் பேதுருஞ் சீடருங் கண்டனர் அறியவே யனிபரைந் நாறுவர் கண்டனர்.
40. இவ்விதம் நம்முட இறைவனுந் தற்பரன் செவ்விய தமதுட சிஷியரின் மணதிலே எவ்வித மயக்கறே யெழும்பா திருக்கவே திவ்விய தரிசனஞ் சிறப்பொடு மளிந்தார்.

177. பேதுருவுக்குக் காட்சி. ஓருச். 24:34.

41. மறுதலித் தவனும் பேதுருவை மயங்கியே நெஞ்சுநோ ருங்கினைனை திருத்தியே திரமனத் தீர்க்கனுக திடமிகுஞ் சாட்சியு மாக்கவுமே அருள்ளு வாம்நம தனிபரவர் அளிந்தன ரேதனிக் காட்சியுமே திருவுசை மூலந்தவன் துரோகத்தை யருளொடு தீர்த்துமே தேற்றவுமே
42. தரிசனம் பெறவே தளரிந்தனனே தனரயினில் விழுந்தே வணங்கினனே பெரியது ரோகமே புரிந்தவனியான் பெரியபா தகனே யாயினேனே அரியதே பவமனிப் பேபெறுதல் அதிபெருங் கொடும்பவ மிளாத்தவனே பெரியவா கருணையே புரிந்தெனது பெரும்பிழை பொறுமென இரந்தனனே.

43. ஏழுதுமே தொழுதே புரண்டனனே யருட்பரன் திருவடி தழுவினனே தழுதழுப் பொடுமுறைத் திரந்தனனே தலைவெறுத் தழுதே புலம்பினனே பழுதெது மிலர்புக மருட்பரனே பகைவரின் பிழையும் பொறுப்பவரே தொழுதுமே விழுந்தழுந் தொழும்பனையே யெடுத்துமே யளைத்தவன் துயரகற்றி.
44. அப்பா வளின்பிழை மறந்தேனே திரும்பியன் றுணையே பார்த்த கூணம் தப்பா துணைறிலை நிறுத்தவுமே தயவுகொண் உடத்திடம் வந்ததிப்போ இப்பா அுணதுட லூழியமோ உளதினந் தொழுமரைத் திடப்படுத்தவ இப்பாம் புவியே யடையரட்சை யிணையறு சாட்சிக ளாகவென்றார்.

178. கிரு சீடர்க்குக் காட்சி. மாற். 16 : 12, 13. லூக். 24 : 13-35.

45. ஏருசலேம் பட்டனை மிருந்தெழுந்தார் சீடரா மிருபே நிதினமே இருவரேம் மாலூரிக் கெழுந்தனரே ஏழல் தெண்மயி லேதாரம் இருவரி லொருவனே கிலேயொப்பா ஏகின் ரிருவருங் கவலையொடே இருவரும் பேசிந டந்தனரே இத்தினம் நிகழ்ந்தவை யெருசலேமில்.
46. இருவரு மிதுவழி போம்பொழுதே யிவரொடுஞ் சேர்ந்தனர் ஜேசுபரன் இருவரு மறியவே யிகையவரை மறைந்திருந் தனவே யிவரிவிழிகள் ஒருவரோ டெராருவரை பேசுவதென் விசணமா யிருப்பதே னுமதுமுகம் அருளொடு மவரையே வினவின்றே அவரிகளுள் கிலேயொபா பதிலுகரத்தான்.
47. அந்நிய ரோஇவ ணறிந்தலிரோ இதுதினம் நிகழ்ந்தவை யெருசலேமில் இன்னவை யாதென எனக்குரைப்பீர் வினவின் ரவரிகளை ஜேசுபரன் இன்னவை யேசுவகை குறித்தவையே யிவரிஜன மனைவரு மறியவுமே மனுமா தெய்வமுன் னிலையிலுமே மிகவலர் உரையிலுக் கிரியையிலும்.
48. தீர்க்கனுந் தரிகியே யீஸரவேலை மீட்பவ ரெனநம் பின்னந்திடமாய் ஆக்ரமித் தவரையே பிடித்தனரே யரிச்சக ரதிபரு மாணவரே ஆக்கினை விதித்தெ யரைந்தனரே குருசினில் முடித்தனர் தமபகையே போக்கினே மிதுவரை திரிதினங்கள் புண்ணியர்க் கிலைகளை நேர்ந்தபினால்.
49. அதிகா கையிலே செக்கறனரே யருமையா மாதரே கல்லறைக்கே பதிலாய் வைத்துள சடலத்தைப் பரிவொடு தேடியுங் காணவில்லை அதிவிரை வாயவர் திரும்பினரே யணுகியே சீடரா மெங்களோயே அதிசய செய்தியு ரைத்தவரே யதிபிர மிக்கவே செய்தனரே,

50. தரிசித் தோந்திநுதி தூதரையே யெகமயவர் தேற்றியே திடப்படுத்தி பரிசுத் தட்டுமெழுந் தாரெனவே பகர்ந்தன ரெமக்கென் நேயுரைத்தனர் துரிதமா யெமிற்சிலர் செண்றவுனே கண்டனர் சொற்படி யிருக்கவுமே பரிசுத் தகரயவர் காணவில்லை பதைத்துமே திரும்பினரீ எனவுரைத்தான்.
51. தரிசியர் கூறிப் யாவையுமே தாம்சீசு வசியா மதியிலரே இருக்கய மந்தமே யுற்றவரே யிவைகளை யுனரவே சக்தியற்றீர் கிறிஸ்துவோ இவ்விதம் பாடுபட்டே செடியாய் மகிழ்மயுட் செலவேண்டும் அறிந்தலீ ரோடுவை யாமணைத்தும் அவசியம் நடைபெற வேண்டியதே.
52. திரும்பை யுரைப்பதை யவரறிய திடமொடு மோசே தரிசியரும் அருமையா யணவரு முரைத்தவையா மணைத்துமே தமையே குறித்ததென பெருமையே பெறுமுன் னுபத்திரவம் மரணமும் பிள்ளையிர்த் தழுதலுமென்ற திருவருந் தெளிவா யுனர்ந்துகொள இதவுப் தேசமே யருளினாரே.
53. நெருங்கிண ரவர்போ ஸுரினயே நேயமாய்ப் பேசியே செலும்பொழுதில் அருமையாங் குருபரன் காட்டினரே யப்புறந் தாண்டியே செல்பவர்போ வருந்தியே கேட்டன ரிருவருமே அந்தியு மானதே பகற்கடந்தே இருமை தொடும்தீர் ராவிலென யேசுவுஞ் சென்றன ரவரொடுமே.
54. அடுத்தனரி வீட்டினுட்ட சென்றனரே யமரிந்தனரி ரந்தியி வவரொடுமே எடுத்தனரி கையினி லப்பதிதை யிதையா சிரிவதித் தேபிட்டார் கொடுத்தன ரப்பதி துணிக்கையைச் சிழியருட் கொண்டா ரத்துணிக்கை விடுத்தனரி கண்களின் மயக்கமுமே விழித்தறிந் தாரவர் ஜேகவென.
55. திருப்பரன் மனுமகன் மறைந்தனரே திடுமென அக்ஷஸ மதிசயமாய் ஒருவரை யொருவர் விழித்தனரே யுனர்ந்தனரி பரவச மாயினரே திரும்பை வசனம் வரும்வழியில் தெளிவுற விளங்கவே சொலும்பொழுதில் இருதயம் நமக்குட் சுடரெழுப்பிக் கொழுந்துவிட் டெரியவிலை யோவென்றார்.

56. எழுந்தன ரவளிருந் தகஷணமை திரும்பிச் செருசலேம் பட்டணமே
குழுமியே யிருக்கவே கண்டனரே சிடரும் பதின்மாங்குங் கூடியொன்றூய்
எழுந்துமே யிறைவன் மெய்மெயாயே சீமனுக் கெழில்தரி சனமளித்தார்
விழுமிய செப்தியே கேட்டிவரே விண்டன ரதிந்தலை கண்டவெல்லாம்.

179. பதின்மருக்கும் மற்றவர்க்குங் காட்சி.

ஆக. 24:36-49; யோ. 20:19-23.

57. இருந்தனர் மேல்வீட் டறையினிலே பூட்டியே யிருந்தலை கதவுகளே
பொருந்திய தேபய மஹரீமனதில் புல்லிய யூதரின் சதியினுலை
பெருந்தகை யற்புத விஷயமிதைப் பேசியே யிருக்கையி வவரிகளையே
பொருந்திய மயக்கமே யசற்றுத்தற்காய்ப் புண்ணிய நெழுந்தன
ரவரிந்துவில்.

58. நலமரு எருட்பரன் வாழ்த்தினரே நற்சமா நானமு மகிகெனவே
கலங்கியே பயந்தார் சிடருமே காண்பதோ ராவியென் மேநினந்தே
கலங்கை ஒமதுட வள்ளத்தில் கடுகள் வையமு மாசியமில்
நலமொடு தொடுமெனின் கரங்கால்கள் நாடுதா னென்னி ரறியும்படி

59. விண்டுமே யிவைகளை யவர்களுக்கே நீட்டினர் கால்கரம் வெளிப்படையாய்
உண்டெனக் கெலும்பும் மாமிசமும் உண்டென தீவி ரதிந்துள்ளேர
உண்டெனி வெலும்பும் மாமிசமும் ஆவிக்குளதோ இதுபோலே
கொண்டுமே யின்பம் விசுவசமோ கொள்ளா தாச்சரி யங்கொண்டார்.

60. உண்டோ உமதிட மெதுசிபுசிக்க உரைக்கவே பொரித்தவோர் மீனுட்டய
துண்டமும் நறையுள கூட்டினுட துணிக்கையுங் கொடுத்தாற்
ரேயவரிக்கே
உண்டென ரினவயவர் முன்னுலை உறுதியாய் மனுடனென் மேயறிய
கண்டனர் விசுவசங் கொண்டனரே கணமகிழ் வடைந்தார் யாவருமே.

61. மறுதர மவரையே வாழ்த்தினரே வளமிக நிம்மதி யுமக்கெனவே
திருமறை யினில் மோசேயுந் தீர்க்கரும் வரைந்தலை பெண்க்குறித்தே
உருக்கமார் தலீதின் தீத்தில் உவப்பொடு மெண்க்குறித் தெழுதியவை
உறுதியாய் நிறைவுர வவசியமென் ருமக்கியா னுரைத்தலை
பிவைகளோதான்.

62. அவசியங் கிறில்தே பாடுபடல் அவசிய மவருயிர்த் தெழுதலுமே அவசிய மெவரிக்கும் மனமாறல் அவசிய மெவரிக்கும் பவமனிப்பும் அவசிய மேவனுள் நாட்டவர்க்கும் அருள்மிகு சுவிசே டமுமணைத்தும் அவசிய முமதுட ஊழியமும் அவர்களுக் கிவையெலர் மறிவிக்க.
63. ஏருசலேந் தொடங்கிபே யகிலவெங்கும் அறிவியு மிவையவர் நாமத்தில் ஏருசலேம் நடந்தகா மிவைகளுக்கே யினையிலாச் சாட்சிக ளாவிரே தருகிறே னுமக்குமிக் கவசியமாந் தகுபெலன் நற்கிரு பாகரமே பெறுமந் ரருட்டிரு அருபியரை பெறுமென் றாதின ரேயவர்மேல்.
64. இங்கெண் யனுப்பினர் பரமபிதா இங்குமை யதுவித மனுப்புகிறேன் இங்கெவர்க் கருள்வீர் பவமனிப்பே யின்புறப் பெறுவார் பவமனிப்பே இங்கெவர்க் களியீர் பவமனிப்பே பவமனிப் பிளையே யங்களுக்கே இங்குமங் கருள்கிறே ணிதுலுழியம் இப்போ டதையே நடத்துமென்றார்.

180. சீடர்தோமாவுக்குக் காட்சி. யோ. 20:24-29; மாற். 16:14.

65. வந்தவ ராம் ஆ றிருவருளே எதனிலு முந்துவோன் பேதுருவே எந்தவி தமுமே தணியாத எயில்மிகு அங்குளோன் யோவானே சிந்ததயே மருளாதி திடமணதோன் செலோதே சிமஞும் வைராகி சந்ததமே சந்தே கியெனினும் தவருள் தாமஸ் திதிமுவென்போன்.
66. தரிசனஞ் சீடரே பெறுஞ்சமையம் திதிமுவோ அங்கிருந் தானிலையே கரிசனை யொடுமே சிவியர்தாம் கர்த்தரைக் கண்டோம் என்றனரே அறிந்திலேன் நீர்சொலு மெதணையுமே ஆணியின் காயமே கானுதே தெரியவே யென்விர வதிலிடாதும் தீண்டா தும்விலா என்கரத்தால்.
67. என்றுமே நம்புவ திலையிதையே யிதுநிசஞ் சொல்கிறே னுறுதியாயே என்றவன் செப்பினன் பிடிமுரண்டாய் அடுத்தளட்ட டாந்தின மிதேபொழுதை என்றுமே தாங்குவோ ரடியவரை எளியவ ணின்னவன் விசுவசமே குன்றிமே மறையா திருப்பதற்காய்க் குணமுறந் தரிசனந் தந்தனரே.
68. இருந்தனர் சிஷ்யர் வீட்டினுளே யிருந்தனன் திதிமுவ மவரொடுமே இருந்தன கதவுகள் பூட்டியுமே யெழுந்தார் திருப்பர னவர்நடுவில் பொருந்தவே யுரைத்தன ருங்களுக்கே புகழ்மிகு நிம்மதி யெனவுரைத்தே அருளொடும் வினித்தார் தாமசையே மொழிந்தன ராள்மிகு மொழிகளையே.

69. காட்டியே தமதுட கரங்களையே நலமொடென் கரங்களை நோக்குவையே நீட்டுவை யுனதுட விரலையிவண் இடுவையே நிகழ்ந்தவிக் காயத்தில் நீட்டுவை யுனதுட கரத்திளையே தொடுநீ யென்விலா சிந்தனைசெய் ஒட்டுவை யுனதுட ஆவில்வாசம் உறுதிகொள் திடவிச வாசியென.
70. நீட்டுவ ஞே அவன் தீண்டுவனே நிலைத்தனன் தோமா சந்தேகி ஒட்டினன் தனதலில் வாசமுமே யுடனமுழந் தாளினில் வீழ்ந்தனனே காட்டினன் திடவிச வாசமுமே கடிதினில் யாவருங் சண்டறிய போட்டனன் சத்தமே போதுமையே எனதுட ஆண்டவா தேவாளன்.
71. கண்டா யெனையே தோமாவே சண்டபிச் கொண்டாய் விசவாசம் கண்டுமே நம்புமா மானுடரில் கானை நம்புவோர் பாக்கியரே விண்டுமே யிம்மொழி யகங்னமே வென்றவர் மறைந்தே யகங்கரே கண்டவ ரீதம் சீழ்ந்தனரே கனவிச வாசிய ராயினரே.

181. கடற்கரையிற் காட்சி. யோ. 21:1-23.

72. சென்றனர் சீடரே கலிலிநாடே சேர்ந்தவ ணங்கபர் நாகமூர் சென்றவர் தரித்தன ரப்பதியில் செய்யவே தொழிலெலூ மிலதவராய் ஒன்றுமே செய்தொழி லிலதவராய் ஒய்ந்திருப் பதுநல மலநமக்கே சென்றியாங் கடலிலே மீண்பிடிய்போம் செப்பினன் கைமனும் பேதுருவே.
73. சேர்ந்தனர் சிவியருள் ஓாறுபேசீ திதிமுவாந் தோமா வெனுஞ்சீடன் பாந்தமாங் கலீல் நாட்டிலுள் பகரிகா னுண்நாத் தான்வேலும் சேர்ந்தனர் யாக்கோப் ஜானிருவர் செபதெயு மக்களே யிவ்விருவர் சேர்ந்தனர் வேறிரு சீடருமே கலீக் கடற்கரை சேர்ந்தனரே.
74. வாட்டமாய்ச் சீடருட் கார்ந்தனரே விரைந்துமே வலையொடுமோர் படவில் ஒட்டின ரவசர் மாய்ப்படவை யடைந்தன ருட்கடல் சீக்கிரமாய் போட்டனர் வலையா எத்தினிலே பொறுமையா யுழுமத்தார் ராமுமுவதும் வேட்டடயோ அகப்பட விலையெதும் வெறுமையாய்த் திரும்பினர் கரலையிலே
75. கடற்கரை யோறமே வந்துநிற்கக் கருணையர் பரங்கிறில் திதுபொழுதில் திடமிழந் தோராஞ் சீடரிவர் தெரிந்தில ரவரிதிருப் பரனெனவே படவினி வேதுமுன் டோபுசிகிக் பகரவீர் பிள்ளைகாள் எனவினவ படவினி வேதுமில் வென்றனரே படவினி லிருந்தவ ராஞ்சிஷியர்.

76. வீசவீரி வலப்புற மும்வலையை வேண்டிய மீண்டு மென்றுக்கரத்தாரி விசவே. யதுவிதம் அவர்வளையே மீண்டு மாகிரன் வலையினிலே விசிய வலையே யவரிழுக்கக் கூடிய தாயினை மிகுகனமே பேசின எருளனே சிமியனிடம் கர்த்தரே யிப்பொரி யார்என்றான்.
77. சேட்கடவே யவர்பரன் காத்தரென சிடனே போ வெனுஞ்சிமியோன் மாட்டினன் தனதுட மேலுடையை மாவிரை வாய்க்குதித் தானிகடலுள் ஒட்டிவந் தவரா மற்றவரோ ஒட்டுமே யகலா ததிலிருந்தே நீட்டியே யிழுத்தே கொண்டுவந்தார் மினிறை வலையைக் கரையருகே.
78. கரையோ சிறிதே தூரமேதான் கரையோ நூறிரு முழுத்தூரம் கரையினி விறங்கச் சிடருமே கரையிலே கண்டனர் கரிநெருப்பும் கரிநெருப் பின்னேமல் மீனிருக்கக் கண்டன ரப்பமு மவனிருக்க தெரிந்துமே கொண்டவில் ரிப்பொழுதில் பிடித்ததா மீண்களிற் சிலவென்றார்.
79. ஏறினன் சிமியோன் படவினிலே யிழுத்தனன் வலையைக் கறையினிலே ஏறிய பெருமீன் வலையினிலே யிருநூற் றைம்பது மூன்று மேதான் பிறியே வலையோ கிழியவில்லை பேதுரு சேரித்தன எதை மெதுவாய் வாறியே கொடுத்தான் மீண்களையே வந்துமே புசிப்பிரி என்றனரே.
80. அறிந்ததா வலவரிபரன் கர்த்தரென ஆநுமே வினவை துணியவில்லை துரிதமாய்க் கொடுத்தன ரவர்களுக்கே அப்பத் துணிக்கை மீண்யுமே மரித்தோ ரிடமிருந் தெழும்பிய பின் மண்ணீய சிஷ்யருக் கருளியதாம் தரிசனங் களுக்குள் ஸிதுமூனிரு மற்புத மொடுமருட் டரிசனமே.
81. சாப்பிட் டாஸபின் தற்பரனே தயவொடு நோக்கினர் பேதுருவை கூப்பிட் டவனை யோனுவின் குமரனு மாத்திரச் சிமோனே ஏற்பட் டவரென் சிடரிவர் எண்ணிடம் வைத்துள அண்பிலுமே மேற்பட் டெட்டுமே ஸ்குபுளதோ உனக்கே விளம்பென் ஹெயுகரக்க.
82. அறிவீரி நீரதை யாண்டவரே ஆமுகமை நேசிக் கிறேன்னனவே அரியதோ ரண்பரு அரத்தனரென் ணட்டுக் குட்டிகள் மேய்ப்பாவே திரும்பவுந் தற்பரன் பேதுருவைச் சிராய்க் கேட்டனர் யோனுவின் அருமையா மைந்தனே சிமோனே அண்புள தோவெனின் மேலுணக்கே.
83. ஆண்டவ ரேயதை யறிவீரே ஆமுகமை நேசிக் கிறேன்னனவே மீண்டுமே யிதுபதிற் சொல்லவுமே மெய்ப்பாடு பேதுர சைமனுமே ஆண்டவரி சொன்னுர் மறுதரமும் மேய்ப்பா யென்னுட ஆடுகளை ஆண்டவ ஸின்னுமே யவணிடமே வந்தவோரி கேள்வியே கேட்டனரே.

84. விளித்தனர் ஒருதர மிருதரமோ விளித்தனர் மூஸ்ரூந் தரம்பரனே விளித்தனர் சிமீயோன் பெயராலே விழுத்தனர் பேதுரு என்பெயரை களிப்பொடு மடைந்த அப்பெயரோ கறைந்தும றைந்தே போனதையோ வீழித்துமே யவனே யுணர்ந்தறிய விளித்தனர் மாறியே சீமனை.
85. யோனு மகனே சிமோனே யுணர்ந்துன துடந்தே சிந்தனைசெய் போனுப் பிழுந்தே தவறியேந் பொறுத்துநிற் கவேவேண் டியபொழுதில் ஆன வகைவிடுத் திதுபொழுதில் அறைவா யெனைநே சிக்கிருயோ முனுந் தரமவர் வினவவுமே முகமன மிவைகளில் வாடினனே.
86. எல்லா மறிந்தோய் எனதாண்டாய் என்தனை யும்மறி வீராண்டாய் நல்லோ ரெவருட இருதயமும் நன்றிலா தவரின் இருதயமும் எல்லா மறிபவர் திருமகன்நீரி எனின்மேற் கருணையுங் கொண்டவர்நீரி எல்லா மறியவ வெர்நலமாய் நானுமி லக்புளை னென்றறிவீரி,
87. ஆத்திர மாயிது சொல்லவுமே ஆண்டவ சருளொடு பாரித்தவனை பாத்திர மாக்கினை னுனையேயான் பார்ப்பா யெனதரு னுழியமே நேத்திரம் போலென தாடுகளை மேய்ப்பா யெனவரு னோடுரைத்தார் காத்திருந் தோண்முக மேஜூலிக்க மாகளிப் பொடுதிருத் தாள்பணிந்தான்.
88. கிறிஸ்தவ னெனும்பெயர் பூண்டவனே கிறிஸ்துமே ஹுனின் பெப்படியோ குருசினில் மரித்தவுன் ஞௌசரிலுங் கொடுங்கெடு ஆலகைமே லதிகவங்கோ பரியமே வலகுமே ஹுண்தனிடம் பெரியஅன் புளருங் மீட்பரிலும் பெரியவுட் பகைவனு மாமிசமேல் பிரியநே சமுமே யுண்டுனக்கோ.
89. வாலிப வயதினி ஹுனதுடைய அறையைந் வரிந்துகட்ட டினைநிசமே சோலியா யுனதுட மனமேபோற் றுடியாய் நடந்தா வெவணைவனும் வாலிபங் கடந்தனின் முதிர்வயதில் வலியவுன் கரங்கள் நீட்டுவையே வாலிப ஞெருவனும் வேக்ரெருவன் வரிந்துக்கீழ் கட்டுவா னுண்ணறையை,
90. அறையை கட்டியே பின்னவனே யமைத்துனை நடத்தியே தண்மனம்போல் விரைந்தே யிட்டவன் செல்லுவான்நீ விரும்பா வழியாம் மார்க்கமாயே உறைக்கிறே னுனக்கிகத யுண்மையாய் யுறைக்கிறே னிதையுனக் கென்றனரே உரைத்தா ரிதையோர் குறிப்பாயே யுணர்த்தவே யவன்முடி வீதெனவே.

91. மரணமோ இயற்கையா மரணமல்ல வன்படு கொலையா மரணமாமே மரணமா மிதனுற் கடவுளையே மகிழமையே செய்வதா மரணமாயே தருணை தினிலே தவறினுடேன் தவறு தென்றுமே யெதுவரினும் மரணமே வருப்வரை நினைத்திருந்தே மருளாச் சாட்சியே யாவனங்களே.
92. என்னைப் பின்செல் வாயென்றார் இன்னவை சொன்னபின் யேசுபரன் பின்னாற் பார்த்தலன் பேதுருவே பின்வரக் கண்டன ஞாரிசிவியன் முன்னேஞ்சு ஜெசுவுக் கஸ்புள்ளோன் முன்னவன் மார்பினிற் சாய்ந்திருந்தே என்னே ஆண்டவா ஆருமையே காட்டுவோன் என்றுமே கேட்டவனே.
93. இன்னேஞ்சு வருவதைக் கண்டவனும் இன்னேஞ்சு காரியம் என்னவென்றான். என்ன இச் சிவியனின் முடிவெனதோ எனஅவன் கேட்டதே ஜெசுவலயே என்னவோ உனக்கதே வரும்வரையான் அவனிருப் பதுமெனி சித்தமெனில் என்னவோ உனக்கது நீயெனையே தொடர்ந்துபின் வருவாய் என்றனரே.
94. மரிப்பதே யில்லையிச் சீடனெனப் பேசினர் மற்றவர் தங்களுக்குள் மரிப்பதே யில்லையிச் சீடனென மன்னவன் ஜெசுவோ சொன்னதில்லை பரிந்துநீ கேட்கவே வேண்டியதில் பண்பொடு யான்வரு மட்டுவன் இருப்பதே சித்தமே யாமெனிலோ அதுஉணக் கண்வோ என்பதுதான்.

182. மலைமேற் காட்சி. மத. 28:16-20; மாற். 16:15-18; ஹாக். 24:49.

95. சென்றனர் சிவியரே சிலதினமே செல்லவே யவனுள் வாரமலைக்கே அன்றாரு தரமவர் குறித்தமலை முன்பல தரமவர் போனமலை மனிய பதினெட்டு வரும்கடந்தார் மன்னவன் தரிசன மம்மலைமேல் இன்னுநம் பகமிலாச் சிலரிருந்தார் ஏனையர் மிகமகிழ் கொண்டனரே.
96. கிட்டியே சேர்ந்தனர் சீடரையே கிந்பையார் சமுத்திர மானவரே மட்டிலா ஆட்சியே யெனக்குளதே யெவனுமே வானிலும் பூழியிலும் அட்டிசெய் யாதுமே செல்லுவீரே அகிலமா மிதிலே யெங்கெவனும் தட்டிலா தறிவியு மெவணைவனும் சுகலருக் குமமருட் சுவிசேடம்.
97. கருணையாய்ச் சுகலமாஞ் ஜாதியரை சீடரே யாக்குவீரி கனிவொடுமே திரித்துவ ரிஷ்திரு நாமத்தில் திகைசிகா உத்தே திடப்படுத்தும் விரிவும் வுக்கியா னிட்டவையாம் மேன்மையாங் கட்டளை யாவையுமே பிரியமா யவர்களுக் கைக்கொள்வே பேணிந்தி போதியு மவர்களுக்கே.

98. விசுவச முளானுய்த் திருக்குபெற் ரேஞ்சுமேன் மையாம்ரட்சிப் படைகுவனே
விசுவச மில்லா னுரெனினும் மெய்யா யாக்கினை யேயடைவான்
விசுவச முளராம் பக்தராலே மெய்யடை யாளமே பலநடக்கும்
விசுவா சத்தாற் பேய்களையே வெருட்டியே சுகமருள் வார்நலமாய்.
99. நால்னு விதுவரை பேசியிரா பல்நவ பாஸ்கள் பேசுவரே
சாவுமே புரியுஞ் சாப்பமெதுஞ் சற்றுமே யச்சயின் நேயெடுப்பார்
சாவினுக் குரித்தாம் பானமெதுஞ் சாப்பிடச் சேதமே செய்வதில்லை
மாவல பினியுள் ராஸரயுமே நாடியே தொடவே சொல்தமாவாரி.
100. நடக்குமே நிசநிச மிவையனைத்தும் நலமுறு திருச்சவி சேடமேதான்
திடவிச வாசமே யணிந்தவராய் திடமொடு கூறுவீர் திவிரமாய்
தடம்விரி ஜெக்மிதின் முடிவுகரசக வநாட்களு மேயும் தொடும்யானே
திடமுற விருக்கிழேன் உழையகலேன் திடமொடும் நடத்துமும் மூழியமே.
101. பரிந்தியா னுமக்கே யனுப்புகிறேன் பரங்பிதா வர்க்கே யருளியதை
பரிக்கு தம்முறை உளத்தெனும் பரததினின் நேவரும் பலமதனால்
தரிப்பிக் கப்படுந் தினம்வரைக்கும் தரித்திரும் சாலேக் பதியிலென்றே
பிரிந்துமே மறைந்தாரி சிவியர்களே பெரிதுமே மகிழ்வை கொண்டனரே.
102. இவ்விதந் திருப்பரன் கிறிஸ்துவுமே யெழுந்தபிள் நாற்பது நாள்ளவும்
செவ்விதாய்ச் சிவியரே மனத்திட்டனுந் திடவிச வாசமுங் கொண்டவராய்
தெய்வமா சுதனுயிர்த் தெழுதலுக்கே சிறந்தமெய்ச் சாட்சிக
ளாவதற்காய்
பல்விதம் பலபல தலங்களிலே பலதரங் காட்சிகள் தந்தனரே.

III. 2. மாரணம் வொன்று பாவும் முற்றிற்று.

III. ஜெய காண்டம் முற்றிற்று.

IV. ஆரோகண காண்டம்.

உன்னத்தி லோஸ்கிமை யுற்றவராம் ஓசுதனே தம்மகிமை யாவுமேவிட் பின்னிலத்தோ ரேழூயாயே மானுடனு பீனமிகு ராபழற்ற மாந்தரையே நன்னயமாய் மாட்சியொடு பீட்பத்துகே வன்குருநீல் வாதையொடு மாண்டுபிர்த்தோ உன்னதரின் சித்தநிலை வேற்றியராய் உன்னதமை முந்தவர்பா நம்பணவோம்.

183. நாற்பதாம்நாட் சம்பவம். மாற். 16:19; அரக். 24:50 & 51;
அப். 1:3-9. சங். 24:7-10; சங். 47:5; சங். 150:3-5.

1. மரித்துயிர்த் தெழுந்தபிள் மகிமையாய்ப் பரனே பிரித்திருந் தவராம் பிரியசீ டருக்கே அருளொடு தரிசன மளித்துநாற் பதுநாள் தரித்திருந் தனரித் தரணியாந் தலமே.
2. கண்டவர் தரிசனங் கலிவெயா மலையில் விண்டுமே சொலவொன்று வியப்பொடு களிப்பாய் அண்டின ரெருசலே மவசர மொடுமே ரண்டைய நகரினிற் றரித்திருந் தனரே.
3. நாற்பதாந் தினமே நலமொடு வரவே மேற்புற அறையினில் மெய்விசு வசியரி நாற்புரம் பருவியே நலமொடு மிருக்க தாற்பர வர்க்கே தரிசன மளித்தே.
4. தீக்குதறி தனனே தீக்குகன் ஜலத்தால் தீக்குப்பை தோமனந் திரும்புதற் கௌவே தீக்குப்பை பெறுவீரி திருப்பல மகடய தீக்குப்பை பெறுவீரி திருவரு பியரால்
5. உரித்தொடு பெறுவீ ரெனவுமகி குரைத்த திருப்பிதா வூறரையே நிறைவுறத் திடமாய் பிரிந்தெவ ணகவேல் பெறுமிவரை யதனை தரித்திரு மெருசலேந் தலத்திலென் றனரே.

6. இன்றையத் தினமோ இயேசுவே பிரிந்தே
ஒன்றியா யகலா தொருமிதி தெழுந்தார்
சென்றனர் தொடர்ந்தார் பதினெடு சிவியர்
சென்றனர் பெத்தனி சிறுபதி முகமாய்
7. ஆண்டுமே செலும்பொழு தனுகியே சிவியர்
வேண்டியே வினவினர் விருப்பியே மகிழம்
ஆண்டவா ராஜ்ஞிய மருள்வதிப் பொழுதொ
மீண்டுமின் ஜனமா மிஸரவே லருக்கே.
8. அடுத்ததில் லுமக்கே யறியவே ணாகளே
அடுத்தா தீனம் அருட்பிதா அவர்க்கே
அடுத்ததுறு விஷயம் அதிகமுக் கியமாம்
விடுத்திகை யதையே விழித்துநோக் குவிரே.
9. பரிசுத் தாவியர் பரிந்துமேல் வருவார்
தரிப்பிப் பாருமைத் தகுவுயர் பலனால்
இருமென் சாட்சிகள் ஏருசலேம் யுதா
அருகுச மாரியா அகிலமே முழுதும்
10. இஃத்தைச் சொலியே சிவியரே டியேச
பெத்தனிப் பதியின் பிள்ளிருந் தெழுந்த
உத்தம ஒலிவின் உச்சியே யடைந்தார்
சத்தமில் லாதே சற்றமரிந் தனரே.
11. அத்தனே தமதரு விருகர முயரத்தி
பக்தசீ டருக்கும் பதினெடு வருக்கும்
உத்தம ஆசி யுவந்தனித் தனரே
அத்தரு வாயினி வவரைவிட் டெழுந்தார்.
12. அன்றுயர்ந் தவையாம் ஆவர்திருக் கரங்கள்
இன்றுமே யவருட எளியரா னவர்மேல்
வென்றியா யிகபர வெகுநல மளிக்க
என்றுமே விரிந்தவா மெழிலருட் கரங்கள்.

13. இதிதரை நின்றவர் எழுந்தன ருயர் பக்தரண் கூந்தே பார்த்துநிற் வடுமே அத்தரு வாயிலோ ரழகிய முகிலே அத்தனை முடிய தவரிவிழி களுக்கே.
14. அமலை மறைத்தாம் அபிமுகி வொடுமே அமலனின் தூதரா மம்பரர் குழுமி விமலை யெதிர்கொள வந்தனர் விரைந்தே அமலைச் சூழ்ந்தவர் ஆரிப்பரித் தன்றே.
15. எதிரழைத் தன்ரெக் காளத் தொனியால் எதிரழைத் தனரின் னிசைவி ணைவொடு அதிபதி யவரை யாழ்த்தம் புரோடே துதித்தனர் தாளஞ் சுரயன் டலத்தாள்.
16. விண்கோன் சுதனே விண்ணவ ராசே எங்கோன் பரனே எழிலுயர் யெகோவா மண்தலத் தினிலே மனுட்டரப் புரக்க மண்தல முதித்தீர் மனுட்டனுய் ஜெனித்தீர்.
17. சத்துருப் பேயாற் சாபமுற் றவராம் புதிதிர ராஞே புனிதரா கவுமே அதிதரை யினிலே யருளொடு மவர்க்கே மிதிதுரு வாகியே மிகுநலம் புரிந்தீர்.
18. தியஞம் பேயைத் தீர்க்கமா யெதிர்த்துந் தூயவன் கயயினுற் ரேற்கவே பொருதீர் மாயவன் கையிலில் மாயுமா ஞுட்டரை நேயமாய் மீட்டவர் மேசியா வெணவே.
19. மரணமே யிலராம் மகத்துவ தேவா மரணவா யுழலும் மனுட்டரை மீட்க மரணமே யடைய மனுட்னு மானீர் மரணமே யடைந்தே மரணமே வென்றீர்.

20. உயர்திரு மகனு? உங்களே யெழும்பு
உயர்த்துமுஞ் சிரங்கள் உயர்வா சலைலாம்
உயர்வீரனுதி கதவுகா ஞயரும்
உயருவீர மகிழையின் அரசனுட் செலவே.

21. இவரியார் எவரிம் மகிழையி னிறைவன்
இவரியா ரிவரிக்கெஞ் சிரங்களே நெடுக்க
இவர்சே ணகளின் கரித்தரெம் பரனே
இவர்தா மகிழையி னிறைவனு மெகொவா.

22. உன்னதங் களிலே யோங்கவோ சியன் ன
மண்ணில மிருந்தே மாட்சியோ டெமுந்தார்
நன்னை மொடுமே நாந்துதி செயுவோம்
உன்னத கோடா கோடிய ரொன்றுப்.

23. ஒசனு வுமக்கே உன்னதரி மைந்தா
ஒசனு வுமக்கே உன்னத வேந்தா
ஒசனு வுமக்கே ஒப்பிலா வீரா
ஒசனு ரட்சிப் பாதிப் புமக்கே,

24. மண்ணவரிக் கெனவே மாண்டுயிர்தி தெழுந்தோர்
உன்னத அமரரின் ஒசனாதி துதியோ
உன்னத மெழுந்தே உன்னதரி வலபால்
உன்னதா சனமே வீற்றன ருவந்தே

25. மண்ணிலம் வரும்நாள் வகையொடு மெடுத்த
மண்ணிய லுளதாம் மரித்தவோர் சடலம்
விண்ணுல கிணுக்கே வியர்த்தமா மெனவே
விண்ணெனமுந் தினத்தில் வெறுத்திகழந் தன்ரோ.

26. மண்ணிய லுளதாம் மகிழையில் சடலம்
விண்ணுல கிணில்வின் மகிழையே யடைய
மண்ணிய லகற்றி மகிழையே யளித்தே
விண்ணினுக் குரிய மேண்மையோ டெழுப்பி.

27. விண்மகி குமயேகொள் விண்ணிய வணிந்தே விண்ணவர் தொழுங்கோன் விண்ணுல கெழுந்தே விண்ணவர் வணங்கும் விண்ணை சனத்தில் விண்பிதா வொடுமே வீற்றமர்ந் தனரே.
28. மண்ணிலத் தவரே மரணமுள் ளாகேனுர் மண்ணில மதிலே மரித்துவீழ்ந் தாலும் மண்ணியல் சடலம் மறைந்தொழிந் தாலும் விண்பதி வரும்நாள் எழும்புவர் மீண்டே.
29. மரணவென் றவராம் மரித்துயிர்தி தவரால் மரணத் தாலே மாண்டுபோ னவரின் மறைந்தகாஞ் சடலம் மரணகட் டறுத்தேதாம் மரணமே யிலதாம் மகிழம் யோடெழுந்தே.
30. மகிழமையுற் றவராம் மனுமக ஞெடுமே மகிழமையாந் தலத்தில் மகிழ்ந்துயு மெனவே மகிதலத் துளராம் மனுடரெங் கருக்கே மகிழ்ச்சிநம் பகமே மகத்துவ ரளித்தார்.
31. பாவியே யுனக்காய் பரனுல குதித்தார் பாவியே யுனக்காய் பரனுயிர் துறந்தார் பாவியே யுனக்காய் பரனுயித் தெழுந்தார் பாவியே யுனக்காய் பரன்பர மெழுந்தார்.
32. பாவியே பணிவாயே பரன்திருப் பதமே பாவியே யறிக்கைசெய் யுனிப்பவ முணர்ந்தே பாவியே யருள்வார் பரன்பவ மனிப்பே பாவியே யண்டவாய் பரதிதினில் மகிழம்.

184. தூதர் வாக்கு - சீடர் எருசலேமுக்கு ஏகண்.

ஓக. 24:52, 53; அப். 1:10-12.

33. ஆங்கமரி சீடரண் ஞெந்துமே நோக்கி ஏங்கியே நின்றவர் யேகவைக் காணேர் ஆங்கிரு தூதரே நின்றவ ரருகே நீங்கள்ள ஞெந்திவண் நிற்கிற தேனே.

34. இப்படி யுமதிட மிருந்துமே யுனதம்
இப்படி யெடுபடும் யேசுவா மிவரே
எப்படி யுமது கண்முன்னெழுந் தன்ரோ
அப்படி யவர்வரு வாரிதிரும் பியுமே.
 35. இப்படி வீணைய் இங்குநிற் காதீர
சொற்படி போவீர் சொல்லிய பதிக்கே
அப்படிச் சிடரே அதிகளிப் பொடுமே
அப்பணைப் பணிந்தே யம்பதி யடைந்தார்.
 36. உன்னத மெழுந்தோர் உயர்பர னியேசு
நன்னய மொடுமே நவினிறநல் லுரையாம்
உன்னத மிருந்தே யுயர்பலம் வரவே
அந்நக் ரினிலே யமரிந்துகாதி திருந்தார்.
 37. இனமொடும் ஓமல்வீட் டற்சகோ தரங்கள்
கண்முறு மாதா கண்யமா தரொடும்
தினந்தரிதி தாரே வேண்டுதல் ஜெபதிதில்
தின்முமா வயத்தில் தேவனைத் துதித்தே.
-

1. மகிழமையாந் தலமே மகிழமையைச் களைந்தாய்
மகிழமையற் றவராய் மகிதலமே பிறந்தாய்
மகிழமெரட் சையே மகிழமையாய்ப் புரிந்தாய்
மகிழமையுள் ளொழுந்துவிஸ் மகிழமையை யணிந்தாய்.
2. விண்ணவரி தொழுகைவின்ச் னுலகையும் விடுதிதாய்
மண்ணுல கடுதிதொருமர் னுடனுக ஜெனித்தாய்
மண்ணவர்க் கெனவே மரித்துயிர்த் தெழுந்தாய்
விண்ணுல கெழுந்துவிஸ் னரியனை யமரிந்தாய்.

வேறு

3. சரிப்பத்தாற் றவறிழைத்துத் தப்பினரே
ஓப்பற்ற உயர்பரனே டொப்புரவாய்
தப்பிற்சற் புத்திரரே யாவதற்கே
ஓப்பற்ற உயர்மகனு தித்துலகில்.

4. முப்பத்து மூவாண்டிம் முதுலகில் ஒப்பற்ற பேர்ந்தன்மை செய்துண்ட தப்பில்வாற் வுய்போதந் தான்புகண்றே ஒப்பற்ற பாடுற்றே மாண்டுயிரித்தே.
5. சதிதருவாஞ் சரிப்பதித்தின் சதியொழித்தே புதிதிரே யிப்புவியிற் புனிதராகி நிதியமாஞ் ஜீவனுய நிலைநிறுத்த உத்தமரா யுனினதவா சனமமரிந்தார்.
6. ஒசன்ன மரிமைந்தா ஒசியன்ன ஒசன்ன திருமைந்தா ஒசியன்ன ஒசன்ன உலகிசா ஒசியன்ன ஒசன்ன எமதிசா ஒசியன்ன
7. ஒசன்ன ஓர்மைந்தா ஒசியன்ன ஒசன்ன வாஸ்வேந்தா ஒசியன்ன ஒசன்ன மெயத்தேவா ஒசியன்ன ஒசன்ன எந்தேவா ஒசியன்ன.
8. அங்பாற்றம் மகவியந்தோர் அல்லெலுயா அங்பாற்றம் முயிரியந்தோர் அல்லெலுயா அங்பால்நற் சுசியியவோர் அல்லெலுயா அங்பாமா திரியேகா அல்லெலுயா.

IV. ஆய்ரோகண காண்டம் முற்றிற்று.

நிகு அவதாரம் முற்றிற்று.

470

புத்தக நெடுங்கணக்கு

1. சேதநார் ஆசிரி ராம் - புத்தக நெடுங்கணக்கு

பேர் 19, மூலமுறை நீலகிரி வீதி - 697007

2. சேதநார் ந. எப்போன,

பேர் 19, நீலகிரி வீதி - 697002